ÎNDRĂZNEȘTE SĂ IUBEȘTI

„O carte fascinantă
și emoționantă!"
Simone Elkeles,
autoare de bestsellere *New York Times*,
despre *Destine la limită*

Katie McGarry

RYAN

Locul al doilea nu mă interesează. Niciodată nu m-a interesat. Niciodată nu mă va interesa. Nu e pentru unul care vrea să joace în liga de elită. Şi, prin prisma filosofiei mele personale, momentul de faţă e naşpa. Cel mai bun prieten al meu e la câteva secunde distanţă de a obţine numărul de telefon al tipei care lucrează la tejghea în Taco Bell, reuşită care-l plasează în fruntea clasamentului.

Ceea ce a început ca o simplă provocare s-a transformat într-un joc de-o seară întreagă. Mai întâi, Chris m-a provocat să-i cer fetei care stătea la rând la cinematograf numărul ei. Pe urmă, l-am provocat eu să-i ceară numărul fetei de la sala de antrenament pentru baseball. Şi, pe cât se adunau reuşitele, pe atât jocul îşi lua mai mult avânt. Ghinionul meu, Chris are un zâmbet care topeşte inimile tuturor fetelor, chiar şi ale celor care au parteneri.

Detest să pierd.

Gagica de la Taco Bell se înroşeşte când îi face Chris cu ochiul. Să fim serioşi. Eu am ales-o fiindcă am auzit-o numindu-ne ţărănoi fraieri, când am comandat. Chris se sprijină cu palmele de tejghea, apropiindu-se centimetru cu centimetru de fată, iar eu stau la masa şi urmăresc desfăşurarea tragediei. N-ar trebui ca ea să aibă o revelaţie divină în clipa asta? Sau, dacă nu, măcar să-şi găsească o brumă de respect de sine şi să-i ceară lui Chris să-şi ia valea?

Toţi muşchii de la ceafă mi se încordează când gagica de la Taco Bell chicoteşte, scrie ceva pe o bucată de hârtie şi o împinge spre el. Fir-ar să fie. Ceilalţi din grupul nostru hohotesc zgomotos și cineva mă bate cu palma pe spinare.

Tema serii nu e legată de numere de telefon sau de fete. E să ne bucurăm de ultima noastră seară de vineri de dinaintea începerii şcolii. Am gustat din toate: din

libertatea aerului încins al verii, într-un Jeep cu geamurile lăsate, din liniştea întunecoaselor drumuri de ţară care duc spre interstatală, din ademenitoarea strălucire a luminilor oraşului, pe timpul drumului de o jumătate de oră prin Louisville şi, în cele din urmă, din savoarea de-ţi lasă gura apă a unui taco unsuros într-un fast-food, la miezul nopţii.

Chris ridică victorios hârtiuţa cu numărul de telefon, aşa cum un arbitru de box ridică mănuşa unui campion care tocmai a cucerit trofeul.

– S-a marcat, Ryan.

– Dă-ncoa'.

Nici prin gând nu-mi trece să mă las întrecut de Chris, dacă tot am ajuns atât de departe.

Chris se prelinge pe scaunul lui, azvârle hârtiuţa peste teancul celorlalte colecţionate de-a lungul serii şi-şi trage şapca de baseball a echipei liceului Bullitt County peste părul lui şaten.

– Hai să vedem. Chestiile astea trebuie gândite atent. Fata, aleasă cu grijă. Să fie îndeajuns de atrăgătoare, ca nu cumva să se îndrăgostească de tine. Nu o căţea care se gudură când îi azvârle cineva un os.

Maimuţărindu-l, mă las pe spătarul scaunului, îmi întind picioarele şi-mi împreunez braţele peste abdomen.

– Nu te grăbi. Avem tot timpul.

Numai că nu-l avem. După weekendul ăsta, viaţa se va schimba: şi a mea, şi a lui Chris. De luni, eu şi Chris vom fi în ultimul an de liceu şi vom debuta în ultimul nostru sezon de toamnă al ligii de baseball. Eu mai am la dispoziţie doar câteva luni ca să le produc impresie recrutorilor pentru echipele profesioniste de baseball, altfel visul pe care mi-l urmăresc de-o viaţă se va preface în scrum.

Un mic şut pe sub masă mă readuce la prezent.

– Termină cu chestiile serioase, îmi şopteşte Logan.

Unicul elev din anul al treilea de la masa noastră şi cel mai al naibii de bun prinzător din tot statul face semn cu capul către restul grupului. El îmi cunoaşte expresiile faciale mai bine ca oricine. E şi normal. Jucăm împreună de când eram copii. Eu, aruncând. El, prinzând.

De dragul lui Logan, râd la o glumă spusă de Chris, chiar dacă n-am auzit poanta.

– Ne pregătim să închidem, anunţă tipa de la Taco Bell, în timp ce şterge o masă de lângă a noastră, oferindu-i un zâmbet lui Chris.

Pare aproape drăguţă în lumina roşiatică a firmei care anunţă că localul e deschis.

– Aş putea s-o sun, îşi dă cu părerea Chris.

Înalţ o sprânceană. Îl ştiu că-şi adoră iubita.

– Ba nu, n-ai putea.

– Aş fi putut, dacă n-ar fi fost Lacy.

Da, dar Lacy este, iar el o iubeşte, aşa că niciunul dintre noi nu mai continuă discuţia.

– Mai am o încercare, anunţ, rotindu-mi ostentativ privirea prin salonul decorat în purpuriu, în stil texano-mexican. Pe care fată mi-o alegeţi?

Un claxon de pe aleea din faţa localului anunţă sosirea unei maşini pline cu fete ispititoare. Muzica rap le bubuie înăuntru şi-aş putea să jur că una dintre ele ne-a arătat chiloţii. Ador oraşul.

O brunetă de pe bancheta din spate îşi flutură mâna spre mine.

– Ar trebui să alegeţi dintre astea, le propun.

– Siiigur, riposteează, sarcastic, Chris. În definitiv, de ce nu ţi-aş înmâna de acum titlul de campion?

Doi băieţi de la masa noastră sar de pe scaune şi ies, lăsându-ne singuri, pe mine, pe Logan şi pe Chris.

– Ultima şansă la fete fierbinţi de oraş, înainte de întoarcerea în Groveton, Logan.

Logan nu răspunde nimic, nici da, nici nu, şi niciun muşchi nu i se clinteşte pe faţă. Ăsta e Logan, dacă nu-l

ştiţi: nu-l mişcă prea multe. Afară de cazurile care implică isprăvi asociate cu moartea.

Ridică brusc capul, ca şi cum ar fi uitat că sunt şi eu acolo.

– Ce?

– Să mănânci. Ce vrei să mănânci?

– Peşte. Ce crezi că vreau? Sunt într-o dugheană cu tacos.

Chris izbucneşte iar în râs şi, de data asta, Logan îi ţine isonul.

Dacă nu salvez situaţia, o să le ascult caterincile pe tot drumul spre casă. De data asta, mă aplec eu peste tejghea şi-i fac semn cu mâna fetei care serveşte la geam. Îi adresez un zâmbet. Îmi zâmbeşte, la rândul ei. Ia lecţii, skateriţo. Aşa trebuie să procedezi.

– Pot să vă răpesc un minut?

Tipa de la geam se luminează la faţă şi ridică un deget, continuând să preia comanda persoanei de afară.

– Imediat vin. Promit.

Mă întorc la loc spre skateriţă, dar în locul căldurosului *mulţumesc* pe care ar fi trebuit să-l primesc o văd clătinând din cap, vizibil iritată.

– Sportivi...

Zâmbetul meu păleşte. Al ei creşte.

– De unde ştii că sunt sportiv?

Privirea i se abate spre pieptul meu şi mă lupt să-mi abţin o strâmbătură. Pe tricoul meu gri stă scris cu litere negre Echipa Liceului Bullitt County, Campioana statului la baseball.

– Aşadar, chiar eşti nătărău, zice ea.

Mi-e de-ajuns. Fac un pas în direcţia mesei noastre, dar mă opresc. Eu nu pierd.

– Cum te cheamă?

– Ce trebuie să fac ca să mă laşi în pace?

Şi iat-o: breşa de care aveam nevoie.

– Să-mi dai numărul tău de telefon.

Colţul drept al gurii i se ridică într-un rânjet zeflemitor.

– Cred că glumeşti, în mă-sa.

– Sunt cât se poate de serios. Zi-mi numele şi numărul tău de telefon şi am plecat.

– Cred că ai ceva leziuni pe creier.

– Bine aţi venit la Taco Bell. Pot să vă iau comanda?

Întoarcem amândoi capetele spre tipa de la geam. Îmi zâmbeşte radioasă, apoi se face mică sub privirea skateriţei. Îşi lasă pleoapele în jos, apoi întreabă din nou:

– Cu ce pot să vă servesc?

Îmi scot portofelul şi trântesc zece dolari pe tejghea.

– Tacos.

– Şi o Coca, adaugă skateriţa. Mare. Dacă tot face el cinste.

– Ooo-kay, răspunde tipa de la Geam.

Tastează comanda, ia banii de pe tejghea şi se întoarce la geamul pentru şoferi.

Ne privim unul pe celălalt. Fata asta nu clipeşte niciodată, jur.

– Cred că un mulţumesc ar fi la fix, îi zic.

– Nu ţi-am cerut eu să faci cinste.

– Zi-mi numele şi numărul tău de telefon şi considerăm că suntem chit.

Îşi umezeşte buzele.

– Nu există absolut nimic din ce-ai putea face ca să mă convingi vreodată să-ţi spun numele meu sau numărul de telefon.

Şi iată că sună clopoţelul. Gata cu joaca, odată cu vorbele astea. Invadându-i intenţionat spaţiul personal, fac un pas spre ea şi-mi proptesc o mână pe tejghea, aproape de trup. Asta o afectează, îmi dau seama. Amuzamentul îi piere din ochi şi-o văd cuprinzându-şi trupul cu braţele. E mică. Mai mică decât m-am aşteptat. Tupeul ei e atât de mare, încât nu i-am observat dimensiunile sau statura.

– Pun pariu că pot.

Îşi smuceşte bărbia înainte.

– Nu poţi.

– Opt tacos şi o Coca-cola mare, anunţă fata de dincolo de tejghea.

Skateriţa înhaţă punga cu comanda şi se răsuceşte pe călcâie înainte ca eu să pot prelucra ideea că mă aflu în pragul înfrângerii.

– Stai!

Se opreşte la uşă.

– Ce?

Acest *ce?* nu conţine nici pe departe furia celui de dinainte. Poate că ajung la vreun rezultat.

– Dă-mi numărul tău de telefon. Vreau să te sun.

Ba nu, nu vreau, dar să câştig, vreau, e clar. Ea ezită. Pot să văd asta.

Ca să n-o sperii, îmi maschez entuziasmul. Nimic nu-mi provoacă o mai mare euforie decât victoriile.

– Hai să-ţi spun ceva, îmi răspunde, fulgerându-mă cu un zâmbet care musteşte de ademenire în amestec cu maliţie. Dacă mă conduci până la maşină şi-mi deschizi portiera, îţi dau numărul meu.

Pot.

Iese în atmosfera umedă a nopţii şi ţopăie într-un picior pe trotuar până spre parcarea din spate. Nu mi-aş fi închipuit ca fata asta să ţopăie într-un picior. Dar ţopăie, iar eu o urmez, savurând gustul dulce al triumfului.

Dar triumful nu e de durată. Încremenesc cu un picior în aer pe trotuar. Înainte ca ea să ţopăie dincolo de dungile galbene care încadrează o maşină veche şi ruginită, doi tipi ameninţători coboară şi niciunul dintre ei nu pare bucuros.

– Pot să-ţi fiu de folos cu ceva, omule? mă întreabă cel mai înalt.

Braţele îi sunt pline de tatuaje de sus până jos.

– Nţ, răspund, vârându-mi mâinile în buzunare şi destinzân-du-mi postura.

N-am intenţia de a intra într-o încăierare, cu atât mai puţin când sunt în inferioritate numerică.

Tatuatul continuă să înainteze prin parcare şi probabil că ar fi tot înaintat, dacă n-ar fi fost celălalt tip, cu părul peste ochi, care se postează chiar în faţa tatuatului, oprindu-i deplasarea. Totuşi, alura lui dă de înţeles că nici el nu s-ar da în lături de la bătaie.

– E vreo problemă, Beth?

Beth. Îmi vine greu să cred că o fată atât de încrâncenată poate să aibă un nume atât de delicat. Ca şi cum mi-ar citi gândurile, buzele ei se arcuiesc într-un zâmbet răutăcios.

– Acum nu, răspunde, aruncându-se pe scaunul din faţă al maşinii.

Amândoi tipii se întorc la maşina lor, dar fară să mă scape din ochi, de parcă aş fi atât de prost încât să le sar în spate. Motorul prinde viaţă urlând şi maşina trepidează, ca şi cum ar fi lipită cu bandă izolatoare.

Nu mă grăbesc să intru la loc şi să le explic prietenilor mei cum am pierdut, aşa că mai rămân pe trotuar. Maşina porneşte încet, iar Beth îşi lipeşte palma de geamul din dreptul ei. Pe ea sunt scrise, cu marker negru, cuvintele care-mi anunţă înfrângerea: *nu poţi*.

BETH

Nimic nu e mai bun decât senzaţia de plutire. Imponderabilitatea într-o atmosferă caldă. Caldă ca o pătură scoasă din uscător. Căldura unei mâini puternice pe faţa mea, trecându-mi prin păr. Măcar dacă viaţa ar putea fi aşa... pentru totdeauna.

Aş putea sta pentru totdeauna aici, în subsolul casei mătuşii mele. Numai pereţi peste tot. Fără ferestre. Exteriorul rămas exterior. Oamenii pe care-i iubesc, în interior.

Noah: cu părul lui care-i ascunde ochii, împiedicând lumea să-i zărească sufletul.

Isaiah: un braţ întreg cu superbe tatuaje care-i înfricoşează pe cei normali şi-i ademenesc pe cei liberi.

Eu: poetă în mintea mea, când sunt euforică.

Eu am venit în casa asta pentru siguranţă. Ei, din cauză că sistemul social de adopţie a ajuns în criză de cămine. Am rămas aici pentru că suntem piese răzleţe din jocuri de puzzle diferite, sătui să nu ne găsim locul niciodată.

Acum un an, Isaiah şi Noah au cumpărat canapeaua, salteaua dublă şi televizorul, de la Goodwill[1]. Porcării lepădate de cineva. Cărându-le pe scară în adâncul pământului, au făcut astfel încât să avem un cămin. Mi-au dăruit o familie.

– Purtam panglici, zic eu şi propria-mi voce îmi sună bizar.

Cu ecou. Îndepărtată. Aşa că mai spun ceva, doar ca să-i ascult ciudăţenia.

– Multe de tot, adaug.

– O ador când face din astea, comentează Isaiah spre Noah.

Stăm toţi trei pe pat, destinzându-ne. Noah stă la un capăt, sprijinit cu spatele de perete, şi tocmai termină

[1] Importantă rețea de magazine second-hand din S.U.A., operând ca o organizație nonprofit.

de dat pe gât încă o bere. Eu şi Isaiah ne atingem. Nu ne atingem decât când suntem drogaţi, sau beţi, sau ambele. Atunci putem s-o facem, pentru că atunci nu se pune. Nimic nu se pune când te simţi imponderabil.

Isaiah îşi trece din nou mâna prin părul meu. Smucitura blândă mă îmbie să închid ochii şi să dorm pe vecie. Extaz. Asta e extazul.

– Ce culori? mă întreabă Isaiah, cu o voce din care au dispărut obişnuitele nuanţe aspre, lăsând în loc o profunzime domoală.

– Roz.

– Şi?

– Rochii. Iubeam rochiile.

Când vreau să întorc capul ca să-l privesc, îl simt de parcă m-aş mişca prin nisip. Îl ţin pe burta lui şi zâmbesc când căldura pielii îi radiază prin tricou până pe obrazul meu. Sau poate zâmbesc pentru că e vorba despre Isaiah şi numai el e capabil să-mi provoace zâmbetul.

Ador părul lui brun, tuns cu maşina aproape până la piele. Îi ador ochii cenuşii, prietenoşi. Ador cerceii din ambele urechi. Ador că... e sexy. E sexy când e euforic. Chicotesc. Când e treaz, e tragic de sexy. Ar trebui să-mi notez chestia asta undeva.

– Vrei rochie, Beth? mă întreabă Isaiah.

Nu glumeşte niciodată cu mine atunci când îmi amintesc de copilărie. De fapt, e una dintre puţinele situaţii în care-mi pune întrebări la nesfârşit.

– Mi-ai cumpăra una?

Nu ştiu de ce, dar gândul ăsta îmi face inima uşoară. Acea micuţă parte a creierului meu rămasă trează îmi aminteşte că eu nu port rochii, că m-am lepădat de panglici. Restul minţii, rătăcită în ceaţa ierbii fumate, savurează jocul: perspectiva unei vieţi cu rochii şi panglici şi cu cineva dispus să-mi împlinească şi cele mai nesăbuite visuri.

– Da, răspunde, fără ezitare.

Muşchii din jurul gurii mi se îngreunează şi tot restul corpului, inclusiv inima, le urmează exemplul. Nu. Nu sunt pregătită pentru deziluzii. Închid ochii şi le forţez să dispară.

– E turtă, zice Noah.

El nu e turtă şi o parte din mine îi poartă pică pentru asta. S-a lăsat de fumat iarbă când a absolvit liceul şi, ieşind de sub tutelă, l-a luat şi pe Isaiah cu el.

– Am aşteptat prea mult, adaugă el.

– Nu, e perfect, îl asigură Isaiah.

Se dă într-o parte şi-mi pune capul pe ceva moale şi pufos. Mi-a pus capul pe o pernă. Isaiah mereu are grijă de mine.

– Beth? zice şi răsuflarea lui caldă îmi pluteşte pe lângă ureche.

– Da, îi răspund, într-o şoaptă turmentată.

– Mută-te cu noi.

Primăvara trecută, Noah a terminat-o cu liceul şi cu tutela sistemului de adopţie. S-a mutat de unul singur, iar Isaiah a mers cu el, chiar dacă, oficial, Isaiah n-ar putea ieşi de sub tutelă până când absolvă liceul, anul viitor, şi împlineşte optsprezece ani. Mătuşii mele nu-i pasă unde locuieşte Isaiah, atât timp cât continuă să primească cecurile de la stat.

Încerc să scutur din cap în semn de nu, dar nu-mi reuşeşte prea bine prin nisip.

– Noi doi am stat să discutăm şi am stabilit că tu poţi să ai un dormitor, iar noi să-l împărţim pe celălalt.

Insistă amândoi pe tema asta de săptămâni, încercând să mă convingă să stau cu ei. Numai că, ha! Până şi drogată, tot pot să le zădărnicesc planurile. Deschid ochii, fluturând din pleoape.

– N-o să ţină. Aveţi nevoie de intimitate, pentru sex.

– Avem canapeaua, chicoteşte Noah.

– Eu sunt încă la liceu.

– Ca şi Isaiah. Dacă n-ai observat, sunteţi amândoi în ultimul an.

Deşteptul lu' peşte. Îi arunc lui Noah o privire cruntă. El nu face decât să soarbă din bere.

Isaiah preia cuvântul.

– Altfel cum o să ajungi la şcoală? O să mergi cu autobuzul?

Pe naiba, nu!

– O să-ţi mişti tu fundul prăpădit mai de dimineaţă ca să mă iei.

– Dar de ce nu vrei să te muţi cu noi? insistă Noah.

Întrebarea lui directă mă trezeşte brusc. *De-aia,* ţip în sinea mea. Mă întorc pe o parte şi mă ghemuiesc. După câteva secunde, ceva moale îmi acoperă trupul. Pătura, îndesată drept până sub bărbie.

– Acum, chiar e gata, anunţă Isaiah.

Fundul îmi vibrează. Mă întind, înainte de a-mi căuta telefonul mobil în buzunarul de la spate.

Pentru o clipă, mă întreb dacă frumuşelul de la Taco Bell o fi izbutit cumva să facă rost de numărul meu. L-am visat: pe el, băiatul din Taco Bell. Stătea aproape de mine, arătând cu totul arogant şi superb, cu claia lui de păr nisipiu şi ochii căprui-deschis. De data asta nu mai încerca să mă ducă de nas ca să-i dau numărul. Îmi zâmbea, ca şi cum chiar aş fi contat pentru el.

Cum spuneam: doar un vis.

Imaginea se estompează când citesc ora şi identitatea apelantului pe ecranul telefonului: 3:00 dimineaţa şi barul The last stop. Rahat. Dorindu-mi să nu mă fi trezit, primesc apelul.

– Stai puţin.

Isaiah doarme alături de mine, cu braţul aruncat neglijent peste burta mea. Ridicându-i-l uşor, mă strecor de sub el. Noah zace pe canapea, cu iubita lui, Echo, pe care o ţine strâns lipită de el. Ce naiba, când s-o fi întors ea în oraş?

Urc treptele fără zgomot, intru în bucătărie şi închid uşa care dă spre subsol.

– Da, zic.

– Mama ta ne face iar probleme, zice o voce bărbătească iritată.

Din nefericire, cunosc vocea asta: e a lui Denny. Barmanul/ proprietar la The last stop.

– Nu i-ai tăiat macaroana?

– Nu pot să-i împiedic pe băieţi să-i facă cinste. Uite ce e, fetiţo, tu mă plăteşti ca să te sun înainte de a chema poliţia sau de-a o arunca afară pe trotuar. Ai un sfert de oră ca s-o scoţi naibii de-aici.

Închide. Denny chiar ar fi cazul să mai lucreze la manierele lui conversaţionale.

Merg pe jos cale de două cvartale până la complexul comercial lăudat că ar deţine toate marafeturile pe care şi le-ar putea dori pleava societăţii albe: un Laundromat[2], un Dollar Store[3], o prăvălie cu spirtoase, o porcărie de piaţă în care se primesc bonuri de masă şi tichete WIC[4] pentru pâine uscată şi carne veche de o săptămână, o tutungerie, o casă de amanet şi un bar pentru motociclişti. A, şi un birou avocaţial dărăpănat, pentru eventualitatea că te-ar prinde furând din magazine sau că deţii vreuna dintre prăvăliile sus-numite.

Celelalte prăvălii sunt închise de ore bune, cu storurile trase peste vitrine. Grupuri de bărbaţi şi femei stau ciorchine în jurul zecilor de motociclete care umplu parcarea. Mirosul stătut de ţigări şi aroma dulceagă de cuişoare şi *iarbă* se contopesc în aerul torid de vară.

Ştim amândoi, eu şi Denny, că el n-ar chema poliţia, dai nu-mi permit să risc. Mama a fost arestată de două

[2] Spălătorie cu autoservire.

[3] Magazin în care majoritatea mărfurilor, din toate categoriile necesare gospodăriei, se comercializează la prețul de un dolar.

[4] Abreviere uzuală pentru Special Supplemental Nutrition Program for Women, Infants and Children, un program guvernamental al S.U.A. pentru ajutorarea femeilor gravide, a celor care alăptează sau au copii cu vârste de până la cinci ani și care au o situație materială precară.

ori şi e eliberată condiţionat. Şi chiar dacă el nu cheamă poliţia, oricum o azvârle afară. O explozie de hohote bărbăteşti îmi aminteşte de ce nu e de bine. Nu sunt râsete de bucurie sau de veselie, nici măcar de oameni sănătoşi la cap. Cum să zic, au ceva tăios în ele, ceva care pofteşte să vadă pe cineva suferind.

Mama are noroc la bărbaţi nesănătoşi. Nu mă prind de ce. Nici nu-i nevoie. Eu doar repar stricăciunile.

Becurile mate atârnând deasupra meselor de biliard, firma cu neoane roşii pâlpâind deasupra barului, precum şi cele două televizoare montate pe perete constituie singurele surse de iluminat din local. Afişul de pe uşă afirmă două lucruri: n-au voie cei sub vârsta de douăzeci şi unu de ani şi nici membrii bandelor de stradă. Până şi în lumina chioară, pot să constat că niciuna dintre reguli nu se aplică. Majoritatea bărbaţilor poartă geci pe care se văd limpede emblemele bandelor lor de motociclişti şi jumătate dintre fetele agăţate de ei sunt sub vârsta legală.

Mă strecor printre doi tipi până la bar, unde serveşte Denny băuturi.

– Unde e?

Denny, în tipica lui flanelă roşie, e cu spatele la mine şi toarnă vodcă în ţoiuri. Nu vorbeşte în timp ce toarnă în pahare; cel puţin, nu cu mine.

Îmi forţez trupul să rămână nepăsător chiar şi când o mână mă strânge de fese şi un tip duhnind a nespălat se vâră în mine.

– Vrei de băut?

– Marş de-aici, idiotule.

Râde şi mă strânge din nou. Îmi concentrez atenţia spre sticlele cu spirtoase aliniate dincolo de bar, închipuindu-mi că sunt altundeva. Altcineva.

– Ia-ţi mâna de pe curul meu dacă nu vrei să-ţi smulg ouăle.

Denny îmi acoperă imaginea sticlelor şi împinge o bere spre individul aflat la doar câteva secunde de pierderea bărbăţiei.

– E minoră, faci pârnaie, îi explică.

Idiotul pleacă de la bar, iar Denny face semn cu capul spre fundul sălii.

– Acolo unde e mereu.

– Mersi.

Mă aleg cu priviri stăruitoare şi chicoteli în timp ce trec printre mese. Majoritatea râsetelor provine de la clienţi de-ai casei. Ei ştiu de ce sunt aici. Citesc în ochii lor mustrarea. Amuzamentul. Mila. Naiba să-i ia de ipocriţi.

Merg cu capul sus şi umerii drepţi. Sunt mai presus de ei. Şuşotelile şi băşcăliile pe care mi le aruncă nu contează. Fac ceva pe ei. Fac ceva pe ei toţi.

Aproape toată lumea aflată în salonul din spate stă strânsă îl jurul unei mese de poker, aproape de intrare, lăsând încăperea goală în rest. Uşa care dă spre alee e larg deschisă. Pot să şi văd de aici complexul de apartamente în care stă mama, chiar şi uşa ei de la intrare. Convenabil.

Mama stă la o măsuţă rotundă, într-un colţ. Lângă ea zac două sticle de whisky şi un ţoi. Îşi freacă obrazul, apoi îşi ia mâna de acolo. Simt cum furia erupe în interiorul meu.

El a lovit-o. Iar. Are obrazul înroşit. Pătat. Pielea de sub ochi deja începe să se umfle. Iată motivul pentru care nu pot să mă mut cu Noah şi Isaiah. Motivul pentru care nu pot să plec. Trebuie să rămân la două cvartale distanţă de mama.

– Elisabeth, bâiguie mama, îngălând *s*-ul şi făcându-mi semn cu o mână nesigură, de om beat, să mă apropii.

Ia o sticlă de whisky şi o întoarce cu gura în jos deasupra zonei aproximative în care se află ţoiul, dar nu curge nimic din ea. Ceea ce e bine, fiindcă ar fi nimerit la doi-trei centimetri pe lângă pahar.

Mă duc spre ea, îi iau sticla şi o aşez pe masă, lângă noi.

– E goală.

– Aha, exclamă ea, clipind din ochii albaştri, pustii. Fii fată bună şi du-te să-mi mai aduci una.

– Am şaptesprezece ani.

– Atunci ia-ţi şi ţie ceva.

– Hai să mergem, mamă.

Mama îşi netezeşte părul blond cu o mână tremurătoare şi priveşte în jur, ca şi cum tocmai s-ar fi trezit din vis.

– A dat în mine.

– Ştiu.

– Am dat şi eu pe urmă.

Nu mă îndoiesc că ea a dat prima.

– Trebuie să mergem.

– Nu-ţi port pică.

Afirmaţia asta mă loveşte într-un fel de care un bărbat n-ar fi capabil. Răsuflu prelung şi caut o cale de a-mi alina usturimea cuvintelor ei, dar nu reuşesc. Iau cealaltă sticlă, recunoscătoare pentru bruma de alcool rămasă, îmi torn în pahar şi-l dau pe gât. Pe urmă, îl umplu din nou şi-l împing spre ea.

– Ba da, îmi porţi.

Mama fixează cu privirea băutura, după care urmăreşte cu degetele ei de femeie între două vârste buza ţoiului. Unghiile îi sunt roase până la sânge. Pieliţele crescute peste ele. Pielea din jurul unghiilor e uscată şi crăpată. Mă întreb dacă mama o fi fost vreodată drăguţă.

Îşi dă capul pe spate în timp ce bea.

– Ai dreptate. Îţi port. Tatăl tău n-ar fi plecat niciodată, dacă n-ai fi fost tu.

– Ştiu, răspund şi usturimea alcoolului îmi înăbuşă durerea amintirii. Hai să mergem.

– El m-a iubit.

– Ştiu.

– Ce-ai făcut tu… l-a forţat să plece.

– Ştiu.

– Tu mi-ai distrus viaţa.

– Ştiu.

Începe să plângă. E un plâns de om beat. Genul la care totul curge afară: lacrimile, mucii, scuipatul, oribilul adevăr pe care n-ar trebui să-l pronunţi niciodată la adresa altui suflet.

– Te urăsc.

Tresar. Înghit. Şi-mi amintesc să trebuie să respir.

– Ştiu.

Mama mă apucă de mână. Nu mi-o retrag. Dar n-o apuc la rândul meu. O las să facă tot ce ştie că trebuie. Am mai bătut drumul ăsta de mai multe ori.

– Îmi pare rău, puiule, zice mama, ştergându-şi nasul cu pielea dezgolită a antebraţului. N-am vrut. Te iubesc. Tu ştii că te iubesc. Nu mă lăsa singură. Bine?

– Bine.

Ce altceva aş putea să spun? E mama mea. Mama mea.

Degetele ei îmi descriu cerculeţe pe dosul palmei, iar ochii refuză contactul vizual.

– Rămâi cu mine în noaptea asta?

Aici e locul în care a tras linie Isaiah. De fapt, a tras linia mult mai departe, silindu-mă să-i promit c-o să mă ţin la distanţă de ea, cu desăvârşire, după ce iubitul ei mi-a tras o bătaie soră cu moartea. Mi-am ţinut oarecum promisiunea, mutându-mă în casa mătuşii mele. Dar cineva trebuie să se ocupe şi de mama: să aibă grijă ca ea să mănânce, să aibă mâncare, să-şi plătească facturile. În definitiv, chiar e vina mea că a plecat tata.

– Hai să te duc până acasă.

Mama zâmbeşte, neobservând că nu i-am răspuns. Uneori, noaptea, în vis, o văd zâmbind. Ea a fost fericită cât timp a stat tata cu noi. După care eu i-am distrus fericirea.

Genunchii i se înmoaie când se ridică, dar reuşeşte să meargă. E o noapte favorabilă.

– Unde te duci? o întreb, când o văd pornind în direcţia barului.

– Să-mi plătesc nota.

Impresionant. Are bani.

– Mă duc eu. Tu stai aici şi pe urmă o să te duc eu acasă.

În loc să-mi înmâneze banii, mama se sprijină de tocul uşii din spate. Grozav. Acum am rămas cu nota pe cap. Bine măcar că băiatul din Taco Bell mi-a făcut cinste şi mai am ce să-i dau lui Denny.

Îi împing pe cei care-mi stau în drum ca să ajung la bar, iar Denny face o strâmbătură când mă zăreşte.

– Scoate-o de-aici, fetiţo.

– E afară deja. Cât are de plată?

– S-a plătit deja.

Simt că-mi îngheaţă sângele în vene.

– Când?

– Chiar acum.

Nu se poate.

– Cine a plătit?

Denny îmi evită privirea.

– Tu ce crezi?

Pe naiba! Mă reped, împleticindu-mă de atâta grabă, împiedicându-mă de oameni, îmbrâncindu-i din cale. El a pocnit-o o dată. O s-o pocnească iar. Alerg cât mă ţin picioarele, ies pe alee pe uşa din spate, dar nu văd nimic. Nimic, printre umbrele întunecate. Nimic la lumina felinarelor stradale. Greierii ţârâie de pretutindeni.

– Mamă?

Zgomot de sticlă spartă. Şi încă un zgomot de sticlă spartă. Ţipete oribile răsună din faţa complexului de apartamente în care stă mama. Dumnezeule, ăla o omoară! Ştiu asta.

Inima îmi bubuie în piept, izbindu-se de coaste, îngreunându-mi respiraţia. Totul îmi tremură: mâinile, picioarele. Imaginea pe care urmează s-o zăresc când o să ajung în parcare îmi mănâncă sufletul: mama, un morman însângerat, şi jigodia de amant al ei, stând deasupra. Lacrimile îmi usturǎ ochii şi mă împiedic când trec de colţul clădirii, julindu-mi palmele de caldarâm. Nu-mi pasă. Trebuie să dau de ea. De mama mea...

Mama mea tocmai se avântă cu o bâtă de baseball şi face ţăndări geamul din spate al unei porcării de El Camino.

– Ce... ce tot faci? o întreb.

Şi de unde-o fi făcut ea rost de o bâtă de baseball?

– El.

Îşi ia din nou elan cu bâta şi mai sparge o bucată de geam.

– M-a înşelat.

Clipesc mărunt, nedându-mi seama dacă aş vrea s-o iau în braţe sau s-o omor.

– Atunci, desparte-te de el.

– Căţea tâmpită!

Din intervalul dintre două clădiri cu apartamente, amantul mamei se repede spre ea şi-o pocneşte peste faţă cu palma desfăcută. Simt pe pielea mea vibraţiile impactului dintre palma lui şi obrazul ei. Bâta de baseball îi cade din mâini şi ţopăie de trei ori pe caldarâm, când cu vârful, când cu coada. Fiecare trosnet găunos al lemnului îmi ascute simţurile. Până la urmă, bâta rămâne la sol şi se rostogoleşte spre picioarele mele.

El urlă la ea. Numai insulte, însă cuvintele lui se contopesc într-un zumzet în capul meu. El a dat în mine anul trecut. Tot mai dă şi în mama. N-o să mai dea altă dată în niciuna dintre noi.

Îl văd ridicând mâna. Mama îşi azvârle braţele ca să-şi apere faţa în timp ce se lasă în genunchi lângă el. Iau bâta de jos. Fac doi paşi. O avânt dincolo de umăr şi...

– Poliţia! Lasă bâta jos! Întinde-te la pământ!

Trei poliţişti în uniforme ne înconjoară. Fir-ar să fie. Inima îmi bate cu putere în piept. Trebuia să mă fi gândit la asta, dar n-am făcut-o, iar greşeala o să mă coste. Poliţiştii patrulează în mod regulat prin complex.

Nemernicul arată spre mine.

– Ea a fost. Fata asta dementă mi-a făcut praf maşina. Eu şi mama ei am încercat s-o oprim, dar au apucat-o pandaliile!

– Lasă bâta jos! Mâinile deasupra capului.

Uluită de minciuna lui sfruntată, nu-mi dădusem seama că ţineam încă bâta în mâini. Îi simt lemnul aspru în palme. O las să cadă şi ascult acelaşi bufnet găunos când, din nou, începe să ţopăie pe caldarâm. Împreunându-mi mâinile la ceafă, îmi îndrept privirea spre mama. Şi aştept. O aştept să explice. O aştept să ne apere.

Mama stă în genunchi în faţa nemernicului. Clatină discret din cap şi mimează din buze spre mine cuvintele *te rog*.

Te rog? Te rog să ce? Fac ochii mari, implorând-o să explice.

Ea mai mimează două cuvinte: *eliberare condiţionată*.

Un poliţist îndepărtează bâta, izbind-o cu piciorul, şi începe să mă percheziţioneze.

– Ce s-a întâmplat?

– Eu am fost de vină, îi răspund. Eu am distrus maşina.

Sudoarea îmi picură din păr şi-mi şiroieşte în jos pe frunte, silindu-mă să mi-o şterg înainte de a-mi îndesa şapca la loc. Soarele după-amiezii mă dogoreşte, parcă m-aş înăbuşi în tigaia iadului. E cel mai rău să ai meciuri în august.

Îmi transpiră palmele. Nu-mi pasă de cea stângă: în ea port mănuşa. Palma folosită pentru aruncări e cea pe care mi-o şterg în repetate rânduri de cracul pantalonului. Pulsul îmi bubuie în timpane şi mă împotrivesc unui val de ameţeală. Mirosul de floricele arse şi de hotdogi pluteşte prin aer dinspre tarabă şi am crampe la stomac. M-am culcat prea târziu azi-noapte.

Aruncând o privire spre tabela de marcaj, urmăresc cum temperatura creşte de la treizeci şi cinci la treizeci şi şase de grade. Indicele de confort termic probabil că e de peste şaptezeci şi opt. Teoretic, în momentul în care indicele ajunge la optzeci, arbitrii ar trebui să oprească jocul. Teoretic.

N-ar conta dacă temperatura ar fi spre minus douăzeci de grade. Tot aş avea crampe la stomac. Palmele tot mi-ar transpira. Presiunea... se acumulează constant, făcându-mi măruntaiele să se zvârcolească până în pragul imploziei.

– Haide, Ry! urlă Chris, stoperul nostru, dintre bazele a doua şi a treia.

Răzleţul lui strigăt de luptă provoacă îndemnuri şi din partea celorlalţi din echipă: cei de pe teren şi cei care stau pe bancă. N-ar trebui să spun că stau. Toată lumea de acolo e în picioare, cu degetele încleştate de margine.

La începutul rundei a şaptea, conduceam cu un punct, aveam doi adversari scoşi în aut, dar am dat-o în bară şi i-am aruncat o minge unui alergător din prima bază. Al naibii efect a luat. Cu cel aflat acum la bătaie am la activ o lovitură şi două mingi nimerite. Nu mai e

loc pentru greşeli. Încă două lovituri şi s-a terminat partida. Încă două mingi nimerite de el şi-i ofer echipei adverse o alergare cu perspective de a înscrie un punct.

Mulţimea li se alătură. Aplaudă, fluieră şi aclamă. Dar niciunul mai zgomotos ca tata.

Strângând cu putere mingea în mână, trag aer adânc în piept, îmi ascund braţul drept la spate şi mă aplec înainte ca să descifrez semnalele lui Logan. Stresul acestei următoare lovituri mă apasă. Toată lumea vrea ca meciul ăsta să se încheie. Dar nimeni mai mult ca mine.

Eu nu pierd.

Logan se lasă pe vine în poziţie în spatele celui de la bătaie şi face un gest neaşteptat. Îşi ridică masca de prinzător pe creştetul capului, îşi duce mâna între picioare şi mimează că-mi dă un bobârnac.

Ticălos afurisit.

Pe buzele lui Logan flutură un rânjet, iar aluzia lui face ca umerii să mi se destindă. Nu e decât primul meci al sezonului de toamnă. Unul foarte încrâncenat. Clatin afirmativ din cap, iar el îşi lasă masca în jos peste faţă şi-mi arată de două ori semnul păcii.

Aruncare fulgerătoare să fie.

Privesc scurt peste umăr spre prima bază. Alergătorul a luat o importantă opţiune în cursa lui spre a doua, dar nu suficient cât să rişte un start furat. Îmi duc braţul înapoi şi arunc, alimentat de un val de energie şi de adrenalină. Inima îmi bubuie de două ori când se aude plăcutul sunet al pocnetului mingii în mănuşa lui Logan, iar cuvintele *Lovitura doi* ies de pe buzele arbitrului.

Logan îmi expediază mingea înapoi şi nu mai pierd timpul cu pregătirea următoarei aruncări. Asta o să pună capăt. Echipa mea poate să plece acasă; victorioasă.

Logan ţine degetul mic şi inelarul lipite. Scutur din cap. Vrea să pun capăt meciului şi o aruncare

fulgerătoare ar fi calea, nu una cu efect. Logan şovăie, după care îmi arată de două ori semnul păcii. Aşa te vreau, băiete! Tu ştii că sunt capabil să bag material.

Cu mâna între picioare, el ezită puţin, după care arată dincolo de cel de la bătaie, indicându-mi că aruncările mele fulgerătoare s-au rătăcit afară. Încuviinţez. Înţeleg că trebuie să-mi sincronizez în minte precizia cu viteza. Mingea zboară din mâna mea izbeşte mănuşa lui Logan drept în mijloc, iar arbitrul striga *Minge!*

Mi se opreşte respiraţia. Asta a fost o lovitură.

Îngrăditura trosneşte sub pumnii coechipierilor mei, care-şi urlă protestele faţă de decizia nedreaptă. Strigă la arbitru. Antrenorul e în picioare, în zona neutră dintre banca de rezerve şi teren. Camarazii mei de pe teren fluieră decizia incorectă. Mulţimea murmură şi huiduie. Undeva în tribună, cu capul plecat şi adâncită în rugăciune, mama strânge în mână perlele atârnate de gât.

Fir-ar să fie. Smucesc cu putere de cozorocul şepcii, încercând să-mi domolesc goana sângelui prin vene. Deciziile incorecte sunt naşpa, dar se mai întâmplă. Mai am o aruncare ca să pun capăt partidei ăsteia. Încă una...

– A fost lovitură, se aude vocea tatii, care coboară din tribună şi se îndreaptă spre îngrăditura aflată chiar în spatele arbitrului.

Jucătorii şi publicul amuţesc. Tata pretinde corectitudine. Mă rog, varianta lui de corectitudine.

– Întoarceţi-vă la locul dumneavoastră, domnule Stone, zice arbitrul.

Toată lumea din oraşul ăsta îl cunoaşte pe tata.

– Mă voi întoarce la locul meu atunci când vom avea un arbitru capabil să ia decizii corecte. Aţi luat decizii greşite în tot acest meci!

Chiar dacă şi-a rostit cuvintele cu o voce suficient de sonoră ca s-o audă toată arena, nici măcar pentru o

clipă n-a ridicat tonul. Tata e un tip impunător, o persoană pe care o admiră întregul oraş.

De dincolo de gard, tata îl domină cu statura lui pe arbitrul scund şi gras, aşteptând să îndrepte cineva ceea ce el consideră că e nedrept. Suntem ca două copii la indigo, eu şi tata. Păr nisipiu și ochi căprui. Picioare lungi. Numai umeri şi braţe. Bunica susţine că oamenii ca tata şi ca mine sunt făcuţi pentru munci grele. Tata susţine că suntem făcuţi pentru baseball.

Antrenorul meu intră pe teren, împreună cu antrenorul celeilalte echipe. Îi aprob. Arbitrul a tot luat decizii greşite, pentru ambele părţi, dar mi se pare o ironie faptul că nimeni n-a avut tupeu să spună ceva, până când n-a declarat tata război.

– Taică-tău e cel mai tare, exclamă Chris, apropiindu-se de postul aruncătorului.

– Mda, răspund.

Cel mai tare. Mai arunc o privire spre mama şi spre locul gol pe care obişnuia să stea fratele meu mai mare, Mark. Lipsa lui Mark mă ustură mai mult decât aş fi crezut. Îmi întind mănuşa spre Logan, care s-a depărtat tiptil de cei patru bărbaţi aflaţi în plină controversă cu privire la corectitudinea deciziilor. Din reflex, el îmi aruncă mingea înapoi.

Chris cercetează publicul.

– Ai observat cine-a venit la meci?

Nu mă obosesc să privesc. Lacy mereu vine să vadă meciurile lui Chris.

– Gwen, îmi zice el cu un rânjet de canar care a înfulecat pisica. Lacy a auzit că i s-a pus iar pata pe tine.

Reacţionez fără să gândesc şi întorc capul spre tribună, ca s-o caut cu privirea. Timp de doi ani, Gwen şi baseballul au însemnat toată viaţa mea. Vântul adie prin părul ei lung şi blond şi, ca şi cum mi-ar simţi privirea, Gwen întoarce faţa spre mine şi zâmbește. Anul trecut, adoram zâmbetul ăsta. Un zâmbet rezervat, odinioară, pentru mine. Au trecut mai multe luni de atunci. Mama

încă o iubeşte. Eu nu mai ştiu ce anume simt. Un tip urcă în tribună şi-o cuprinde cu un braţ. Mda, bagă mare, dobitocule. Sunt conştient de faptul că între mine şi Gwen s-a terminat.

– Se rejoacă mingea! tună vocea unui arbitru nou dinspre lăcaşul celui la bătaie.

Vechiul arbitru îi strânge mâna tatii peste gard. Aşa cum am spus, tata crede în corectitudine şi, de asemenea, consideră de dreptatea trebuie împărţită de un bărbat cu prestigiul încă neafectat. Mă rog, e valabil pentru oricine, în afară de fratele meu.

Toţi cei din afara terenului aplaudă şi-l urmăresc din priviri pe tata cum se întoarce la locul lui. Unii îi întind mâinile. Alţii îl bat cu palmele pe spate. În afara terenului, tata e liderul acestei comunităţi. Pe teren, eu sunt cel mai tare.

Ieşit din lăcaşul lui, cel de la bătaie face câteva mişcări de exerciţiu. Două lovituri. Trei mingi ale lui. Şi băiatul ştie că sunt capabil să bag material. Şuier şi gesticulez spre Logan.

În spatele meu, Chris râde. El ştie că mereu clocesc câte una. Logan se apropie, cu masca prinzătorului ridicată pe creştet.

– Care-i treaba, şefule?

– Spune-mi tot.

Asta trebuie să facă orice prinzător de valoare.

– Ăla de la bătaie a fost moale, dar a avut timp de odihnă, ceea ce înseamnă c-o să dea tot ce poate. Aruncările tale rapide s-au rătăcit afară şi el o ştie.

Răsucesc mingea în palmă.

– O să se aştepte la o fulgerătoare?

– Dac-aş fi în locul lui, eu m-aş aştepta să arunci fulgerător, intervine Chris.

Ridic din umeri şi muşchii îmi urlă în semn de protest.

– Hai să schimbăm foaia. El o s-o interpreteze ca fulgerător şi n-o să aibă timp suficient ca să se adapteze.

Un zâmbet trece pe chipul lui Chris, care-şi duce mănuşa la gură.

– Îl scoţi din mână, zice el.

– Îl scoatem din mână, confirm, mascându-mi la rândul meu mişcarea buzelor cu mănuşa.

Mă întorc spre teren şi fluier ca să captez atenţia tuturor. Chris se întoarce la postul de stoper, îşi lasă palma desfăcută să-i alunece de-a curmezişul pieptului, apoi se bate de două ori cu mâna dreaptă peste braţul stâng. Centrul nostru vine fuga, iar omul de la baza a doua transmite mesajul. Până să mă întorc cu faţa spre cel de la bătaie, Logan a expediat deja instrucţiunile pentru baza a treia şi prima.

Logan îşi trage masca pe faţă, se ghemuieşte în poziţie şi întinde mănuşa pentru prindere. Mda, o să pun capăt meciului.

– Pe diseară, cumetre, îmi zice Chris, ciocnindu-şi piciorul de al meu din mers.

Ţine geanta cu bâta într-o mână şi mâna lui Lacy în cealaltă. Eu și Chris am cunoscut-o pe Lacy când au fuzionat şcolile noastre, într-a şasea. Mi-a plăcut de ea în ziua în care şi-a julit genunchiul jucând fotbal cu băieţii. Chris s-a îndrăgostit de ea în ziua în care Lacy l-a îmbrâncit pe teren după ce el a pătruns în baza ei la baseball. Alcătuiesc un cuplu încă din anul al doilea de liceu: anul în care a început el să aibă ouă şi, în sfârşit, a invitat-o să iasă împreună.

Lucy îşi scoate un elastic de pe încheietura mâinii şi-şi răsucește părul şaten într-un coc dezordonat. Îmi place la ea faptul că nu e o fată ca toate fetele. Ca să ţină pasul cu mine, cu Chris şi cu Logan, o fată trebuie să aibă pielea groasă. Să nu mă înţelegeţi greşit: ea e al naibii de sexy, dar n-o doare nici în cot de ceea ce cred alţii despre ea.

– Disească mergem la petrecere. Am chef de conversaţie şi de lume şi de dans. Viaţa nu înseamnă doar terenul de joc şi provocările.

Cu degetele încremenite pe şireturile pe care tocmai ni le dezlegam, eu şi Logan ridicăm brusc capetele. Chris se albeşte la faţă.

– Ăsta-i un sacrilegiu, Lace. Retrage-ţi cuvintele.

Alături de mine, Logan îşi vâră picioarele în perechea lui de Nike şi-şi azvârle pantofii de sport în geantă.

– Nu ştii tu ce-i fiorul de a ieşi câştigător la o provocare pe cinste.

– Provocările nu sunt distractive, ripostează ea, cu o pronunțată nuanţă mustrătoare în ton. Sunt nebuneşti. Mi-ai dat foc la maşină.

Logan ridică mâna.

– Am deschis geamul la timp. Ca argument în apărarea mea, tapiţeria abia dac-a fost un pic pârlită.

Eu şi Chris chicotim amintindu-ne cum ţipa Lacy, în timp ce lua o curbă cu şaizeci şi cinci la oră. Povestea, pe scurt: un ambalaj de hamburger, o brichetă, un cronometru şi o provocare. Logan a scăpat accidental ambalajul arzând, iar acesta s-a rostogolit sub scaunul lui Lacy. O căutătură tipică de genul *vă bat până vă las laţi* a lui Lacy ne reduce pe amândoi la tăcere.

– Îmi doresc să-ţi găseşti o iubită, ca să-ţi pună fundul dement la locul lui.

– N-am cum, replică Logan, bâţâind din sprâncene. Sunt acolitul lui Ryan.

– Acolit, repetă Lacy, parcă scuipând cuvântul, după care îndreaptă o unghie sclipitoare atât spre mine, cât şi spre Logan, dar nu-mi scapă faptul că zăboveşte mai mult în direcţia mea.

– Unul dintre voi trebuie să-şi găsească o fată şi să se lege de ea. M-am săturat de rahaturile astea provocate de testosteron.

Lacy n-a putut suferi şiragul de fete cu care am umblat eu de-a lungul verii. O îngrozeşte gândul că l-aş

putea influenţa pe Chris s-o lase baltă, deşi ar trebui să ştie că nu e cazul. Chris o venerează, ca pe o religie a lui, personală.

– Tu n-ai fost de acord cu cea de care m-am legat ultima data, îi zic. De ce-ar trebui să mai încerc?

– Pentru că poţi să găseşti şi altceva decât răutăţi.

– Gwen nu e răutate, o contrazic, coborând tonul.

Chiar dacă ne-am despărţit, nu văd ce rost ar avea să spunem lucruri urâte despre ea.

– Vorbeşti de lup, bombăne Logan.

– Bună, Ryan.

Întorc capul ca s-o zăresc pe Gwen în toată splendoarea ei. O rochie albastră din bumbac îi foşneşte în jurul picioarelor bronzate şi e încălţată cu o pereche de cizme de cowboy, nouă după după știinţa mea. Buclele făcute tresaltă la vârfurile părului ei lung şi blond. Înconjurată de cele trei bune prietene ale ei, trece parcă plutind drept pe lângă noi, dar mă fixează tot timpul cu ochii ei verzi.

– Bună, Gwen, îi răspund.

Ajungând la taraba cu gustări şi băuturi, îşi azvârle părul peste umăr şi-şi redirecţionează atenţia. Eu rămân cu ochii spre ea, încercând să-mi aduc aminte de ce ne-am despărţit.

– Teatru! exclamă Lacy, blocându-mi intenţionat vederea spre fundul lui Gwen. Ea n-a fost altceva decât teatru. Nu-ţi aminteşti? Tu mi-ai zis, *Lacy, nu există nimic autentic la ea*, şi eu tim zis *Ştiu*, după care ţi-am aruncat cu toată bucuria în faţă un *Ţi-am zis eu*. După care tu ai zis, *Nu mă lăsa să mă întorc la ea*, iar eu am zis, *Pot să-ţi smulg ouăle dacă încerci aşa ceva*, iar tu ai zis…

– Nu.

Am zis nu pentru că Lacy chiar ar fi făcut una ca asta, iar eu prefer să-mi ştiu ouăle la locul lor, dar tot am rugat-o să-mi aducă aminte de discuţia asta dacă se-ntâmplă să dau semne de slăbiciune. Eu şi Logan ar

trebui să invităm vreo câteva fete la film în weekendul viitor. Ce naiba, dacă skateriţa mi-ar fi dat numărul ei, poate m-aş fi gândit chiar s-o sun pe ea. Dumnezeu mi-e martor că era al naibii de sexy, iar când vine vorba despre Gwen, ceva care să-mi distragă atenţia e totdeauna de folos.

– Hai, Logan, zice Chris. Te duc eu cu maşina acasă.

În apropierea băncii de rezerve, tata o ţine cu braţul pe după umeri pe mama, în timp ce stau la o şuetă cu antrenorul nostru şi cu un alt bărbat în bluză polo şi pantaloni kaki. Mă întreb dac-o mai observa şi altcineva cum stă mama, uşor aplecată în direcţia opusă a corpului tatii. Probabil că nu. Mama e în dispoziţia cuvenită pentru serbarea de deschidere a anului şcolar, toată numai zâmbete şi râsete.

Privindu-mă peste umăr, tata îmi semnalează că ar fi cazul si mă alătur grupului lor, dăruindu-mi unul dintre rarele lui zâmbete din categoria sunt mândru de tine. Asta mă descumpăneşte. Mda, am câştigat, însă noi câştigăm mai mereu. Aşa se-ntâmplă cu campioanele de state. Şi-atunci, ce-o fi cu mândria asta debordantă de acum?

Aşa cum am spus, eu şi tata parcă am fi clone, diferă doar vârsta şi tenul. Anii de ploaie, soare, arşiţă şi ger şi-au lăsat urme pe chipul lui. Faptul de a fi proprietarul unei companii de construcţie necesită mult timp petrecut în contact cu elementele naturii.

– Ryan, ţi-l prezint pe domnul Davis.

Domnul Davis şi cu mine întindem amândoi mâinile în același timp. E un tip înalt, slab, şi posibil de vârsta tatălui meu, doar că domnul Davis nu arată c-au trecut anii peste el.

– Spune-mi Rob. Felicitări pentru jocul bun prestat. Ai o aruncare fulgerătoare al naibii de bună.

– Vă mulţumesc, domnule.

Am mai auzit asta. Mama le spune tuturor că e un dar de la Dumnezeu şi, chiar dacă nu ştiu precis ce să cred

în privinţa asta, n-o să neg că mi-a plăcut faza. Păcat că eu şi tata n-am reuşit să atragem vreun interes la selecţiile pentru echipele profesioniste de baseball.

Sunt obişnuit cu întâlnirile şi cu prezentările. Din moment ce tata deţine o companie proprie şi un loc în consiliul municipal, face parte din reţea. Să nu mă înţelegeţi greşit: tata nu e genul avid de putere. A declinat de mai multe ori oferta de a candida pentru funcţia de primar, chiar dacă mama îl imploră de atâţia ani să se mai gândească. El e doar o autentică prezenţă în cadrul comunităţii.

Rob face un semn cu capul spre teren.

– Te-ar deranja să-mi arunci vreo două mingi?

Mama, tata şi antrenorul fac schimb de zâmbete cu subînţeles și mă simt de parcă ar fi spus cineva o glumă şi m-ar fi lăsat fără poantă. Sau poate că eu sunt poanta.

– Sigur că nu.

Rob scoate din geantă un radar manual şi o carte de vizită. Păstrează radarul în mâna stângă şi-mi întinde cartea de vizită cu dreapta.

– Am venit azi ca să urmăresc un jucător din echipa cealaltă. N-am văzut la el ceea ce căutam, dar cred că am văzut ceva promiţător la tine.

Tata mă bate cu palma pe spinare, iar etalarea asta publică de afecţiune mă determină să-mi întorc faţa spre el. Tata nu e un tip afectuos. Cei din familia mea… nu suntem aşa. Ţin în mână cartea de vizită şi am nevoie să-mi adun toată reţinerea ca să nu scap o înjurătură de faţă cu mama, din cauza şocului. Omul care se îndreaptă spre zona din spatele bazei a patra e Rob Davis, recrutor pentru Cincinnati Reds.

– Ţi-am spus eu că selecţiile de primăvară nu înseamnă sfârșitul, mi se adresează tata, îndemnându-mă prin gesturi să-l urmez pe Rob. Du-te şi fă-l praf!

Gardianul mai vârstnic, cel cumsecade, merge lângă mine. Nu mi-a prins cătuşele exagerat de strâns, cum a făcut celălalt gardian, dobitocul ăla. Nu se pune în faţa mea, încercând să mă sperie ca naiba. Nu încearcă să rejoace vreo secvenţă din serialul *Cops*. Doar merge alături de mine, fără să acorde vreo atenţie existenţei mele.

Mie îmi convine de minune tăcerea, după ce-am ascultat azi-noapte cum o fată resimţea trezirea dintr-o experienţă nefericită cu LSD.

Sau poate că a fost azi.

Habar n-am ce perioadă a zilei o fi.

Mi-au dat micul dejun.

I-am auzit vorbind despre prânz.

Probabil că e dimineaţă. Poate amiază.

Gardianul deschide uşa a ceea ce n-aş putea descrie decât ca fiind o cameră pentru interogatorii. Altceva decât celula pentru detenţie pe care am împărţit-o cu fata de cincisprezece ani, mult prea făcută praf pentru gustul meu, adică locul în care mi-am petrecut majoritatea timpului de după ce m-au arestat pentru distrugerea avutului privat. Gardianul îşi destinde spatele, rezemându-se de perete. Eu mă aşez la masă.

Simt nevoia unei ţigări.

Rău de tot.

Incredibil de rău.

La modul că aş fi în stare să-mi smulg o mână doar ca să pot trage un fum.

– Cam ce-ţi lipseşte? se interesează gardianul, fixându-mi cu privirea degetele.

Mă opresc din ciocănitul în masă.

– Nicotină.

– Complicat, zice el. Eu n-am reuşit niciodată să mă las.

– Mda. E al naibii de naşpa.

Poliţistul care m-a arestat azi-noapte – azi-dimineaţă – intră în cameră.

– Uite-o că vorbeşte!

Mda. N-avusesem în intenţie. Închid gura. Azi-noapte, azi-dimineaţă – cine naiba mai ştie – am reuşit să păstrez tăcerea când m-au perpelit la foc mic întrebându-mă despre mama, despre viaţa mea de acasă, despre amantul mamei. Am refuzat să răspund, am refuzat să rostesc vreo vorbă, pentru că, dacă aş fi spus ceva, ar fi fost ceea ce nu trebuia şi-aş fi trimis-o pe mama la închisoare. Nici gând să mă pot împăca vreodată cu ideea asta.

Habar n-am ce s-o fi întâmplat cu ea, sau cu amantul ei, după ce mi-au prins cătuşele de încheieturi şi m-am instalat pe bancheta din spate a maşinii de patrulare. Dacă Dumnezeu mi-o asculta rugăciunile, atunci poate că mama o fi scăpat, iar nemernicul o împărţi vreo latrină cu ceilalţi nelegiuiţi de top.

Poliţistul seamănă cu Johnny Depp la douăzeci de ani şi miroase a curat: a săpun, cu un uşor iz de cafea. Nu e cel care a încercat să discute cu mine azi-noapte, ci doar tipul care m-a arestat. Se instalează pe scaunul din faţa mea, iar gardianul pleacă.

– Eu sunt ofiţerul Monroe.

Eu privesc încruntată masa.

Ofiţerul Monroe întinde mâinile spre mine, îmi descuie cătușele şi le plasează pe partea lui de masă.

– Ce-ar fi să-mi spui ce s-a întâmplat în realitate azi-noapte?

Un singur fum, numai unul.... O, Doamne, ar fi mai bun şi decât un sărut apăsat cu un tip de-a dreptul formidabil. Dar eu nu mă sărut cu un tip formidabil şi nici nu am vreo ţigară, din cauză că în clipa de faţă sunt interogată în purgatoriu.

– Amantul mamei tale, Trent... ştim că e soi rău, dar e şmecher. Niciodată n-am avut destule probe ca să-l închidem. Poate eşti tu în măsură să ne ajuţi şi să te

ajuţi şi pe tine. Ajută-ne să-l vârâm în închisoare şi-atunci el o să fie departe de tine şi de mama ta.

Sunt de acord cu el: e Diavolul. În afară de faptul că e un fost fotbalist terminat care a schimbat placarea adversarilor pe teren cu stâlcirea femeilor în bătaie, totuşi, n-am ce să le spun, afară de zvonurile auzite pe stradă. Poliţiştii care umblă prin cartierul rău-famat sunt foarte la curent cu poveştile noastre de adormit privitoare la Nemernicul-pe-nume-Trent. Ispititorul flecuşteţ cum ca el tot dă în mine şi în mama ne-ar putea aduce o fiţuică amărâtă conţinând în antet cuvintele *Ordin de restricţie*, însă delincvenţii condamnaţi pentru violenţe domestice rareori zăbovesc mai mult timp în celulele închisorilor, plus că Trent se şterge undeva cu ordinele de restricţie.

Chiar de dinainte să se încurce mama cu Trent, poliţia îl urmărea, numai că el e varianta umblătoare şi vorbitoare din viaţa reală a picăturii de ulei: imposibil de prins, odată ce ai vărsat-o. Dacă i-aş ajuta pe poliţişti, n-aş face decât să aduc mizeria şi dezgustătoarea lui mânie în pragul casei noastre.

– El locuieşte în acelaşi complex de apartamente ca şi mama ta, nu? N-ar fi frumos să stai din nou cu ea şi să nu mai trebuiască să ai grija lui?

Neavând habar de unde o şti că eu nu locuiesc cu mama, îmi vine greu să nu-mi ridic privirea spre el. Refuz să-i arăt că are dreptate.

– Noi nici măcar n-am ştiut că umblă cu mama ta. Ştii… ăăă... el se vede şi cu alte femei.

Mă abţin să-mi dau ochii peste cap. Ce mai veste şocantă.

– Elisabeth, zice el, văzând că nu reacţionez.

– Beth, îl corectez eu, fiindcă îmi urăsc numele de botez.

– Beth, singura persoană pe care ai sunat-o aşteaptă pe hol de la cinci dimineaţă.

Isaiah! Îmi ridic fulgerător privirea spre ofiţerul Monroe. Zidurile clădite ca să mă apăr se năruiesc şi extenuarea se instalează pe măsură ce răceala glacială de care m-am agăţat toată noaptea se topeşte. Teama şi durerea dau năvală ca să-i ia locul. Îl vreau pe Isaiah. Nu vreau să fiu aici. Vreau să merg acasă.

Clipesc şi-mi dau seama că senzaţia de usturime se datorează lacrimilor. Ştergându-mi ochii, mă străduiesc să-mi regăsesc tăria... să-mi regăsesc hotărârea, însă tot ce găsesc e o pustietate împovărătoare.

– Când pot să merg acasă?

Se aude un ciocănit. Ofiţerul Monroe întredeschide uşa şi schimbă câteva replici într-o şoaptă înfierbântată, după care face un semn de încuviinţare. După câteva secunde, în cameră intră mătuşa mea, o variantă mai vârstnică şi mai dichisită a mamei.

– Beth?

Ofiţerul Monroe pleacă, închizând uşa după el.

Shirley vine direct spre mine. Mă ridic şi mă las îmbrăţişată de ea. Miroase a acasă: iz stătut de ţigări şi de balsam pentru rufe cu lavandă. Îmi îngrop faţa în umărul mătuşii şi nu-mi doresc altceva mai mult decât să zac în patul din subsolul casei ei timp de o săptămână în cap.

Imediat pe locul doi ar fi o ţigară.

– Unde e Isaiah?

Oricât de recunoscătoare aş fi pentru prezenţa mătuşii, inima mea era pregătită pentru vederea celui mai bun prieten al meu.

– Afară. M-a sunat imediat după ce-a aflat de la tine, mă informează Shirley, strângându-mă cu putere înainte de a se desprinde din îmbrăţişare. Ce porcărie!

– Aşa e. Te-ai văzut cu mama?

Ea face semn din cap că da, după care se apleacă spre mine și-mi şopteşte la ureche.

– Maică-ta mi-a povestit ce s-a întâmplat în realitate.

Muşchii din jurul gurii mi se crispează şi mă străduiesc să-mi împiedic tremurul buzei de jos.

– Ce să fac?

Shirley îşi plimbă mâinile în sus şi-n jos pe braţele mele.

– Te ţii de povestea ta. I-au adus aici pe Trent şi pe maică-ta, ca să dea declaraţii. Dacă tu nu spui nimic, ei n-or să aibă pentru ce să-i aresteze. Totuşi, maică-ta stă ca pe ace. Dacă tu spui ceva, or s-o arunce în puşcărie pentru încălcarea eliberării condiţionate şi distrugerea bunului personal. Îi e frică să nu ajungă la închisoare.

Şi mie, dar nu se poate ca mama să ajungă la puşcărie.

– Şi cu mine ce-o să se-ntâmple?

Mătuşa mea îşi lasă braţele să-i cadă pe lângă corp şi se duce de cealaltă parte a mesei. Sunt doar câţiva paşi, dar ei creează între noi o prăpastie cât un canion. Luna trecută, am împlinit şaptesprezece ani. Până aseară, mă simţeam ca o adultă: bătrână şi mare. Acum nu mă mai simt atât de mare. În clipa asta, mă simt mica şi foarte, foarte singură.

– Shirley?

– Unchiul tău şi cu mine nu avem bani pentru un avocet. Isaiah şi Noah, ba chiar şi fata cu care mai vine Noah, toţi ne-au oferit cât au avut, însă eu şi unchiul tău ne-am speriat când ne-au zis poliţiştii că l-ai ameninţat pe Trent cu o bâtă de baseball. Şi atunci, mi-a venit o idee.

Inima mi se prăbuşeşte, ca şi cum ar fi deschis cineva un chepeng imediat sub ea.

– Ce-ai făcut?

– Ştiu că nu vrei să ai nimic de-a face cu ce e din partea tatălui tău, însă fratele lui, Scott… el e un om cumsecade. După ce s-a lăsat de baseball, a devenit om de afaceri. Şi are un avocat. Unul în vogă.

– Scott? repet eu, rămânând cu gura căscată. Cum… ce…

Parcă nu mai am aer în timp ce mă străduiesc să desluşesc logica bazaconiei ieşite de pe buzele mătuşii mele.

– Nu se poate. El ne-a părăsit.

– Aşa e, încuviinţează ea, tărăgănat. Dar s-a întors luna trecută în oraşul lui natal și m-a sunat ca să dea de tine. Voia să te duci să stai cu el şi cu nevastă-sa, dar noi i-am dat cu flit. Când a devenit insistent, maică-ta i-a spus că ai fugit de-acasă.

Buzele mi se răsfrâng a dispreţ când mă gândesc că l-aş putea avea oriunde în apropiere.

– Bine gândit. Şi-atunci, de ce să-l amestecăm acum pe Scott? N-avem nevoie de el. Putem să ne descurcăm şi fără el şi fără avocatul lui în vogă.

– Ei au zis că aveai de gând să-l loveşti pe Trent cu o bâtă, repetă Shirley, frângându-şi mâinile. E ceva grav şi m-am gândit că avem nevoie de ajutor.

– Nu. Spune-mi că n-ai făcut asta, exclam.

Mă simt de parc-aş fi ajuns în iad. Sau, oricum, undeva al naibii de aproape.

– Ţi-am fi respectat dorinţele în privinţa lui, dar acum s-a întâmplat chestia asta şi… l-am sunat. Ascultă ce-ţi spun, el are o viaţă grozavă acum. Are bani grămadă şi te vrea.

Izbucnesc în râs. Numai că nu e nimic amuzant. Nu e nici pe departe amuzant. E vestea cea mai al naibii de tristă pe care am auzit-o vreodată. Mă prăbuşesc pe scaun şi-mi sprijin capul în mâini.

– Nu e adevărat, nu mă vrea.

– A aranjat să fie retrase acuzaţiile, îmi spune mătuşa, dar în tonul ei nu descopăr nici cea mai mică urmă de bucurie.

Îmi ascund faţa în continuare, incapabilă s-o privesc, de teamă să nu văd realitatea, oricare ar fi, spre care se îndreaptă cuvintele ei.

– Ce-ai făcut? o întreb din nou.

Shirley îngenunchează lângă mine şi coboară tonul.

– După ce l-am sunat, unchiul tău Scott s-a dus la apartamentul mamei tale. A văzut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vadă. Lucruri care i-ar putea face rău mamei tale.

Mă înclin într-o parte, ca şi cum m-ar fi izbit un val, şi-n timpane îmi şuieră sunetul vijelios al oceanului care mă absoarbe. Lumea se prăbuşeşte în jurul meu. El a intrat în fosta mea camera.

Mama mi-a spus să nu mai intru niciodată acolo, după ce am plecat să stau la Shirley, şi n-am intrat niciodată. Sunt unele lucruri pe care nici măcar eu nu vreau să le ştiu.

– Nu le-a spus nimic poliţiştilor, continuă ea.

Şocată de dezvăluire, mă zgâiesc la ea printre degete.

– Chiar?

Colţurile buzelor i se pleoştesc şi fruntea i se încreţeşte.

– Mama ta n-a avut de ales. Scott a venit cu avocatul la secţia de poliţie şi şi-a expus pretenţiile: ori ea renunţă la tutelă în favoarea lui, ori el le spune poliţiştilor tot ce-a văzut.

Mătuşa mea mă fixează cu o privire lipsită de expresie.

– Ea a semnat pentru încredinţarea tutelei. Acum, Scott e tutorele tău legal.

RYAN

Mulţumită duşurilor din complexul pentru agrement, nu mai am nevoie să pornesc spre casă. Spălat şi îmbrăcat în haine de stradă, mă întorc în paradis.

Toată lumea a părăsit stadionul. Tribunele sunt goale. Taraba cu gustări şi băuturi s-a închis. Muzica lui Kenny Chesney zbiară dinspre parcare, deci Chris nu m-a luat în serios când i-am zis că o să ne vedem mai târziu. Chris e cu adevărat priceput la trei lucruri: să joace pe postul de stoper, să-şi iubească fata şi să ştie ce-mi trebuie mie, chiar şi când eu însumi nu ştiu.

Cel puţin, în majoritatea timpului.

Dinspre bazinul de înot al complexului, ţâncii chiuie încântaţi, în ritm cu zgomotele plescăiturilor şi clămpăniturilor trambulinei. Eu şi fratele meu, Mark, ne-am petrecut cea mai mare parte a vacanţelor de vară înotând în bazinul ăsta. Cealaltă parte ne-am petrecut-o jucând baseball.

Stau pe lăcaşul aruncătorului, numai că de data asta sunt în blugi şi în tricoul meu preferat cu Reds. Cerul începutului de seară îşi schimbă treptat culoarea, din albastru în galben cu portocaliu. Temperatura nu mai e de un milion de grade, iar vântul și-a modificat direcţia, adiind de la sud spre nord. Asta e partea mea preferată a jocului: momentele de singurătate de după.

Adrenalina triumfului şi conştiinţa faptului că am în faţă un recrutor interesat de mine îmi zăbovesc încă în sânge. Plămânii mi se dilată, umplându-se de aer curat, iar muşchii mei îşi pierd încordarea care m-a împovărat pe durata meciului. Mă simt relaxat, liniştit şi viu.

Fixez cu privirea baza lăcaşul pentru postul de bătaie şi, în mintea mea, îl văd pe Logan ghemuit în poziţie, iar pe cel de la bătaie încercând o lovitură de probă. Degetele mi se îndoaie, ca şi cum ar strânge mingea. Logan îmi cere o aruncare cu efect; eu accept, numai că de data asta...

– Am ştiut eu c-o să te găsesc aici.

În cizmele ei de cowboy, din piele maro, şi în rochia albastră, Gwen intră pe poartă în spaţiul pentru banca rezervelor.

– De unde? o întreb.

– Nu ţi-a ieşit aruncarea cu efect.

Cu o mişcare lină, Gwen se aşază pe bancă şi bate uşor cu palma lemnul lângă ea. E un joc. Unul pe care-l pierd, fiindcă naiba să mă ia dacă picioarele nu mă poartă în direcţia ei.

Arată bine. Mai mult decât bine. Superb. Mă aşez lângă ea, în timp ce-o văd aruncându-şi cârlionţii blonzi peste umăr.

– Mi-aduc aminte cum mi-ai explicat noţiunile de bază, chiar pe banca asta. A fost cea mai grozavă discuţie despre baseball din câte-am avut noi vreodată.

Mă aplec în faţă şi-mi împreunez palmele.

– Cred că ţi-a scăpat o mare parte din discuţie, pentru că nu-ţi explicam jocul de baseball.

Gwen mă fulgeră cu zâmbetul ei sclipitor.

– Ştiu, dar tot mi-a plăcut demonstraţia.

Privirile ni se întâlnesc pentru o clipă şi întorc capul când simt fierbinţeala invadându-mi obrajii. Gwen e singura cu care am avut o experienţă adevărată. Obişnuia să se înroşească atunci când aduceam vorba despre orice avea legătură cu sexul, însă azi, nu. Am o senzaţie de greaţă în măruntaie. Oare ce noţiuni de bază noi o fi învăţat-o Mike?

– Nu păreai în apele tale pe timpul meciului, îmi zice şi materialul rochiei foşneşte când îşi încrucişează picioarele şi-şi apleacă trupul spre mine.

Coapsele ni se ating acum, generând fierbinţeală. Mă întreb dacă ea o remarca.

– Nu cumva ai iar probleme cu tatăl tău? mă întreabă.

Noi doi ne-am petrecut nenumărate după-amiezi şi seri pe banca asta. Ea a ştiut mereu când tata mă facea

să forţez prea mult nota cu arbitrii sau că, dacă jucam prost, veneam aici ca să-mi limpezesc mintea.

– Nu.

– Atunci, ce nu e cum trebuie?

Totul. Certurile dintre mama şi tata. Lipsa lui Mark. Eu şi baseballul profesionist. Relaţia mea, de prietenie sau nu, cu Gwen. Pentru o clipă, mă gândesc dacă să-i spun despre Mark. La fel ca tot restul oraşului, ea rămâne într-o binecuvântată ignoranţă. O privesc drept în ochi, căutând acolo fata pe care am cunoscut-o în primul meu an de liceu. Cea de-atunci nu s-ar fi ţinut de şmecherii cu mine. Din nefericire, între timp am devenit distracţia ei preferată.

– N-am chef să fiu subiectul jocurilor tale, Gwen.

Ea îşi ridică mâna şi-şi răsuceşte între degete o şuviţă de păr. Sclipirea unui inel cu o piatră mare şi roşie mă izbeşte ca un şpiţ pentru spart gheaţa. Mă mut puţin, astfel încât coapsele să nu ni se mai atingă.

– Mike ţi-a dat inelul lui de absolvent[5].

Îşi lasă mâna să cadă şi o acoperă cu cealaltă, ca şi cum, ascunzând inelul, m-ar face să uit de prezenţa lui acolo.

– Mda, îmi răspunde, încet. Aseară.

– Felicitări.

Dac-aş fi putut lăsa să se scurgă afară mai multă furie, aş fi făcut-o.

– Ce-ar fi trebuit să fac?

– Nu ştiu, îi răspund şi tonul mi se ridică odată cu fiecare cuvânt. Pentru început, să nu fii aici, ca să te ţii de fiţe cu mine.

Nu-mi ia în seamă remarca şi, la rândul ei, îşi aspreşte tonul.

[5] În liceele, colegiile și universităție americane, există obiceiul ca elevii sau studenții aflați în anul de studiu terminal să primească inele simbolizând unitatea de învățământ respectivă și calitatea lor de absolvenți în devenire.

– Mike e băiat bun şi e mereu disponibil când am nevoie de el. Nu e tot timpul plecat şi nu are o mie de obligaţii, ca tine.

Cu toate pauzele şi despărţirile noastre, noi doi nu ne-am certat niciodată. Niciodată n-am ridicat tonul unul la celălalt înainte, niciodată nu mi-a trecut prin cap să urlu la Gwen. Acum, e singurul lucru pe care vreau să-l fac.

– Ţi-am spus că te-am iubit. Ce altceva ai mai fi vrut?

– Să fiu pe primul plan. Baseballul a fost totdeauna pe primul plan pentru tine. Dumnezeule! Ce imagine mai clară de-atât îţi trebuie? M-am despărţit de tine când ţi-a început campionatul.

Mă ridic, fiindcă nu mai sunt în stare să stau alături de ea. Ce imagine mai clară? E evident că aş fi avut nevoie de desene detaliate, cu indicaţii scrise.

– Puteai să-mi spui care era problema.

– Şi s-ar fi schimbat ceva? Ai fi renunţat la baseball?

Îmi încârlig degetele în îngrăditura metalică şi fixez cu privirea terenul. Cum e posibil să-mi pună o asemenea întrebare?! Cum e posibil ca o fată, oricare ar fi, să-i ceară unui băiat să renunţe la un lucru pe care-l adoră? Gwen se ţine de jocuri cu mine în clipa asta, aşa că mă hotărăsc să arunc mingea care să pună capăt rundei.

– Nu.

O aud inspirând scurt şi resimt vinovăţia de a o fi rănit ca pe un pumn în stomac.

– Nu e decât baseball, insistă ea.

Cum aş putea s-o fac să înţeleagă? Dincolo de îngrăditură e o ridicătură de pământ, o dungă care duce spre cele patru baze, toate înconjurate de un teren cu gazon tuns. E unicul loc de care am simţit că aparţin.

– Baseballul nu înseamnă numai un joc. Înseamnă mirosul de popcorn plutind prin aer, imaginea gângăniilor bâzâind lângă luminile nocturnei, asprimea pământului sub pantofii de sport. E nerăbdarea care ţi

se acumulează în piept în timp ce se cânta imnul, şuvoiul de adrenalină din clipa în care bâta din mâinile tale izbeşte mingea, e năvala sângelui când arbitrul strigă *lovitură* după ce-ai aruncat. E o echipă întreagă de băieţi care-ţi acoperă fiecare mişcare, o tribună plină de oameni care te aclamă şi te încurajează. E... viaţa.

O bătaie din palme răsunând din dreapta mea mă face să sar ca ars. Cu părul ei roz şi un trening asortat, profesoara mea de engleză din anul întâi şi, curând, profesoara mea de engleză din ultimul an, încetează sâcâitorul zgomot şi-şi înalţă mâinile spre bărbie, ca într-o rugăciune.

– Asta a fost poezie, Ryan.

Schimb cu Gwen o părere de genul *ce naiba*, înainte de a ne întoarce capetele spre doamna Rowe.

– Ce faceţi aici? o întreb.

Ea îşi ridică de jos geanta pentru plajă şi-o leagănă uşor.

– Bazinul s-a închis. V-am văzut, pe dumneata şi pe domnișoara Gardner, şi m-am hotărât să vă amintesc că primul vostru eseu particular pentru ora mea are termenul de predare luni.

Cizmele lui Gwen izbesc pământul în timp ce ea îşi schimbă din nou poziţia picioarelor. Acum o lună, doamna Rowe a încercat să ne distrugă vacanţa tuturor dându-ne o temă pentru vară.

– Sunt tare nerăbdătoare să le citesc, continuă ea. Presupun că vi le-aţi terminat, nu?

Nici măcar n-am început-o.

– Mda.

Gwen se ridică şi-şi potriveşte mai bine pe deget inelul lui Mike.

– Eu tre' să plec, ne anunţă.

Şi asta şi face. Fără să scot vreo vorbă, îmi înfund mâinile în buzunare şi încep să mă leagăn pe călcâie, aşteptând ca doamna Rowe să-i urmeze exemplul lui Gwen. Am un ritual de desfăşurat.

Dându-mi clar de înţeles că n-are nicio intenţie să plece, doamna Rowe se sprijină cu umărul de pereţii spaţiului pentru banca de rezerve.

– N-am glumit în legătură cu ce-ai spus, Ryan. Ai demonstrat că ai foarte mult talent la materia mea anul trecut. Adăugând ceea ce am auzit adineauri, aş afirma că ai vocaţie de scriitor.

Pufnesc în râs. Sigur, materia ei a fost mai interesantă decât matematica, numai că…

– Eu sunt jucător de baseball.

– Da, şi din câte am auzit, unul foarte bun, dar asta nu înseamnă că nu le poţi face pe amândouă.

Doamna Rowe e mereu în căutare de adepţi pentru literatură. Ba chiar a pus bazele unui cerc literar la şcoală, anul trecut. Dar numele meu nu e pe lista asta.

– Mă aşteaptă un prieten, îi zic.

Ea aruncă o privire peste umăr spre camioneta lui Chris.

– Te rog, transmite-i domnului Jones că şi lucrarea dumnealui are ca termen ziua de luni.

– Sigur.

Încă o dată, mă aştept ca ea să plece. Încă o dată, ea nu pleacă. Nu face decât să stea pe loc. Stânjenit, bâigui un *la revedere* și pornesc spre parcare.

Încerc să-mi alung iritanta senzaţie de mâncărime din gât, dar nu reuşesc. Momentul acela petrecut pe ridicătura terenului e ceva sfânt. O nevoie. O obligaţie. Mama o numeşte superstiţie. Poate s-o numească oricum ar vrea, dar dacă eu vreau să căştig următorul meci, trebuie să stau pe ridicătura aia iarăşi – de unul singur – şi să-mi dau seama ce greşeală am făcut la aruncările mele cu efect.

Dacă n-o fac, e de rău augur. Pentru echipă. Pentru aruncările mele. Pentru viaţa mea.

Îl găsesc pe Chris în bătrânul lui Ford negru, cu capul dat pe spate şi ochii închişi. Portiera din dreptul lui e larg deschisă. Chris şi-a rupt cocoaşa muncind ca

să-şi ia camioneta asta. I-a arat bunicului său lanul de porumb vara asta, în schimbul unor camionete din care se scurg toate, ieşită din circulaţie de pe când aveam noi şapte ani.

– Eu ţi-am zis să te duci acasă.

– Eu ţi-am zis să treci peste aruncarea nereuşită, replică el, în continuare cu ochii închişi.

– Am trecut, îl asigur, dar ştim bine amândoi că nu e aşa.

Chris se trezeşte la viaţă, închide portiera şi porneşte motorul.

– Hopa sus. Avem de mers la o petrecere care te va face să uiţi.

– Am cu ce să merg, îi răspund, arătând spre Jeepul meu parcat alături de camioneta lui.

– Scopul meu e să mă asigur că n-o să mai fii în stare să conduci până acasă, îmi zice, turând motorul ca să nu-l lase să se oprească. Hai să mergem!

Ofiţerul Monroe se desprinde de perete în clipa în care mă vede strecurându-mă afară din toaleta fetelor.

– Beth.

N-am chef să vorbesc cu el, dar nici n-am vreun entuziast veritabil pentru reîntâlnirea cu unchiul de mult uitat. Mă oprește şi-mi încrucişez braţele pe piept.

– Credeam că sunt liberă.

– Eşti, confirmă ofiţerul Monroe, care e limpede că stăpâneşte stilul de privire blajină al lui Johnny Depp. Când o să te simți pregătită să-mi povesteşti ce s-a întâmplat azi-noapte, vreau să mă suni, îmi mai zice, întinzându-mi o carte de vizită.

Asta n-ai s-o vezi. Mai degrabă mor, decât s-o trimit pe mama la închisoare. Îmi fac loc pe lângă el şi ies în hol. Rănindu-mi pupilele, soarele dogoreşte prin geamuri şi prin uşile din sticlă. Clipesc ca să-i alung strălucirea şi-i zăresc pe Isaiah, pe Noah și pe Echo. Isaiah sare în picioare, însă Noah îşi pune o mână pe umărul lui şi-i şopteşte ceva, făcându-i semn cu capul spre stânga. Isaiah rămâne nemişcat. Ochii lui cenuşii ca oţelul mă implore să vin spre el. Şi asta îmi doresc. Mai mult decât orice.

Două persoane se interpun în faţa lui Isaiah şi un junghi de durere îmi sfârtecă pieptul. Una e mama. Ca un soi de pui de maimuţă alienat mintal, se agaţă de nemernicul ei de amant. Priviriea îi e disperată. Îşi suge obrajii, semn că încearcă să-şi stăpânească lacrimile. Ticălosul ăsta a înghiţit-o în viaţa lui dezgustătoare. Jur pe Dumnezeu, o s-o smulg eu afară de-acolo.

Trent o smuceşte spre ieşire. Nu e gata, nemernicule. Nici pe departe.

Tocmai mă pregătesc să mă îndrept spre Isaiah, când aud vocea.

– Bună, Elisabeth.

Un fior de gheaţă îmi şerpuieşte în jos pe şira spinării. Vocea asta îmi aminteşte de cea a tatălui meu.

Mă întorc spre omul croit să-mi distrugă viaţa. Seamănă cu tatăl meu şi la înfaţişare: înalt, şaten închis, ochi albaştri. Principala diferenţă e că Scott are o constituţie de atlet, în timp ce conformaţia tatălui meu e a unui drogat.

– Lasă-mă în pace.

El îi aruncă o privire de evaluare lui Isaiah.

– Eu cred că ai fost lăsată în pace prea mult timp.

– Nu te preface că-ţi pasă. Ştiu că promisiunile tale nu fac doi bani.

– Ce-ar fi să ieşim de-aici, dacă tot eşti liberă să pleci? Putem să discutăm acasă.

Scott mă prinde de braţ cu o mână, pe care nu şi-o clinteşte când mă smucesc.

– Nu merg nicăieri cu tine.

– Ba da, zice el, pe un ton enervant de egal. Mergi.

Muşchii spatelui mi se încordează, ca ai unei pisici arcuindu-şi spinarea şi pregătindu-se să câhâie.

– Mi s-a părut mie sau mi-ai spus ce să fac?

O mână mi se încolăceşte pe încheietură şi mă trage cu blândeţe spre stânga. Isaiah se apleacă spre mine şi mi se adresează în şoaptă.

– Ai nevoie să ţi se aducă aminte că eşti într-o secţie de poliţie?

Trag cu coada ochiului şi observ că ofiţerul Monroe şi un alt polițist urmăresc disfuncţionala noastră reuniune de familie. Unchiul meu ne priveşte cu interes, pe mine şi pe Isaiah, dar păstrează distanţa.

Nu mai am altceva în mine decât furia. Turbată. Îmi izbeşte plămânii, îmi face ravagii în sânge. Iar Isaiah stă să-mi spună că trebuie să mi-o înfrânez? Trebuie să mi-o descarc, fiindcă mă mistuie.

Isaiah face un lucru pe care nu l-a mai făcut niciodată în stare de trezie: îşi pune mâna pe obrazul meu. Îi simt palma caldă, puternică şi protectoare. Mă las pe ea şi

furia mi se scurge din mine la simpla lui atingere. O parte din mine tânjeşte după furia asta. Nu-mi pasă de înspăimântătoarea pustietate rămasă în urmă

– Ascultă-mă, îmi şopteşte Isaiah. Du-te cu el.

– Dar...

– Jur pe Dumnezeu c-o să am grijă de tine, dar nu pot asta chiar aici. Du-te cu el şi aşteaptă-mă. Ai înţeles?

Fac semn din cap că da, pricepând în sfârşit ce încearcă el să-mi transmită, fără să pronunţe cuvintele. O să vină după mine. Un licăr de speranţă străpunge pustietatea şi mă las să cad la adăpostul braţelor protectoare ale lui Isaiah şi trupurile noastre se lipesc strâns unul de celălalt.

Pe câmpul din spate, cu care se învecinează trei ferme, o turbulentă petrecere în aer liber se desfăşoară fără mine, Logan şi Chris. Petrecerile sunt grozave. Acolo sunt fete, fete care beau bere, fete care dansează, fete cărora le place să danseze, şi tipi care urăsc dansul, dar tot dansează, în speranţa că le-o vor trage fetelor care beau bere.

Lacy are chef de dans, Chris are chef să evite dansul, eu simt îmcă usturimea întâmplării de aseară cu skateriţa, iar Logan e mereu dispus pentru ceva prostesc şi nesăbuit. La zece minute după ce am ajuns la petrecere, Lacy dansează, iar noi trei am lansat o provocare. Mai bine zis, eu am acceptat o provocare. Aseară am pierdut, iar eu nu pierd. Chris şi Logan mă însoţesc în cursă.

– Pe asta n-ai cum s-o scoţi la capăt, mă asigură Chris, mergând alături de mine, în timp ce ne îndreptăm spre maşinile parcate îngrijit, în linie dreaptă. Luna plină îi dăruieşte câmpului o strălucire argintie, iar mirosul focurilor de tabără pluteşte prin aer.

– Asta din cauză că n-ai nici pic de imaginaţie, ripostez.

Din fericire, eu am din plin şi ştiu vreo câţiva care se dau în vând după festele jucate prietenilor.

– O să fie simpatic, apreciază Logan, în clipa în care eu schimb direcția şi mă îndrept spre un grup de apărători, care se distrează la propria lor petrecere.

Tim Richardson are o camionetă mamut, distrugătoare de ozon, ceea ce e bine, fiindcă cei patru băieţi aşezaţi pe scaune de grădină în partea din spate cântăresc lejer câte 125 de kilograme fiecare. Tim extrage o doză de bere din lada lui frigorifică şi mi-o azvârle.

– Care-i faza, Ry?

– Niciuna, îi răspund, aşezând cutia rece pe uşiţa rabatabilă din spate, fiindcă nu e momentul pentru băutură, am treburi de rezolvat. N-aveţi chef de petrecere? îi întreb.

Camioneta lui e printre puţinele capabile să ajungă dincolo de deal, pe câmpul din spate.

– O fată de-acolo e şucărită pe mine, bombăne Tim. Ori de câte ori mă apropii de ea, nu poate să-şi ţină gura.

Logan pufneşte şi Chris îl pocneşte după ceafă. *Şucărită* ar cam fi un eufemism. Zvonurile de la şcoală susţin că fosta iubită a lui Tim l-ar fi prins giugiulindu-se cu sora ei geamănă. Tim îl sfredeleşte pe Logan cu o privire de avertisment, după care îşi întoarce din nou atenţia asupra mea.

– Ce e cu fratele tău? Băieţii din echipă sunt supăraţi pe el. A promis c-o să ajute la antrenamentele de vară când se întoarce acasă de la colegiu.

Fiindcă detest genul ăsta de întrebări, îmi schimb postul şi-mi înfund mâinile în buzunare. Tata a decretat categoric că nu trebuie să afle nimeni ce s-a întâmplat cu Mark.

– A fost ocupat, răspund şi, înainte ca Tim să aibă ocazia de a mă iscodi mai departe, comut discuţia spre subiectul imediat. Aţi vrea să-mi daţi o mână de ajutor într-o... situaţie?

Tim se apleacă în faţă, iar camarazii lui din linia defensivă chicotesc.

– Ce provocare ţi-ai mai luat pe cap de data asta?

Îmi smucesc capul dintr-o parte în cealaltă, ca şi cum ceea ce mă pregătesc să le cer n-ar fi mare scofală.

– Nimic ieşit din comun. Rick m-a provocat să-i mut maşina.

Tim ridică din umeri, fiindcă nu i se pare cine ştie ce.

– Fără chei, precizează Chris.

Tim îşi lasă capul în jos şi un hohot profund îi răsună din piept.

– Voi trei sunteţi definiţia demenţei. Ştiţi asta, nu?

– Vorbeşte ăla care-i placheează pe alţi tipi ca să se distreze, ripostez eu. Vă băgaţi sau nu?

Scaunul de grădină de sub Tim se mişcă odată cu el când se ridică. În clipa în care se înalţă de tot, scaunul se prăbuşeşte pe platforma camionetei cu un zăngănit sonor.

– Ne băgăm.

Degetele încovoiate încleştează disperate metalul, iar spinarea și coapsele îmi urlă de durere. Şapte băieţi, o maşină de 1,1 tone și încă vreo doi centimetri rămaşi.

– La trei, rostesc, printre dinţi. Unu...

– Trei, zbiară Logan şi abia apuc să-mi trag degetele de pe bara de protecţie a automobilului Chevy Aveo cu două uşi, când ceilalţi şase băieţi îl lasă să cadă.

Caroseria albastră ţopăie ca un Slinky[6] de câteva ori, apoi se opreşte.

– Niţică mişcare, zice Logan.

Sunt leoarcă de sudoare. Gâfâind după aer, mă îndoi de mijloc și-mi proptesc mâinile pe genunchi. Adrenalina triumfului îmi goneşte prin vene şi hohotesc zgomotos. Logan admiră opera.

– Doi metri mai încolo şi parcată frumos, paralel, între doi copaci.

Frumos în sensul că barele de protecţie din faţă şi din spate ating în prezent scoarţa copacilor.

Pieptul lui Tim urcă şi coboară greoi, de parcă ar fi pradă unui infarct.

– Eşti un dement afurisit, Ry, rosteşte, gâfâind. Cum naiba o să-și mai mute Rick porcăria asta?

– Eu, cu Chris şi cu Logan, o să rămânem prin preajmă. După ce-o să-i mai treacă sperietura, o să-i săltăm partea diij spate şi-o s-o mutăm, ca s-o poată strecura afară.

[6] Jucărie de forma unui arc elicoidal, care se comprimă și se extinde sub acțiunea impulsurilor, extrem de populară în S.U.A.

Tim izbucneşte în râs şi clatină din cap.

– Ne vedem luni la şcoală.

– Mersi, frate.

– La orice oră. Haideţi, băieţi. Am nevoie de o bere.

Mă las încet să cad pe pământ şi mă sprijin de copacul de lânfl gă bara de protecţie. Chris se prelinge cu spinarea pe portiera din dreapta, până când se dă cu fundul de pământ. Îl privim amândoi pe Logan, aşteptând ca el să ne urmeze exemplul, însă e preocupat să studieze cei doi stejari care imobilizează automobilul omului nostru de la baza a treia.

În oricare cerc în care nu suntem prezenţi eu, Chris şi Lacy, Logan e notoriu pentru tăcerea şi permanentul lui aer plictisit. În clipa de faţă, creierul băiatului aşa-zis tăcut şi plictisit zbârnâie ca un ţânc hiperactiv din cauza excesului de zaharuri. E o ironie: la şcoală, lumea mă crede pe mine dependent de adrenalină, din cauză că admir provocările de calitate. Pe naiba, eu nu caut extazul: doar îmi place să câştig. Logan, pe de altă parte, se dă în vânt după situaţiile limită. N-ai cum să nu iubeşti un tip ca el.

Nu sunt singurul care a remarcat pasiunea nebună pentru copac a lui Logan. Chris îl examinează cu o privire atentă.

– Ce mama naibii faci, juniorule?

Logan face cu ochiul spre mine.

– Revin într-o clipă, şefule.

Şi începe să se caţere în stejarul bătrân. Micile ramuri uscate care nu pot să-i susţină greutatea cad printre celelalte crengi şi se aştern pe pământ.

Chris începe să se impacienteze. N-ar recunoaşte, însă înălţimile îl sperie al naibii de mult, iar faptul că lui Logan nu-i e frică de nimic îl sperie şi mai al naibii de mult.

– Mişcă-ţi fundul ăla înapoi, îi ordonă el.

– Bine, strigă Logan, de undeva din înaltul copacului.

– N-ar fi trebuit să spui asta, zic eu, clătinând din cap.

Deasupra noastră, crengile copacului trosnesc şi pocnesc, iar frunzişul foşneşte ca şi cum ar năvăli prin el un vânt puternic. Dar nu e vântul. E Logan, şi într-o zi ar putea să-şi piardă viaţa. Un vârtej de praf însoţeşte izbitura de pământ. Trupul lui Logan îmi presează piciorul. Întins pe spate, cu părul lui negru plin de frunze smulse, Logan se zguduie de râs. E clar că nu asta e seara în cure îi e sortit să moară. Întoarce capul spre Chris.

– Poftim, îi zice.

Îl lovesc cu putere pe Logan când îmi trag piciorul de sub fundul lui.

– Tu eşti dementul afurisit, nu eu!

– Dement? repetă Logan, rostogolindu-se pe o parte şi ridicându-se în şezut. Nu eu sunt ăla care s-a apucat să urmărească o gagică ţăcănită până în parcare, ca să-i ceară numărul de telefon. Tipii ăia ar fi putut să te rupă în bătaie.

Fir-ar să fie. Sperasem că au uitat.

– Puteam să-i dau gata, zic.

Până la urmă, probabil că m-ar fi snopit, dar tot le-aş fi lăsat ceva vânătăi în schimb. Doi contra unul înseamnă şanse ioc.

– Nu despre asta-i vorba, zice Logan.

– Dacă tot ai adus vorba, intervine Chris, scoţându-şi şapca de baseball şi ţinând-o în dreptul inimii, o să profit de moment ca să vă amintesc tuturor următorul lucru: eu am câştigat.

– Iar eu am câştigat astă-seară. Aşa că suntem iarăşi la egalitate.

– Nu se pune, protestează Chris, îndesându-şi şapca la loc pe cap.

Are dreptate. Nu se pune. Singurele provocări de care ţinem socoteala sunt cele pe care ni le adresăm între noi.

– Savurează gustul efemer al victoriei. Eu o să fiu învingător data viitoare.

Ne cufundăm în tăcere, ceea ce e foarte bine. Tăcerile noastre nu sunt niciodată stânjenitoare. Spre deosebire de fete, băieţii nu au neapărată nevoie să vorbească. Din când în când, auzim râsete sau strigăte dinspre petrecere.

Din când în când, Chris şi Lacy îşi trimit mesaje. El preferă să-i lase libertate, dar nu are încredere în prezenţa tipilor beţi în preajma fetei lui.

Logan îşi face de lucru cu o creangă lungă căzută la pământ.

– Am fost azi-dimineaţă cu tata în Lexington, să vedem cum e cu U din K.

Îmi opresc respiraţia, sperând ca discuţia să nu ajungă acolo unde cred eu că se îndreaptă. Vizita asta a lui Logan era programată de mai multe săptămâni. El e al naibii de genial şi toate facultăţile i-ar bate la uşă la anul, inclusiv reprezentanţii Universităţii din Kentucky.

– Cum a mers?

– L-am văzut pe Mark.

Mă frec cu mâna la ceafă, străduindu-mă să nu iau în seamă sâcâitoarea durere din interiorul craniului.

– El cum e?

– Bine. A întrebat de tine. De mama ta.

Ezită puţin.

– De tatăl tău.

– Tata e bine. Asta-i tot?

– Fără supărare, dar a fost ciudat. E ok că e fratele tău şi şi-a ales drumul lui, dar nu-mi bag eu nasul să fac pe psihologul apropo de problemele voastre de familie, mai ales că aveam şi martori.

– Martori? repet eu.

– Mda, confirmă Logan. Iubitul lui, bănuiesc.

Acea strângere, de obicei rezervată numai meciurilor, îmi izbeşte stomacul. Îmi ridic genunchii spre piept şi las capul în jos.

– De unde ştii că era iubitul lui?

Chipul lui Logan se încreţeşte.

– Nu'ş'. Stătea lângă un alt tip.

– Poate că era un prieten, îşi dă cu părerea Chris. Ăla arăta a gay?

– Mark nu arăta a gay, dobitocule, îl repede Logan. Cine-ar fi crezut, naibii, că apărătorul nostru ar juca în echipa adversă? Şi, sigur, celălalt tip poate că era normal. Dar de unde naiba să ştiu eu?

Ascultându-i cum discută despre posibilul iubit gay al fratelui meu gay mă simt la fel de confortabil ca şi când m-aş tot chinui să-mi conving mama că prefer fetele şi părţile lor femeieşti. Nimic nu te face să crezi mai abitir că ai putea avea nevoie de ani de terapie psihologică, decât faptul de a fi nevoit să rosteşti cuvântul *sâni* de faţă cu mama ta.

– Nu s-ar putea să încheiem conversaţia asta?

Îmi trece prin minte să mă întorc la camioneta lui Tim şi să iau berea aia. Nu m-am îmbătat turtă decât de două ori în viaţă. O dată, când Mark a anunţat toată familia că e gay. A doua oară, când l-a dat tata afară din casă din cauza anunţului ăsta. Ambele incidente s-au petrecut la interval de trei zile. Lecţiile deprinse din asta: să nu-i spui tatălui tău că eşti gay şi beţia nu schimbă niciun adevăr. Îţi aduce doar o durere de cap a doua zi, dimineaţa.

Se aude un trosnet puternic. Logan a frânt creanga din mâinile lui. Îşi adună curajul, ceea ce înseamnă că n-or să-mi placă deloc următoarele cuvinte care-i vor ieşi din gură.

– Mark a vorbit foarte cifrat, dar a zis că tu o să ştii despre ce e vorba. A zis că nu poate să vină şi speră că o să-nţelegi de ce.

Simt cum mi se încordează muşchii gâtului. Fratele meu n-a avut sânge în instalaţie nici măcar cât să mi-o spună personal. I-am trimis un SMS săptămâna trecută. Mi-am sfidat făţiş părinţii şi i-am trimis un SMS. L-am

invitat să vină acasă mâine-seară la cină, dar el n-a răspuns. În schimb, a ales calea laşităţii şi s-a folosit de Logan ca mesager.

În vara asta, acum ceva vreme, tata i-a dat un ultimatum lui Mark: cât timp preferă bărbaţii, nu mai face parte din familia noastră. Mark a plecat, ştiind bine ce înseamnă plecarea: că o părăseşte pe mama... că mă părăseşte pe mine. Nici pentru o clipă nu s-a gândit să rămână acasă şi să lupte pentru unitatea familiei noastre.

– El şi-a ales drumul.

– Îi lipseşti, îmi zice Logan, coborând tonul.

– Şi a plecat, mă răstesc eu.

Izbesc cu piciorul cauciucul din spate al maşinii. Furios. Furios pe tata. Furios pe Mark. Furios pe mine. Timp de trei zile, Mark cel normal a fost cel care a vorbit. El tot Mark rămâne. Tot fratele meu. Fiul mamei mele. Mi-a mărturisit că ani de-a rândul a fost derutat, fiindcă-şi dorea să fie ca mine. Îşi dorea să fie ca tata.

Iar când l-am rugat să rămână, când i-am cerut să-şi apere punctul de vedere... el a plecat. Şi-a luat marafeturile şi-a plecat, lăsându-ne în urmă pe mine şi distrugerea familiei mele.

– Să lăsăm naibii discuţiile serioase, intervine Chris. Am bătut azi. O să câştigăm şi sezonul de toamnă, şi pe cel de primăvară. O să terminăm victorioşi liceul, iar după asta, Ryan o să ajungă profesionist.

– Amin, rosteşte Logan.

Să-i audă Dumnezeu, numai că, uneori, Dumnezeu preferă să nu asculte.

– Nu vă ambalaţi prea tare. Recrutorul de azi ar putea să fie o ocazie unică. Săptămâna viitoare ar putea să-şi găsească un altul pe care să-l prefere.

Eu ştiu cum e. Asta mi s-a întâmplat primăvara trecută, la selecţiile pentru echipele profesioniste.

– Aiurea, exclamă Chris. Destinul îţi bate la uşă, Ry, iar tu trebuie să-ţi mişti fundul ca să-i deschizi.

BETH

Am adormit. Ori asta, ori m-a drogat drăguţul de unchi-meu, Scott. Aleg varianta *am adormit*. O fi Scott un netrebnic, dar e genul de netrebnic hotărât să-i ţină pe tineri departe de droguri. Știu eu. Odată a adus la grădiniţa mea panglici roşii şi o mascotă de-a poliţiei.

Ador ironiile sorţii.

Lumina lunii se strecoară prin perdelele din dantelă albă atârnate de o tijă metalică maro, de fiţe. Mă ridic în capul oaselor, făcând să cadă o pătură roz, croşetată. Aşternuturile de sub mine sunt încă perfect întinse şi sunt îmbrăcată cu aceleaşi haine pe care le-am purtat vineri seara. Cineva mi-a aşezat încălţările, ordonat, pe podeaua din lemn, lângă pat. Nici măcar trează n-aş fi făcut aşa ceva. Nu le am cu ordinea.

Mă aplec şi aprind o veioză. Cristalele care împodobesc partea de jos a abajurului se ciocnesc între ele. Lumina ştearsă îmi îndreaptă atenţia spre vopseaua purpurie, dureros de veselă, a pereţilor. Închizând ochii, număr zilele. Ia să vedem. Vineri seara, am ieşit cu Noah şi cu Isaiah şi l-am pus la locul lui pe băiatul din Taco Bell. Sâmbătă noaptea, mama a încercat să devină infractoare. Sâmbătă dimineaţa, Scott mi-a distrus viaţa.

M-am prefăcut că adorm în maşină, ca să nu fiu nevoită să vorbesc cu Scott, dar am dat-o în bară şi chiar am adormit. Scott m-a trezit, mi se pare, şi aproape că m-a dus pe sus în casă. Fir-ar al naibii. Mai bine îmi lipesc un afiş pe frunte, scriind că sunt o fraieră care are nevoie de ajutor.

Deschid ochii şi-mi încordez privirea spre ceasul care ticăie noptieră. Douăsprezece şi un sfert. Noaptea. E început de duminică.

Stomacul începe să-mi chiorăie. Am stat o zi întreagă nemâcată. N-ar fi prima oară. N-ar fi nici ultima. Lunec jos din pat şi-mi trag în picioare imitaţiile mele de Chuck Taylor. E vremea să am o discuţie cu cărţile pe faţă cu

unchiul Scott. Asta, dac-o fi treaz. Poate c-ar fi mai bine să se fi dus la culcare. Aşa, aş putea să mă strecor afară fără certuri.

Poate reuşesc să fac rost şi de ceva de mâncare înainte să-l sun pe Isaiah. După cum arată camera asta, pun pariu că el cumpără cereale de firmă.

Casa are mirosul ăla de construcţie recentă, de rumeguş proaspăt. Când ies din dormitor, ajung într-un salon, în loc de corridor. O scară largă, de genul celor despre care credeam că există numai în filme, urcă în spirală către etaj. De tavan atârnă un candelabru veritabil. Bănuiesc că se câştigă bani buni din baseball.

– Nu...

O voce de femeie pluteşte spre mine dinspre partea din spate a casei. Pot să-mi dau scama că vorbeşte în continuare, numai a coborât tonul. S-o fi însurat sau şi-o ţine vreo paraşută la îndemână, ca atunci când eram mica? Tre' să fie o paraşută. L-am auzit odată pe Scott spunându-i tatii că n-o să se însoare niciodată.

Urmez sunetul vocilor scăzute până aproape de marginea unei încăperi spaţioase, deschise, şi mă opresc. Toată partea din spate casei – mă scuzaţi, a palatului – constă într-un enorm perete din geamuri. Livingul dă direct în bucătăria care joacă şi rol de sufragerie.

– Scott, exclamă femeia, pe un ton marcat de exasperare. Nu la aşa ceva m-am angajat eu.

– Luna trecută erai pe bune cu asta, răspunde Scott şi o parte din mine se simte răzbunată, auzindu-l că şi-a pierdut enervantul calm onctuos de ieri.

– Da, când mi-ai spus că vrei să reiei legătura cu nepoata ta. E o diferenţă între a relua legătura şi a ne invada viaţa.

– N-ai avut nicio problemă cu asta când te-am sunat luna trecută din Louisville şi ţi-am zis că vreau ca ea să stea cu noi.

– Asta a fost după ce mi-ai zis că a fugit de-acasă, se răsteşte femeia. N-am crezut că tu chiar o s-o şi găseşti. Când mi-ai descris văgăuna în care locuia, mi-am închipuit că e dusă de-a binelea. E o infractoare. Te aştepţi să mă simt în siguranţă cu ea, în casa mea?

Cuvintele ei mă spintecă precum un cuţit. Nu sunt chiar atât de rea. Nu, nu sunt nici pâinea lui Dumnezeu, dar nici atât de rea. Arunc o privire spre costumaţia mea. Jeans. Maieu. Parul negru îmi cade peste faţă. N-are importanţă. Ea şi-a făcut o părere dinainte să mă cunoască. Îmi las deoparte durerea, pătrund în încăpere şi-mi îmbrăţişez furia. Naiba s-o ia.

– Ai face bine s-o asculţi. Sunt o pacoste dată dracului.

După expresia şocată de pe chipurile lor, aproape că merită să locuiesc aici. Aproape. Strâng din buze ca să nu-i râd în nas lui Scott. E îmbrăcat cu o pereche de pantaloni largi din bumbac şi o cămaşă cu mâneci scurte şi guler răsfrânt. Foarte departe de echipamentul lui obişnuit de când eram copil: jeans gangsta, cu vedere la chiloţi.

Iar femeia nu seamănă câtuşi de puţin cu fetele cu care umbla Scott când avea optsprezece ani. Părul îi e blond natural, nu decolorat. E slabă, dar nu la modul slăbit pe bază de alcool, și pare oarecum deşteaptă. Deşteaptă, la modul că probabil a terminat liceul.

Stă pe scaun lângă o întinsă insulă din centrul bucătăriei. Scott e rezemat de blatul de lucru, faţă-n faţă cu ea. Îi aruncă o privire, apoi mi se adresează.

– E târziu, Elisabeth. Ce-ar fi să te întorci în pat şi să discutăm dimineaţă?

Stomacul îmi e cuprins de crampe şi un uşor val de ameţeală îmi înceţoşează creierul.

– Ai ceva de mâncare?

Îşi îndreaptă spinarea.

– Da. Ce vrei? Pot să-ţi fac câteva ouă.

Scott obişnuia să-mi facă ouă jumări în fiecare dimineaţa. Ouă: alimentul recomandat de WIC. Amintirea îmi provoacă durere şi, în acelaşi timp, o moliciune caldă.

– Urăsc ouăle.

– Aha.

Aha. Omul e un geniu al conversaţiei.

– Cereale ai?

– Sigur, îmi răspunde.

Se duce în cămară, iar eu mă trântesc pe un taburet de lângă insulă, cât pot de departe de gagica lui Scott. Ea fixează cu privirea un punct aflat drept în faţa mea. Hm. Nostim. Sunt la o lungime de braţ de un butuc de măcelar plin de cuţite. Pot să-mi şi imaginez gândurile care-i zboară prin creierul ei monocelular.

Scott îmi plasează în faţă cutii de Cheerios, Bran Flakes şi Shredded Wheat.

– Rahat, cred că glumeşti, exclam.

De ce naiba nu are Lucky Charms[7]?

– Frumos limbaj, comentează femeia.

– Mersi, îi dau replica.

– N-a fost un compliment.

– Dau cumva impresia că mi-ar păsa, fir-ar să fie?

Scott îmi împinge în faţă un castron şi o lingură, după care se duce să scoată laptele din frigider.

– Hai s-o lăsăm mai moale, zice el.

Aleg cutia de Cheerios şi torn întruna, până când vreo câteva cerculeţe rumenite se revarsă pe masă. Scott se instalează pe scaunul de lângă mine şi amândoi mă privesc în tăcere. Mă rog, într-un fel de tăcere. Ronţăitul meu e mai zgomotos decât explozia unei bombe nucleare.

– Scott mi-a zis că aveai părul blond, spune femeia.

Înghit, dar e greu să faci aşa ceva când îţi simţi gâtul strâns. Fetița care am fost, cea cu părul blond, a murit

[7] Altă marcă populară de gustări pe bază de fulgi de ovăz prăjiți și glazurați cu zahăr, într-o largă varietate de forme și culori.

acum mulţi ani şi detest să mă gândesc la ea. Ea era drăguţă. Ea era fericită. Ea era… cineva de care nu vreau să-mi amintesc.

– De ce ai părul negru? insistă ea şi ornamentul de gazon de la celălalt capăt al insulei îmi devine în mod oficial agasant.

– Tu ce eşti, mai precis? o întreb.

– Ea e soţia mea, Allison, îmi răspunde Scott.

Un pumn de Cheerios îmi rămâne în gât şi mă înec. Tuşesc cu mâna la gură.

– Eşti căsătorit?

– De doi ani, mă informează Scott.

Ptiu! Face mutra aia cu ochii holbaţi, pe care o tot face Noah cu Echo.

Îmi mai îndes în gură o lingură de Cheerios.

– După ce termin – ronţ, ronţ, ronţ – am plecat acasă.

– Asta e casa ta acum, îmi zice Scott şi are din nou tonul ăla calm.

– E pe naiba.

Privirea lui Allison săgetează când spre mine, când spre cuţite. Mda, cucoană, câteva ore în arest şi am evoluat de la distrugerea bunurilor personale la manifestări antisociale.

– Poate c-ar fi mai bine s-o asculţi, zice ea.

– Mda, zic, printre alte ronţăieli, poate c-ar fi mai bine să mă asculţi. Nevastă-ta îşi face griji c-o s-o iau pe urmele lui Manson[8] și să-i tai beregata în timp ce doarme.

Zâmbesc spre ea, pentru efectul dramatic. Culoarea i se scurge din obraji. Câteodată, chiar îmi place că sunt cum sunt.

[8] Charles Miller Manson (n. 1934), condamnat la moarte pentru crimă și instigare la asasinarea, de la sfârșitul anilor ’60 și până în 1971, a mai multor persoane, printre care și actrița Sharon Tate, soția celebrului regizor Roman Polanski. În 1972, pedeapsa i-a fost comutată în închisoare pe viață.

Scott mă măsoară din cap până-n picioare: începând de la părul negru, trecând apoi la unghiile mele negre, la inelul din nai şi, în cele din urmă, la haine. După care se întoarce spre nevastă-sa.

– Vrei să ne laşi singuri câteva minute?

Allison pleacă fără să spună o vorbă. Îmi mai îndes o lingură de cereale în gură şi, intenţionat, vorbesc cu ea plină.

– Ai avut nevoie să-i cumperi şi lesă sau ţi-a venit la pachet?

– Nu-ţi permit să-i arăţi lipsă de respect, Elisabeth.

– O să fac ce dracu' am chef, unchiule Scott, ripostez, maimuţărindu-i tonul superior. Iar când o să-mi termin de mâncat poricăriile astea de cereale, o să-l sun pe Isaiah şi-o să plec spre casă.

El: tăcere. Eu: ronţ, ronţ, ronţ.

– Ce s-a întâmplat cu tine? mă întreabă, pe un ton blând.

Înghit ce mai am în gură, las jos lingura şi împing deoparte castronul pe jumătate golit de Cheerios.

– Tu ce crezi că s-a întâmplat?

Scott: maestrul tăcerilor prelungite.

– El când a plecat? mă întreabă.

Nu e nevoie să mă pricep la citit gândurile ca să-mi dau seaml că Scott se referă la rătăcitorul lui frate. Oja neagră de pe unghii mi s-a ciobit pe la colţuri. Mai cojesc o parte din ea. Au trecut opti ani şi tot mi-e foarte greu să vorbesc despre asta.

– Într-a treia.

Scott se foieşte pe scaunul lui.

– Mama ta?

– S-a prăbuşit în ziua în care a plecat el.

Ceea ce ar trebui să-i spună multe, întrucât ea nu era tocmai modelul de mamă de nădejde nici înainte ca tata să-şi ia valea.

– Ce s-a întâmplat între ei?

Nu-i treaba lui.

– Tu n-ai mai venit după mine, cum mi-ai promis, îi răspund.

Şi nici n-a mai sunat de când am împlinit opt ani. Termostatul frigiderului se pune în funcţiune. Eu îmi mai cojesc o parte din ojă. Iar el se confruntă cu faptul că e un netrebnic.

– Elisabeth...

– Beth, îi tai eu vorba. Prefer Beth. Unde ţi-e telefonul? Eu am plecat acasă.

Poliţiştii îmi confiscaseră telefonul mobil şi i-l dăduseră lui Scott. El mi-a zis, în maşină, că l-a aruncat la gunoi, pentru că *n-am nevoie să ţin legătura cu vechea mea viaţă.*

– Tu tocmai ai împlinit şaptesprezece ani.

– Serios? Uau. Probabil că am uitat, din moment ce nu mi-a organizat nimeni vreo petrecere.

Neluându-mă în seamă, el continuă:

– Săptămâna asta, avocaţii mei îmi vor asigura tutela legală asupra ta. Până când vei împlini optsprezece ani, vei locui în casa aceasta şi te vei supune regulilor mele.

Perfect. Dacă nu vrea să-mi spună unde e telefonul, o să-l găsesc eu. Sar de pe scaun.

– Nu mai am şase ani, iar tu nu eşti centrul universului meu. La drept vorbind, te consider o gaură neagră.

– Înţeleg că eşti supărată pentru faptul că am plecat...

Supărată?

– Nu, nu sunt supărată. Tu nu mai exişti pentru mine. Nu simt nimic pentru tine, aşa că arată-mi unde e afurisitul ăla de telefon ca să pot merge acasă.

– Elisabeth...

Tot nu pricepe. Nu-mi pasă.

– Du-te naibii.

Nu văd vreun telefon în bucătărie.

– Tu trebuie să înţelegi...

Dau roată prin livingul lui fiţos cu mobilierul lui fiţos tapiţat cu piele şi caut telefonul lui fiţos.

– Adună-ţi toate vorbele pe care le ai de zis şi bagă-ţi-le în fund.

– Vreau doar să discutăm...

Ridic o mână şi clămpănesc din degete, ca şi cum ar fi gura unei păpuşi.

– Bla, bla, bla, Elisabeth. N-o să fiu plecat decât două luni. Bla, bla, bla, Elisabeth. O să strâng destui bani cât să plecăm amândoi din Groveton. Bla, bla, bla, Elisabeth. N-o să ai o copilărie ca a mea. Bla, bla, bla, Elisabeth. O să am grijă să ai ce si mănânci! Rahat!

– Aveam optsprezece ani.

– Eu aveam şase!

– Nu eram eu tatăl tău!

Îmi azvârl braţele spre tavan.

– Nu, nu erai. Tu trebuia să fii mai bun decât el! Felicitări, ai devenit în mod oficial o replică a neisprăvitului tău frate. Şi acum zi, unde naiba e afurisitul ăla de telefon?

Scott izbeşte bufetul cu palma şi răcneşte:

– Pune-ţi curul pe scaun, Elisabeth, şi taci, fir-ar să fie!

Tremur pe dinăuntru, dar am stat destul timp în preajma nemernicilor de amanţi ai mamei ca să mă abţin de la a tremura şi pe dinafară.

– Uau. Poţi să scoţi un băiat dintr-un camping de rulote şi să-l dichiseşti într-un echipament de baseball pentru Major League, dar nu poţi să scoţi campingul de rulote din băiat.

Trage aer adânc în piept şi închide ochii.

– Scuză-mă. A fost o scăpare.

– Nu contează. Unde e telefonul?

Noah mi-a zis odată că am un har vecin cu statutul de supererou negativ: capacitatea de a-i împinge pe oameni dincolo de hotarele demenţei. Felul în care scoate aerul

din piept şi-şi freacă fruntea îmi dă de înţeles că l-am împins pe Scott, nu glumă. Bun aşa.

Încearcă din nou tonul acela respingător, uniform, dar tot îi simt nota de iritare din el.

– Vrei să discutăm ca-n campingul de rulote, atunci pot să vorbesc ca-n campingul de rulote. Tu o să locuieşti în casa mea şi după regulile mele sau ţi-o trimit pe maică-ta la închisoare.

– Eu am spart geamurile maşinii. Nu ea. N-ai nicio dovadă împotriva ei.

Scott mijeşte ochii spre mine.

– Vrei să vorbim despre ce se găseşte în apartamentul mamei tale?

Trupul mi se clatină spre stânga şi sângele mi se scurge din obraji, lăsând în urmă o senzaţie de ceaţă şi de mâncărime. Shirley mă avertizase deja, dar tot e un şoc s-o aud de la el. Scott ştie ceea ce nu vreau eu să ştiu: secretul mamei.

– Provoacă-mă, Elisabeth, şi-o să am exact aceeaşi discuţie şi cu poliţiştii.

Mă împleticesc, căutând să-mi menţin poziţia verticală. Călcâiele mi se ciocnesc de o măsuţă. Dându-mi seama că am pierdut bătălia, mă aşez. Chiar lângă mine e un telefon, dar, oricât mi-aş dori, nu pot să mă ating de el. Scott mă are la mână. Ticălosul mi-a cumpărat viaţa cu preţul libertăţii mamei mele.

RYAN

Mă reazem de uşiţa rabatabilă, acum închisă, a camionetei tatii şi ascult cum tata, aflat cu două locuri de parcare mai încolo, le povesteşte încă o dată unor bărbaţi care ard gazul în faţa frizeriei toate amănuntele întâlnirii noastre de aseară cu recrutorul. Unii dintre ei au auzit deja povestea azi-dimineaţă, la biserică. În majoritate, ascultătorii sunt agricultori din tată-n fiu, şi li se pare că merită să reasculte astfel de veşti, chiar dacă asta înseamnă să stea în arşiţa tipică lunii august, când simţi mirosul înţepător al asfaltului ce se topeşte.

Cu coada ochiului, observ că un bărbat se opreşte pe trotuar să măsoare cu privirea cercul ascultătorilor şi pe tatăl meu, povestitorul. Eu nu le dau atenţie turiştilor, că, dac-ar fi fost localnic, s-ari fi alăturat grupului. E mai bine să-i laşi în pace. Dacă te uiţi la ei, intră în vorbă.

Groveton e un oraş mic. Ca să-i atragă pe turişti, tata i-a convins pe ceilalţi membri ai consiliului să clasifice vechile clădiri din piatră datând tocmai din secolul al XlX-lea drept *istorice*, apoi să adauge cuvintele *cartier comercial*. După înălţarea a patru moteluri cu mic dejun inclus şi organizarea unor alte noi tururi ale bătrânei distilerii de bourbon, oamenii de la oraş au cutezat să atace şerpuitul drum de ţară, lung de douăzeci şi patru de kilometri, dinspre autostradă. Asta poate face ca găsirea unui loc de parcare să devină o corvoadă în weekenduri, însă o bună parte din populaţia ajunsă la strâmtoare se alege cu locuri de muncă.

– Care-i subiectul de bârfă prin partea locului? se interesează tipul.

A intrat în vorbă şi nici măcar nu i-am întâlnit privirea. Mare îndrăzneală pentru un turist. Îmi încrucişez braţele pe piept.

– Baseball.

– Nu, pe bune!

Îmi atrage atenţia uşoara coborâre a tonului. Întorc capul şi simt cum mi se cască ochii cu încetinitorul. Nu se poate!

– Sunteţi Scott Risk!

Toată lumea din oraşul ăsta ştie cine e Scott Risk. Chipul lui e unul dintre cele câteva care se zgâiesc la mulţimea elevilor de pe panoul de onoare al liceului din Bullitt County. Ca apărător, şi-a condus de două ori echipa liceului spre titlul de campioană a statului. Şi-a luat licenţele imediat după ce a ieşit din liceu. Însă adevărata lui realizare, adevărata ispravă care a făcut din el un rege în orăşelul ăsta, a fost contractul lui de unsprezece ani cu New York Yankees. El e exact ceea ce visează să devină oricare băiat din Groveton, inclusiv eu.

Scott Risk are pe el o pereche de pantaloni kaki şi o bluză polo, iar pe chip, un zâmbet bonom.

– Iar dumneata eşti...?

– Ryan Stone, răspunde în locul meu tata, apărând ca din senin. E fiul meu.

Cercul bărbaţilor din faţa frizeriei ne priveşte cu interes. Scott îi întinde mâna tatii.

– Scott Risk, se prezintă el.

– Andrew Stone, răspunde tata, strângându-i mâna cu un zâmbet infatuat prost ascuns.

– Andrew Stone, consilierul local?

– Da, confirmă tata, cu mândrie. Am auzit zvonuri cum că v -aţi stabili înapoi în oraş.

Zău? E un zvon de genul celor pe care tata ar fi trebuit să le dea mai departe.

– Oraşul ăsta s-a dat totdeauna în vânt după bârfe, remarcă Scott.

Are şi acum înfăţişarea prietenoasă, însă tonul lejer pare forţat. Tata chicoteşte.

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Am auzit că intenţionaţi să cumpăraţi vreo proprietate prin apropiere.

– Am cumpărat, afirmă Scott. Am achiziţionat primăvara trecută fosta fermă Walker, dar i-am cerut agentului imobiliar să păstreze tăcerea asupra tranzacţiei, până când o să ne mutăm în casa pe care am construit-o ceva mai în spatele terenului.

Sprâncenele îmi ţâşnesc în sus şi la fel ale tatii. E ferma aflată chiar lângă noi. Tata se apropie cu un pas şi-şi întoarce spinarea astfel încât noi trei să alcătuim un cerc aparte.

– Eu deţin proprietatea situată la un kilometru şi jumătate mai încolo. Ryan şi cu mine suntem mari fani de-ai dumneavoastră.

Aiurea, el nu e. Tata îl respectă pe Scott pentru că e din Groveton, dar detestă pe oricine a jucat la Yankees.

– Afară de când aţi jucat contra celor de la Reds, adaugă tata. Echipa locală are întâietate.

– Nici nu m-aş fi aşteptat să fie altfel, răspunde Scott, abia acum remarcându-mi şapca de baseball. Tu joci? mă întreabă.

– Da, domnule.

Cam ce-aş putea să-i spun omului pe care l-am venerat de când mă ştiu? Pot să-i cer un autograf? Pot să-l implor să-mi explice cum de-şi păstrează calmul pe timpul unui meci, atunci când totul e în joc? Nu cumva mă holbez la el ca un idiot, din cauză că nu găsesc ceva mai coerent de spus?

– Ryan e aruncător, declară tata. Un recrutor din prima liga l-a urmărit în meciul de aseară. E de părere că Ryan are potenţial ca să fie ales de echipa secundă, după absolvirea liceului.

Zâmbetul nepăsător al lui Scott se transformă în ceva mai serios când mă fixează cu privirea.

– Impresionant. Înseamnă că ai aruncări de peste 140 de kilometri pe oră.

– Spre 150, îl asigură tata. Ryan a avut trei aruncări chiar de peste 150.

Un licăr de maniac îi apare în ochi lui Scott şi zâmbim amândoi. Ştiu ce înseamnă scânteia asta şi valul de adrenalină care o însoţeşte. Avem o pasiune comună: jocul de baseball.

– Peste 150? Şi abia acum le-ai atras atenţia recrutorilor?

Îmi potrivesc mai bine şapca.

—Tata m-a dus primăvara trecută la selecţiile pentru Reds, dar…

– Au zis că Ryan are nevoie să câştige masă musculară, îmi taie vorba tata.

– Sunt sigur că i-ai ascultat, apreciază Scott.

– Vreau să joc, îi spun.

Sunt cu zece kilograme mai greu decât astă-primăvară. Alerg în fiecare zi, iar seara ridic greutăţi. Uneori, tata îmi ţine isonul. Visul ăsta e şi al lui.

– Orice e posibil, zice Scott, privind dincolo de mine, cu acea lucire îndepărtată în ochi, din momentele în care vezi imagini din trecut. Depinde de cât de mult ţi-o doreşti, adaugă el.

Mi-o doresc. Mult de tot. Tata îşi priveşte ceasul, apoi îi întinde încă o dată mâna lui Scott. Arde de nerăbdare să mai culeagă ceva picanterii legate de meci, înainte de cină.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc în mod oficial, îi zice.

– Şi mie, încuviinţează Scott, strângându-i mâna. V-ar deranja să vă răpesc puţin fiul? Am o nepoată care stă cu mine şi-o să înceapă mâine cursurile la liceul Bullitt County. Cred că i-ar fi mai uşoară tranziţia dacă ar avea pe cineva care s-o îndrume pe-acolo. Numai dacă n-ai nimic împotrivă, Ryan.

– Ar însemna o onoare, domnule, îl asigur.

Şi chiar aşa e. E ceva mai presus de cele mai nebuneşti visuri ale mele.

Tata îmi adresează zâmbetul lui atotştiutor.

– Ştii unde mă găseşti, îmi zice.

Mulţimea din faţa frizeriei se desparte în două, ca Marea Roşie la porunca lui Moise, când tata se îndreaptă agale spre magazinul cu articole de uz casnic.

Scott se întoarce cu spatele spre gloată, se apropie puţin de mine şi-şi trece o mână peste faţă.

– Elisabeth...

Se opreşte, îşi pune mâinile în şolduri şi o ia de la capăt.

– Beth e un pic cam necizelată, dar e fată bună. I-ar prinde bine ceva prieteni.

Clatin din cap ca şi cum aş înţelege, deşi nu e cazul. Ce-o vrea să spună prin necizelată? Dar clatin mai departe din cap, fiindcă nu-mi pasă. E nepoata lui Scott Risk şi-o să am grijă să fie mulţumită.

Beth. O ciudată senzaţie de stânjeneală mi se instalează în stomac. De ce-mi sună cunoscut prenumele ăsta?

– O să-i fac eu prezentările. Să mă asigur că se adaptează. Chris, cel mai bun prieten al meu, e şi el în echipă.

Îi spun asta fiindcă m-am hotărât să-i introduc pe Chris şi pe Logan în orice discuţie o să port cu domnul Risk.

– El are o prietenă grozavă, cu care sunt sigur că nepoata dumneavoastră o să se înţeleagă de minune.

– Mersi. Nu-ţi dai seama cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Scott se destinde brusc, de parcă tocmai ar fi lăsat jos un sac de cincizeci de kile de ovăz. Se aude clopoţelul de deasupra uşii magazinului de îmbrăcăminte. Scott îmi pune o mână pe umăr şi gesticulează spre magazin.

– Ryan, ţi-o prezint pe nepoata mea, Elisabeth.

Ea iese din magazin şi-şi încrucişează braţele peste piept. Păr negru. Inel în nas. Siluetă zveltă, cu forme abia sugerate. Cămaşă albă, încheiată la doar patru

nasturi între sâni şi buric, blugi la modă şi ochii daţi peste cap în clipa în care mă zăreşte. Îmi simt stomacul prăbuşindu-se, ca şi cum aş fi înghiţit o bucată de plumb. E posibil ca asta să fie cea mai nefericită zi din viaţa mea.

– Încântat să te cunosc, zice Arogantul băiat din Taco Bell, ca și cum nu ne-am fi întâlnit niciodată.

Poate că nici nu-şi aminteşte. Sportivii, de obicei, nu sunt inteligenţi. Muşchii le devorează creierul.

– Cred că faci caterincă de mine, ce dracu'?

Sunt în infern. Nu există urmă de îndoială. Versiunea asta de oraş scos din *Eliberarea*[9] chiar este, fără discuţie, încinsă ca iadul. Arşiţa din locul ăsta uitat de lume e înzestrată cu o pâclă sufocantă, care mă învăluie şi-mi subjugă plămânii.

Scott tuşeşte încet. O subtilă aluzie la faptul că *ce dracu'* nu mai constituie pentru mine o expresie acceptabilă în public.

– Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu Ryan Stone.

Pe vremuri, Scott obişnuia să rostească expresii de genul *care-i faza* sau *eşti bolnav*. Variaţiunile pe tema *ce dracu'* reprezentau singurele adjective şi adverbe din vocabularul lui. Acum, vorbeşte ca un bogătan înţepenit, îmbrăcat în costum, îngâmfat. Adică, ia stai, asta şi e.

– Ryan s-a oferit să-ţi fie ghid mâine prin şcoală.

– Evident, bombănesc. Asta fiindcă viaţa nu mi-a fost îndeajuns de naşpa în ultimele patruzeci şi opt de ore.

Dumnezeu probabil a ajuns la concluzia că nu şi-a făcut încă suma cu mine. Nu şi-a făcut suma cu mine când m-a obligat Scott, prin şantaj, să-mi duc viaţa aici. Nu şi-a făcut suma cu mine când nevasta lui Scott mi-a cumpărat hainele astea tragic de conservatoare. Nu şi-a făcut suma cu mine când m-a anunţat Scott că mă înscrie la şcoala locală de ţărănoi, ca din *Copiii*

[9] *Deliverance*, thriller american din anul 1972, în regia lui John Boorman. Protagoniştii, patru oameni de afaceri din Atlanta (statul Georgia), interpretaţi de Jon Voight, Burt Reynolds, Ned Beatty şi Ronny Cox, pornesc într-o expediţie printr-o zonă necunoscută şi, potenţial, periculoasă, ajungând într-un orăşel uitat de lume, unde sunt priviţi cu suspiciune de localnici.

porumbului[10]. Nu, încă nu şi-a făcut nicidecum suma cu mine. Cireaşa naibii de pe tort e dobitocul înfumurat care stă acum în faţa mea. Ha, ha, rahat, ha, ha. Gluma e pe seama mea.

– Îmi vreau hainele înapoi.

– Ce? se miră Scott.

E bine: l-am atacat fără să înjur.

– El nu e îmbrăcat ca un idiot, aşa că eu de ce-aş fi obligată?

Gesticulez spre blugii de firmă şi cămaşa apretată de elevă la şcoala catolică, veşminte care-mi fac trupul de ocară. La cererea lui Scott de a mă purta drăguţ cu Allison, am ieşit din cabina de probă ca să privesc atrocitatea asta în mărime naturală în oglindă. Când m-am întors, hainele mele dispăruseră. Diseară, o să caut o foarfecă şi înălbitor.

Scott mă cenzurează, clătinând discret din cap. Am aproape un întreg an de suportat rahatul din faţa mea, iar pe femeia pe care încerc s-o protejez nici măcar n-o pot vedea: pe mama. O parte din creier îmi e cuprinsă de furnicăturile panicii. Ce-o mai face ea? Oare amantul ei o mai fi bătut-o? Şi-o face griji pentru mine?

– O să-ţi placă la nebunie aici, mă asigură băiatul din Taco Bell… adică Ryan.

– Sigur că da, îi răspund, iar tonul meu indică faptul c-o să-mi placă locul ăsta la fel de mult pe cât mi-ar plăcea să fiu împuşcată în cap.

Scott îşi drege iar glasul şi mă întreb dacă l-o interesa că lumea ar presupune că e bolnav.

– Tatăl lui Ryan e proprietarul unei companii de construcţii din oraş şi membru în consiliul municipal.

[10] Povestire de Stephen King, publicată mai întâi în numărul din martie 1977 al revistei *Penthouse* şi inclusă apoi în volumul de proză scurtă *Night Shift* al autorului american. Este vorba despre un cuplu care, căutând să-şi salveze căsnicia aflată în pericol, pleacă într-o vacanţă şi nimereşte într-un orăşel ciudat din Nebraska, unde se confruntă cu numeroase întâmplări stranii.

Mesaj subînţeles pentru mine: nu face varză un moment ca ăsta.

– Sigur.

Sigur. Povestea vieţii mele afurisite. Ryan e băiatul bogat care are totul. Tăticul care e proprietarul oraşului. Tăticul care e proprietarul afacerii. Ryan, băiatul care crede că poate să facă orice vrea, din cauza asta.

Ryan îmi adresează un zâmbet uşuratic şi, oarecum, hipnotic. De parcă l-ar fi creat numai pentru mine. E un zâmbet superb. Pașnic. Cu o umbră de gropiţe. Promite prietenie şi fericire şi veselie şi mă face dornică să-i zâmbesc la rândul meu. Buzele încep să mi se arcuiască în semn de răspuns şi mi le opresc brusc.

De ce-mi fac mie însămi una ca asta? Băieţii de genul lui nu se încurcă nicidecum cu fete ca mine. Pentru ei, sunt o jucărie. Un vânat. Iar băieţii de genul ăsta au, cu toţii, aceleaşi reguli ale jocului: zâmbesc, mă păcălesc făcându-mă să cred că le plac, iar apoi mă aruncă deoparte după ce m-au folosit. Cu câţi nenumăraţi fraieri mai trebuie să mă giugiulesc prosteşte, doar ca să am regrete în dimineaţa următoare? Pe parcursul ultimului an... prea mulţi.

Dar, în timp ce-l ascult pe Ryan, divagând cu uşurinţă într-o conversaţie despre baseball cu Scott, îmi jur în sinea mea că am terminat-o cu fraierii. Am terminat cu cei care se folosesc de mine. Am terminat, şi gata.

Şi, de data asta, n-o să-mi încalc jurământul; indiferent cât de singură o să ajung.

– Mda, îi zice Ryan lui Scott, de parcă eu nici n-aş fi de faţă, de parcă n-aş fi îndeajuns de importantă ca să mă implice în discuţie. Cred că Reds ar avea o şansă anul ăsta.

Dumnezeule, îl urăsc pe Ryan. Cum stă aici, perfecţiunea întruchipată, cu viaţa lui perfectă şi corpul perfect şi zâmbetul perfect, prefăcându-se că n-a mai dat ochii cu mine niciodată până acum. Îmi aruncă o

privire cu coada ochiului şi-mi dau seama de ce-şi revarsă farmecele. Ryan vrea să-i producă impresie lui Scott. Ghici ce? Nenorocirea, fără doar şi poate, adoră să nu fie singură. Viaţa mea n-ar trebui să fie singura naşpa.

– S-a dat la mine, îl informez pe Scott.

Se lasă tăcerea, cuvintele mele nimicind imbecila conversaţie despre baseball. Scott se freacă la ochi.

– De-abia l-ai cunoscut.

– Nu acum. Vineri seara. S-a dat la mine şi s-a holbat la curul meu cu ocazia asta.

Bucurie. O bucurie desăvârşită. Bine, nu desăvârşită, însă unica bucurie de care am avut parte de vineri seara încoace. Ryan își smulge şapca de pe cap, îşi trece degetele prin neorânduiala de păr nisipiu, apoi şi-o îndeasă la loc. Îmi place mai mult cu şapca scoasă.

– E adevărat? vrea să ştie Scott.

– D-da, se bâlbâie Ryan. Nu. Adică, da. I-am cerut numărul de telefon, dar ea nu mi l-a dat. Dar am fost respectuos, jur.

– Te-ai holbat la curul meu. În prostie.

Mă întorc şi mă aplec un pic, ca să pot face demonstraţia.

– Adu-ţi aminte, aveam o ruptură exact aici, zic, lunecând cu degetul peste spatele coapsei. Pe urmă, mi-ai cumpărat tacos. Şi de băut. Motiv pentru care presupun că ţi-a făcut plăcere priveliştea.

Aud voci bărbăteşti comentând pe înfundate şi mă zgâiesc spre mulţimea de pe trotuar. Primul zâmbet autentic mi se strecoară pe faţă. Lui Scott o să-i placă la nebunie spectacolul. Poate dacă întind coarda suficient de mult o să fiu în Louisville până diseară.

– Elisabeth!

Scott coboară tonul până la nivelul campingului de rulote, varianta iritată.

– Întoarce-te.

Douăsprezece nuanţe diferite de roşu îi pătează obrajii lui Ryan. Nici măcar nu se uită la fundul meu, ci la unchiul meu.

– Bine… aşa e, am invitat-o să ieşim împreună.

Scott tresare.

– Ai invitat-o să ieşiţi împreună?

Hei, ia stai! De ce se miră? Doar nu sunt câine.

– Da, răspunde Ryan.

– Ai vrut s-o iei la o plimbare împreună?

Hopa. Scott pare bucuros. Nu. Bucuria lui nu face parte din plan.

– Da, încuviinţează Ryan, desfăcându-şi braţele. M-am gândit… m-am gândit…

– C-o să mă las uşor? mă răstesc, iar Scott tresare.

– C-o să fie distractiv, mărturiseşte Ryan.

Mda. Sunt sigură că exact la asta s-a gândit.

– Mai degrabă te-ai gândit c-o să fie distractiv să-mi tragi clopotele. Sau doar să mi-o tragi şi-atât.

– Ajunge, se răsteşte Scott.

Ochii lui albaştri, din ce în ce mai îngustaţi, aruncă fulgere spre mine, în timp ce-mi îndes mâinile în buzunarele ţepene ale blugilor noi. Îşi lasă capul în jos şi se ciupeşte de rădăcina nasului, forțând acel zâmbet fals relaxat să-şi recapete locul.

– Îmi cer scuze pentru nepoata mea. A avut un weekend dificil.

Eu nu vreau să-şi ceară el scuze pentru mine, faţă de nimeni. Cu atât mai puţin faţă de dobitocul ăsta arogant. Gura mi se deschide, însă privirea de incandescenţa fulgerului pe care mi-o aruncă Scott mi-o închide la loc. Scott redevine Domnul Superficialitate.

– Te înţeleg dacă n-o să mai vrei s-o ajuţi pe Elisabeth la şcoală.

Pe faţa lui Ryan e expresia aia impenetrabilă, mult prea nevinovată.

– Nu vă faceţi probleme, domnule Risk. O să-mi fac mare plăcere s-o ajut pe Elisabeth.

Se întoarce spre mine şi zâmbeşte. Dar zâmbetul ăsta nu e nici autentic, nici călduros, ci îngâmfat ca naiba. Bagă mare, mingicarule. Tot ce poţi tu n-o să-ţi fie deajuns.

Pereţii bucătăriei noastre erau, odinioară, vopsiţi în roşu burgund. Când eram copii, eu şi Mark veneam fuga acasă din staţia de autobuz şi dam năvală în bucătărie, unde eram întâmpinaţi de aroma fursecurilor proaspăt coapte. Mama ne întreba cum ne-a mers în ziua aia, în timp ce noi înmuiam fursecurile fierbinţi în lapte. Când se întorcea tata de la serviciu, o cuprindea în braţe pe mama şi o săruta. Râsul mamei în braţele tatii era la fel de natural ca permanentele tachinări dintre mine şi Mark.

Cu un braţ încă încolăcit pe după talia ei, el se întorcea spre noi şi ne întreba: *Ce mai fac băieţii mei?* Ca şi cum eu şi Mark nici n-am fi existat unul fără celălalt.

Mulţumită renovărilor terminate de tata săptămâna trecută, pereţii bucătăriei sunt acum gri. Iar mulţumită anunţului făcut de fratele meu şi reacţiei tatălui meu la anunţul lui din vara asta, cel mai puternic sunet din bucătărie e clănţănitul cuţitelor şi furculiţelor pe porţelan.

– Gwen a venit la partida voastră, zice mama.

Şi nu e decât a treia oară când pomeneşte despre ea în ultímele douăzeci şi patru de ore.

Mda, a venit cu Mike.

– Mhî, zic, umplându-mi gura cu o halcă de friptură înăbuşită de vacă.

– Mama ei zice că ea tot mai vorbeşte despre tine.

Mă opresc din mestecat şi arunc o privire spre mama. Mândră de faptul că a obţinut o reacţie din partea mea, zâmbeşte.

– Lasă-l în pace, intervine tata. N-are nevoie de vreo fată care să-l distragă.

Mama îşi face gura pungă şi pătrundem într-un alt interval de cinci minute cu clănţănit de furculiţe şi cuţite. Tăcerea pişcă... precum gerul.

Neputând să mai diger încordarea asta, îmi dreg glasul.

– Ţi-a zis tata că i-am cunoscut pe Scott Risk şi pe – *psihopata de*– nepoată-sa?

– Nu.

Mama îşi înfige furculiţa în roşia cherry care i se rostogoleşte prin castronul cu salată. În momentul în care străpunge mica legumă roşie, mama îi aruncă o privire aspră tatii.

– Are o nepoată?

Tata îi susţine privirea cu o indiferenţă iritată, pe care o duce până la capăt cu o înghiţitură din sticla lui de bere cu gât lung.

– Ţi-am pus un pahar cu vin, îi aminteşte mama.

Tata lasă jos sticla, de pe care picură condensul, alături de numitul pahar de pe lemnul mesei... fără suport. Mama se foieşte pe scaunul ei ca o cioară când îşi înfoaie aripile. Singurul lucru care-i lipseşte e croncănitul supărat.

În ultimele câteva luni, eu şi tata ne-am luat cina în living, cu ochii pe televizor. Mama s-a lăsat de gătit după plecarea lui Mark.

Mama şi tata au început să urmeze programul de consiliere maritală acum câteva săptămâni, cu toate că mie încă nu mi-au spus-o direct. Nevoia lor de a etala perfecţiune nu le permite să recunoască o hibă cum ar fi cea că mariajul lor ar avea nevoie de ajutor dintr-o sursă exterioară. În schimb, am aflat la fel cum descopăr orice în casa asta: i-am auzit certându-se în living, noaptea, în timp ce eu eram în pat.

Săptămâna trecută, consilierul lor marital le-a recomandat părinţilor mei să încerce să realizeze ceva ca o familie. S-au certat timp de două zile pe tema a ceea ce ar trebui să fie acel ceva, până când s-au oprit asupra unei cine de duminică.

De-asta l-am invitat pe Mark. N-am mai luat o cină împreună de când a plecat el şi, dacă ar fi apărut, poate

că tuspatru am fi putut găsi o cale de refacere a legăturilor.

Mă întreb dacă mama şi tata or simţi pustietatea scaunului de lângă mine. Mark avea acel farmec prin care-i împiedica pe ai mei să se certe. Dacă erau iritaţi unul pe celălalt, Mark se apuca să le povestească o întâmplare sau să spună o glumă, ca să alunge răceala de gheaţă. Iarna arctică din casa mea n-a existat niciodată cât timp a fost el aici.

– Mda, are o nepoată, zic eu, sperând să împing conversația mai departe şi să umplu golul din interiorul meu. O cheamă Elisabeth. Beth.

Şi-mi transformă viaţa într-un infern; ceva nu prea diferit de obligaţia de a îndura cina asta.

Rup un pesmet şi-l mânjesc cu puţin unt. Beth m-a pus într-o situaţie jenantă faţă de Scott Risk şi am pierdut la o provocare din cauza ei. Las pesmetul să-mi cadă din mână: provocarea! O scânteie mi se aprinde în creier. Eu şi Chris n-am stabilit vrei odată o limită de timp, ceea ce înseamnă că încă pot să câştig.

Mama îşi netezeşte şervetul din poală, perturbându-mi gândurile.

– Ar trebui să fii prietenos cu ea, Ryan, dar să păstrezi distanţa. Familia Risk a avut o anume reputaţie cu ani în urmă.

Scaunul tatii scrâşneşte pe gresia nouă, iar el scoate un sunet dezgustat din gât.

– Ce e? îl ia la rost mama.

Tata îşi dă umerii pe spate şi se concentrează asupra fripturii de vită, în loc să răspundă.

– Ai ceva de spus, îl îmboldeşte mama, atunci spune.

Tata îşi azvârle furculiţa pe farfurie.

– Scott Risk are câteva legături preţioase. Eu spun să te apropii de ea, Ryan. Să-i arăţi tot ce trebuie la şcoală. Dacă-i faci lui un serviciu, sunt sigur că-ţi va face și el unul.

– Evident, ripostează mama. Dă-i sfaturi care să fie exact contrare alor mele.

Tata începe să vorbească peste ea şi vocile lor ridicate, amestecate, îmi fac capul să pulseze de durere. Pierzându-mi pofta de mâncare, îmi împing scaunul de la masă. E dezgustător să ascult cum se derulează anihilarea familiei mele. Nu există nicidecum sunet mai neplăcut pe faţa planetei.

Asta până când sună telefonul. Părinţii mei se opresc din vorbit și tustrei privim spre bufet, ca să vedem numele lui Mark apărând pe afişajul aparatului. O şubredă combinaţie de speranţă și durere îmi creează o apăsare în gât şi în stomac.

– Lasă-l să sune, murmură tata.

Mama se ridică la al doilea sunet şi-mi aud inima bătând în timpane. Haide, mamă, răspunde. Te rog.

– Am putea să vorbim cu el, zice ea, cu ochii ţintă pe telefon. Să-i spunem că, atât timp cât îşi păstrează secretul, poate să vină acasă.

– Mda, zic şi eu, sperând ca unul dintre ei să se răzgândească.

Poate că de data asta Mark va alege să rămână şi să lupte, în loc să mă lase pe mine de izbelişte.

– Ar trebui să răspundem.

Telefonul sună a patra oară.

– Nu în casa mea, exclamă tata, fixând farfuria din faţa lui cu o privire feroce.

Şi deodată intră robotul. Vocea veselă a mamei anunţă că suntem plecaţi pentru moment, dar apelantul e rugat să lase un mesaj. Urmează un piuit.

Şi nimic. Niciun mesaj. Nici pârâituri. Nimic. Fratele meu nu are curaj să-mi lase un mesaj.

Iar eu nu sunt prost. Dac-ar fi vrut să stea de vorbă cu mine, ar fi putut să mă sune pe telefonul mobil. Ăsta a fost un test. Eu l-am invitat la cină şi el a sunat ca să vadă dacă eu sunt singurul care l-a vrut acasă. Presupun că am picat cu toţii.

Mama se agaţă cu mâna de perlele de la gât, iar speranţa din mine se topeşte într-un furios râcâit de gheare. Mark ne-a părăsit. M-a lăsat pe mine să mă descurc de unul singur cu distrugera asta.

Mă ridic dintr-o smucitură de pe scaun şi mama îşi întoarc faţa spre mine.

– Unde te duci?

– Am teme pentru şcoală.

Placa din plută de pe biroul meu pentru computer vibrează când trântesc uşa camerei. Încep să patrulez prin încăpere, apăsându-mi tâmplele cu palmele. Am o afurisită de temă de făcut şi, în cap, limpezimea şi liniştea unei bărci azvârlite de valuri. Ceea ce-mi trebuie mie acum e să alerg până când mi se risipeşte furia, să ridic greutăţi până încep să mă usture muşchii, să fac aruncări până-mi cade umărul.

Nu să scriu o compunere afurisită de patru pagini la engleză despre *orice vreau*.

Scaunul din faţa biroului meu se rostogoleşte înapoi când mă trântesc pe el. Cu o singură apăsare pe buton, monitorul prinde viaţă, luminându-se. Cursorul clipeşte batjocoritor spre mine de pe pagina goală.

Patru pagini. La un rând. Cu spaţii de câte doi centimetri și jumătate de-o parte şi de cealaltă. Aşteptările profesoarei mele sunt prea mari. Mai ales din moment ce, teoretic, suntem încă în vacanţa de vară.

Degetele mele izbesc tastele. *Joc baseball de la trei ani.*

Şi mă opresc din scris. Baseball... despre asta ar trebui să scriu. La asta mă pricep. Însă emoţiile care se învolburează în interiorul meu au nevoie de o supapă.

Tata şi mama s-ar transforma în doi tauri furioşi dac-aş scrie despre situaţia adevărată a familiei mele. Aparenţele înseamnă totul. Pun pariu că nici măcar nu i-au destăinuit consilierului lor marital motivul adevărat pentru care vin la şedinţe.

Lumina unei idei îmi mai domoleşte din furie. N-ar trebui să fac asta. Dacă și-ar da seama cineva, aş fi băgat până-n gat; şi totuși, în clipa de față, am nevoie să mă debarasez de toate resentimentele. Şterg primul rând şi transpun în cuvinte emoţiile care imploră să fie eliberate.

George se trezi cu o vagă amintire a ceea ce fusese, însă o privire aruncată spre stânga îi aduse sfâşietoarea conştientizare a ceea ce însemna noua lui realitate. A ceea ce, mai precis, devenise el.

– Ei s-ar putea să-şi aducă aminte de mine.

Zilele de luni sunt naşpa, ceea ce e cazul şi cu prima zi de şcoală în Hicksville, S.U.A. Mă reazem de ferestrele din cabinetul îndrumătorului şcolar şi privesc înjur. Decorul e cam din anii '70, lambriuri false din lemn, birouri şi scaune cumpărate de la chilipirurile din Wal-Mart. Mirosul de mucegai pluteşte prin aer. Un exemplu de şcoală din sălbăticie, la superlativ.

– Asta e şi ideea, Elisabeth, îmi răspunde Scott, frunzărind broşură groasă cu materiile. Fosta ta şcoală elementară este una dintre cele trei şcoli de unde vin elevi aici. O să ai câteva cunoştințe şi-o să reaprinzi vechile prietenii. Ce zici despre cursul de Gospdărie? Noi doi am copt câteva tăvi de fursecuri, de vreo două ori, îţi aminteşti?

– Beth. Prefer Beth, îl corectez eu.

Omul ăsta parcă ar avea dificultăţi de învăţare.

– Şi ultima dată când am copt ceva, adaug, au fost negrese, și am pus...

– O să trecem cursul de Gospodărie la categoria Nu. Dar eu prefer prenumele de Elisabeth. Cum se numea cea mai bună pretenă a ta? Te tot duceam cu maşina la ea acasă.

Şi ne jucam cu păpuşile. Iar şi iar. Mama ei ne lăsa să-i folosim ceştile veritabile pentru petrecerile cu ceai. Aveau o casă adevărată, cu paturi adevărate, şi-mi plăcea la nebunie să rămân la cină. Mâncarea lor era fierbinte. Începe să-mi fie greu la înghiţit.

– Lacy.

– Exact. Lacy Harper.

Ușa cabinetului se deschide şi îndrumătorul şcolar îşi vâră capul înăuntru.

– Încă vreo câteva minute, domnule Risk. Sunt pe fir cu liceul Eastwick.

Scott îi aruncă zâmbetul ăla unsuros.

– Nu vă grăbiţi. Există vreo Lacy Harper în şcoala aceasta?

Cineva să mă împuşte. Acum. Chiar acum.

– Da, există.

Distracţiile nu încetează să apară. Scott îmi aruncă o privire.

– Nu-i aşa că e grozav?

Îmi exagerez falsitatea răspunsului.

– Formidabil.

El ori preferă să nu-mi ia în seamă sarcasmul, ori crede în entuziasmul meu.

– Domnule Dwyer, aţi putea s-o plasaţi pe Beth în clasă cu Lacy, la una dintre materii?

Domnul Dwyer practic se prăbuşeşte la podea de admiraţie.

– În mod cert, vom încerca, răspunde, retrăgându-se din propriul său cabinet şi închizând uşa.

– Te-a lovit cineva în moalele capului cu bâta? îl iau eu la rost pe Scott.

Nu-mi vine să cred că el se aşteaptă ca eu să frecventez şcoala asta

– Numai când aveam cinci ani şi în zilele care se termină cu *y*[11], bombăne el, încă frunzărind catalogul.

Răspunsul lui îl simt ca o înţepătură în piept. Am făcut tot posibilul să-mi blochez amintirea acelei părţi a copilăriei mele. Bunicul, tatăl lui, obişnuia să-i bată ca pe fasole pe el şi pe tatăl meu. Scott l-a împiedicat să facă la fel şi cu mine.

– Ce zici despre spaniolă?

Aici, chiar zâmbesc.

– Prietenul meu Rico m-a învăţat ceva spaniolă. Dacă un tip e prea sensibil, pot să spun…

– Tăiem spaniola.

Pe naiba. Asta putea să fie distractivă.

[11] În limba engleză, numele tuturor zilelor săptămânii se termină cu *y*.

– Nu, serios, Scott. Tu chiar vrei ca eu să merg la şcoală aici? Te-ai gândit bine? Odorul tău cu verighetă…

– Allison. Numele ei e Allison. Hai să-l spunem împreuna, All-i-son. Vezi, nu e greu.

– Cum o fi. Ea adoră că toată lumea te venerează. Cât crezi c-o să dureze până şi-or aminti că eşti un zdrenţăros din campingul de rulote de la vreo trei kilometri de Groveton?

Se opreşte din răsfoitul catalogului. Chiar dacă e cu ochii ţintă pe broşură, pot să-mi dau seama că nu mai citeşte.

– Nu mai sunt copilul de-atunci. Pe oameni îi interesează numai ce sunt acum.

– Cât crezi c-o să dureze până când lumea şi-o aminti de mine sau de mama?

Intenţia mea fusese s-o spun pe un ton urâcios, ca o ameninţare, dar mi-a ieşit unul blând şi mă urăsc pe mine însămi pentru asta.

Scott mă priveşte şi mi-e silă de compasiunea din ochii lui.

– Lumea o să-şi amintească de tine la fel cum îmi amintesc eu: ca de o fată frumoasă care iubea viaţa.

Iritată de faptul că el continuă să vorbească despre fata aia demnă de plâns, îmi desprind privirea de a lui.

– Ea a murit.

– Ba nu, nu-i aşa, răspunde el, apoi şovăie o clipă. Cât despre mama ta, ea s-a mutat aici în anul al doilea de liceu şi s-a retras când încă avea cincisprezece ani. Lumea n-o să-şi amintească de ea.

O senzaţie de greaţă mă izbeşte şi-mi duc repede mâna spre abdomen. Scott n-a fost acolo când au venit poliţiştii la rulotă şi n-a fost acolo ca să-mi şteargă lacrimile. Ăsta e un oraş mic şi toţi se cunosc între ei. Chiar dacă au promis să păstreze secretul despre noaptea aia, sunt sigură că a vorbit cineva.

– Ce-o să se-ntâmple cu noi amândoi când şi-o aduce aminte cineva de tata? îl întreb. Atunci n-o să te mai

venereze nimeni. Asta e o greşeală gravă, Scott. Trimite-mă acasă.

– Domnule Risk?

Îndrumătorul şcolar din Hicksville îşi vâră din nou capul în cabinetul lui. Cutele de îngrijorare i se îngrămădesc pe fruntea exagerat de largă, iar în degete strânge până la albirea încheieturilot un document primit pe fax. I-am spus că la Eastwick m-am specializat în detenţie.

– Putem să stăm de vorbă un moment?

Îmi înclin capul, ştiind ce cuvinte trebuie să rostesc ca să-l incomodez pe domnul Dwyer.

– Ce materie era cea la care aţi vrut să mă înscrieţi? Hmm, murmur, ciocănindu-mi bărbia cu degetul. Engleza pentru eminenţi?

– Stai jos, Elisabeth.

Scott începe să devină cu adevărat priceput în a da comenzi pe un ton scăzut.

– Foarte bine, domnule Dwyer, haideţi să discutăm despre orarul lui Beth.

Doamnelor şi domnilor, plecaţi-vă capetele şi spuneţi un *amin*. Nepoata lui Scott Risk frecventează liceul Bullitt County şi provocarea revine în joc. Îmi croiesc drum pe coridorul aglomerat ca un pas mai elastic ca de obicei. *Înfrângere* e un cuvânt urâcios. Un cuvânt pe care nu mai sunt obligat să-l accept.

Buna dispoziţie mi se prăbuşeşte când îl descopăr pe Chris care tocmai o lipeşte pe Lacy cu spatele de un dulap. Capul lui se apleacă, în timp ce al ei se ridică treptat. Nu e o poziţie grozavă în care să te găsească directorul adjunct, tocmai ieşind din biroul lui. Anul trecut, ne-a ţinut o predică tuturor celor din anul al treilea despre hormonii noştri, despre impulsurile carnale şi despre consecinţele suportate de cei care încalcă graniţele corporale. Spus pe şleau: dacă te prinde stând prea aproape de o persoană de sex opus, atunci o să-ţi petreci o zi în detenţie. Iar etapele campionatului statal necesită antrenament, nu detenţie.

– Banchetele din spate ale maşinilor sunt destul de bune, le zic, făcându-mi loc spre partea cealaltă a lui Chris şi Lacy, ca să-i blochez imaginea directorului adjunct, aflat în drum spre noi. De preferinţă, în afara campusului, adaug.

Chris scapă un geamăt când Lacy îşi propteşte mâna de pieptul lui şi-l împinge până când ajung la o distanţă *acceptabilă* între ei. Ea scoate un oftat de frustrare.

– 'Neaţa, Ry.

– Pleacă de-aici, îmi zice Chris, pe un ton categoric.

– Directorul adjunct a plecat la vânătoare, iar noi n-o să reprogramăm antrenamentul cum am făcut anul trecut, din cauză că ești tu în detenţie.

Chris scoate un oftat identic cu al lui Lacy.

– Ție îţi trebuie o iubită.

– Exact! exclamă Lacy, azvârlindu-şi braţele în sus. Eu tot spun asta de luni în şir. Nu o iubită malefică. Nu

ne mai încurcăm cu maleficul. M-am săturat de purtat cruciuliţe la mine. M-am gândit dacă să umblu şi cu agheasmă, dar pentru asta ar fi trebuit să mă strecor într-o biserică şi pe urmă...

– Încetează, o întrerup eu.

Totdeauna a existat o ostilitate între Gwen şi Lace, dar Gwen a fost într-o vreme partenera mea şi n-o să-i permit nimănui s-o desconsidere.

Se aude prima sonerie, de avertizare, şi ne îndreptăm tustrei spre ora de engleză. Stând de unul singur, emanând perpetua lui plictiseală, Logan ne aşteaptă la linia de demarcaţie între dulapurile celor din anul patru şi din anul trei. Noi patru ne-am ales cât mai multe materii comune cu putinţă. Pentru distracţie. Pentru camaraderie. Pentru ca Lacy şi Logan să ne ajute pe mine şi pe Chris la teme.

Pentru că băiatul e mai deştept ca Einstein şi cei mai mulţi dintre elevii şcolii ăsteia sunt mai proşti ca noaptea, Logan urmează cursuri de anul al patrulea. La anul, n-or să mai aibă cursuri îndeajuns de avansate pentru el, aşa că există probabilitatea ca ei să-l înfunde într-un cotlon întunecos al bibliotecii şi să pretindă că nici nu există.

Îmi rotesc privirea pe coridor, încercând s-o descopăr pe Beth.

– Aşadar, apropo de continuarea provocării de vineri.

– Adică, apropo de pariul pe care l-ai pierdut vineri, mă corectează Chris, intrând în sala pentru engleză şi ocupând obişnuitele noastre locuri de lângă fereastră.

Lacy zăboveşte pe coridor, pentru conversaţiile ca între fete.

– Nu, de pariul pe care o să-l câştig.

Chris îmi adresează un zâmbet incredul.

– Logan, tu-l auzi cum bate câmpii?

Logan se lasă să cadă pe scaunul lui şi-şi gârboveşte umerii.

– Ai pierdut, Ryan. Rău de tot.

– Rău de tot? întreb eu.

– Cea mai tare distracţie din ultimele săptămâni, comentează Chris. De fapt, ia hai să retrăim momentul. *Bună, eu sunt Ryan, vreau numărul tău de telefon!*

Şi-i întinde mâna lui Logan.

– Stai să mă gândesc, zice Logan. Ea are stilul ăla elegant de a vorbi. A, da, cred că replica ei a fost *Du-te dracului*.

– Numele ei e Beth.

– Provocarea nu era să faci rost de numele ei.

Hotărât s-o împiedice pe doamna Rowe să pună stăpânire pe toate şepcile lui, aşa cum s-a întâmplat anul trecut, Chris şi-o îndeasă în buzunarul de la spate.

– Ai pierdut, îmi zice apoi. Fii bărbat. Înghite găluşca. Sau lasă-ne să ne distrăm pe seama ta în continuare. Ambele variante se acceptă.

– Mie-mi place să mă distrez pe seama lui, îl aprobă Logan.

Cobor tonul şi mă aplec pe interval, ca să nu mă poată auzi decât Logan şi Chris. Am o mică deschidere favorabilă şi cu cât mai mult timp rămâne lumea în neştiinţă cu privire la unchiul ei, cu atât mai mari sunt şansele mele de a-i obţine numărul de telefon.

– Numele ei adevărat este Elisabeth Risk şi e nepoata lui Scott Risk.

– Beth.

Un teanc de cărţi se trânteşte pe banca mea şi tresărim tustrei, ridicându-ne privirile. Păr negru, inel în nas și o cămaşă albă mulată pe corp şi descheiată temerar de aproape de zonele la care se holbează băieţii. Mă rog, cel puţin la care mă holbez eu. Dumnezeule atotputernic, fata asta e trăsnet!

– O să vorbesc răspicat şi-o să folosesc cuvinte scurte, în speranţa că o să mă poţi urmări. Dacă-mi mai spui vreodată Elisabeth, o să mă asigur că nu vei putea niciodată să faci copii. Mai spune-i și altcuiva a cui

nepoată sunt, şi-o să înghiţi aerul printr-un tub înfipt în gâtul tău.

Chris râde şi e genul ăla de râs adânc, gutural, care-mi spune că rahatul în care intrăm e cât casa.

– Îmi pare bine să te cunosc. Ryan tocmai ne spunea cât de mult şi-ar fi dorit să te sune, nu-i aşa, Ry?

Dong-dong, Chris a bătut gongul pentru runda a doua şi a comis o încălcare flagrantă a regulilor jocului prin faptul că s-a amestecat. Bine jucat, pentru că şi eu aş fi făcut la fel, naibii.

– Am încercat să te caut azi-dimineaţă, dar mi-a zis secretara că ești într-o întâlnire cu domnul Dwyer.

Ochii ei albaştri mă străpung şi o sprânceană se arcuieşte lent spre rădăcina părului. Tăcerea care se prelungeşte între noi devine o tortură. Chris se foieşte pe scaunul lui, iar Logan se mai gheboșează cu vreo doi centimetri. Mi-aş dori ca ea să plece, însă am nevoie de prezenţa ei ca să câştig pariul. Mă concentrez să-mi mențin fizionomia relaxată. Dacă respir, măcar, skateriţa o să-şi dea seama că e în avantaj.

– Mhî, răspunde ea în cele din urmă. Sunt convinsă că m-ai căutat. Lingăii aşa procedează. Uite ce-ţi propun. Eu te evit, tu mă eviţi, iar când o să mă întrebe unchiu-meu dacă m-ai ajutat azi, o să chicotesc ca una dintre penibilele alea de pe coridor şi-o să turui despre cum biata şi neajutorata de mine nu s-ar fi putut descurca prin şcoala asta mare şi rea fără ajutorul marelui şi puternicului Ryan.

– Ştii să chicoteşti? se interesează Logan.

Ea îi aruncă o privire fioroasă. El ridică din umeri.

– Nu mi se pare că ai fi genul care chicoteşte… ziceam şi eu aşa.

Ce naiba, a intrat şi Logan în joc, ceea ce înseamnă că vrea să parieze contra mea. E momentul să salvez situaţia.

– Ţi-i prezint pe Chris şi Logan. Sunt în echipa de baseball, împreună cu mine. Chris are o iubită care sunt

sigur c-o să-ţi placă şi, dacă vrei, poţi să stai cu noi azi, pe timpul prânzului.

– Dumnezeule mare, tu chiar că ai leziuni cerebrale.

Se aude soneria şi skateriţa se duce în partea opusă a sălii, pitindu-se într-un colţ. A mers bine. Prietenii mei au amândoi pe chipuri zâmbete care-mi provoacă dorinţa de a-i lua la şuturi.

– Pun douăzeci că te înjură de te spurcă până la prânz, zice Chris.

– Pe treizeci că te omoară până la prânz, plusează Logan.

– O să-i iau numărul, ripostez eu.

Râd amândoi şi bicepşii mi se contractă la gândul unei alte înfrângeri. Foaia de caiet mi se mototoleşte în pumn.

– Ce, nu credeţi că am tupeu?

– Nu ai destul pentru aşa ceva, declară Logan.

– O să vă dovedesc că vă înşelaţi.

Cu coada ochiului, o zăresc pe Beth. Stă cu capul în jos şi cu părul ei negru ascunzându-i chipul, şi mâzgăleşte în caietul ei cu un pix ţinut în mâna stângă. Hm... o stângace.

Chris scutură din cap.

– 'Pare rău, cumetre. Beth elevă la Bullitt înseamnă un eveniment care modifică regulile. Vezi tu, numerele de telefon sunt pentru cele pe care n-o să le mai vedem niciodată. Ai la dispoziţie luni de zile ca s-o convingi. Vrei să câştigi, atunci miza se măreşte: tu trebuie s-o inviţi să iasă cu tine, iar ea trebuie să accepte.

– Iar ieşirea trebuie să fie într-un loc public, pentru nu mai puţin de o oră, adaugă Logan. Înţelegi, ca să păstrăm legitimitatea.

N-ar trebui să fac una ca asta. Dac-o dau în bară, aş putea să mi-l şterg de pe listă pe Scott Risk; dar, pe de altă parte, dacă-mi joc cărţile corect, l-aş putea face pe Scott Risk să-mi mănânce din palmă. Numai că nu m-a implorat să mă împrietenesc cu odrasla Satanei de colo.

Plus că, dacă dau înapoi din faţa ocaziei ăsteia, ar însemna că am pierdut, iar eu nu pierd.

– Perfect, rostesc. Provocarea e acceptată.

Începe jocul, skateriţo. Începe jocul.

Simt nevoia unei ţigări şi a unui fumător care să aibă încredere în mine. Din nefericire, n-am dat peste niciuna dintre astea, în cele patru ore de când trăiesc versiunea adolescentină a filmului *Eliberarea*. De la distanţă, în timp ce elevii din anii trei şi patru se îndreaptă spre cantină, îi urmăresc pe doi tipi cu părul lung şi blugi cu turul lăsat. Sper să-l pot convinge pe unul dintre ei să-mi dea şi mie un fum.

Îi văd trecând după un colţ şi le las o secundă de răgaz. Dacă m-aş apropia înainte ca ei să-şi aprindă ţigările, ar încerca să se prefacă nevinovaţi, ca şi cum n-ar face nimic. Şi atunci, n-aş mai avea cu ce argumente să-i conving că nu i-aş turna.

Ce naiba, nici eu nu m-aş crede pe mine. Noua colegă, în cămaşă albă, descheiată la gât.

Le-am lăsat destul timp. Trec şi eu de colţ, pregătită să le spun că pot să stea liniştiţi, însă cuvintele îmi rămân în gât. Nu sunt acolo.

E un coridor scurt, cu uşi duble care dau spre exterior. Mă grăbesc spre geamul uşii şi-i văd pe cei doi mergând aplecaţi şi în zigzag prin parcarea şcolii. Mă lovesc cu capul de uşă. Fir-ar să fie. Nici prin gând nu mi-a trecut că vor să chiulească. Din prima zi. Tare de tot.

Aud un ciocănit şi inima îmi sare din piept, dar când arunc o privire pe geam, mi se topeşte. E el. Trupul mi se destinde, uşurat. E chiar el. Împing uşa şi, în clipa în care soarele cald de vară îmi mângâie faţa, Isaiah mă atrage în braţele lui. În mod normal, n-aş face aşa ceva: să-l ating, când sunt atât de trează. Numai că azi nu-mi pasă. De fapt, chiar mă îngrop la pieptul lui.

– Hai că e bine, îmi zice Isaiah.

Mă sărută pe păr şi mă cuprinde cu o mână de ceafă, ţinându-mă aproape. M-a sărutat. Îmbrăţişarea asta ar trebui să mă deranjeze; ar trebui să-l îndepărtez. Noi nu

ne atingem aşa. Nu, când suntenm treji. Dar azi, atingerea lui mă ispiteşte să-l strâng şi mai tare.

– De unde-ai ştiut? murmur, cu faţa în cămaşa lui.

– Mi-am închipuit c-o să ieşi la un moment dat ca să fumeazi. E singurul loc în care s-a fumat vreodată.

Inima lui bate într-un ritm viguros, regulat. Au fost momente când, aflată în căutarea imponderabilităţii, am întins coarda prea tare. Am băut prea mult. Am inhalat mai mult decât ar fi trebuit. Am avut relaţii fizice cu tipi care nu-mi erau de niciun folos. Am trecut dincolo de imponderabilitate, ca un balon a cărui sfoară s-a rupt... rămasă singură, într-un abis înfricoşător. Cu o singură atingere, Isaiah era capabil să mă readucă pe pământ. Mă împiedica să plutesc aiurea, cu braţele lui în chip de ancoră a mea. Şi ritmul regulat al inimii lui mă asigură că nu-mi va da drumul niciodată.

Fără tragere de inimă, aştern ceva distanţă între noi.

– De unde-ai ştiut c-o să mă găseşti în şcoala asta?

– O să-ţi explic mai târziu. Să mergem, până nu ne prindă cineva, îmi zice, întinzându-mi mâna.

– Unde? întreb, intrând în jocul lui, deşi ştiu care o să-mi fie răspunsul.

Dar vreau să trăiesc fantezia... fie şi numai pentru o clipă.

– Oriunde vrei. Ai zis odată că vrei să vezi oceanul. Hai să mergem la ocean, Beth. Am putea să locuim acolo.

Oceanul. Scena prinde viaţă în mintea mea. Eu, într-o pereche de blugi vechi, decoloraţi, şi într-un maieu. Părul, fluturând năvalnic în bătaia vântului. Isaiah, cu părul tuns cu maşina şi cu bustul gol, cu tatuajele lui vârând spaima în turiştii care se plimbă pe lângă noi. Eu stau desculţă pe nisipul cald şi privesc cum se sparg valurile, iar el mă priveşte pe mine. Isaiah e mereu cu ochii pe mine.

Mă înfăşor cu braţele şi apuc de tivul cămăşii, ca să mă împiedic să-l iau în braţe.

– Nu pot.

El rămâne cu mâna întinsă, însă povara cuvintelor mele i-o face să tremure.

– De ce?

– Pentru că, dacă fug, dacă încalc regulile lui Scott, o s-o arunce mama în închisoare.

Mâna lui Isaiah e acum un pumn strâns, iar braţul cade pe lângă corp.

– Dă-l dracului!

– Dar mama!

– Dă-o dracului şi pe ea. De fapt, ce-ai căutat să fii cu ea vineri noaptea? Mi-ai promis c-o să stai departe de ea. Îţi face rău.

– Ba nu, amantul ei a fost. Mama nu mi-ar face rău niciodată.

– Te-a lăsat să tragi ponoasele pentru porcăriile ei şi a stat deoparte când el te-a folosit pe post de piñata[12]! Mama ta e un coșmar!

Dinspre parcare se aude trântindu-se portiera unei maşini, aşa că ne furişăm de-o parte şi de cealaltă a uşii, în colţuri opuse.

– Trebuie să discutăm, Beth.

Încuviinţez. Trebuie. Îi arăt cu capul către păduricea de pini.

– Hai să mergem acolo.

Isaiah scoate capul pe uşă şi cercetează zona. Îmi face semn cu mâna că pot să ies. Nu alergăm. Mergem, într-o tăcere absolută.

De îndată ce sunt de părere că ne-am afundat suficient, mă întorc, aşteptând întrebarea care, în mod sigur, îl sfâşie.

– M-ai minţit, zice Isaiah, înfundându-şi mâinile în buzunarele blugilor şi fixând cu privirea acele maronii

[12] Recipient confecţionat din hârtie creponată, pânză sau lut, împodobit și umplut cu mici jucării sau bomboane, folosit la unele sărbători, când este agăţat undeva la înălţime, iar participanţii se străduiesc să-l spargă, lovindu-l cu bâte sau prăjini.

de pin de pe pământ. Mi-ai spus că niciodată nu ţi-ai cunoscut tatăl.

Bun. Nu e o întrebare, ci o acuzaţie. Una pe care o merit.

– Ştiu.

– De ce?

– Nu voiam să vorbesc despre tatăl meu.

El priveşte în continuare acele alea blestemate. Acum câţiva ani, i-am spus lui Isaiah aceeaşi minciună pe care le-am servit-o tuturor celorlalţi, cu privire la tatăl meu. Isaiah a fost într-atât de mişcat, încât mi-a spus un lucru pe care nu-l mai spusese nimănui: că mama lui habar n-avea cine i-o fi tată. Minciuna pe care i-am spus-o lui Isaiah m-a legat de el pe viaţă. Când mi-am dat seama ce anume ne-a cimentat relaţia, credinţa lui că amândoi avem enorme semne de întrebare pe latura paternă, era prea târziu ca să-i mai spun adevărul.

– Ştii cum sunt oamenii, îi zic, detestându-mi disperarea din glas. Adoră bârfele şi, dacă află o poveste, se apucă să sape, iar eu n-am mai vrut nici să mă gândesc la ticălosul ăla. Când ţi-am spus că nu mi-am cunoscut tatăl niciodată, n-am avut habar că asta ţi s-a întâmplat ţie în realitate. N-am ştiut că tocmai prin povestea asta o să ajungem prieteni.

Închide ochii la auzul cuvântului *prieteni* şi maxilarul îi tresaltă de parcă aş fi spus ceva care să-l ofenseze. Totuşi, noi suntem prieteni. El îmi e cel mai bun prieten. Singurul prieten.

– Isaiah…

Trebuie să-i ofer ceva. Ceva care să-i dea de înţeles ce înseamnă el pentru mine.

– Ce s-a întâmplat cu tata…

Până şi respiraţia îmi provoacă durere.

– Când eram într-a treia…

Hai, spune odată!

Privirea ochilor cenuşii ai lui Isaiah o întâlneşte pe-a mea. Blândeţea din ei se estompează, apărând un pic de violenţă.

– Tatăl tău e cumva prin zonă?

Cu mişcări agile de panteră asaltându-şi prada, face câţiva paşi spre mine.

– Eşti în pericol? vrea el să ştie.

– Nu, îi răspund, scuturând din cap. El s-a dus. Unchiul Scott și tata se urau reciproc. Scott nici măcar n-a ştiut că tata a plecat.

– Unchiul tău?

– E un dobitoc, dar nu s-ar atinge niciodată de mine. Jur.

Clipeşte şi violenţa se şterge, dar muşchii încă îi freamătă de furie.

– Am avut încredere în tine.

Cinci cuvinte simple care mă înjunghie.

– Ştiu, îi răspund, gândindu-mă că pot acum să-i oferi sinceritatea. Mi-aş dori să pot veni cu tine.

– Atunci, vino.

– Dar e mama mea! Mă aşteptam ca tu să înţelegi!

E o lovitură sub centură. Rămân tăcută, nemişcată, aşteptându-l să-şi înghită demonii.

– Înţeleg, răspunde el, pe un ton încrâncenat, dar asta nu înseamnă şi că aş fi de acord.

Bun. M-a iertat. Sentimentul de vinovăţie mă roade încă, dar măcar muşchii stomacului mi s-au relaxat, chiar dacă vinovăţia se ospătează.

– Drăguţă cămaşă, zice şi zâmbesc auzindu-i tonul jucăuş.

– Du-te dracului.

– Acum te recunosc. Mă întrebam cine ţi-o fi aspirat personalitatea la prima oră de şcoală.

– Nu eşti departe, îi răspund.

Timpul începe să ne preseze. Deja am pierdut foarte mult. Nu se poate să-l pierd şi pe el.

– Ce facem?

– Care sunt condiţiile unchiului tău?

– Să nu fug şi să nu vă mai văd pe tine şi pe Noah.

Scott a zis că vrea ca eu să-mi uit complet vechea viaţă. Că singurul fel în care aş putea să am un nou început ar fi să şterg totul şi să pornesc de la zero, iar dacă eu nu-mi amputez de bună voie trecutul, atunci o s-o facă el în locul meu.

Isaiah se strâmbă.

– Şi?

– Fără chiulit de la şcoală. Fără manifestări lipsite de respect faţă de soţia lui, sau de profesori, sau de oameni.

– Eşti mâncată.

– Du-te dracului încă o dată.

– Şi eu te iubesc, Rază de soare.

Prefer să nu-l iau în seamă.

– Note bune. Fără fumat. Fără droguri. Fără băutură. Şi… fără vreo legătură cu mama.

– Hmm. Cu asta din urmă sunt de acord. Ai putea să te conformezi de data asta?

Îl privesc chiorâş. El îmi dă cu tifla. Dumnezeule, sâcâitor mai e!

– Fără înjurături. Ora limită de sosit acasă trebuie respctată.

Ridică brusc capul.

– Te lasă să ieşi?

– Probabil cu un GPS cusut pe sub pielea frunţii. Trebuie să lămuresc cu el fiecare secundă a fiecărei ieşiri. Ce părere ai?

– Părerea mea e că eşti o fată inteligentă capabilă să-l ducă de nas şi pe diavol ca să obţină ieşirea din iad. Tu doar ieşi din casa aia şi-o să vin să te iau. Oricând. La orice oră. Şi-o să te duc înapoi acasă teafară înainte de ora limită.

Speranţa mă inundă şi totuşi nu e suficient. Am nevoie de ceva mai mult decât de Isaiah. Am nevoie de altceva. Îmi fac de lucru cu colţurile de jos ale cămăşii.

– O să mă duci s-o văd pe mama?

Isaiah oftează.

– Nu. Ea nu-ţi face niciun bine.

– Ăla o s-o omoare.

– Treaba lui. Ea l-a ales.

Mă dau înapoi, împleticindu-mă de parcă mi-ar fi dat un pumn.

– Cum poţi să spui una ca asta?

Furia îi revine în ochi.

– Cum? Acum câteva luni, te-a lăsat să sângerezi în faţa ei. Cum de-a putut să se întoarcă la nemernicul ăla? Cum de te-a bătut lăsa să tragi ponoasele în locul ei? N-are rost să joci cartea compasiunii cu mine. Nimeni n-are voie să-şi facă mendrele cu tine. Înţelegi ce-ţi spun?

Clatin afirmativ din cap, ca să-l domolesc, dar îmi spun în sinea mea c-o să găsesc altă cale. Sunt în stare să-l păcălesc pe Scott, să-l păstrez pe Isaiah şi să găsesc o cale de a avea grijă de mama.

Scoate un obiect din buzunarul de la spate şi mi-l azvârle. Am ocazia să deschid un telefon mobil nou, argintiu sclipitor.

– L-am văzut pe Scott aruncându-ţi celularul la gunoi, aşa că ţi-am cumpărat unul nou şi te-am trecut pe planul meu.

– Ai un plan? îl întreb, zâmbind ironică, iar el ridică din umeri.

– Eu şi Noah ne-am făcut un plan tarifar şi te-am trecut şi pe tine în cadrul lui. Mai ieftin aşa.

– Ce idee... – *inspirată de Echo* – matură!

– Mda. Noah are o grămadă din astea.

– De unde-ai ştiut? C-o să fiu aici? În Groveton? La şcoală?

Isaiah îşi fixează privirea asupra copacilor.

– De la Echo. La secţia de poliţie, ea a stat îndeajuns de aproape de unchiul tău şi de mama ta, ca să poată trage cu urechea la ce-au pus la cale. Pe urmă, Echo a

tras-o de limbă pe Shirley, ca să afle restul informaţiilor. Scott i-a dezvăluit lui Shirley planurile lui.

– Grozav, mormăi eu. Îi sunt datoare căţelei psihopate.

Dar, încă din clipa în care pronunţ cuvintele, simt un junghi de remuşcare. Ea nu e întru totul nebună, însă adevărul e că relaţia dintre noi două e încordată. Ea e drăguţă şi încântătoare şi-l face fericit pe Noah, însă a adus schimbări... prea multe se schimbă... și cum ar putea să-mi placă aşa ceva?

Îl văd pe Isaiah că se foieşte de pe un picior pe celălalt. Ceea ce nu e bine.

– Ce mai e, Isaiah?

– Echo a vândut un tablou.

Ridic din sprâncene.

– Şi?

Doar Echo îşi tot vinde din tablouri încă de primăvara trecută.

El îşi vâră din nou mâna în buzunarul de la spate şi scoate la iveală un teanc de bancnote. Sfântă Maică a Domnului, mă apuc şi eu de pictat!

– A fost unul dintre preferatele ei. Unul pe care l-a pictat pentru fratele ei, înainte ca el să moară. Noah s-a şucărit când a aflat.

Îmi întinde banii.

– A făcut-o pentru tine.

Mă simt iritată. Mai mult decât iritată.

– N-am nevoie de milostenia ei!

Ea n-a făcut-o pentru mine. A făcut-o pentru Noah şi pentru Isaiah, dar mai presus de toate a făcut-o pentru ca eu să-i fiu îndatorată şi ştie că mândria e unul dintre puţinele lucruri de care mai dispun.

Isaiah reduce distanţa dintre noi şi-mi îndeasă bancnotele în buzunarul de la spate, înainte să pot avea ocazia de a mă îndepărta.

– Ia-i. Vreau să ştiu că ai bani lichizi la îndemână, în eventualitatea în care ar trebui să plăteşti repede o cauţiune. E datoria mea, de care trebuie să mă achit.

Simt greutatea teancului de bancnote în buzunarul meu de la spate. Chiar dacă sunt hotărâtă să aştept până trece şi anul ăsta, ştiu de asemenea şi că viaţa e naşpa. Şi cel mai bine e să fiu pregătită.

Se aude soneria, semnalând sfârşitul pauzei de prânz.

– Tre' să plec, îi zic lui Isaiah şi pornesc, dar când dau să trec pe lângă el, mă prinde de braţ.

– Încă un lucru, zice şi privirea i se adumbreşte. Sună-mă. La orice oră. O să-ţi răspund, îţi jur.

– Ştiu.

Am nevoie de câteva clipe ca să-mi adun curajul pentru ceea ce urmează să spun, însă el mi-e cel mai bun prieten şi merită cuvintele ustea.

– Îţi mulţumesc.

– Pentru tine, orice, mă asigură Isaiah şi-mi dă drumul, iar în timp ce mă întorc spre şcoală, trasez cu degetele contururile suprafaţa de piele care încă simte fierbinţeala atingerii lui. E prietenul meu... singurul meu prieten.

Apăs clanţa aceleiaşi uşi pe care m-am strecurat afară şi inima mi se face cât un purice când văd că uşa rămâne închisă. Nu se poate! Am încălcat regula fundamentală a chiulului: totdeauna să te asiguri că te poţi strecura la loc înăuntru. Zgâlţâi clanţa. Nimic. Zgâlţâi şi clanţa celeilalte uşi. Acelaşi rezultat. Scântei de groază mi se aprind în stomac, prefăcându-se cât ai clipi într-un fulgerător foc al panicii. Nu pot să intru la loc, ceea ce înseamnă c-o să fiu dată de gol când s-o constata că nu apar la ora următoare. Când o să afle Scott, o să-i explodeze un vas de sânge.

Apuc din nou clanţa, cu amândouă mâinile.

– Hai odată!

Smucesc. Uşa cedează. O mână zboară afară, mă înşfacă de brat şi mă trage înăuntrul clădirii.

Îmi ridic privirea spre salvatorul meu şi măruntaiele mi se lichefiază când văd că sunt privită de cei mai frumoşi ochi căprui-deschis. Distrugând tot efectul, posesorul lor vorbeşte.

– Nu sunt sigur dacă la asta s-a referit unchiul tău când m-a rugat să-ţi arăt locurile de pe-aici.

– Fir-ar a naibii, amărâtă viaţă mai am, mormăi eu.

E Ryan. Zău că urăsc oraşul ăsta.

Skateriţa e în tabăra perdantă în clipa de faţă. Îşi smulge braţul din mâna mea şi mă fixează cu ochii ăia albaştri care nu clipesc.

– N-am nevoie de ajutorul tău.

Grozav e gustul victoriei. Minunat. Îmi dăruieşte un extaz mai mare decât orice altceva pe lume. Încordarea şi apăsarea pe care le simt atât de des: dispărute. Victoria îmi lasă muşchii destinşi, mă face să-mi înalţ capul mai mult şi naiba să mă ia dacă nu-mi aduce şi un zâmbet.

– Poate că nu-l vrei, dar nevoie ai de el.

Se aude a doua sonerie şi Beth se izbeşte de braţul meu, încercând să treacă pe lângă mine, cu paşi furioşi. Pe douăzeci de dolari că-şi închipuie că a întârziat la oră.

– E numai a doua sonerie.

Ezită şi spinarea îi devine rigidă.

– Câte sunt?

– După pauza de prânz?

Mă apropii ca într-o doară de ea. E mult prea distractiv.

– Trei. Una pentru terminarea prânzului. O sonerie de avertizare de două minute. Şi apoi soneria de întârziere.

Lasă să iasă un curent lent de aer printre buzele ei perfect conturate şi uşurarea îi destinde obrajii. Fata asta e sexy, dar, în acelaşi timp, e o pacoste. Dacă n-aş fi acceptat provocarea, aş fi aruncat-o pe teritoriul *fugi ca de ciumă*.

– Ce oră ai acum?

– Du-te naibii.

Beth porneşte repezită pe coridor, iar eu o urmez tacticos.

Uşile dulapurilor se deschid brusc şi se trântesc la loc. Sporovăielile umplu coridorul. Lumea se opreşte şi

se holbează în timp ce Beth se mişcă. Se mişcă: exact asta e ceea ce face ea. Ţine capul sus și pune stăpânire pe mijlocul coridorului. Câţiva dintre noi s-au transferat în şcoala asta încă de când eram eu în anul întâi, dar şi-au petrecut primele două săptămâni străduindu-se să-şi schimbe culoarea potrivit mediului înconjurător. Nu e şi cazul lui Beth. Şoldurile ei au acea uşoară legănare capabilă să fure privirea orcărui băiat, inclusiv pe-a mea.

Beth citeşte numerele înscrise deasupra uşilor, fără îndoială căutându-şi clasa în care urmează să aibă ora a cincea. Iuţesc pasul şi o ajung din urmă în clipa în care-şi extrage din buzunarul de la spate un orar prost împăturit. Parcurge lista cu degetul mare până când îşi găseşte ţinta: *Educaţie sanitară/Educaţie fizică*.

Şansele de izbândă tocmai au sporit în favoarea mea. Şi eu am tot asta în orar.

– Pot să-ţi arăt eu unde e.

– Mă hărţuieşti? Dacă da, o să fii luat la şuturi.

– De cine? De tipul cu care te-ai giugiulit la liziera pădurii?

Îmi vine foarte greu să cred că un tip atât de grozav ca Scott Risk i-ar permite nepoatei sale să umble cu Tatuatul, dar poate că tocmai de-aia a avut grijă s-o mute la altă şcoală. Toată admiraţia pentru un om care se îngrijeşte de familie.

– Scuză-mă că-ţi spun, dar sunt în stare să mă descurc.

Pe chipul lui Beth apare o încruntare capabilă să omoare pe loc.

– O dată să-l mai ameninţi pe Isaiah şi eu o să te iau la şuturi.

Chicotesc la gândul micuţului pericol cu părul negru trimiţând directe spre mine. Loviturile ei de pumn ar fi ca şi cum un iepuraş ar muşca un leu. După cum îşi subţiază buzele, pot să-mi dau seama că râsul meu o enervează. E vremea să terminăm cu prostiile.

– Eu doar încerc să fiu de folos.

– De folos? Vrei să spui că încerci să-ţi fii de folos ţie. Eşti o erecție ambulantă pentru unchiul meu.

Un muşchi din apropierea ochiului îmi zvâcneşte. În situații rare, iepuraşii pot fi atinşi de turbare, iar Scott chiar m-a avertizat că ea e necizelată. A uitat să adauge şi că lamele de ras reprezintă cel mai delicat strat al ei. Deschid brusc gura ca s-o întreb ce mama naibii are, când îşi face apariţia Lacy, strecurându-se între noi şi aruncându-mi o privire de avertisment: *Preiau eu de-aici.*

– Hai, cumetre, mă îmboldeşte Chris, bâţâind din sprâncene şi-mi dau seama că el a trimis-o pe Lacy ca să ne întrerupă, gândindu-se c-o să-mi strice jocul. Hai să mergem la oră.

– Mda.

La oră. Îmi doresc să câştig pariul, dar asta n-o să se-ntâmple dacă-mi pierd cumpătul. Îl urmez pe Chris, dispus să fac orice, numai să mă îndepărtez de Beth.

BETH

în clipa în care Ryan îmi întoarce spatele, mă las să cad cu spinarea pe uşa unui dulap mov. Mirosul înţepător al vopselei proaspete îmi umple nările. Atenţie: afurisitul ăsta de dulap e proaspăt vopsit, iar eu o să am dosul mov.

Un coridor plin de adolescenţi necunoscuţi cască gura la mine ca la un animal în cuşcă de la grădina zoologică. Înghit în sec când două fete chicotesc trecând pe lângă mine. Amândouă îşi lungesc gâturile ca să vadă mai bine noua ciudăţenie a şcolii.

Oamenii judecă. În clipa de faţă mă judecă pe mine.

– Altădată aveai părul blond, îmi zice Lacy.

Ce-or avea oamenii din oraşul ăsta cu părul meu? Abia dac-o mai recunosc pe fata pe care odinioară mi-o revendicam ca prietenă. Ne-am măsurat reciproc din ochi la ora de engleză, fiecare încercând să-şi dea seama

dacă într-adevăr cealaltă e cine credem că ar fi. Lacy are acelaşi păr castaniu ca atunci când eram copii. Exact la fel de lung, dar nu şi la fel de lăţos. Acum e des. Îi face semn cu capul lui Chris, prietenul lui Ryan, indicându-i că e cazul să-l urmeze pe Ryan în clasă, iar el se conformează.

– Altădată umblai cu oameni ca lumea, îi dau eu replica.

Colţul drept al gurii i se arcuieşte în sus.

– Altădată umblam cu tine.

– Exact asta am zis şi eu.

Se aude soneria şi cei câţiva rătăciţi rămaşi se zoresc spre clasele lor. Norocul meu, am încă o oră comună cu Ryan. Mă desprind de perete, verific să văd dacă am luat vopsea pe mine şi simt că-mi pierd echilibrul când constat că Lacy mă urmează.

Găştile se sparg la fel de repede pe cât se împrăştie gândacii de bucătărie când aprinzi lumina. Ryan şi alţi doi stau relaxaţi la o masă aproape de fundul clasei, cu aere de parcă ar fi darul lui Dumnezeu pentru femei. Blugii şi tricourile lor scumpe, afişând emblemele echipelor lor cretine, ţipă că sunt sportivi sadea. Îi înmânez foaia mea de înscriere unui profesor adâncit într-o conversaţie cu alţi doi sportivi. Discută despre baseball, fotbal, baschet. Probabil că e ceva tipic bărbătesc să discuţi despre cum te joci cu mingiuţele[13]!

Lacy se trânteşte pe un scaun de la o masă liberă şi împinge cu piciorul un altul, ca să mă aşez lângă ea.

– Ryan zice că preferi să ţi se spună Beth.

Mă las să cad pe scaun şi arunc o privire spre Ryan. El întoarce repede capul. Simt o furnicătură în sânge: el chiar era cu ochii pe mine? Încetează. Furnicătura se domoleşte. Normal că era. Tu ești ciudăţenia, ai uitat?

– Ce altceva ţi-a mai zis Ryan?

[13] Joc de cuvinte în original, *balls* însemnând atât *mingi*, cât și *testicule*. Denumirile sporturilor enumerate au toate, în limba engleză, terminația *ball.*

– Totul. Cum te-a întâlnit vineri seară. Şi ieri, cu Scott.

Fir-ar să fie!

– Aşadar, toată şcoala ştie, naibii.

– Nu, îmi răspunde Lacy, gânditoare.

Mă măsoară cu privirea şi pot să-mi dau seama că o caută pe fata aia demnă de milă de acum mult timp.

– Nu ne-a spus decât mie, lui Chris şi lui Logan. Cel brunet care stă lângă Ryan e Chris, iubitul meu.

– Scuzele mele.

– Tipul merită, mă asigură Lacy, apoi, după o ezitare: în majoritatea timpului.

La primele patru ore, lumea m-a ignorat. Am contribuit şi eu la asta, aşezându-mă în fundul fiecărei clase şi aruncând priviri fioroase către oricine stătea cu ochii pe mine mai mult de o secundă. Lacy bate darabana cu degetele pe masă. În jurul încheieturii are două elastice subţiri, negre, pentru cozi. Poartă jeanşi cu talie joasă şi un tricou verde, retro, cu un imprimeu alb, estompat, înfăţişând un trifoi cu patru foi.

– Cam câtor oameni le-ai spus? o întreb.

Ciocănitul din degete încetează.

– Ce să le spun?

Cobor tonul şi-mi jupoi ce mi-a mai rămas din oja neagră de fie unghii.

– Cine sunt şi de ce-am plecat din oraş.

Arunc şi eu o nadă. Datorită faptului că i-am predat fiecărui profesor foile de înscriere, nimeni nu mi-a pronunţat cu voce tare numele în clasă şi nimeni n-a pomenit despre unchiul meu. Pe ziua de azi, sunt anonimă, însă cât o să mai dureze? În acelaşi timp, încerc apa cu degetul ca să aflu bârfele din oraş. Tatăl lui Lacy era poliţist şi a fost primul care a intrat în rulotă în noaptea aia.

– Nimănui, îmi răspunde ea. O să le spui tu oamenilor despre unchiul tău când o să crezi că e momentul. E ceva de-a dreptul greţos. Nimeni nu dădea o ceapă

degerată pe Scott, până la campionatul mondial. Acum, toată lumea îl idolatrizează.

Un grup de fete izbucneşte în râsete. Acelaşi tip de poşetă zace pe masă în faţa fiecărei fete perfect manichiurate. Sigur, culorile și dimensiunile diferă, însă stilul e acelaşi. Blonda cu râsul cel mai zgomotos mă observă că o privesc şi-mi arunc părul peste umăr, în chip de pavăză. O cunosc şi nu vreau ca ea să-şi amintească de mine.

– Gwen tot se zgâieşte, mă informează Lacy. Ar putea să treacă vreo câteva zile până ca roata de hamster care-i pune în funcţiune creierul să descrie un cerc complet, dar tot o să-şi dea seama cât de curând cine eşti.

I-aş fi putut aprecia sarcasmul, dacă atenţia nu mi-ar fi fost distrasă de blondă. Gwen Gardner. În vara de dinaintea începerii grădiniţei, mama lui Lacy i-a propus lui Scott să mă duc împreună cu fata ei la Şcoala biblică de vacanţă. Mi-am pus pe mine rochia preferată, una dintre cele două pe care le aveam, mi-am prins în păr cât de multe panglici am putut şi am intrat ţopăind în încăpere.

Un grup de fete în superbe rochii vaporoase m-a înconjurat când am spus cine sunt. În acompaniamentul chicotelilor şi şuşotelilor celorlalte, Gwen s-a apucat să scoată în evidenţă fiecare gaură și fiecare pată a iubitei mele rochiţe.

A fost punctul culminant al relaţiei mele cu Gwen. De atunci încoace, a luat-o la vale.

– Tot afurisită e? mă interesez eu.

– Mai rău, îmi răspunde Lacy, coborând mult tonul. Şi totuşi toată lumea o crede sfântă.

– Şi eu, care am crezut că a fost naşpa clasa a treia...

Lacy pufneşte.

– Imaginează-ţi ce-au putut să însemne gimnaziul şi sutienele pentru sport, la ea. Jur că fata asta a înflorit la mărimea cupei C între a cincea şi a şasea. Slavă

Domnului că Ryan a rupt-o în sfârşit cu ea primăvara trecută. Nu mai puteam suporta să fiu nici măcar pentru o clipă la un pas distanţă de ea.

Evident că Ryan a fost cuplat cu Gwen. Sunt sigură că despărţirea e temporară şi cât de curând or să se căsătorească şi or să dea naştere la tone de alte mici şi desăvârşite vlăstare ale diavolului, care să tortureze viitoarele generaţii de oameni ca mine.

Ne cufundăm într-o tăcere stânjenitoare. Mi se pare ciudat să vorbesc cu Lacy. Altădată, eram noi două împotriva lumii întregi. După care eu am plecat. Presupun că, în lipsa mea, ea a devenit ca ele: fetele perfecte. Avea potenţial pentru aşa ceva. Părinţii ei aveau bani. Mama ei i-ar fi cumpărat îmbrăcăminte. Lacy era drăguţă şi amuzantă. Din cine ştie ce straniu motiv, a rămas cu mine: fata care avea doar două rochii şi locuia în campingul de rulote.

Îmi râcâi oja rămasă. Ieri, Allison mi-a adus un lac pentru unghii în enervanta nuanţă de mov. Cum ar putea cineva să mă privească şi să mă creadă mov[14]?

– Ce ţi-a spus tatăl tău?

Degetul mic al lui Lacy ciocăneşte repetat în masă.

– Că a fost chemat acasă la tine şi că, mai târziu, tu te-ai mutat într-un alt oraş.

Surprinsă, ridic privirea ca să descifrez sinceritatea în ochii ei negri.

– Asta-i tot?

– Toată lumea crede că Scott a dat năvală acolo şi te-a salvat. Tati şi ceilalţi tipi care au răspuns apelului în noaptea aia au lăsat zvonul să circule aşa.

Fruntea i se încreţeşte.

– Aşa s-a întâmplat, nu? Ai locuit cu Scott?

[14] Joc de cuvinte intraductivil, în original apărând expresia *think mauve*, ca o parafrază la *thinkpink*, denumire întrebuințată pentru desemnarea opiniilor feministe, sau la *Think Pink*, o cunoscută marcă italiană de echipamente sportive.

Mă scarpin pe obraz, încercând să ascund orice reacţie ar putea să vadă ea. Aş putea să mint şi să-i spun că da, dar asta ar fi ca şi cum m-aş jena cu privire la mama. Şi nu mă jenez. O iubesc. Îi sunt îndatorată. Şi totuşi, sunt momente...

– Am plâns trei luni după ce-ai plecat, continuă Lacy. Îmi erai cea mai bună prietenă.

Şi eu am plâns. O grămadă. Din cauza mea şi a hotărârilor mele prosteşti mama a pierdut totul, iar eu mi-am pierdut cea mai bună prietenă. Tipic pentru mine: un uragan care nu lasă în urmă altceva decât distrugeri.

– Du-te să stai cu prietenele tale, Lacy. Eu sunt de rău augur.

– Din clasa asta, ăia doi băieţi care stau acolo sunt singurii mei prieteni adevăraţi, îmi mărturiseşte Lacy, reîncepând să bată darabana. Şi tu.

Înalţ o sprânceană.

– Atunci, înseamnă că viaţa ta e naşpa.

– Nu tocmai, răspunde ea, râzând. E o viaţă frumoasă.

Profesorul cere linişte, iar eu îmi îndepărtez puţin scaunul de al lui Lacy. Îmi simt pieptul strâns ca de o menghină invizibilă, incomodă. Oamenilor normali nu le place de mine. Ei nu vor să-mi fie prieteni, dar iată aici pe cineva care-mi oferă prietenia de bunăvoie.

Profesorul strigă prezenţa. Citeşte numele lui Ryan, iar el răspunde cu un *Prezent* profund, liniştitor.

Asumându-mi riscul, arunc o privire pe furiş în direcţia lui și mă pomenesc că e iar cu ochii spre mine. Nici vorbă de zâmbet. Nici vorbă de furie. Nici vorbă de îngâmfare. Doar o expresie meditativă, amestecată cu nedumerire. Se scarpină la ceafă şi privirea îmi e atrasă de bicepşii lui. Trădătorul meu stomac îmi flutură. Dumnezeule, poate c-o fi un dobitoc băiatul ăsta, dar indiscutabil e bine clădit.

Iar tipii ca el nu se încurcă niciodată cu fete ca mine. Doar se folosesc de ele.

Îmi forţez privirea să se întoarcă spre catedră, îmi ridic genunchii la piept şi mi-i cuprind cu braţele. Lacy îmi invadează spaţiul şi-mi şopteşte:

– Mă bucur că te-ai întors, Beth.

O fâşie de speranţă se furişează dincolo de zidurile mele, dar trântesc la loc toate uşile deschise. Emoţiile fac rău. Oamenii care mă fac să simt sunt şi mai răi. Îmi caut tihna în împietrirea din interiorul meu. Dacă nu simt, nu sufăr.

În timp ce aştept cina de duminică, sunt în măsură să remarc multe din locul meu de pe canapeaua din livingul casei primarului. De exemplu, expresia serioasă a gurii şi înclinarea corpului tatii spre domnul Crane îmi dă de înţeles că tata discută despre afaceri. Afaceri serioase. Mama, pe de altă parte, e toată numai râsete şi chicoteli în timp ce stă alături de soţia primarului şi de cea a pastorului, dar după felul în care-şi frământă perlele cu degetele îmi dau seama că e neliniştită. Asta înseamnă că i-a pus cineva o întrebare despre Mark.

Mamei îi e dor de el. Şi mie.

Spiritul de observaţie. E o calitate necesară ca să pot juca baseball. Oare alergătorul din bază are de gând să rişte o cursă furată? Cel de la bătaie o să trimită mingea în afara terenului sau o să expedieze o lumânare, ca să poată puncta alergătorul din a treia? Oare skateriţa o fi atât de căpoasă pe cât cred eu că e?

În ultimele două săptămâni, am tot urmărit-o pe Beth cum bântuie prin şcoală. E o tipă interesantă. Deloc asemănătoare cu fetele pe care le cunosc eu. Stă singură la masa de prânz şi mănâncă un meniu complet. Nu o salată. Nu un măr. Un meniu complet. Cum ar fi: aperitiv, două feluri şi un desert. Nici măcar Lacy nu face aşa ceva.

Beth stă în fundul clasei la fiecare oră, cu excepţia celor de *Educaţie sanitară/Educaţie fizică*, atunci când Lacy, răbdătoare, face conversaţie chiar dacă Beth rămâne tăcută. Câteodată, Lacy reuşeşte să-i smulgă lui Beth un zâmbet schiţat, dar astea sunt rarităţi. Îmi place când zâmbeşte.

Nu că mi-ar păsa dacă e fericită sau mai ştiu eu cum.

Ceea ce mi se pare mai interesant decât orice este că, deşi e Miss Antisocial, nu evită oamenii. Mda, foarte mulţi copii se ascund vederii generale. Se pitesc în bibliotecă înainte de începerea orelor sau pe timpul

pauzei de prânz. Ei scapă de contactul vizual şi se strecoară printre umbre, ca şi cum ar fi posibil să vină la şcoală, fără să fie vreodată detectaţi. Nu e cazul lui Beth. Ea se ţine tare pe poziţie. Pune stăpânire pe spaţiul din jurul ei și rânjeşte cu superioritate dacă se-ntâmplă să se apropie cineva prea mult, ca şi cum l-ar provoca să se ia de ea. Un zâmbet care provoacă mă stârneşte pe mine.

– Eşti pregătit pentru testul-fulger de mâine?

Doamna Rowe, profesoara mea de engleză, se reazemă de braţul canapelei. Întâmplarea face ca ea să fie şi fiica primarului. În timp ce tot restul lumii poartă pantaloni de costum, cravate sau rochii conservatoare, doamna Rowe e îmbrăcată cu o rochie hippy, imprimată cu margarete. Astăzi, părul ei e mov.

Gândindu-mă la certurile din familia mea pe tema lui Mark, devin curios să aflu ce scandaluri s-or petrece în spatele uşilor închise în casa asta. Sau poate că membrii altor familii găsesc calea de a se accepta reciproc.

– Da, doamnă.

Ca să-i descurajez cheful de trăncăneală, îmi îndes în gură un crevete înfăşurat în bacon. Tata preferă să fiu prezent la adunăriile astea ocazionale de duminică. Devin util atunci când bărbaţili încep să discute despre sport. Altădată eram şi mai util, pe vremea când umblam cu Gwen. Tatăl ei e şeful poliţiei, plus că prietenii mamei mele erau de părere că suntem *drăguţi împreună*.

– Detestam astfel de lucruri când eram de vârsta ta, continuă doamna Rowe.

Îmi vâr încă un crevete în gură şi clatin din cap în semn de încuviinţare. Dacă le detesta, mă gândesc că-şi aminteşte cât de dureroase, fizic vorbind, sunt astfel de conversaţii inutile.

– Tata mă obliga să particip la fiecare cină pe care o organiza.

Înghit şi-mi dau seama că nici măcar o dată în cei patru ani de când sunt suficient de mare ca să pot

reprezenta familia n-am văzut-o pe doamna Rowe participând la vreuna dintre sindrofiile astea. Mă gândesc s-o întreb de ce e prezentă astă-seară, dar imediat îmi amintesc că nu mă interesează. Aşa că-mi ocup gura cu o chiftea.

– Ţi-am citit lucrarea, declară ea.

Ridic din umeri. E meseria ei să-mi citească lucrarea.

– E bună. De fapt, e foarte bună.

Privirea îmi săgetează spre ea şi mă înjur în sinea mea când o văd că zâmbeşte. Fir-ar să fie, n-ar trebui să mă intereseze dacă e bună. Eu vreau să joc baseball, nu să scriu. Privesc ostentativ în direcţia opusă.

– Te-ai gândit s-o dezvolţi într-o nuvelă?

Asta e o întrebare la care am un răspuns.

– Nu.

– Ar trebui să te gândeşti, insistă ea.

Ridic iar din umeri şi încep să caut prin cameră un motiv valabil de scăpare: ca, de exemplu, să ia foc draperiile. Un zâmbet şiret i se întinde pe faţă.

– Ascultă, am primit veşti bune şi sunt foarte bucuroasă că nu trebuie să aştept până mâine ca să le transmit. Îţi aminteşti de proiectul literar la care am lucrat anul trecut?

Mi-ar fi fost foarte greu să-l uit. Ne-am petrecut anul devotând cărţi şi filme. Pe urmă, le-am desfăcut în bucăţi, ca şi cum ar fi fost maşinării, ca să putem vedea cum se îmbină componentele întru crearea poveştii. Pe urmă, doamna Rowe a pocnit din bici şi ne-a pus pe fiecare să scriem ceva din capul nostru. Cel mai al naibii de greu curs din câte am frecventat vreodată, dar am iubit fiecare clipă din el. L-am şi urât, în acelaşi timp. Când deveneam prea interesat, sau prea înflăcărat, la ore, băieţii din echipă mă luau peste picior rău de tot.

– Îţi aminteşti că v-am înscris pe toţi în concursul de compunere pe stat?

Fac semn din cap că da, însă răspunsul e nu. Doar pentru că am iubit materia nu înseamnă că am şi ascultat tot ce-a spus.

– Şi ce e? A câştigat Lacy? întreb, fiindcă ea scrisese o nuvelă a naibii de bună.

– Nu...

Încă o chiftea îmi pătrunde în gură. Naşpa. Lacy ar fi fost entuziasmată să afle că a câştigat.

– Tu ai intrat în finală, Ryan.

Chifteaua îmi alunecă întreagă pe gât şi mă înec.

Lepădând veşmintele protocolare în favoarea unei perechi de pantaloni de trening şi a unui tricou cu Reds, mă las pe spătarul scaunului din faţa biroului meu şi fixez cu privirea tema pe care i-am predat-o doamnei Rowe. În patru pagini, bietul George se trezeşte şi descoperă că s-a transformat într-un zombi. Fraza mea preferată e ultima din lucrare:

Privindu-şi fix mâinile, mâinile care foarte probabil că într-o zi vor ucide, George îşi înghiţi dezgustătoarea conştiinţă a faptului că a devenit absolut neputincios.

De ce e preferata mea, nu ştiu. Numai că, de fiecare dată când o citesc, ceva se mişcă în mine, un soi de simţ al împlinirii.

Îmi netezesc părul cu o mână, incapabil să conştientizez faptul că am intrat în finala unei competiţii literare. Poate că mai târziu, în seara asta, iadul va îngheţa şi din fundul meu vor începe să zboare măgăruşi. Orice mi se pare posibil într-un astfel de moment.

Mă rotesc cu scaunul şi-mi examinez camera. Trofee şi medalii şi distincţii pentru merite în jocul de baseball sunt împrăştiate pe pereţi, pe rafturi, pe măsuţa mea de toaletă. Un fanion al celor de la Reds îmi atârnă deasupra patului.

Mă pricep la baseball. Sunt bun la baseball. E şi normal. A însemnat întreaga mea viaţă.

Eu sunt Ryan Stone: jucător de baseball, sportiv, liderul echipei. Însă Ryan Stone, scriitor? Chicotesc în sinea mea ridicând documentul de pe birou. Conţinutul lui descrie în amănunt cum se va desfăşură următoarea fază a competiţiei literare, cum se câştigă. Niciodată în viaţă nu m-am dat înapoi din faţa unei provocări.

Însă asta... asta e mai presus de ceea ce sunt eu. Arunc hârtiile la loc. Am nevoie să rămân concentrat asupra a ceea ce e important, iar scrisul nu e.

BETH

Educaţia fizică e o batjocură la adresa respectului de sine. În timp ce-mi schimb cămaşa albă creponată cu echipamentul cerut pentru orele de sport, compus dintr-un tricou roz cu emblema liceului Bullitt County şi un şort asortat, le evaluez din priviri pe celelalte fete. Stau să bârfească în timp ce se schimbă. Majoritatea îşi perie părul. Unele îşi retuşează machiajul. Toate sunt zvelte. Toate, în formă. Toate, frumoase. Dar nu şi eu. Sunt suficiente de zveltă, dar nu şi drăguţă.

Fetele care mă irită cu adevărat sunt cele cărora Dumnezeu le-a dat de toate: bani, aspect fizic şi piept pentru sutien mărimea C. Gwen e cea mai insuportabilă. Din clipa în care intră în vestiar, îşi dezbracă bluza şi umblă peste tot fără probleme în sutienul ei din dantelă. Ca un memento tăcut cum că noi, cele cu mărimea B la cupă, suntem inferioare.

Năvălind afară din vestiar, mă destind când văd că sala de sport e goală. În cea mai mare parte a şcolii nu e semnal pentru telefonul mobil, însă în sala de sport este. Simt o nevoie disperă să vorbesc cu mama. Au trecut două săptămâni de când am vorbit ultima oară cu ea, iar ultimele ei cuvinte pe care mi le-a adresat au fost acele jalnice *te rog... eliberare condiţionată* din parcare. Trent nu i-a permis să-şi ia rămas-bun de la mine, la secţia de poliţie. Dumnezeule, cât îl urăsc!

Mă ascund sub gradene, scot telefonul din buzunarul şortului şi formez numărul mamei. Am sunat-o de mai multe ori în astea două săptămâni, dar n-a răspuns niciodată. În fiecare zi după ora patru e de găsit la bar. Mama mi-a spus odată că nu te numeşti alcoolic decât dacă bei înainte de amiază. Norocul ei că nu se trezeşte niciodată înainte de trei.

Telefonul sună o dată, după care urmează trei ţiuituri sonore, în chip de răspuns. O voce sâcâitor de calmă

declamă un mesaj fatidic: *Ne pare rău, numărul pe care l-aţi format a fost deconectat*.

Regretul mi se transformă într-o greutate în stomac. Luna trecută, puteam să plătesc cu pensia de invaliditate a mamei fie factura pentru curentul electric, fie pe cea de telefonie. Compania furnizoare de electricitate a trimis un aviz de deconectare. M-am gândit că o să am mai mult răgaz pentru telefon, aşa că am ales să plătesc factura de curent.

Gâtul mi se strânge şi ochii mă ustură. Ce porcărie... mama. Am dat-o în bară. Încă o dată. Închipuiţi-vă. Trebuia să fi plătit fartura telefonică. Trebuia să fi găsit o cale. Puteam să fi cărat marfă timp de mai multe ore la Dollar Store. Puteam să-mi înghit mândria şi să-i cer bani lui Noah sau lui Isaiah. Puteam să fac atâtea şi n-am făcut. De ce-oi fi eu atât de încurcă-lume?

Dintr-odată, îmi doresc să fi fost zece seara. E ora la care vorbesc cu Isaiah: în fiecare seară. De obicei, nu durează mult. Doar vre câteva secunde. El nu e vorbăreţ la telefon, din fire, însă prima dată când l-am sunat mi-a cerut să-l apelez în fiecare seară, de control, şi asta şi fac. Vocea lui e singurul lucru care-mi menţine sănătatea mintală.

Îmi strecor la loc în buzunar telefonul când toţi ceilalţi încep să se înşiruie în sala de sport. Trăncănesc şi râd, neştiutori faţă de adevăratele probleme ale lumii reale. Eu am nevoie să găsesc o muşină care să mă ducă în Louisville şi am nevoie de asta cât de repede posibil. Un junghi ascuţit îmi spintecă ţeasta, ameninţând să se transforme într-o migrenă, când Lacy se desprinde de Chris și de Ryan şi vine spre mine. N-am chef de aşa ceva; nu azi.

– Te-ai schimbat repede, îmi zice Lacy. Te simţi bine? Pari supărată.

– N-am nimic, îi răspund, cu toate că ard să-mi şterg ochii.

Nu ştiu cum, dar sunt umezi şi plini şi refuz să-i ating de faţă cu Lacy sau cu oricine altcineva. Eu nu plâng niciodată şi niciodată n-o să las pe cineva să creadă că aş fi capabilă de o manifestare atât de cretină.

– Cinci minute de încălzire! strigă domnul Knox, profesorul nostru.

Are la gât un fluier sclipitor.

– Pe panoul de afişaj aveţi toate exerciţiile pe care va trebui să le executaţi ca să primiţi calificativ de trecere la materia aceasta. Ne vom petrece trei zile în sala de sport şi două în sala de clasă. Unele dintre exerciţii le puteţi face singuri. Altele necesită lucru în echipă. Aveţi două şanse ca să-mi produceţi impresie, aşa că vă propun să vă întrebuinţaţi timpul cu înţelepciune şi să nu veniţi la mine pentru calificativ decât după ce aţi exersat elementul până la perfecţiune.

Noi îl privim în tăcere. Domnul Knox face un semn brusc cu degetul mare în spatele lui.

– Treceţi la treabă.

Eu zăbovesc în spatele celorlalţi, rugându-mă în sinea mea ca majoritatea exerciţiilor să le pot face singură. Măruntaiele mi se zvârcolesc când îi văd pe elevi grupându-se câte doi sau trei ca să-şi execute probele cerute. Rămasă singură, mă apropii într-o rână de panou şi oftez atât de adânc, încât hârtia lipită acolo se mişcă. Sigur l-aş putea convinge pe domnul Knox că sunt, în interiorul meu, o piramidă în patru trepte.

– Poţi să lucrezi cu mine.

Inima îmi fâlfâie la auzul vocii lui Ryan. Fir-ar să fie, de ce trebuie ca totul la băiatul ăsta să mi se pară atrăgător? Vocea lui, chipul, bicepşii, muşchii abdominali... Termină! Îmi încrucişez braţele pe piept şi mă întorc ca să-l înfrunt.

– Credeam că avem o înţelegere.

– Nu. Tu ai trântit o criză de nervi cu şuierături în prima zi de şcoală. Asta nu constituie o înţelegere.

Ryan nu mai are pe cap şapca lui de baseball şi-mi place la nebunie asta. Părul lui blond-nisipiu are o nuanţă aurie. E aranjat și nu prea, într-o dezordine de nu-tocmai-cârlionţi care se împrăștie în direcţii diferite. Vino-ţi în fire, Beth. Băieţii sexy nu se încurcă vreodată cu fetele fraiere.

– Lasă-mă în pace, îi zic.

Plec de lângă Ryan, fiindcă el nu dă niciun semn cum că ar vrea să mă lase. Teancuri de echipamente sunt aliniate lângă peretele opus al sălii de sport. Unul dintre cele patru exerciţii pe care le pot face singură este săritul coardei. Pe-asta pot s-o fac. Aşa cred. Obişnuiam să sar coarda când eram mică.

Apuc o coardă şi alte douăzeci se rostogolesc afară din cutie împreună cu ea. Toate înnodate şi încurcate. Gwen şi un grup de fete chicotesc, căscând gura la mine. Mă întreb dac-or să mai chicotească şi când m-oi întoarce să le plesnesc cu coarda pentru sărit, înnodată ca naiba.

– Cădere pe încredere[15], rosteşte Lucy, teleportată ca prin farmec în faţa mea.

Încă ţinând în mâini mănunchiul de coarde, îmi ridic privirea spre ea.

– Ce?

– Cădere pe încredere. Eu şi băieţii asta facem şi-o să faci şi tu cu noi.

– Nu, nu fac nimic.

– Ba da, faci. Se cere să avem cel puţin două fete în grup.

Clipesc de două ori.

– Du-te şi ia-o pe una dintre fetele alea care se dichisesc între ele ca maimuţele.

– Alea nu sunt fete. Sunt vulturi.

---

[15] Exercițiu sportiv de grup în care o persoană se lasă să cadă de la o anumită înălțime, fără să încerce să-și atenueze în vreun fel căderea, bazându-se exclusiv pe coechipierii care urmează s-o prindă.

Ryan şi Chris ne urmăresc din priviri. Al treilea tip studiază platforma de un metru şi jumătate de pe care ar trebui să *cădem*.

– Tipul cu părul negru ce caută la ora asta? o întreb pe Lacy.

Săptămâna trecută n-a fost, dar e cu mine în clasă la engleză şi a avut tupeul să mă tachineze în prima mea zi de şcoală. Băiatul cu platforma are noroc că mai e în viaţă.

Lacy face un semn indiferent cu mâna.

– Ăla e Logan. Şi-a dat deja examenul final la matematică și conducerea i-a modificat orarul, iar restul e total neimportant. Hai să mergem.

Mă apucă de mână şi coarda se târăşte după mine până când îmi aduc aminte să-i dau drumul.

Lacy îmi lasă mâna liberă când ajungem lângă platformă. Ryan îmi adresează un zâmbet condescendent.

– Te-ai răzgândit? Nu-ţi face probleme, aşa se-ntâmplă cu majoritatea fetelor, când vine vorba despre mine.

Mi-aş fi dorit să fi avut o geacă în care să mă înfăşor şi să mă ascund. Dar n-am, aşa că apelez la următorul mijloc, în ordinea importanţei.

– A trebuit să le mituieşti şi pe celelalte cu tacos sau asta ai rezervat-o numai pentru mine?

Chris şi Logan chicotesc pe înfundate, iar Ryan îşi răsuceşte umerii dinspre mine. De cealaltă parte a sălii de sport, Lacy izbeşte cu picioarele într-o uriaşă saltea din spumă. Băieţii o salvează, ridicând gigantica saltea de parcă n-ar cântări nimic, după care o aruncă în faţa platformei. O scânteie de panică îmi usturăplămânii.

– Asta pentru ce e?

– Pentru eventualitatea că te scăpăm, îmi răspunde Logan.

– Pentru eventu... ce-ai zis?

Cuprinsă de frenezie, cercetez cu privirea platforma din lemn care-mi aduce aminte de o trambulină a unui bazin public. Eu nu ştiu să înot şi nu sar.

– Că te scăpăm, repetă el.

Lacy îl pocneşte pe Logan după ceafă.

– Termină. N-o să te scăpăm.

Normal că n-or să ma scape, fiindcă nici n-o să sar. Fac un pas înpoi.

– Care-i planul, şefu'? întreabă Logan, întorcând capul spre Ryan.

Pufnesc şi Ryan îmi aruncă o privire. Evident, ei îl văd pe ireproșabilul Ryan ca pe neînfricatul lor conducător.

Ryan aranjează mai bine salteaua, ca să fie în dreptul centrului platformei.

– Fiecare dintre noi face câte o încercare de antrenament. Ne perfecţionăm tehnica, după care îi arătăm antrenorului ce-am reușit. Logan, tu eşti primul. Aşa, dacă abordăm tehnica nepotrivită, măcar să scăpăm un băiat, nu o fată.

Chris, Ryan şi Lacy se adună în jurul saltelei. Eu rămân pironită pe locul meu.

– Dacă tot eşti tu şeful, atunci de ce nu sari primul?

– Pentru că Logan e ţicnit şi-ar sări primul chiar dacă nu i-aş cere-o. Măcar acum are cine să-l prindă.

– E adevărat, confirmă Lacy. Logan e prea deştept ca să aibă simțul realităţii.

– Frică, o corectează Logan, care între timp s-a aşezat pe platformă, cu picioarele atârnându-i într-o parte. Prea deştept ca să aibă frică.

Lacy ridică din umeri.

– Ce mi-e baba Rada, ce mi-e Rada baba. Tot aia.

– Ba nu, nu e.

– Ba da, e.

– Terminaţi, ordonă Ryan. Hai, Beth. Tu şi Lacy ocupaţi poziția în dreptul picioarelor lui. Eu şi Chris ne ocupăm de spinare.

– De ce, ca să ne alegem cu un picior în cap? Ce mai cavaler!

– Nu, îmi răspunde Ryan, forţându-se să fie răbdător. Gretatea cea mai mare a corpului este concentrată în partea superioară. Eu şi Chris o să-l prindem din zona asta.

– Zid masiv, puiule! exclamă Logan, bătându-se cu pumnii în piept.

– Mai puţină vorbă, mai multe sărituri, intervine Chris. Hai, cumetre.

Îmi ocup locul vizavi de Lacy. Fără să-mi dea de ales, Lacy mă apucă de amândouă mâinile şi, după câteva clipe, ne strângem mai tare una pe cealaltă când o pereche de picioare grele ni se trânteşte peste braţe.

– Dă-o-n mama mă-sii, juniorule, exclamă Chris. Trebuia să numeri înainte să sari. Ia trântiţi-i jos fundul prăpădit!

Bun. Eu şi Lacy îi dăm drumul şi Logan cade până la capăt, pe saltea. Râde în timp ce se străduieşte să se ridice.

– M-aţi prins exact la fix.

– Rândul meu! anunţă Lacy, sărind peste saltea şi căţărându-l pe platformă.

Ryan îi ia locul lui Lacy vizavi de mine şi-mi întinde mâinile. Eu le fixez cu privirea. Nu obişnuiesc să ating oamenii şi nici ei nu mă ating pe mine. Adică, Lacy m-a atins, dar e cu totul altceva. Odinioară am fost prietene, chiar dacă asta s-a întâmplat demult. Picături de transpiraţie îmi apar în palme şi mi le şterg de şort, apoi le pun deasupra mâinilor lui Ryan. Degetele lui mi le apucă pe-ale mele. Pielea lui are amestecul cel mai potrivit de vigoare şi căldură, iar atingerea lui îmi trimite fiori prin corp. Am trecut prin două săptămâni de tortură fără ţigări şi chiar tânjesc după una acum.

– E în regulă, Lace, rosteşte Ryan, cu vocea lui profundă, liniştitoare. Oricând eşti gata.

Eu şi Ryan ne ţinem de mâini de cinci secunde.

– E cam sus, zice Lacy, care stă acum în picioare pe marginea platformei.

Un pic din focul care arde permanent în ochii ei se mai domoleşte.

Ryan îmi oferă zâmbetul acela superb: cel simpatic, cu o umbră de gropiţe. O trâmbă de fierbinţeală mi se împrăştie prin fluxul sanguin. Fir-ar să fie, îmi place zâmbetul ăsta.

– Hai că poţi, puiule, o încurajează Chris pe Lacy.

Ryan îşi plimbă degetul mare peste mâinile mele şi absolut toate celulele fiinţei mi se prefac în racorduri electrice în funcţiune. Ne ținem de mâini de zece secunde.

– Ştiu, răspunde Lacy, dar nu arată că ar şti.

Arată la fel de nesigură pe cât sunt eu că aş prinde-o.

– Poate că unul dintre voi, băieţii, ar trebui să încerce, propune ea.

– Fă stânga-mprejur, Lace, şi lasă-te să cazi pe spate, o îndeamnă Ryan, pe un ton blând, dar imperativ.

Şi chiar dacă i se adresează lui Lacy, îşi menţine ochii ăia strălucitori, căprui-deschis, privind drept în ai mei. Degetul lui mare descrie încă un arc de cerc pe mâna mea, făcându-mi inima să sară peste o bătaie.

– Trebuie s-o faci şi ştii că noi o să te prindem, o asigură el.

Mă întreb în sinea mea, cum ar fi dacă el m-ar ţine în braţe? S-ar simţi la fel de însufleţit pe cât mă simt eu acum?

– Ai dreptate, încuviinţează ea, oftând. Daţi-mi o secundă.

Palmele îmi transpiră iar şi nu vreau să-mi mai treacă prin minte imagini cu trupul meu întins lângă al lui sau cu mâinile lui pe pielea mea ori speranţa că zâmbetul lui e pentru mine. Nu vreau să mă mai atingă nimeni. Cu atât mai puţin băieţii puternici şi calzi şi cam drăguţi şi care-mi fac inima să tresalte. Încerc să-mi trag mâinile, însă Ryan îşi înteţeşte strânsoarea.

– Ce faci? mă întreabă.

– Ea nu poate să sară, îi răspund. Şi n-ar trebui s-o obligaţi.

Ryan mă studiază preţ de o secundă.

– Ba da, poate. Lacy poate face orice dacă-şi pune mintea.

Încerc încă o dată să-mi smucesc mâinile, însă Ryan mă ţine prea strâns.

– E o tâmpenie, exclam, în timp ce panica îmi inundă creierul și mă face să mă simt un pic nebună. Toată chestia asta e o tâmpenie! Ce rost are tâmpenia asta?

– Să învăţăm cum să lucrăm împreună, în echipă, şi să avem încredere unii în ceilalţi.

Vocea lui Ryan devine un balsam calmant pentru panica mea, dar numai până când îmi dau seama cât de mult îmi doresc s-o ascult. Şi asta nu e bine. Nu e bine deloc. Nu aşa proceda şi fluieraşul fermecat[16]? Nu cânta o melodie liniştitoare şi toţi şobolanii se înecau?

– Eu nu fac parte din tâmpenia ta de echipă.

– Ştiu, dar hai să zicem pentru câteva secunde că ai face.

– Ea e gata, anunţă Chris.

Şi, după o fracţiune de secundă, pantofii Nike ai lui Lacy sunt la câţiva centimetri de faţa mea. Odihnindu-se în siguranţa pe braţele noastre, Lacy râde.

– A fost grozav. Hai s-o mai facem o dată.

Ryan îmi dă drumul şi-i ajută pe ceilalţi băieţi s-o pună pe picioare pe Lacy. Eu fac câţiva paşi înapoi şi

[16] Aluzie la legenda germană *Rattenfäger von Hameln* (*Prinzătorul de șobolani din Hameln*), cunoscută în limba engleză sub numele de *The Pied Pipper of Hamelin* (*Fluierașul pestriț din Hamelin*). Eroul principal este un cântăreț din fluier, îmbrăcat în veșminte multicolore, angajat de cetățenii orașului Hamelin (Hameln) din provincial germană Saxonia Inferioară, ca să-i scape de șobolani cu ajutorul instrumentului său fermecat. El își duce misiunea la îndeplinire, numai că, atunci când cetățenii refuză să-l plătească pentru serviciile sale, le ademenește copiii cu cântecul fluierului său și-i face să dispară.

încerc să-mi frec mâinile de veşminte ca să şterg orice urmă de Ryan de pe ele. Un vreau ca braţele mele să fie ţinute de mâini puternice. Nu vreau să fac parte dintr-o echipă şi sunt al naibii de sigură că nu-mi doresc să dovedesc nimic prin săritul de pe o placă.

– Tu urmezi, Beth, zice Ryan.

– Nu.

Cuvântul îmi iese automat.

– Tot trebuie s-o faci, odată şi-odată, aşa că hai acum.

– Jur că nu e atât de rău pe cât pare, mă asigură Lacy, repezindu-se lângă mine. La început am zis şi eu *nici gând*, după care Ryan a zis că *hai că poţi* şi eu mi-am zis *nu pot*, dar apoi m-am gândit *băieţii ăştia n-or să mă lase să cad* şi mi-am zis *ok*, aşa că am făcut-o şi a fost de-a dreptul palpitant.

Logan şi Chris mă examinează cu priviri precaute. Ei or să mă lase să cad. La fel cum Ryan, fără doar şi poate, m-ar lăsa să cad.

– De-a ce te joci tu aici? îl întreb pe Ryan.

– Ce? se miră el, îngustându-şi privirea.

– Te-ai folosit de Lacy ca să mă ademeneşti aici. Ăsta era planul tău, să mă faci să capăt încredere în tine, şi apoi să mă laşi să cad, ca să poată râde toată lumea de mine?

Cu fiecare cuvânt, vocea îmi devine tot mai ridicată, iar inima îmi bubuie tot mai tare în piept.

– Nu, răspunde Ryan, scuturând din cap.

Mă răsucesc pe călcâie şi pornesc spre vestiar. O să invoc crampe şi sângerări şi ciclu şi tampoane şi-o să tot rostesc cuvinte de genul *menstruaţie* până când profesorul o să-mi dea voie să plec de la oră. Dar chiar când ajung la un pas de intrarea în vestiar, silueta masivă a lui Ryan se profilează în faţa mea.

– Unde crezi tu că te duci?

– Pleacă de-aici, îi zic.

Îşi îndreaptă degetul arătător spre mine.

– Tu faci parte din echipa asta şi-o să ne ajuţi până când vom trece cu bine proba.

– Nu, ripostez, muşcând cuvântul. Nu fac parte din echipa ta perfectă.

– Întoarce-te imediat.

– Uite care-i frumuseţea traiului în America: nu mă poţi obliga nici de-a naibii să fac ce nu vreau!

Şi, cu asta, mă reped în el şi pătrund în siguranţa vestiarului.

Antrenorul ne-a trimis la vestiar mai devreme şi eu m-am repezit să mă schimb. Din moment ce a intrat prima, Beth va fi una dintre primele fete care vor ieşi. Eu şi ea... avem o treabă rămasă neterminată. Ea mi-a lăsat echipa la ananghie, plus că mi-a stricat planul de a o invita să ieşim împreună.

O găsesc în vârful gradenelor din lemn, stând singură, cu spatele rezemat de peretele din BCA şi cu picioarele întinse cât îi sunt de lungi. Părul negru îi e dat pe după umeri, iar cu degetele mari scrie ceva pe un telefon mobil. Un mic zâmbet îi arcuieşte buzele. E o anume expresie pe faţa lui Beth, una pe care n-am mai văzut-o până acum... una aproape paşnică.

Urc gradenele din două în două. Bufnetul sec al paşilor mei răsună cu ecou în sala de sport goală. Beth închide brusc telefonul şi şi-l îndeasă în buzunarul de la spate. Micul zâmbet şi senzaţia de pace dispar în momentul în care ea îşi scoate, oficial, ghearele.

– Voi, elevii populari, n-ar trebui să binecuvântaţi masele cu prezenţa voastră în vestiar şi să ne lăsaţi pe noi, rataţii, să ne ascundem în tihnă?

– Trebuie să vorbim.

– Ei bine, eu vreau să fiu singură.

S-a notat, dar dac-o las singură, nu-mi ajută deloc la câştigarea pariului.

– Anul ăsta o să ţi se pară foarte lung dacă tot respingi pe toată lumea. Eu te pot ajuta să te adaptezi, să ştii.

Printr-o mişcare lentă, sexy, Beth îşi îndeasă după ureche părul ei mătăsos.

– nţeleg. Eşti amator de activităţi caritabile. Admirabil, dar cred c-o să mă lipsesc.

Cum o face, nu-mi dau seama, însă are un legănat hipnotic şi o voce seducătoare capabile să mă determine, pentru câteva secunde, să uit de ce nu-mi

place tipa. Abia apoi creierul meu îi recapituleaz comentariile insultătoare. Ignorând faptul că-i admir trupul și-i ador sunetul vocii, mă aşez pe un rând mai jos de ea.

Beth flutură din degete spre mine.

– Du-te, îmi zice, de parcă ar vorbi cu un câine. Uşş.

Trebuie să-mi joc cartea cu calm. Am făcut-o de atâtea ori. Să-mi pun în valoare farmecul. Să trec cu vederea faptul că mi-a dat papucii când am rugat-o să stea cu mine la ora de sport. Să mă prefac că n-aş fi avut nevoie să apelez la Lacy astfel încât să-mi ating scopul. Să-mi repet iar şi iar în sinea mea că nu-mi pasă că ea a părăsit o echipă care depindea de ea.

– Îţi stă drăguţ, îi zic.

Ea îşi examinează dintr-o privire vestimentaţia: pantaloni negri – şic, mulaţi – şi o altă cămaşă albă descheiată la gât, numai că asta are mâneci bufante. Categoric nu e stilul ei vestimentar de când am întâlnit-o prima dată. La Gwen, hainele astea ar părea proaspăt luate de la o prezentare de modă. La Beth... mă fac să-mi fie dor de blugii cu găuri.

– Drăguţ, ca pentru un clovn dintr-un circ ambulant. Unde vrei să baţi?

Acolo unde m-ar lăsa, naibii, în pace.

– Hai să ieşim împreună.

– Încerci să înşfaci nepoata ca să-i faci impresie lui Scott sau o partidă de sex ca să-ţi impresionezi prietenii?

Un muşchi al maxilarului îmi tresare, iar ochii ei atotvăzători prind mişcarea. Am ajuns să detest rânjetul ăsta răutăcios. Hai, fii drăguţ. Chiar dacă ea nu e. Dacă mă enervez, asta n-o să mă ajute s-o câştig de partea mea. Plus că nu sunt chiar atât de departe de ţintă.

– E o petrecere în aer liber vineri seară. Ar fi o bună ocazie să cunoşti oameni, în loc să le dai cu flit.

Se apleacă şi inspir mireasma inconfundabilă a trandafirilor.

– O să-ţi încredinţez un secret. Mie îmi cam place să le dau oamenilor cu flit. Asta se asortează cu atitudinea mea de *şcoala asta poate să se ducă naibii şi să crape.*

Ce naiba o fi în neregulă la fata asta?

– Te mai întreb o dată: care ţi-e jocul, Sportivule?

– Nu e niciun joc, îi răspund, prea grăbit, şi încerc să-mi domolesc ritmul.

Uşa de la vestiare se deschide şi aud râsete în timp ce lumea intra în sala de sport. Mai am câteva secunde ca să-i produc impresii până se vor umple tribunele.

– Eşti drăguţă, Beth, îi zic şi dintr-odată îmi vine greu s-o privesc.

Chiar e drăguţă. Mai mult decât drăguţă. Îmi fixez pantofii cu privirea. Vino-ţi în fire, Ryan. Ea e doar o provocare.

– Sunt drăguţă? întreabă Beth, ridicând tonul, şi-i zăresc cu coada ochiului pe ceilalţi elevi urcând în tribună şi ocupându-și locurile.

Pălăvrăgeala lor încetează, toţi oprindu-se să urmărească scena dintre noi doi. Nu aşa era vorba să se deruleze momentul.

– Sunt drăguţă, repetă ea, suficient de tare ca s-o audă întreaga sală de sport.

Scânteia malefică din ochii ei mă informează că e mare amatoare de linşaj social.

– Asta-i cea mai bună replică pe care poţi s-o găseşti? Hai să derulăm pe repede înainte toată conversaţia asta, ca să nu-mi mai iroseşti timpul, mai zice, ridicând palma.

Şi, chiar dacă literele s-au şters, eu tot pot să-mi citesc înfrâgerea acolo: *nu poţi*.

Tim Richardson imită şuieratul unei bombe căzute din ceri şi-şi foloseşte palmele pentru crearea exploziei.

– Praf şi pulbere, Ry. Îmi face plăcere să aflu că fata cea nouă are anumite standarde. Când termini de jucat cu mingicarul, Beth, poţi veni să te joci cu mine.

– Ia distanţă, Tim, îl avertizez pe un ton scăzut, dar limpede.

Dacă Tim vrea să mă facă varză... bun, n-are decât, dar să n-o amestece pe Beth în asta.

– Fetele trebuie să fie tratate cu respect.

– Nu te preface că încerci să mă aperi, mi-o trânteşte Beth, privindu-mă cu ochii îngustaţi. Eşti ofticat că nu-ţi cad la picioare în adoraţie ca tot restul şcolii ăsteia prăpădite.

Alte râsete din partea asistenţei. Nişte idioţi. Ea tocmai le-a dat peste nas şi lor.

– Nu poţi să ţii pasul, îmi şopteşte ea. Stai naibii la distanţă de mine.

Ba, pe naiba! Eu pot orice.

Antrenorul Knox suflă în fluier şi întreaga clasă se întoarce cu la faţa spre el.

– Ultimul punct pe ordinea zilei de azi. Avem nevoie să desemnaţi un băiat şi o fată din ultimul an pentru prezidiul serbării de începere a anului. Mai întâi, băieţii.

Se ridică mai multe mâini. Nu pot să ţin pasul? Habar n-are cât se înşală!

– Mâinile sus dacă-l vreţi pe Tim Richardson, cere antrenorul, clătinând afirmativ din cap la fiecare mână numărată.

Eu sunt regele în şcoala asta. Pot să câştig orice pariu, la orice oră. Să câştig orice joc. Dacă ea vrea să ne jucăm, hai să ne jucăm. Ea nu vrea să ştie lumea că e nepoata lui Scott Risk. Skateriţa m-a umilit şi acum o să înveţe că e corect din partea mea să i-o întorc.

– Şi acum, fetele, anunţă antrenorul.

Mâna îmi ţâşneşte în sus în acelaşi timp cu a tuturor celorlalţi, dar nu vreau să-i las nimănui şansa de a propune un alt nume.

– Beth Risk.

Toate mâinile cad la loc. Toate privirile se plimbă grăbite între mine şi Beth. Picioarele ei cad de pe bancă, unul imediat după celălalt: tronc, tronc.

– Ce-ai zis?

– Risk ai zis? mă întreabă Tim. Ca la Scott Risk? Ca la zeul baseballului care tocmai s-a mutat înapoi în oraşul nostru?

Un val de şuşoteli se revarsă peste elevii aşezaţi în tribună. Numele lui Beth fiind subiectul fiecărei discuţii şoptite. Neluându-l în seamă pe Tim, mă întorc spre Beth. Ochii ei albaştri dogores ca flăcările unui aparat de sudură. Ei, acum cine nu ţine pasul?

– Nu, exclamă ea, scuturând din cap. Nu poţi.

– Ba da, o contrazic, fiindcă ador să înving. Ba pot.

– Te propun pe tine, Beth Risk, pentru prezidiul serbării de începere a anului.

– Susţin propunerea, anunţă Gwen, cu un zâmbet luminos lipit pe faţă, şi steguleţul de alarmă se înalţă imediat.

Ea îşi dorea să fie regina balului încă de când avea trei ani.

Beth se smuceşte de pe bancă şi o izbeşte cu piciorul ca un ţânc pradă unei crize de isterie.

– Nu, nu poţi. Propune-te pe tine.

– Nu-i problemă, răspunde Gwen. Am fost deja propusă la prima şi la a doua oră.

– Şi eu la fel, o informez pe Beth, bâţâind din sprâncene spre ea. Am putea defila împreună pe teren. N-ar fi drăguţ?

Beth rămâne complet nemişcată, cu buzele uşor pleoştite și mâinile depărtate de-o parte şi de cealaltă a corpului, cu degetele răsfirate. În sfârşit, am încuiat-o pe fata care mă tot încuie de atâtea săptămâni.

Profesorul Knox bate din palme ca să ne capteze atenţia.

– Toţi cei care sunt pentru ca Beth să facă parte din prezidiul balului să ridice mâinile.

Toţi ochii sunt pe Beth şi toată clasa ridică mâinile. Toată lumea, în afara lui Lacy. Privirea ei învăpăiată mă străpunge, însă gura îi rămâne închisă.

– Cine este contra, întreabă profesorul.

– Eu, urlă Beth.

Iar eu zâmbesc. Ador să înving.

– Felicitări, rosteşte antrenorul Knox, pe un ton plictisit. Eşti membră în prezidiul balului.

– Ce dracu' v-a apucat pe toţi?

Profesorul Knox o ţintuieşte cu degetul arătător.

– Stai jos și controlează-ţi limbajul.

Se aude soneria. Beth îşi înşfacă ghiozdanul şi se apleacă spre mine.

– Eşti ca şi mort!

Arogantul ăsta... ce succes are! E exasperant felul în care-l adulează toţi. Ryan încoace. Ryan încolo. Ryan e un zeu. Ryaft e un idiot afurisit. Am mai cunoscut tipi ca el. Ce naiba, unuia i-am şi tras-o. Sau, mai degrabă, el mi-a cam tras-o mie. Nu mai sunt o prostuţă şi n-o să mai cad pe spate după chestii care arată drăguţ.

Profesoara noastră de analiză matematică, una cu părul tapat ca-n anii optzeci, ne priveşte pe deasupra ochelarilor ei gigantici,

– Când vă spun numele, veniţi în faţa clasei şi scrieţi pe tablă ce-aţi lucrat.

Scrutează sala cu privirea.

– Morgan Adams, Sarah Janes, Gwen Gardner şi Beth Risk.

Capul mi se izbeşte de peretele din spatele meu. Fir-ar a naibii. Asta-i greşeala lui Scott. Prostul de îndrumător i-a zis lui Scott că n-aş putea ţine pasul cu materia asta, dar Scott a insistat să fiu înscrisă la cursul pentru avansaţi. Mi-a explicat mai târziu, în aceeaşi zi, la tofu şi la porcăria aia verde pe care nevastă-sa a insistat s-o numească masă de seară, că mă făcea să-mi sporesc aşteptările faţă de mine însămi.

– Aşadar, e adevărat, spune cineva, din primele bănci. Numele tău de familie e Risk.

Zang. Zang. Zgomotul lanţurilor care-mi strivesc plămânii îmi reverberează prin ţeastă. După micul spectacol dat de Ryan în sala de sport, toată şcoala şuşoteşte când trec eu şi de data asta nu e din cauză că sunt ciudăţenia liceului. Nu, se şuşoteşte din motive cu mult mai grave. Privirile lor invidioase, cercetătoare, mă examinează pentru că vor să mă cunoască; sau, mai degrabă, pe unchiul meu.

– Eşti rudă cu Scott Risk? se interesează o fată şatenă, tunsă scurt.

Toată clasa e cu ochii pe mine. Palmele încep să-mi transpire.

– Domnişoară Risk? mă îmboldeşte profesoara.

Nu-mi dau seama pentru ce anume: pentru că sunt singura care nu m-am dus încă în faţă sau pentru că n-am răspuns la întrebare. Fixez cu privirea foile goale ale caietului. Panica îmi împinge inima până dincolo de coaste.

– Ce să fac?

Buzele profesoarei se subţiază într-un rânjet mieros.

– Ce-ar fi să începi să satisfaci curiozitatea colegilor dumitale?

În prima zi de şcoală, Scott s-a întâlnit în particular cu profesorii mei, ca să *fie sigur că sunt pe cele mai bune mâini cu putinţă*. Vrăjitoarea asta a cochetat cu el până când i-a smuls un autograf. Probabil că şi-a tatuat pe cur mutra lui.

Picături de sudoare încep să mi se formeze la ceafă, la rădăcina părului, şi lumea se clatină. E prea mult: prea multe schimbări. Am pierdut-o pe mama. L-am pierdut pe Isaiah. Mi-am pierdut căminul. M-am străduit. Zău că m-am străduit. Am bântuit pe coridoarele şcolii ca o arătare de circ singuratică. Şi iată că răspunsul ăsta o să schimbe iarăşi totul.

– Da.

Şoapte şi comentarii vuiesc prin clasă ca vântul prevestitor de furtună. Profesoara noastră devine atipic de voioasă.

– Sunt convinsă că lui Beth i-ar face mare plăcere să vă răspundă la întrebările despre unchiul ei în afara orelor. Şi acum, domnişoară Risk, vrei, te rog, să vii şi să scrii pe tablă rezolvarea ecuaţiei de azi?

– Nu, îi răspund pe negândite.

Nu, la ambele fraze ale ei. N-o să răspund întrebărilor nimănui și n-o să mă duc să scriu rezolvarea. Replica mea reduce clasa la tăcere.

– Poftim? întreabă ea.

Privesc din nou foile mele goale. Nici de-a naibii n-o să mă duc la tabla aia ştearsă şi să fac martoră toată şcoala la eşecul nepoatei marelui Scott Risk, fiindcă sunt o tâmpită.

– Nu vin să scriu rezolvarea pe tablă.

Se aude soneria, iar chipul profesoarei mele dă o nouă semnificaţie termenului de *culmea furiei*. Încă alte câteva kilograme de lanţuri mi se aştern în stomac. Am făcut-o şi pe-asta: i-am încălcat regulile lui Scott, într-o manieră extrem de publică. Oare cum de-am putut să-i fac mamei una ca asta?

– Domnişoară Risk, mă cheamă ea, de la catedră, în timp ce restul elevilor se scurg afară.

Mă duc, ştiind că rahatul în care mă aflu e prea adânc, încât să-i permit o scenă cu spectatori.

– Hai să discutăm câteva reguli, adaugă ea.

Le *discută* timp îndelungat, iar când, în sfârşit, îmi dă voie să plec, cobor treptele în goană. Scott mi-a dat de înţeles cât se poate de limpede că nu trebuie să pierd niciodată autobuzul. Imaginea autobuzelor cu motoarele pornite mă întâmpină când ajung la parter şi privesc pe fereastră. Mai am câteva secunde până când pleacă.

Un fluierat strident îmi atrage atenţia. Ryan stă rezemat de ultimul dulap din vestiar, cu un rânjet de dobitoc pe faţă. Îşi ridică mâna dreaptă şi-mi arată palma. Pe ea e scris cuvântul care mă împinge să vomit: *pot*.

Autobuzele încep să se pună în mişcare. Ryan îşi lasă mâna în jos şi iese, cu paşi apăsaţi, pe uşă.

Sala de forţă se umple de hohote groase, guturale, de râs, când Chris îşi desprinde foaia cu *Dă-mi un şut* pe care i-a lipit-o Logan pe spinare. Râsetele se înteţesc când Chris face hârtia cocoloş, o azvârle în Logan şi-i face semn să ia distanţă.

– Aşa, fetelor, rosteşte profesorul de sport, izbind cu mâna într-unul dintre dulapurile noastre, ca să ne capteze atenţia. Am lista pe săptămâna asta pentru sala de studiu.

Râsetele se transformă în gemete. Profesorul e foarte serios când vine vorba despre calificativele noastre. În fiecare săptămână îi pisează la cap pe profesorii noştri, cerându-le rapoarte despre evoluţie, şi dacă vede că mediile au o cât de mică tendinţă de scădere, ne potcoveşte cu meditaţii după ore. Îmi şterg palmele cu un prosop şi mă pregătesc să mă întind pe spate, ca să-mi termin ridicările de greutăţi. N-oi fi eu Logan, dar tot îmi menţin calificativele la un nivel acceptabil.

– Allen, Niles şi Jones.

Chris îşi lasă capul pe spate şi scoate un geamăt.

– Naiba să le ia de ştiinţe naturale!

Plesnesc cu prosopul către el.

– Distracţie plăcută!

Nimic nu poate să-mi diminueze buna dispoziţie. În sfârşit, m-am arătat mai tare decât Beth. Şi cam era momentul, ce naiba! Nimeni nu m-a mai ţinut la respect atât de mult timp.

– Du-te naibii, Ryan! ripostează Chris şi, fără să mai privească înapoi, iese din sală.

– Stone! strigă profesorul.

– Da?

Profesorul îmi aruncă o privire neobişnuită şi împunge cu degetul mare în direcţia în care tocmai a plecat Chris.

– Sala de studiu.

– Pentru ce? mă mir eu, fiindcă mediile mele sunt foarte bune.

– Profesoara ta de engleză te-a solicitat, răspunde el, ridicând din umeri.

O ripostă din partea mea mi-ar atrage un număr de flotări sau de tururi de alergat, aşa că-mi înghit orice comentariu şi ies din sală, pornind pe coridoarele pustii. Când, în cele din urmă, ajung în sala de studiu, sunt imediat întâmpinat de chicotelile lui Chris. Se lasă pe spătarul scaunului, ignorând cartea de ştiinţele naturii din faţa lui.

– Viaţa mea tocmai a devenit mai frumoasă!

Dacă n-ar fi fost în sală profesorii şi preparatorii, i-aş fi spus eu unde să şi-o bage.

– Aici, Ryan, mă strigă doamna Rowe, făcându-mi semne cu mâna de parcă aş fi fost de cealaltă parte a unui stadion. Părul ei are azi o nuanţă verde. Îmi mişc bărbia ca să-i dau de înţeles că am auzit-o şi mă îndrept spre pupitrul ei. Mă strecor pe un scaun lângă ea.

– Am trecut testul şi mi-am predat lucrările, îi zic, dar ea îşi flutură mâna prin aer.

– A, dar nu eşti aici din cauza mediilor tale.

Îmi îngustez privirea, iar muşchii mi se încordează.

– Şi-atunci, de ce sunt aici?

Frunzăreşte un teanc de hârtii, căutând ceva. Posibil, propia minte.

– Dirigintele vostru a zis că putem să vă solicităm pentru orice problemă şcolară. Şi nu trebuie să fie ceva de rău. Încetează cu comportamentul ăsta pesimist.

Pesimist?

– Îmi pierd antrenamentul la sala de forţă.

– Aşa este, încuviinţează ea, în timp ce extrage din teanc povestea mea despre George, cel devenit zombi. Nu ţi-ai depus lucrarea pentru concursul literar. Ceea ce ar trebui să te îngrijoreze în privinţa asta e ratarea unei ocazii de a obţine o bursă pentru facultate. Dacă ai câştiga concursul acesta, ai putea primi un ajutor

financiar pentru orice şcoală ai alege din Kentucky. Nu o bursă care să acopere costurile în întregime, dar tot ar fi ceva.

– Nu mă duc la facultate, îi răspund, categoric.

Încremeneşte şi se holbează la mine de parcă tocmai i-aş fi anunţat moartea iminentă.

– De ce?

Îi arăt tricoul de pe mine. Doamna asta are contact cu realitatea?

– Eu sunt jucător de baseball. Aşa că o să joc baseball.

– Poţi să joci baseball şi din facultate, Ryan...

Ezită, apoi îmi pune lucrarea în faţă.

– Este cea mai straşnică scriere din câte am văzut din partea vreunui elev de liceu. De când mă ştiu. Nu ţi-a trecut prin gând că eşti ceva mai mult decât un jucător de baseball?

Deschid gura ca să-i răspund, dar nu iese absolut niciun sunet, ceea ce mă şochează şi mă determină s-o închid la loc. Mintea mi-e goală de orice gând. Eu sunt un jucător de baseball. Unul al naibii de bun. Nu e de ajuns?

– Ai citit măcar informaţiile pe care ţi le-am trimis despre concursul pe stat? De trei ani îţi tot urmăresc obsedantele eforturi de a ieşi învingător. Nu te interesează să învingi şi în competiţia asta?

Nu răspund nimic; în schimb, mă înroşesc la faţă. Doamna Rowe tocmai mi-a lansat o provocare şi are tot dreptul s-o facă. Eu n-am citit documentele primite de la ea. Nici măcar nu m-am gândit la concurs, din seara în care m-a anunţat pentru prima dată că m-am calificat în finală.

– Am senzaţia că ţi-a plăcut s-o scrii. E prea bună, ca să nu-ţi fi plăcut.

Are dreptate, încă o dată. Chiar mi-a plăcut. Să găsesc toate cuvintele alea, să pătrund în mintea lui George... Fixez cu privirea foile scoase la imprimantă...

am simţit-o ca pe o eliberare. Exact ca în clipa în care îmi ocup locul la postul aruncătorului, înainte de începerea partidei, când începe să se instaleze tensiunea. Momentul acela în care suntem numai eu, mingea şi mănuşa în care trebuie să arunc.

Şi se întrebă ce s-o fi întâmplat cu lumea din jurul lui. Oare și ea s-o fi prăbuşit în haos? Să-şi fi încetat totul existenţa de până atunci, exact aşa cum viaţa lui picase în neant? Sau restul lumii şi-o fi continuat cursul normal, fiindcă, la urma urmei, locul lui în cadrul ei nu contase niciodată cu adevărat?

Cuvintele scrise de mine mă privesc de parcă m-ar acuza. O durere sâcâitoare îmi împunge măruntaiele. Sunt mândru de cuvintele astea, iar negarea concursului ar însemna, într-un fel, să neg o parte din mine. Cât timp am stat în faţa computerului, n-au mai existat secrete, nici complicaţii; doar un univers asupra căruia puteam să am controlul.

– Ca să poţi intra în cursa pentru premiu, continuă doamna Rowe, ai nevoie să scrii o nuvelă cu început şi sfârşit şi s-o predai cu o săptămână înainte de competiţie. Totuşi, participarea ta este necesară în ziua respectivă, fiindcă atunci vei primi aprecierile critice pentru lucrarea ta şi te vei întâlni cu cadre didactice de la universităţi de pe toată întinderea statului. E vorba despre o singură zi. O singură sâmbătă.

Aud în minte vocea tatălui meu.

– În zilele de sâmbătă am meciuri, îi răspund, aruncând o privire spre Chris, care mă urmăreşte atent. Oare cât o auzi el din conversaţia asta? Echipa mea se bazează pe mine, adaug.

Ea bate uşor cu palma peste foile care se odihnesc în faţa mea.

– Hai să lăsăm fleacurile, bine? Transformă începutul ăsta de patru pagini într-o nuvelă aşa cum trebuie. Eu

pot să te scot de la toate antrenamentele din sala de forţă sau tu poţi să-mi promiţi c-o s-o scrii acasă, în timpul tău liber. Alegerea îţi aparţine.

Şi e una pentru care n-am de ce să mă mai gândesc.

– O s-o scriu în timpul meu liber.

– Bun, exclamă ea şi ochii i se luminează. Dar o să te ţin oricum în ora următoare. Vreau să începi chiar acum.

Allison are un Mercedes. Cu tapiţeria din piele. Exteriorul, negru ca smoala. Isaiah s-ar înfierbânta tot şi s-ar apuca să-şi bată capul cu toate fleacurile de sub capotă. Ea conduce cu viteză pe drumurile lăturalnice de ţară şi de vreo două ori simt cum mi se prăbuşeşte stomacul, ca şi cum aş fi într-un montagne-russe.

– Miroşi a fum, îmi spune Allison.

E îmbrăcată într-un costum roşu, protocolar, şi în picioare are o pereche de pantofi negri cu tocuri cui. Şi-a prins părul blond într-un coc dureros de strâns. Poate că de-aia o fi atât de crispată.

Cât timp am aşteptat-o pe Allison să se smulgă de la întrunirea Comitetului feminin pentru planificare familială, am fumat una dintre ţigările pe care le-am cerşit de la un băiat amator de droguri, înainte de incidentul de la ora de analiză matematică. Speram că m-ar putea ajuta să trec peste cearta mea cu Ryan. Nu ştiu de ce, dar faptul că am urlat la el m-a făcut să mă simt de rahat. Cam la fel cum mă simt după ce mă cert cu Isaiah.

– Asta poate în capul tău.

– Miroşi a fum când te întorci acasă de la şcoală. Scott poate o prefera să nu ia asta în seamă, dar n-o să lase neobservată mica ta ispravă de la oră.

Allison pătrunde pe impresionanta alee din mijlocul pădurii și observă că o privesc.

– Chiar aşa. A sunat profesoara ta.

Fir-ar. Habar n-am cum aş putea să mă scot la faza asta.

Scott şi Allison locuiesc într-o casă albă, cu un etaj şi o verandă care o înconjoară în întregime. Seamănă cu una dintre alea pe care le vezi în filmele despre Războiul de Secesiune, pline de bogătani proprietari de plantaţii. Pe o parte, casa e împrejmuită de copaci. Partea cealaltă dă spre o păşune deschisă, cu un hambar pe ea.

Allison opreşte maşina în faţa garajului cu patru locuri şi mă înhaţă de încheietură înainte să pot ţâşni afară.

– Ai cumva idee cât de jenant a fost pentru mine să plec de la întrunire din cauză că ai sunat tu? Aici e un orăşel mic. Profesorii tăi aparţin de aceeaşi parohie ca şi noi. Cât crezi c-o să mai dureze până să-şi dea toată lumea seama ce pericol reprezinţi? N-o să te las să ne distrugi vieţile!

– Ia-ţi mâna de pe mine!

Privirea mi se mută fulgerător de la degete la ochii ei. Nimeni n-are voie să mă atingă pe mine. Ea îmi dă drumul la încheietură ca şi cum ar arde.

– De ce nu pleci? Până şi Scott îşi dă seama că eşti nefericită.

Pun pariu că Scott îşi dă seama şi despre ea că e nefericită. Niciodată nu mi l-aş fi închipuit cu una ca ea. Manichiurată. Cizelată. Neînduplecată.

– Te-a surprins că n-a fost greu de prins în laț?

– Ce?

– Când i-ai – mimez în bătaie de joc ghilimelele cu degetele – *mărturisit* că eşti gravidă, te-a surprins rapiditatea cu care te-a cerut de nevastă? Scott mereu a avut o slăbiciune pentru bebeluşi. Altfel, de ce s-ar fi însurat cu tine?

Un val de sânge îi înroşeşte decolteul şi-şi repede mâinile spre gât.

– Nici măcar nu înţeleg ce vrei să mă întrebi, zice, apoi îşi drege glasul, evident fâstâcită. Iar Scott nu are o slăbiciune pentru bebeluşi.

Oare n-a discutat niciodată serios cu bărbatul cu care s-a măritat?

– Dacă n-ar fi fost mama, el ar fi luat de neveste jumătate dintre fetele cu care şi-a tras-o în campingul nostru de rulote!

Şi nici măcar n-a fost vorba să devină tătic.

– Ce-ai spus?

– Ce-ai auzit.

Buzele i se schimonosesc şi mârâie la mine printre ele.

– Ieşi!

– Cu mare bucurie!

Deschid portiera, cobor, o trântesc, apoi repet procedura cu uşa de la intrarea casei lui Scott. Dar chiar înainte să pot ajunge la dormitorul pentru oaspeţi pe care Scott l-a proclamat ca fiind camera mea, Allison intră în casă cu paşi apăsaţi, trântind uşa de la intrare cu tot atâta forţă ca şi mine, dacă nu şi mai şi.

Scott deschide uşa de la biroul lui: încăperea situată de cealaltă parte a holului faţă de dormitorul meu. E în cămaşa lui apretată cu guler răsfrânt. Fir-ar. S-a întors acasă devreme de la *munca în vânzări*, de la fabrica de bâte din Louisville. Se încruntă, împreunându-şi sprâncenele.

– Ce naiba se petrece?

Allison mă arată cu degetul.

– Scapă de ea.

Scott îşi propteşte mâinile în şolduri.

– Allison...

– Ți-ai tras-o cu fete prin campingurile de rulote?

În apărarea mea, precizez că nu asta e ceea ce am spus, însă până şi eu ştiu când e cazul să-mi ţin gura închisă. Faţa lui Scott se înroşeşte, apoi se învineţeşte.

– Nu.

Allison se apucă de ghemul de păr de pe cap şi cocul ei perfect se destramă.

– Hai să lăsăm campingurile de rulote. Nu-mi vine să cred că i-ai spus ei. Mi-ai promis că n-o să spui nimănui, exclamă, şi o mână îi coboară spre abdomen.

Fir-ar să fie! Am nimerit-o... oarecum. Într-adevăr, ea i-a spus că e gravidă, doar că n-a minţit, aşa cum am presupus eu. A fost gravidă, după care a pierdut sarcina. Dac-aş fi ştiut, în ruptul capului nu i-aş fi spus chestiile alea. Sentimentul de vinovăţie îmi face greaţă.

– Stai puţin! Eu nu i-am spus nimic!

Scott întinde mâna spre Allison, dar îi rămâne încremenită în aer când ea face un pas înapoi. Încearcă încă o dată şi, văzând că ea rămâne nemişcată, o cuprinde în braţe, trăgând-o aproape. Îşi coboară buzele spre urechea ei şi-mi dau seama că îi şopteşte ceva. Umerii lui Allison tremură, iar eu mă simt ca un voyeur, un spectator nepoftit la această scenă intimă.

Mă strecor în camera mea şi încerc să închid uşa fără să fac vreun zgomot. Soarele străluceşte prin cei doi pereţi din geamuri. Suindu-mă în mijlocul patului, îmi ridic genunchii la piept şi mă fac ghem. Detest casa asta. Are prea multe geamuri. Toate, din podea până-n tavan. Toate, descoperite. Toate mă fac să mă simt... expusă.

Sunt în garaj, în faţa biroului tatii, şi mă pregătesc pentru iminenta discuţie. Documentele pentru înscrierea la concursul literar sunt strâns rulate în mâna mea stângă. Ciocănesc de două ori în uşă şi tata îmi zice să intru.

În afara scaunului pe care stă, tata a meşterit tot ce se află în încăperea asta: biroul cromat şi dulapul pentru acte din același material, suportul pentru imprimantă, masa mare şi ornamentată pe care-şi etalează teancul de proiecte pentru clienţii lui. A împuşcat cu mâna lui cei doi cerbi ale căror capete tronează pe perete. Instalaţia de climatizare se pune în funcţiune şi vreo două foi aflate în apropierea orificiului de ventilaţie din podea flutură şi se îndoaie una peste alta.

Tata îşi păstrează biroul ordonat, îngrijit şi controlat. Îşi ridică privirea spre mine, apoi şi-o lasă la loc pe manualul legat de pe biroul lui. S-a descotorosit de cravată, dar tot are pe el cămăşa albă purtată la muncă.

– Cu ce pot să-ţi fiu de folos, Ryan?

Mă aşez pe scaunul din faţa lui şi-mi caut cuvintele. Înainte de plecarea lui Mark, n-am avut niciodată dificultăţi când a fost să stau de vorbă cu tata. Cuvintele îmi veneau cu uşurinţă. Acum, îmi vin greu. Fixez cu privirea foile înfăşurate laolaltă în mâna mea. Nu e bine. De când a plecat Mark, scrierea cuvintelor mi-a făcut viaţa un picuţ mai acceptabilă.

– Ţi-aduci aminte de tema de anul trecut, cu nuvela?

Mă priveşte nedumerit şi se scarpină la ceafă.

Becul se aprinde, iar el face un semn de încuviinţare din cap şi se întoarce la studierea manualului.

– Ai scris despre un aruncător care s-a întors din morţi, sau cam aşa ceva, nu?

De fapt, era vorba despre un aruncător care şi-a vândut sufletul diavolului, în schimbul unui sezon cu evoluţii perfecte, dar n-am venit aici ca să-l contrazic.

– Ce-a zis profesoara ta de engleză, ţi-a făcut capul mare? Că e prea mult sânge?

Îmi simt gura uscată şi înghit.

– Nu. Eu... ăăă.., m-am calificat în finala concursului literar.

Cu asta îi captez atenţia.

– Te-ai înscris la un concurs literar?

– Nu eu. Doamna Rowe ne-a înscris pe toţi din clasă în faza pe stat a concursului. Înscrierea a fost liberă pentru toţi elevii de liceu care nu absolveau în primăvara aia. Juriul a citit lucrările vara trecută şi eu am ajuns în finală.

Clipeşte şi zâmbetul întârzie să-i apară, dar în cele din urmă zâmbeşte să se contureze.

– Felicitări. Mamei tale i-ai spus? Ea adoră să afle că ai rezultate bune la şcoală.

– Nu, tată, nu încă. Am vrut să-ţi spun ţie mai întâi.

Aş fi vrut să-i anunţ pe amândoi în acelaşi timp, numai că, de când a plecat Mark, nu prea mai poţi să-i găseşti în aceeaşi cameră împreună.

– Ar fi bine să-i spui, mă sfătuieşte el, însă zâmbetul îi dispare și-şi abate privirea. Vestea o s-o facă fericită.

– O să-i spun.

Inspir scurt. Pot s-o fac şi pe-asta.

– O să mai fie o etapă a concursului peste vreo două săptămâni, în Lexington. Trebuie să fiu acolo ca să câştig.

– Vă asigură doamna Rowe transportul sau şcoala vă lasă să va descurcaţi pe cont propriu?

– E într-o sâmbătă, aşa că pot să mă duc eu cu maşina.

– Într-o sâmbătă, repetă tata. S-a supărat doamna Rowe când i-ai spus că nu poţi să te duci? Dacă e aşa, o să vorbesc eu cu ea. N-are niciun motiv să-ţi poarte pică pentru asta. Poate ţi-o lua locul vreunul dintre ceilalţi elevi ai ei.

Îşi destinde poziţia pe scaun şi-şi împreunează mâinile pe burtă.

– L-am văzut pe Scott Risk ieri, la meciul tău. N-a stat mult, din cauza unor obligaţii familiale, dar te-a văzut aruncând și a fost realmente impresionat. A pomenit despre un cantonament pe care ar putea să-l organizeze cei de la Yankees în toamna asta. Ştiu ce-o să spui – *nu vreau la Yankees* – dar odată ce-ţi vei dovedi valoarea, vei putea să te transferi la altă echipă.

Mintea îmi e ca un vârtej. Scott Risk m-a văzut jucând. Ceea ce e grozav, dar şi ciudat. Grozav, pentru că Scott cunoaşte destui oameni: mai precis, agenţi de jucători. Ciudat, deoarece aş fi fost în stare să pariez că Beth m-a făcut praf în faţa unchiului ei.

Dar nu e important. Sau este, dar nu acum. Am venit aici ca să discutăm despre concursul literar. Un concurs pe care tata nu l-a luat niciodată în calcul.

– Eu cred că ar trebui să particip. Pot să joc în meciul de joi şi să-l las pe unul dintre ceilalţi doi aruncători din lot să intre în locul meu sâmbătă.

Tata îşi încreţeşte fruntea.

– De ce-ai vrea să faci una ca asta? Meciurile cele mai importante sunt programate sâmbăta.

Ridic din umeri.

– Doamna Rowe zice că or să fie la concurs o mulţime de recrutori pentru facultăţi şi că foarte mulţi dintre finalişti câştigă burse de studii. Mi-am zis că aş putea să obţin vreo bursă sportivă şi s-o combin cu cine ştie ce bursă aş mai putea să câştig din competiţia asta cu scrisul şi aşa n-ai mai avea mult de plătit.

Tata ridică o mână ca să mă întrerupă.

– Ia stai. Opreşte-te. Recrutori pentru facultăţi şi burse? Când ţi-a păsat ţie de aşa ceva?

Înaintea discuţiei mele cu doamna Rowe, niciodată.

– Tu cu Mark aţi vizitat mai multe facultăţi. N-am discutat până acum despre asta, aşa că m-am gândit că ar fi o ocazie bună să...

Tata se înroşeşte la faţă şi-şi rosteşte următoarea replică parcă scuipând-o.

– La el a fost altceva. Nu se poate să intri în NFL direct din liceu. A trebuit să se ducă mai întâi la facultate. Tu poţi să intri în echipa secundă imediat după şcoală. Ce naiba, Ryan! Poţi să intri direct în prima echipă!

– Dar Mark zicea...

– Nu mai pronunţa numele acesta în prezenţa mea! Tu nu te vei duce la concurs. Am încheiat discuţia.

Ba nu, n-ai încheiat nicio discuţie.

– Tată...

Tata ridică un plic de pe birou şi-l azvârle spre mine.

– O alocaţie de două sute de dolari pe lună pentru maşină, ca să-ți poţi vedea de antrenamente şi de meciuri.

Plicul îmi aterizează în poală şi simt o încordare în gât.

– Plata pentru asigurarea maşinii tale, pentru cotizaţia sportivă, echipamente, costuri de transport, taxe pentru ligă...

– Tată...

Încerc să-l opresc, însă el nu se lasă.

– Benzină pentru Jeep, antrenamentele particulare... te-am susținut timp de şaptesprezece ani!

Furia din interior mi se declanşează brusc.

– Ţi-am zis că mi-aş lua un serviciu!

– Ăsta e serviciul tău! urlă tata, izbind cu pumnul în birou, exact aşa cum pune capăt discuţiilor un judecător în sala tribunalului.

Un teanc de hârtii aflat la margine cade pe podea.

Tăcere. Ne fixăm reciproc cu privirea. Fără să clipim. Fără să ne clintim. Atmosfera se umple de o încordare apăsătoare.

Tata mătură cu privirea biroul şi inspiră adânc.

– Tu vrei să-ţi iroseşti patru ani din viaţă mergând la şcoală, când ai putea să fii pe teren şi să joci baseball pe

bani? Uită-te la Scott Risk. A apărut de nicăieri şi vezi ce-a ajuns? Tu nu pornești de la zero. Tu ai o serie de avantaje pe care el nu le-a avut niciodată. Gândeşte-te la ce poţi să faci din viaţa ta.

Strâng în pumn documentele pentru înscriere, făcându-le să trosnească. Oare e corect? O fi corect din partea mea, chiar dacă e vorba despre un singur meci, să trag chiulul de la ceva pentru care părinţii mei s-au sacrificat şi au trudit atât?

Pe lângă asta, e vorba despre baseball. Baseballul e viaţa mea… prin propria opţiune. Şi-atunci, pentru ce ne mai certăm?

– Ryan…

Vocea tatii se frânge; îşi trece o mână peste faţă.

– Ryan… îmi pare rău. Pentru că am urlat, adaugă, apoi şovăie pentru o clipă. Sunt unele probleme la muncă… unele probleme cu mama ta…

Eu cu tata… nu ne-am certat niciodată. Lucru ciudat, presupun. Ştiu o mulţime de băieţi care se tot iau în beţe cu taţii lor. Nu e cazul meu. Tata nu mi-a impus niciodată o oră la care să fiu acasă. E de părere că sunt îndeajuns de responsabil ca să hotărăsc singur în ce buclucuri vreau să mă vâr şi zice că, dacă mă afund prea mult, sunt suficient de deştept ca să mă scot din ele. El m-a încurajat la fiecare pas al drumului meu în baseball. Mai mult decât ar face-o vreodată majoritatea altor părinţi. Tata are grijă de mine, iar acum, în problema asta... în problema asta, iată-l având încă o dată grijă de mine.

Clatin aprobator de câteva ori din cap înainte să vorbesc, încuviinţând ceva, dar nu ştiu ce anume. Orice ar face să înceteze neînţelegerea asta.

– Mda. Nu-i nimic. Vina a fost a mea, îi zic, mototolind hârtiile în mână. Ai dreptate. Asta... adaug, ridicând cocoloşul de hârtie, asta nu înseamnă nimic. Ba, chiar, e o prostie.

Tata se forţează să zâmbească.

– Nicio problemă. Du-te înăuntru şi spune-i mamei tale. O să fie entuziasmată.

Mă ridic să plec, străduindu-mă să nu iau în seamă senzaţia de gol din piept.

– Ryan, mă strigă tata, chiar când ajung la uşă şi întorc capul spre el. Fă-mi un serviciu... nu-i mai spune mamei tale despre ultima etapă a concursului. A cam fost cu nervii la pământ în ultima vreme.

– Sigur, încuviinţez eu.

Şi ce rost ar avea să-i spun? Mama are felul ei de a-şi da seama când sunt nesincer şi nu ard de nerăbdare să descopăr că vorbele pe care tocmai le-am rostit către tata nu constituie decât o minciună.

Ceasul arată nouă şi patruzeci şi cinci, iar Isaiah iese de la muncă la zece. Degetul meu, oprit pe butonul de apelare rapidă, amorţeşte. Soarele a apus de ceva vreme, lăsând camera în întuneric. Nu m-am mişcat din locul meu de pe pat. Scott n-a intrat. Nici Allison. Nici ca să-mi ţină predici despre şcoală, nici ca să mă certe pentru că am urlat la Allison, nici ca să mă cheme la cină.

În două rânduri am icnit, fără să am ce să vomit. Scott o s-o arunce pe mama în închisoare. Probabil că a sunat deja la poliţie. Şi ştiţi care-i ironia în tot coşmarul ăsta? Că eu am încercat. Am încercat şi-am dat greş. Închipuiţi-vă.

La ora zece, o să-l sun pe Isaiah şi-o să-i zic să vină să mă ia. O să mergem pe litoral. O să fugim. Păcat că n-o pot convinge pe mama să vină cu noi. Împreună cu Isaiah, aş putea s-o iau înainte s-o salte poliţiştii.

Ridic fruntea şi un val de speranţă îmi inundă trupul, făcându-mă să ameţesc. Aş putea s-o conving pe mama să plece. Am putea să plecăm de-aici... împreună.

Cineva bate în uşă. Îmi strecor telefonul pe sub aşternuturi.

– Da.

Scott intră în cameră şi aprinde lumina. E într-un tricou negru şi o pereche de blugi. Pentru prima oară, mi se pare că zăresc ceva din puştiul care avea grijă de mine când eram mică şi, nesăbuită, inima mea reacţionează. Mă ridic din pat. Trebuie să-i spun că-mi pare rău.

– Scott...

Fixându-şi privirea pe covor, mă întrerupe.

– N-am chef acum să te aud plângându-te. Dacă mai vorbeşti vreodată cu Allison, o să am grijă s-o regreţi. E soţia mea şi o iubesc.

Încuviinţez din cap, însă Scott nu mă priveşte ca să vadă asta.

Își scoate portofelul şi trânteşte pe măsuţa pentru toaletă o carte de vizită. Numele şi numărul sunt ale ofiţerului răspunzător de supravegherea mamei în perioada de eliberare condiţionată.

– Am discutat cu el astă-seară. Simpatic tip. Ştiai că mama ta riscă o pedeapsă de zece ani în cazul în care o dă în bară cu eliberarea condiţionată? Zece ani. Asta fără ca măcar să punem la socoteală ce acuzaţii i-ar mai aduce dacă le-aş spune eu ce ştiu. Tu alegi, Elisabeth. Oricum ar fi, tu locuieşti aici până când împlineşti optsprezece ani. De faptele tale depinde dacă mama ta ajunge la închisoare sau nu.

Sentimentul de uşurare care mă cuprinde mă face să mă simt dintr-odată slăbită. El n-a trimis-o pe mama la închisoare. Nu încă. Iar eu încă mai pot s-o scot la capăt. Tot felul de variante îmi trec în goană prin minte. Trebuie să găsesc cum să ajung în Louisville, s-o conving pe mama să plece cu mine, după care să-l iau în echipă pe Isaiah...

– Ultima şansă, se aude vocea lui Scott, întrerupându-mi gândurilc. De data asta, vreau perfecţiunea!

Izbeşte cu palma în măsuţa pentru toaletă şi ultima ţigară pe care am cerşit-o se rostogoleşte afară dintr-o mapă, până pe podea. Fir-ar.

Scott se lasă pe vine şi se holbează la ţigară, înainte de a o ridica de acolo. Se comportă de parcă ar fi cu marijuana, nu cu tutun. De tot rahatul. Ca şi cum ar fi o seringă plină cu heroină.

– Pot să-ţi explic...

La drept vorbind, nu pot. Doar că l-am auzit pe Noah folosind expresia asta faţă de Echo şi l-a ajutat să câştige timp.

Când se ridică, mâna îi tremură. Tatii obişnuiau să-i tremure mâinile.

– Asta e o porcărie. Eu te aduc în casa mea...

Ezită şi-l văd că se străduieşte să-şi înfrâneze furia. Ceea ce mă sperie e că nu vrea să mă privească în faţă.

– Îţi dau un cămin, iar tu nu ai nici măcar decenţa de a încerca să-mi respecţi regulile.

Furia rece mă înspăimântă. Beţivii, idioţii, cei care izbucnesc cu uşurinţă... cu toţi ăştia mă pot descurca. Ştiu când e momentul să mă feresc din calea lor. Dar cei care-şi reţin furia în interiorul lor, bărbaţii care gândesc ce fac şi cum fac, ei sunt cei care mă înfricoşează. Ei sunt cei care provoacă răni. O voce firavă, o voce care seamănă mult cu a mea din vremea când eram mică, îi murmură cu gingăşie că Scott nu mi-ar face niciodată vreun rău. Că el a fost protectorul nostru. A fost odată. Pe bărbatul din fața mea nu-l recunosc.

– Am încercat, şoptesc eu.

– Porcării! urlă Scott, atât de tare, încât cristalele abajurului zornăie.

Tresar şi fac un pas înapoi.

– Ai făcut tot posibilul, continuă el, ca să ne amărăşti viaţa, mie şi lui Allison!

Înghit în sec. Amantul mamei, Trent, tot aşa a început. A intrat în apartament, întru totul calm şi imperturbabil, dar cu furia clocotind pe dinăuntru. Pe urmă, a urlat. După care a început să lovească.

Şi tata avea genul ăsta de furie. La fel şi bunicul. Inima mi se zbate înnebunită în piept în timp ce Scott zdrobeşte ţigara în pumn. Pentru prima oară, îşi ridică privirea spre mine.

– Dumnezeule, tremuri!

Porneşte spre mine, iar eu mai bat în retragere cu un pas. Mă lovesc cu spatele de fereastră şi mâinile îmi zboară în toate părţile căutând ceva – orice – cu care să mă apăr.

– Ieşi!

Furia aia... s-a dus, îmi strigă fetiţa din mintea mea, dar n-o iau în seamă. Ea a murit, odată cu dragostea

mea de panglici, rochii, de viaţă. Nu e nimic altceva, decât o fantomă.

– Îmi pare rău, rosteşte el încetişor, lăsând ceva mai mult spațiu între noi. Nu mi-am dat seama că te-am speriat. Eram nervos. Allison era necăjită. Detest s-o văd plângând şi-a mai sunat și profesoara ta… dar acum m-am calmat. Îţi jur!

Eu am încercat. Pe bune, am încercat. Am încercat şi uite unde m-a adus asta. Prizonieră într-o cameră plină de geamuri, cu un bărbat care seamănă cu tata. Şi tata obişnuia să spună că e calm, numai că nu era niciodată.

– Ieşi!

– Elisabeth…

– Afară! urlu, fluturându-mi mâinile prin aerul din faţa mea, făcându-i semn să plece. Ieşi de-aici!

Ochii lui Scott se cască, nefiresc de mari.

– N-o să-ţi fac nimic rău.

– E vina ta! zbier şi aş vrea să mă opresc, dar dacă m-aş opri, aș plânge.

O umezeală neobişnuită îmi usturā ochii. Buza mi-e într-atât de grea, încât tremură. N-am voie să plâng. N-o să plâng. Alegând bucuroasă furia, deschid gura din nou. Afurisit să fie dacă mă face să plâng.

– Tu eşti cel care m-a târât aici. Nu-ţi ajunge că m-ai luat de acasă? Mai trebuie să mă şi umileşti la şcoală?

– Să te umilesc? Elisabeth, ce tot spui?

– Eu nu sunt Elisabeth! Uită-te la mine!

Cu o mână îmi apuc hainele de pe mine, iar cu cealaltă înşfac cartea de analiză matematică de pe noptieră şi-o arunc drept spre capul lui. Scott se fereşte şi cartea bubuie cu putere când izbeşte peretele.

– Tu vrei ca eu să fiu altcineva. Nu vrei ca eu să fiu eu. Eşti exact ca tata! Tu vrei ca eu să dispar!

Pieptul îmi zvâcneşte şi icnesc după aer. Tăcerea care se aşterne între noi e apăsătoare şi mă sufoc sub povara ei.

– Nu e adevărat!

Scott se opreşte, parcă aşteptând un răspuns. Ridică manualuk şi-l pune pe măsuţă. Exact lângă cartea de vizită a poliţistului care răspunde de mama.

– Încearcă să dormi. Mai vorbim dimineaţă.

Ba nu, n-o să mai vorbim. El pleacă la muncă înainte să mă trezesc eu pentru şcoală.

Scott închide uşa cu toată delicateţea. Traversez în goană încăperea, o încui, sting lumina, apoi arunc aşternuturile de pe pat, căutându-mi telefonul. Degetele îmi tremură în timp ce formez numărul. Pulsul îmi zvâcneşte în urechi la unison cu numele celui de care am nevoie: Isaiah. O bătaie de inimă. Isaiah. Telefonia sună. Isaiah.

– Salut!

La auzul vocii lui nepăsătoare, mă sprijin cu spatele de uşa șifonierului.

– M-ai făcut să mă îngrijorez. E zece şi cinci. Ai întârziat cu convorbirea noastră de un minut.

Sperând ca buza mea să-şi înceteze tremuratul, închid ochii şi-mi forţez lacrimile să rămână la locul lor. Totul e în zadar. Dacă vorbesc, o să plâng, iar eu nu plâng.

– Beth? insistă el şi îngrijorarea începe să i se strecoare în voce.

– Aici, îi răspund în şoaptă şi acest unic cuvânt e cât pe ce să mă năruiască.

Eu şi Isaiah... noi nu ne conversăm la telefon. Nu ne-am conversat niciodată. Ne-am uitat la televizor. Am petrecut. Am stat unul lângă celălalt... am existat. Cum poţi să exişti, doar, la telefon? Că tocmai de asta am nevoie. Am nevoie ca Isaiah doar să existe.

– Beth... rosteşte el, ezitant. Individul ăla, Ryan, îşi mai faci de cap cu tine?

Îmi înghit posibilul hohot. N-o să plâng. Nu.

– Oarecum, îi răspund.

Ca şi Allison, şi unchiul meu, şi şcoala, şi totul, şi mă simt de parcă pereţii s-ar prăbuşi peste mine, ca o avalanşă pregătită să mă îngroape.

Tăcere din partea lui Isaiah.

Îmi muşc buza când simt că o lacrimă mi se rostogoleşte pe obraz.

– Vrei ca eu să te las?

Fir -ar să fie... Fir-ar a naibii să fie... eu nu plâng!

– Fiindcă ştiu că tu nu vorbeşti. Adică, noi. Noi doi. Noi nu vorbim.

Înjur în şoaptă. Vocea îmi tremură. El o să-şi dea seama că sunt necăjită. O să-şi dea seama.

Tăcere, din nou. Pârâituri pe linie. Dacă el m-ar lăsa, m-aş nărui. N-aş mai avea de ce să mă sprijin. Nimic de care să mă ancorez. Aş fi exact ceea ce toată lumea îşi doreşte să fiu: nimic.

– Nu mă deranjează tăcerea, Beth.

Sunt tot aici, în casa asta, în camera cu prea multe geamuri. Sunt tot expusă... rănită... şi trăiesc în infern. Dar îl am pe Isaiah și el mă ancorează. Îmi las spinarea să lunece în jos pe perete, până când pot să mă ghemuiesc pe podea, strâns.

– Am nevoie de tine, şoptesc.

– Sunt aici, îmi răspunde.

După care stăm aşa, în tăcere.

Stau pe pat, în camera mea, şi citesc SMS-ul. Mai întâi, cearta cu tata, după care, la zece noaptea, Gwen îmi trimite asta: *Beth Risk???*

Ea aşteaptă să-i răspund. Cel puţin când joc baseball, sunt în stare să prind mingile aruncate spre mine. Şi tata, şi Gwen? Parcă s-a abătut tot iadul peste mine.

N-ar trebui să-i răspund lui Gwen. Ar trebui să mă prefac că nici n-am citit mesajul. Ea adoră melodramele. Eu ador baseballul. Ea detestă jocul meu, iar eu i le detest pe-ale ei. Am încetat să ne sărutăm şi să ne pipăim şi să ieşim împreună, dar, nu ştiu de ce, jocurile nu le-am încetat, aşa cum a fost în seara aia, pe banca rezervelor.

Îi răspund: *ce e cu ea?*

Aşteptarea următoarei replici se întinde la nesfârşit. Îmi ridic privirea de pe telefon, ca şi cum aşa răspunsul ei ar putea veni mai repede. Astă-vară, după plecarea lui Mark, mama mi-a revopsit camera în albastru. Ea adoră să redecoreze casa, la fel de mult pe cât adoră tata să construiască. Altădată obişnuiau să lucreze împreună la proiecte, dar asta înainte ca lumea noastră să se prăbuşească.

Gwen: *tu să-mi spui*

Nu suport mesajele scrise pe telefon. Niciodată nu ştii ce vrea cu adevărat să spună persoana cealaltă. Mă hotărăsc să-mi asum un risc. Unul care m-ar transforma într-un idiot şi în maimuţi ţinută în lanţ de ea, dacă mi-ar ignora cererea.

Îi scriu: *sună-mă*

Pulsul mi se iuţeşte cu câteva bătăi. O să sune sau o să mă lase în aer? După despărţirea noastră, când ne jucăm de-a mesajele, eu sunt cel care o sună pe ea.

Aud soneria telefonului şi zâmbesc. La al treilea sunet, răspund.

– Gwen.

– Stone, zice ea, fără prea mare emoţie.

– Care-i treaba?

E un balet stângaci. Unul pe care-l dispreţuiesc. Altădată ne petreceam ore întregi vorbind la telefon, iar acum stăm să anali-zăm excesiv fiecare cuvânt şi fiecare ezitare.

– Tu ai ştiut de la început cine e ea, îmi zice, cu o notă acuzatoare în voce.

Mă străduiesc să rămân nonşalant.

– Şi dac-ar fi aşa?

– Puteai să-mi fi spus.

Fixez cu privirea afişele echipelor mele preferate. De ce i-aş fi spus eu ei că Beth e nepoata lui Scott Risk? Ele două au ore împreună. Au mers la aceeaşi şcoală elementară. Putea să fi vorbit ea însăşi cu Beth.

– De ce-ai propus-o pe ea? mă întreabă.

Aud foşnete. Sunetele indică faptul că Gwen s-a lungit pe pernele ei. Are cinci perne pe pat şi doarme pe absolut toate. Pot să-i şi văd părul auriu răsfirat în evantai.

– Ştii cât de mult înseamnă pentru mine să fiu regina balului, a adaugă ea.

Ştiu. Am tot ascultat-o când trăncănea despre visul ei de a câştiga tiara aia scânteietoare. În realitate, am mimat interesul, apoi m-am prefăcut c-o ascult.

– Tu mi-ai susţinut propunerea.

– Pentru că aş fi părut o fraieră amărâtă dacă n-aş fi făcut-o, dar acum sunt nevoită să alerg după voturi. Ar fi fost mult mai ușor dacă mi-ai fi spus mai devreme că ea e nepoata lui Scott Risk. Pe bune, Ryan, am crezut că suntem prieteni.

– Şi ce-ţi pasă ţie? N-o cunoaşte nimeni şi ea nu-şi dorește prietene.

Oftatul ei de frustrare îmi face muşchii să se încordeze.

– A devenit instantaneu vedetă şi, din cine ştie ce motiv tâmpit, anumite persoane o consideră şic. Tu ai

propus-o şi toată lumea de la şcoală ştie că ai invitat-o să ieşiţi împreună, aşa că oferi credibilitate. Dacă mi-ai fi spus de la început cine este, aş fi putut să iau ceva măsuri ca să limitez pagubele. Să mă împrietenesc cu ea sau mai ştiu eu ce. Din cauza ta, are o şansă să câştige.

Noi doi ne-am despărţit, aşa că eu n-ar mai trebui să-mi bat capul cu asta. Aleg vechiul răspuns neutru:

– Îmi cer scuze pentru că ţi-am distrus viaţa, Gwen. Data viitoare când o să mai fac ceva o să am grijă să-ţi cer permisiunea.

– Ea nu e genul tău, scapă Gwen porumbelul.

Clipesc mirat.

– Ce-ai spus?

– Beth e un pic, nu ştiu, ciudăţică. Adică, e oarecum drăguţă, dacă-ţi place genul de *viaţa mea e o cameră întunecată*. Cred că vreau să-ţi spun că n-o să fii capabil să-i oferi genul de atenţie de care are ea nevoie. Ştii, din cauza baseballului. Cred că doar asta am de zis… nu ea.

Nu ea. Furia îmi strangulează măruntaiele. Şi uite cum ne întoarcem la discuţia noastră din spaţiul băncii de rezerve: baseballul ne-a distrus relaţia.

– Noi doi ne-am despărţit, iar tu eşti acum cu Mike.

Îi simt zâmbetul lui Gwen în voce.

– Dar ai promis c-o să fim prieteni. Eu sunt o bună prietenă.

Prieteni. Urăsc cuvântul ăsta.

– Ai dreptate. Beth e drăguţă.

– Are inel în nas, argumentează Gwen, pe un ton din care a dispărut zâmbetul.

– Eu sunt de părere că e sexy.

Chiar da.

– Am auzit că fumează.

– Încearcă să se lase.

Mda, pe asta am pus-o de la mine.

– Am auzit că are un tatuaj pe noadă.

Interesant.

– N-am ajuns atât de departe, dar o să te anunţ dac-o să fie cazul, din moment ce suntem prieteni şi aşa mai departe.

Prin minte mi se derulează o imagine, cum îi ridic bluza lui Beth, ca să-i dezvălui pielea, mângâierile mele smulgându-i un zâmbet. Pun pariu că are pielea catifelată, ca petalele florilor. Degetele îmi sunt cuprinse de neastâmpăr din dorinţa de a o atinge pe Beth şi sângele mi se încălzeşte la gândul că ea mi-ar şopti numele. Fir-ar să fie. Fata asta chiar mă pune pe jar. Îmi frec capul cu palma, străduindu-mă să-mi scot gândul din minte. Ce naiba?

– Ryan! Nu glumesc. Ea nu e genul tău.

– Atunci, spune-mi tu care e, replic eu, pe un ton mai furios decât aş fi vrut, numai că sunt deja sătul de jocul ăsta.

– Nu ea, înţelegi? repetă Gwen, de data asta cu o voce rugătoare.

Imaginea degetelor mele atingând-o pe Beth mă sâcâie şi mă derutează. Aud trei ciocănituri rapide în uşă şi imediat mama intră în cameră.

– Trebuie să închid, o anunţ pe Gwen.

– Noapte bună, zice ea, dezamăgită.

Mama e îmbrăcată cu un sacou albastru şi o fustă de aceeaşi culoare. Astă-seară a fost la o cină exclusiv între femei, cu soţia primarului.

– Te-am deranjat?

– Nu, îi răspund, aruncând telefonul pe noptieră.

– Păreai un pic supărat, după voce, apreciază mama.

Se duce spre măsuţa mea de toaletă, îşi evaluează imaginea din oglindă, apoi îşi aranjează colierul cu perle.

– Te-am auzit de pe hol, adaugă ea.

– N-a fost decât Gwen, îi zic, scuturând din cap.

Mâinile îi încremenesc pe colier şi un zâmbet îi arcuieşte buzele.

– Voi doi sunteţi iar împreună?

– Nu.

Mama o adora pe Gwen şi am impresia că ea a fost cea mai afectată de despărţirea noastră.

– Ar trebui să te mai gândeşti, zice ea, continuând să se aranjeze. Am auzit că şi tu şi ea aţi fost propuşi pentru prezidiul balului.

Veştile circulă cu viteza fulgerului în oraşul nostru.

– Mda.

– Ştii, atât eu, cât şi tatăl tău, am fost propuşi să facem parte din prezidiile balurilor. Şi la cel din toamnă, şi în primăvară.

– Îhî.

Mi-a mai spus asta. De un milion de ori. Şi că ei au câştigat titlurile de regină şi rege în ambele dăţi. Oricum, dacă permanente ei repetare a poveştii n-ar fi fost de ajuns ca să-mi împrospăteze memoria, fotografiile înrămate de pe pereţii camerei familiale, înfăţişându-i pe ei doi dansând cu coroanele pe cap, sunt un memento suficient de bun.

– Am mai auzit c-a fost propusă şi nepoata lui Scott Risk.

– Mhî.

Dacă le ştie pe toate, atunci de ce mă mai bate la cap?

– Ce gânduri ai în privinţa nepoatei? Mătuşa ei, Allison Risk, a cerut să fie propusă pentru locul vacant din comitetul parohial pentru evenimente.

Şi iată răspunsul la întrebarea mea. Respectabilitatea. Dacă Beth e o paria, atunci tutorii ei ar fi consideraţi părinţi necorespunzători. Mama îşi doreşte prestigiul de a o propune pe soţia lui Scott Risk, dar nu-şi doreşte scandalul de a o propune pe protectoarea *fetei rele*. Atât familia mamei, cât şi cea a tatii, au făcut parte din comunitatea asta încă de când s-au pus primele temelii ale caselor şi a bisericii, acum sute de ani. Familia Stone reprezintă o tradiţie.

– E interesantă.

Mama se întoarce spre mine.

– Interesantă... Asta ce înseamnă?

Ridic din umeri. Înseamnă că Beth îmi stă în calea îndeplinirii unei provocări. Înseamnă că-mi pune răbdarea la încercare. Înseamnă că vreau să-i văd tatuajul.

– Interesantă.

Mama îşi freacă fruntea, exasperată.

– Foarte bine. E interesantă. Dacă mai descoperi şi un alt cuvânt, ştii unde mă găseşti.

Mhî, ştiu. Dacă e în public, o să fie imediat lângă tata. În particular, exact în partea opusă celei în care e tata. O văd oprindu-se în prag.

– Şi, Ryan, să ştii că am vorbit cu doamna Rowe astă-seară.

Las capul în jos şi, pentru câteva clipe, închid ochii. Nu e bine. Nu e deloc bine.

– Mhî.

– E curioasă să ştie când o să-ţi predai documentele pentru finala din Lexington a concursului literar.

Fir-ar să fie. Ridic capul, însă umerii îmi rămân pleoştiţi în timp ce-o privesc în ochi pe mama.

– Nu mă duc. Se suprapune cu meciul de baseball.

Mama înţepeneşte.

– A fost hotărârea tatălui tău sau a ta?

– A mea.

Cuvintele mi-au ieşit la repezeală. Ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi ca ei să pornească o nouă luptă de douăsprezece runde în ring, mai ales din cauza mea.

– Sunt convinsă că a ta a fost, replică mama, fluturându-şi mâna a neîncredere.

Ceva explodează în mine.

– Logan mi-a zis că l-a văzut pe Mark, în Lexington, acum câteva săptămâni. A întrebat de noi.

Mama rămâne neobişnuit de nemişcată.

– Logan ştie, mamă. La fel şi Chris.

Chipul îi scânteiază de furie.

– Dacă află tatăl tău că i-ai spus cuiva… Dacă află cineva din oraş…

– Ei n-or să spună nimănui.

Închide ochii pentru o clipă şi răsuflă adânc.

– Te rog, ţine minte că tot ce se-ntâmplă în casa asta rămâne în casa asta. Chris şi Logan sunt prietenii tăi. Nu sunt familia ta.

O furie mocnită mi se instalează în adâncul stomacului. Cum de e capabilă să-şi zăvorască sentimentele faţă de fiul ei mai mare?

– Ţie nu-ţi lipseşte?

– Ba da.

Răspunsul ei imediat mă prinde pe picior greşit.

– Numai că sunt prea multe în joc, adaugă la fel de repede.

– Asta ce mai înseamnă? mă interesez eu.

Mama îmi cercetează camera cu privirea. Se opreşte cu ochii pe afişele mele.

– Cred c-o să-ţi redecorez camera. Albastrul nu e culoarea potrivită pentru tine.

Bum, bum, bum. Pleoapele mi se deschid brusc şi sângele îmi pulsează în timpane. E poliţia. Ba nu, amantul. Uneori ciocăneşte dimineaţa, încercând să mă păcălească să-i deschid uşa. Clipesc când văd umbra draperiilor trase peste o fereastră. Draperii. Deci nu sunt acasă. Inspir şi oxigenul proaspăt mi se amestecă în fluxul sanguin cu adrenalina. Vechile năravuri se pierd greu.

– Elisabeth, aud vocea lui Scott, de dincolo de uşă. Trezeşte-te.

Fir-ar. Şase dimineaţa. De ce nu mă lasă în pace? Autobuzul ajunge abia la şapte şi jumătate. O jumătate de oră înseamnă timp suficient ca să mă pregătesc pentru şcoală. Mă rostogolesc jos din pat şi lipăi cu tălpile goale până la uşă. Lumina strălucitoare din antreu îmi răneşte pupilele, aşa că mijesc ochii şi abia conştientizez faptul că Scott îmi îndeasă o geantă în mână.

– Uite. Ţi-am adus lucrurile.

Îmi şterg ochii de urmele somnului. Scott poartă acelaşi tricou și aceiaşi blugi de aseară.

– Ce lucruri?

El renunţă la privirea aspră de gen *avem treburi serioase* şi colţurile buzelor mi se arcuiesc în sus. E o privire din acelea pe care mi le arunca atunci când eram mică, mai ales când nu voiam să-mi mănânc legumele sau când îl rugam să-mi citească.

Zâmbetul de răspuns al lui Scott e unul ezitant.

– Am trecut pe la mătuşa ta şi ţi-am luat hainele. A fost aseară acolo băiatul ăla, Noah, şi mi-a arătat el care sunt ale tale. Scuză-mă dacă am uitat ceva. Dacă-mi spui exact ce ar mai fi, poate reuşesc să mai dau o fugă pe-acolo într-o zi, după ce termin munca.

Fixez geanta cu privirea. Lucrurile mele. El mi-a luat lucrurile şi a vorbit cu...

– Ce mai face Noah?

Bucuria ezitantă de pe chipul lui se şterge.

– N-am stat de conversaţii de la om la om. Elisabeth, asta nu schimbă nimic din regulile mele. Eu vreau ca tu să te acomodezi aici, în Groveton, şi să renunţi la vechea ta viaţă. Ai încredere în mine la faza asta, bine, puştoaico?

Bine, puştoaico. Aşa îmi zicea el mereu şi mă pomenesc încuviinţând fără să-mi dau seama. Un obicei deprins din copilărie: o vreme în care credeam că Scott a pus luna pe cer şi-i porunceşte soarelui. Un obicei prost pentru o adolescentă. Îmi opresc clătinatul capului.

– Pot să-mi port lucrurile?

– Pielea trebuie să fie acoperită şi fără rupturi în locuri indecente. Nu mă provoca în privinţa asta, c-o să-ţi ard fiecare aţişoară din geantă, mă avertizează Scott, după care îşi înclină capul în direcţia bucătăriei. Micul dejun e peste o jumătate de oră.

Îmi cuibăresc geanta în braţe ca pe un nou-născut. Lucrurile mele. Ale mele.

– Mersi.

Cuvântul de mulţumire e rigid şi stângaci, dar trebuie să-mi recunoaşteţi meritul: l-am zis.

Îmi trag pe şolduri blugii decoloraţi, cu talie joasă, şi un suspin de mulţumire îmi scapă printre buze. Ce dor mi-a fost de tine, vechea mea prietenă… Perechea de blugi care mă îmbrăţişează un pic cam prea strâns. Cu mici rupturi pe coapse. Cealaltă pereche, cea pe care o ador de-a dreptul, e sfâşiată imediat sub cur, aşa că Scott sigur ar îmbiba-o în benzină. O aranjez cu grijă pe un umeraş şi o pun la păstrare în şifonier.

Pentru prima oară după două săptămâni, mă simt eu însămi. Tricou negru din bumbac care mi se lipeşte de mijloc. Cercei din argint în formă de inel, în urechi. Pe cel din nas mi-l schimb cu o imitație de diamant. În timp

ce mă studiez în oglindă, îmi savurez senzaţia de uşurinţă, deoarece ştiu că, din clipa în care voi pune piciorul în bucătăria aia, o să mă simt din nou greoaie.

Fix la şase şi jumătate, intru în bucătărie. Lumina roşie a zorilor se răspândeşte pe cer. Scott prăjeşte bacon pe aragaz şi-mi lasă gura apă de la miros. Allison e cu desăvârşire absentă.

Mă aşez la bar în locul în care au fost aşezate un pahar cu suc de portocale şi o farfurie. Presupun că farfuria cealaltă e pentru el. Între farfurii văd o grămadă de felii de pâine prăjită unse cu unt și de pateuri cu cârnaţi.

– E de curcan, sau din soia, sau alte chestii pe care încercaţi să le daţi drept alimente?

Tot ce se mănâncă în casa asta e sănătos. Iau o felie de pâine prăjită şi o miros. Hmm. Pâine albă şi chiar miroase a unt. Scot limba şi ling în treacăt, ca să văd dacă e aşa. Scott râde. Ruşinată, îmi vâr repede limba la loc în gură şi închid ochii de extaz. Mmm. Unt adevărat.

– Nu, nu e curcan. E bacon veritabil. M-am săturat să te văd că nu mănânci.

Plasează între noi o farfurie cu ouă jumări şi bacon în timp ce-și ocupă locul.

– Dac-ai încerca şi ceea ce găteşte Allison, ai vedea că nu e chiar atât de rău.

Îmi înfig dinţii în felia de pâine prăjită şi vorbesc printre muşcături.

– Asta e ideea. Mâncarea n-ar trebui să fie doar *nu chiar atât de rea*. Ar trebui să fie bună de-a dreptul.

Scott îmi examinează echipamentul înainte să-şi pună câteva linguri de jumări în farfurie.

– Îmi place strasul. Când ţi-ai făcut piercing în nas?

– Când am împlinit paisprezece ani.

Mă servesc cu bacon şi cârnaţi, dar cu ochii pe ouăle jumări. Când eram mică, Scott prepara grozav ouăle. Mare păcat că i-am zis că nu le suport.

– Şi mama ta voia să-şi facă. A zis de mai multe ori că s-ar repezi cu maşina până în Louisville, ca să-şi facă un piercing.

Mamei îi plăcea să stea de vorbă cu Scott, în timp ce Scott se ocupa de creşterea mea. Ea s-a mutat în rulota bunicului după ce tata i-a pus-o şi mama ei a gonit-o. Scott avea doisprezece când m-am născut eu.

Simt cum mi se strânge inima. Mama nu mi-a spus niciodată că şi-a dorit să aibă un piercing în nas. Ea nici măcar n-a observat când mi-am făcut eu unul. De ce m-o deranja chestia asta, nu ştiu. Mama nu-mi spune mie o grămadă de lucruri. Lovesc cu furculiţa în tăblia barului. Ce naiba! O să mănânc omletă. Cine ştie când o să mai am parte de vreo altă masă ca lumea? Scott afişează un zâmbet superior când mă vede punându-mi jumări în farfurie.

– Asta e specifică pentru baseball? îl întreb.

– Ce anume?

– Ryan are acelaşi rânjet de *eu le ştiu pe toate* când îşi închpuie că e mai tare ca mine.

Scott soarbe din sucul lui de portocale.

– Tu şi Ryan v-aţi mai petrecut timpul împreună pe la şcoală?

Ridic din umeri. Petrecut timpul împreună... Mai degrabă sâcâindu-ne ca naiba unul pe celălalt. Tot aia.

– Oarecum.

– E băiat bun, Elisabeth. Ţi-ar prinde bine să-ţi faci mai mulţi prieteni ca el.

Noah e băiat bun. Isaiah e cel mai bun, însă Scott nu vrea să audă aşa ceva.

– Prefer Beth.

El continuă cu o altă întrebare, ca şi cum n-aş fi spus nimic.

– Cum merge şcoala?

– O să pic.

Se opreşte din mâncat, iar eu îmi umplu gura. Încep să urăsc tăcerile astea.

– Te străduieşti? mă întreabă.

Mă gândesc la răspuns în timp ce savurez o bucată de bacon. Odată cu ultima muşcătură, mă hotărăsc să-i spun adevărul.

– Da. Dar nu mă aştept să mă crezi.

Își trânteşte şervetul pe farfuria golită şi mă fixează cu ochii lui albaştri, sinceri. Amândoi avem ochii bunicii. Şi tata i-a moştenit, numai că tata n-a avut niciodată o privire blândă.

– Eu nu sunt un tip deştept. Ştiu să arunc o minge, să prind o minge şi să lovesc o minge. Astea au făcut din mine un om bogat, dar e mai bine să fii deştept.

– Ghinionul meu, eu nu sunt în stare de nimic din toate astea. Inclusiv deşteptăciunea.

– Allison e deşteaptă, zice el şi ridică o mână când mă vede că-mi dau ochii peste cap. Chiar e deşteaptă. Are un master în engleză. Dă-i voie să te ajute.

– Mă urăşte.

Scott se cufundă din nou într-una dintre tăcerile lui prelungite.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Tu concentrează-te asupra şcolii.

– Cum zici.

Arunc o privire spre ceas: şapte fără un sfert. Am reuşit să purtăm o discuţie timp de cincisprezece minute fără să urlăm.

– N-ar trebui să pleci la muncă?

– Astăzi lucrez acasă. O să facem aşa în fiecare dimineaţă. Vreau să te trezeşti la şase şi să fii aici pentru micul dejun la şase și jumătate.

Dacă găteşte el, nu mă împotrivesc.

– Bine.

Scott îşi strânge vasele şi se îndreaptă spre chiuvetă.

– În legătură cu aseară.

Şi cât de bine mersese totul…

– Hai să nu discutăm despre aseară.

– Tremurai toată.

Mă ridic, simţindu-mă dintr-odată cuprinsă de neastâmpăr.

– Trebuie să-mi pregătesc ghiozdanul.

– Te-a maltratat cineva? Fizic?

Farfuriile. Farfuriile trebuie puse în maşina de spălat. Le adun

– Chiar aş avea nevoie de ajutor la analiza matematică. Vrea să renunţ la materia asta.

De ce-i spun lui aşa ceva?

Scott îmi ia farfuriile şi mie nu-mi place să n-am mâinile ocupate. Le pune pe bufet şi-şi încrucişează braţele pe piept.

– Ce s-a întâmplat după ce-am plecat eu din oraş? Tata era mort şi îngropat. Nu cumva fratele meu i-a luat locul de ticălos titular?

Tremur iar. Ori asta, ori e cutremur. Îmi smucesc capul pe spate când mă izbeşte conştiinţa a ceea ce am permis să se întâmple drept în moalele capului, ca un camion Mack. Sunt o tâmpită. El s-a strecurat cu mişcări de expert pe lângă zidurile ridicate de mine.

– Du-te naibii!

Mă aşteptam ca Scott să urle la mine sau să mă certe. În loc de aşa ceva, chicoteşte.

– Ai rămas şi-acum la fel de încăpăţânată ca la patru ani. Du-te şi pregăteşte-ţi lucrurile pentru şcoală. Te duc eu azi cu maşina.

Îl urăsc.

– O să iau autobuzul.

Scott îmi întoarce spatele şi pune vasele în maşina de spălat.

– Mâine o să fac clătite.

– N-o să mănânc.

Izbucneşte din nou în râs.

– Ba da, o să mănânci. Allison găteşte diseară tofu cu gust de brânză de capră la cuptor.

Îmi opresc jeep-ul în parcarea elevilor, în spatele maşinii lui Chris. El stă rezemat de bara de protecţie, iar Lacy e la vreo trei paşi mari distanţă de el, lângă capotă. Îşi ţine cărţile strânse la piept şi-mi face un semn mustrător, înclinându-şi corpul în direcţia şcolii, în clipa în care opresc motorul. Nu e un semn bun. Inspir adânc şi mă pregătesc sufleteşte. Lacy are un temperament afurisit. Mi-au ţiuit urechile timp de două zile ultima dată când am călcat-o pe bătături.

Chris mă ia în primire de cum deschid portiera.

– E şucărită pe tine, cumetre.

– Asta văd şi eu.

Până să ajung la ea, Lacy se răsuceşte spre mine.

– Pentru o provocare? Ai umilit-o ieri pe Beth în sala de sport pentru o provocare? Eu încerc să mă împrietenesc cu ea, iar tu, cu Chris şi cu Logan, aţi făcut-o ţinta unei provocări? Naiba să te ia, Chris!

– Ai ciripit ca o fetiţă prinsă cu mâna în borcanul cu bomboane, nu-i aşa? îl întreb.

– Scuze, răspunde el, pocăit. Procedeele ei sunt violente. Ar putea s-o angajeze cei de la infanteria marină.

Lacy se repede între noi, fluturându-şi mâna prin aer.

– N-o luaţi în râs! Voi n-o cunoaşteţi pe Beth. Voi nu ştiţi cum a fost viaţa pentru ea. Nu ştiţi ce fel de prietenă mi-a fost. Voi distrugeţi totul!

O fixez cu privirea, şocat. Ochii îi înoată în lacrimi. Nu e doar enervată. E necăjită.

– E doar o provocare, Lace. Eu am invitat-o să ieşim împreună. E la alegerea ei dacă spune da sau nu. Doar nu fac rău nimănui.

– Ba da, faci, replică ea, abătându-şi privirea. Îmi faci rău mie.

Şi, cu asta, fata pe care o consider una dintre cele mai bune prietene ale mele ţâşneşte spre şcoală.

– Tre' să mă duc după ea, îmi zice Chris.

– Ştiu, îi răspund şi chiar vreau ca el să se ducă.

– N-are dreptate la faza asta. Totuşi, nu-ţi face griji, am impresia că sindromul premenstrual e de vină.

Mda. Lacy e cam emotivă uneori, însă o senzaţie sâcâitoare din măruntaie îmi spune că s-ar putea ca ea să aibă dreptate.

– Ryan?

Ne întoarcem, eu şi Chris, şi-o vedem pe Beth. Inima mi opreşte din bătaie. Ea e. Skateriţa din Taco Bell. S-au dus hainele la modă. Iată că vechiul ei stil a revenit. Tricou negru mulat și piele, blugi cu găuri. Toată numai forme din cele menite să-ţi înmoaie genunchii. Arată, din cap până-n picioare, la fel de sexy ca în prima seară când am întâlnit-o.

– Putem să stăm o clipă de vorbă?

Dulce şi seducătoare, vocea ei toarce, înfrigurându-mi pielea, şi sunt de-a dreptul hipnotizat. Fata asta în mod cert are calități de magician.

– Sigur, îi răspund.

Îl aştept pe Chris să-şi aducă aminte că trebuie să se ducă după fata lui, însă el e prea ocupat cu admirarea feselor lui Beth, ca să-şi dea seama că şi eu, şi Beth, vrem ca el să plece. Până la urmă, i-o zic de la obraz.

– Lacy are nevoie de tine.

– Mda, zice Chris, ca trezit din visare. Lacy. La revedere, cumetre. Pa şi ţie, Beth.

Ea bate darabana cu degetele pe coapsă, în semn că vrea să-l vadă plecat. Chris porneşte agale spre clădire, iar eu încerc să înţeleg schimbarea din atitudinea lui Beth. Ieri, fata asta ar fi fost principala suspectă în asasinarea mea. În dimineaţa asta, e ispititoare şi prietenoasă. Ce mai întorsături ale dispoziţiei!

Un sentiment de vinovăţie începe să-mi adie prin minte. Eu am umilit-o în şcoală. E vremea să-mi repar greşeala.

– Ieri, în sala de sport...

– N-are importanţă, îmi taie Beth vorba. M-am gândit că ai dreptate. Ar trebui să-mi fac prieteni şi chiar mi-ar plăcea ca tu să mă ajuţi în privinţa asta.

Pot.

Îmi reprim zâmbetul care dă să mi se iţească pe chip. Nu e cazul să forţez nota. De ce nu e Lacy aici, ca să vadă?

– O să vii cu mine la petrecere vineri?

– Da, dar aici e un şpil.

– Ce fel de şpil?

Ar fi fost cazul să mă concentrez mai mult asupra cuvântului *șpil*, dar nu sunt capabil, atât timp cât Beth îşi ronţăie buza de jos. Ador buzele astea.

– Unchiul meu e un pic cam obsedat să deţină controlul şi-o să vrea să stea de vorbă cu tine.

Ziua începe să-mi fie tot mai frumoasă. Câştig pariul şi, în plus, ajung să vorbesc cu idolul meu. Iar, ca bonus, urmează să-mi petrec ceva timp cu Beth. Poate că Lacy are dreptate. Poate că ea e mai mult decât pare.

– Sigur. Pot să trec mai din timp pe la tine, vineri.

Beth îşi potriveşte mai bine ghiozdanul pe umăr.

– De fapt, mă gândeam dac-ai putea să treci diseară să vorbești cu el. Poate mai stăm împreună după aia.

Ce-mi mai place viaţa! Uite că fata e cea care mă invită pe mine.

– Da, sigur!

Fir-ar să fie! Mintea îmi e cuprinsă de haos când îmi amintesc ce program aveam.

– Stai puţin. Mi-ar face mare plăcere, dar diseară am antrenament cu echipa de baseball, după care trebuie să exersez aruncările, în Louisville.

Beth îşi lasă capul în jos.

– Aha. Bine, ce să zic... Dacă nu poţi, nu poţi, dar seara asta e singura în care Scott e de găsit acasă.

N-am de gând să ratez schimbarea asta de atitudine. Dacă ea seamănă cât de puţin cu Lacy, e posibil ca

dispoziţia să i se rătoarne cu desăvârşire în doar trei minute.

– Aş putea să vin după antrenament, să stau de vorbă cu unchiul tău, după care ai putea să mergi cu mine în Louisville. Poate mergem să mâncăm undeva, după ce termin cu exerciţiile.

Ea îşi ridică privirea şi-mi adresează un zâmbet superb.

– Dacă nu te deranjează…

Să mă deranjeze? Nu-mi vine în minte vreun lucru pe care să mi-l doresc mai mult. Tocmai am câştigat pariul.

Ajung pe veranda din faţa casei lui Scott Risk, îmi scot şapca de baseball, smucind-o de cozoroc, şi-mi şterg palmele pe pantalonii pentru sport. Asta e. Sunt pe cale să intru în casa idolului meu. Ciocănesc de două ori şi uşa se deschide. Cel care mă priveşte de dincolo de prag, într-un tricou şi o pereche de jeans, e Scott Risk.

– Bună ziua, Ryan.

Sprâncenele i se ridică, dându-mi impresia că l-am surprins.

– Bună ziua, îi răspund, frecându-mi ceafa, fiindcă-mi simt gâtul încordat. Ăăă… Beth e acasă?

Un zâmbet plăcut începe să i se întindă pe faţă.

– Ar fi cazul să fie, numai că tocmai am enervat-o. Poate că n-ar fi rău să verificăm dacă nu s-o fi furişat afară pe fereastră.

Neavând habar ce să răspund, îmi îndes mâinile în buzunare. El râde.

– Eu şi Elisabeth nu ne înţelegem prea bine când e de lucrat la temele ei. Intră. Ea mi-a zis că voi doi aveţi ceva planificat, dar sunt nevoit să recunosc că m-am întrebat dacă nu cumva mă duce de nas.

– Ea e gata, domnule Risk? îl întreb.

După care, uluit şi năucit, intru. Casa asta e imensă.

– Spune-mi Scott, răspunde el, apoi zbiară: Elisabeth!

Ceva tare se izbeşte de uşa din dreapta.

– Du-te dracului!

Oftez adânc şi simt cum mi se formează un nod între omoplaţi. Acul barometrului oscilează pe cadranul toanelor. Presupun că am revenit la demenţă. Abia aştept să văd ce-o aduce seara de vineri.

– Ai musafiri!

Tăcere. Apoi, uşa scârţâie, deschizându-se încet.

– Bună, Ryan.

Beth se reazemă cu şoldul de tocul uşii şi inima începe să-mi tresalte. Şi-a schimbat tricoul cu un maiou negru, lăsând vizibilă o părere de apetisant decolteu.

– Ai văzut? Ţi-am zis eu că se holbează.

Fir-ar să fie. Aşa e. Şi mă holbez chiar sub ochii lui Scott Risk.

Scott mă bate cu palma pe spinare.

– Nu-i nimic. Dar încearcă să nu te holbezi prea tare de faţă cu mine. La un moment dat s-ar putea să nu mi se mai pară amuzant şi-ar fi posibil să te iau la şuturi. Şi, apropo, Elisabeth: *du-te dracului* nu e o expresie permisă.

Ea ridică din umeri, evident neinteresată de ce e permis şi ce nu.

– Tu pune-te la punct, o îndeamnă Scott pe Beth. Eu o să stau un pic de vorbă cu Ryan, după care puteţi să plecaţi.

Beth îşi examinează dintr-o privire vestimentaţia.

– Sunt pusă la punct.

– Văd piele dezgolită. Prea multă. Întoarce-te când o să fie mai puţină.

Ea oftează şi execută o pivotare lentă. În timp ce intră în camera ei, şoldurile descriu acea legănare nonşalantă care mă determină să mă holbez… încă o dată.

– Am primit ieri ceva care o să-ţi placă, îmi zice Scott.

Traversează holul spre încăperea aflată vizavi de camera lui Beth şi-mi face semn să vin după el.

În clipa în care pătrund în spaţiosul lui birou, cad în adoraţie. Baseball. Pretutindeni. Tricouri în rame cu geam. Mingi. Bâte. Bilete de meci în vitrine. Scott scoate la iveală o cutie cu geam transparent şi mi-o înmânează. Rămân cu gura căscată.

– Babe Ruth... Aveţi o minge cu autograful lui Babe Ruth[17]?!

– Da, îmi răspunde Scott, adresându-mi un zâmbet, de genul celor pe care le înţeleg prea bine: biroul ăsta e teren sacru.

Telefonul de pe masivul lui birou din lemn de mahon începe să sune.

– Scuză-mă o clipă.

Dau să ies, însă Scott mă opreşte.

– Stai aici. N-o să dureze mult.

Îl ador pe omul ăsta. Aş fi în stare să petrec ore întregi în biroul lui salivând la exponatele de aici. Scott discută la telefon, cu o gramatică perfectă şi o voce profesională. Eu dau târcoale unei bâte cu autograful lui Noian Ryan[18]. Ăsta ar putea să fie, într-o zi, biroul meu. Ce naiba, nu! Ăsta o să fie al meu!

---

[17] George Herman *Babe* Ruth (1895 – 1948), legendar jucător american de baseball care a evoluat în MLB (Major League Baseball) între anii 1914 – 1935, debutând ca aruncător în echipa Boston Red Sox, dar cunoscând consacrarea pe postul de prinzător la New York Yankees, stabilind mai multe recorduri, unele încă actuale, şi fiind printre primii cinci sportivi incluşi în National Baseball Hall of Fame, în anul 1936.

[18] Lynn Noian Ryan Jr. (n. 1947), supranumit *Expresul Ryan*, jucător (pe postul de aruncător) la Texas Rangers, iar după retragerea din activitatea competiţională, preşedinte executiv al aceleiaşi echipe. În prezent deţine funcţia de consilier executiv al patronului echipei Houston Astros.

De cealaltă parte a camerei e o masă cu fotografii înrămate. Scott, cu Pete Rose[19]. Scott, cu Albert Pujols[20]. Ramele fotografiilor sunt orientate uşor pieziş spre centrul mesei. Chipurile din poze sunt unul mai important decât altul. Când ajung la mijloc, văd o fotografie de nuntă, cu Scott şi soţia lui, şi respectul faţă de omul acesta îmi sporeşte. E un om care-şi preţuieşte familia.

Mă încrunt când descopăr mica fotografie de 10 x 18. În ea apar Scott şi un copil. Cel puţin, aşa cred, că e Scott. O ridic de pe masă. El e tânăr şi arată demodat în vechea variantă a echipamentului de baseball a liceului Bullitt. Ţine în braţe o fetiţă, abia trecută de vremea mersului de-a buşilea. Poate să aibă vreo cinci ani. În părul ei lung şi blond sunt peste tot panglici roz, împletite sau prinse cu ace. Rochiţa albă şi vaporoasă o face să arate ca o prinţesă. Braţele îi sunt strâns încolăcite de gâtul lui Scott. Are un zâmbet contagios şi ochi de acel albastru adânc al oceanului, aproape exact la fel ca...

– Elisabeth adora panglicile, aud vocea lui Scott din spatele meu. Îi cumpăram cu fiecare ocazie.

Nu se poate!

– Asta e Beth?

Îmi ia fotografia din mână şi o plasează cu grijă, exact în centrul mesei.

– Da.

A rostit cuvântul cu acea voce împovărată a unui om îndoliat. Ce naiba, cred şi eu că e necăjit. Beth e foarte departe de fetiţa fericită din poza asta.

---

[19] Peter Edward *Pete* Rose (n. 1941), jucător de baseball la Cincinnati Reds (1963 – 1978, 1984 – 1986), Philadelphia Phiilies (1979 – 1983) şi Montreal Expos (1984), precum şi manager al echipei Cincinnati Reds (1984 – 1989).

[20] Jose Alberto Pujols Alcantara (n. 1980), jucător american de origine dominicană, activând la echipele St. Louis Cardinals (2001 – 2011) şi Los Angeles Angels of Anaheim (2012 – prezent), ocupând postul de la prima bază.

Imediat, tonul vesel al lui Scott revine.

– Am fost s-o iau pe Allison de la o cină, aseară, şi am dat peste mama ta. Mi-a zis că te-ai calificat în finala pe stat a unui concurs literar.

Îmi abat în grabă privirea. Tata probabil e nespus de fericit că toată lumea din oraş ştie acum vestea.

– Mda.

– Tatăl tău mi-a zis că eşti hotărât să treci la profesionişti după ce termini liceul, dar există o mulţime de facultăţi care s-ar da de ceasul morţii ca să aibă un aruncător cu potenţialul tău. Mai ales dacă ai şi talent la şcoală.

– Mulţumesc, răspund, fiindcă nu ştiu ce altceva aş putea să spun.

– Eşti amabil să-mi spui ce se petrece între tine şi nepoata mea?

Încremenesc. Asta-i ceea ce numesc eu să faci o schimbare de viteză[21].

Zâmbetul nonşalant dispare de pe chipul lui Scott şi observ că are ochii la fel ca ai lui Beth. Şi nici el nu clipeşte. E momentul să mă îmbărbătez.

– Am invitat-o să ieşim împreună.

Din cauza unei provocări.

– Şi ea a fost de acord. Dar a zis că veţi vrea să staţi de vorbă cu mine mai întâi.

– Şi unde o duci astă-seară?

– La şedinţa mea de antrenament pentru aruncări, iar pe urmă unde o prefera ea să mergem să mâncăm. Ar fi un...

Un Taco Bell... dar mai bine trec peste.

– ... un McDonald's prin apropiere. Şi un Applebee's.

Scott clatină aprobator din cap, ca şi cum ar încerca să înţeleagă cum se efectuează operaţiile pe creier.

[21] În original, *throwing a changeup*, expresie care desemnează o aruncare executată cu aceeași mișcare a brațului ca pentru o aruncare rapidă, numai că mingea zboară cu o viteză mai mică, derutându-l astfel pe jucătorul advers aflat la bătaie.

– Şi vineri unde o duci?

– Nu departe. La drept vorbind, e un loc care se învecinează cu proprietatea dumneavoastră şi cu cea a tatălui meu. Cel mai bun prieten al meu locuieşte lângă dumneavoastră şi mai invităm prieteni acolo, ca să petrecem.

Îl văd pe Scott luptându-se, simultan, cu amuzamentul şi cu încordarea.

– O duci pe nepoată-mea la o petrecere în aer liber.

Înghit în sec.

– Eu am crescut la cincisprezece mile distanţă de Groveton, mă informează Scott. Ştiu ce înseamnă petrecerile în aer liber, din moment ce am participat eu însumi la nu foarte puţine.

M-a prins.

– M-am gândit că ar fi o ocazie bună pentru ea, ca să-şi petreacă timpul cu prietenii mei.

Scott îşi freacă maxilarul, gânditor.

– Ştiu eu…

E cazul să-i ofer mai multe argumente. Mult mai multe.

– Îmi place Beth. E drăguţă.

Mda, chiar e.

– E mai mult decât drăguţă. Nu e ca niciuna dintre fetele pe care le-am cunoscut vreodată până acum. Beth mă ţine mereu în priză. Cu ea, n-am idee ce-o să se-ntâmple în clipa următoare şi asta mi se pare…

Formidabil. Palpitant.

– Amuzant, zic, până la urmă.

Scott nu răspunde nimic, ceea ce mă bucură. Până să rostesc cuvintele – cuvinte pe care am crezut că le ticluiesc ca să-i produc impresie – habar n-am avut că sunt adevărate.

O voce sexy, una pe care o cunosc mult prea bine, îmi face stomacul să leviteze de parcă aş fi în vârful unui montagne-russe, gata să plonjez. Beth a auzit fiecare cuvinţel.

– Glumeşti.

– E nepoliticos să tragi cu urechea, o mustră Scott, rămânând cu spatele spre ea şi cu privirea aţintită spre mine.

– N-am zis *glumeşti, du-te dracului*, ripostează ea.

El îşi înclină capul spre dreapta, parcă încuviinţând faptul că face o concesie extrem de importantă.

– Când?

– Când ce? mă mir eu.

– Când vii s-o iei vineri?

– La şapte.

– Vreau să fie acasă la nouă, astă-seară. Vineri, până la miezul nopţii.

– Da, domnule.

Scott se întoarce spre Beth.

– Tu ce-o să faci cât timp se antrenează el?

– Privesc.

Scott îşi înclină capul, neîncrezător. Beth oftează din rărunchi.

– Foarte bine. O să-mi fac temele. O să devin studioasă şi-o să adaug *gâscă mare şi îndopată* la blazonul meu de *ciudată*. Asta vrei, nu?

– Asta visez. Duceţi-vă. Distracţie plăcută.

Scott se duce în hol, iar buzele lui Beth se schimonosesc în zâmbetul acela superior şi viclean. În ce naiba m-oi fi băgat?

Din când în când, soarta îmi zâmbeşte. Da, ştiu, e greu de crezut, dar azi e una din zilele acelea rare. Săptămâna trecută, Lacy mi-a zis că Ryan se duce în fiecare miercuri în Louisville, pentru antrenamente particulare, iar ieri, tot ea m-a informat că sala e amplasată în zona de sud din Louisville, frumos înfiptă undeva la o jumătate de milă distanţă de casa mea.

Ajungând în faţa unui depozit mare din metal, Ryan extrage o geantă plină cu porcării pentru baseball de pe bancheta din spate a jeep-ului, iar eu fac tot posibilul să nu-mi arăt neastâmpărul. Din cauza nervozităţii, mi-e greu să stau potolită. Sunt atât de aproape de mama, încât mai că simt gustul ţigărilor. Fii calmă, Beth. Asta e o carte pe care trebuie s-o joci cu mare grijă.

– Cât durează antrenamentul?

– O oră. Poate un pic mai mult, îmi răspunde Ryan, punându-şi geanta pe umăr.

Pot să jur, băiatul ăsta are umerii cei mai largi din toţi elevii de liceu pe care i-am întâlnit vreodată. Tricoul de pe el e strâmt şi stomacul meu execută mici salturi ori de câte ori i se ridică, lăsându-i la vedere muşchii abdominali.

Oftez şi-mi alung gândurile astea. Calităţile de a fi superb şi la locul lui nu se combină cu ideea de a mă vrea. Şi chiar dacă Ryan poate să fie şi afurisit, e, totuşi... la locul lui. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama că, de fapt, ce vreau eu să-i fac nu e corect.

N-o fi corect, dar e necesar.

Pe lângă asta, indiferent ce s-o petrece între noi doi, e vorba despre un soi de joc. Doar că, deocamdată, n-am ghicit care o fi miza lui. Nu că ar avea importanţă. La capătul serii, Ryan o să mă urască, şi la fel şi Scott. Totuşi, pentru Scott n-o să-mi pară rău. El m-a târât în încurcătura asta şi-o să fie mult mai fericit fără mine. Până într-o oră, eu o să fiu deja la mama, o să iau

legătura cu Isaiah şi-o să fim afară din oraş. Programul e destul de strâns, dar fezabil.

– Unde vrei să mergem pentru cină? Ar fi un Applebee's prin apropiere şi un T. G. I. Friday's[22]. Sper că la cină vom avea o conversaţie mult mai interesantă decât tăcerea de pe drumul încoace.

Ezită pentru câteva clipe.

– Putem să mergem şi la un fast-food, dacă preferi. Ştiu că te dai în vânt după tacos.

Cea dintâi adiere de vânt rece a toamnei se abate peste spaţiul parcării şi mi se face pielea de găină pe braţe. Peste o oră, o să fiu în drum spre litoral.

– Am zis *tacos*, Beth. Unde e acel *rahat* care urmează de regulă?

Îmi ridic privirea spre el, clipind. Chiar o s-o fac. Chiar o să fug.

Ryan se încruntă, împreunându-şi sprâncenele, şi se apropie de mine, punând paravan vântului. Sau, poate, căldura care emană din trupul lui o fi cea care mă încălzeşte.

– Te simţi bine?

– Mda, n-am nimic.

E mai înalt ca mine. Gigantic. N-o să-l mai văd niciodată, aşa că-mi permit să-l observ pe Ryan aşa cum e el în realitate. E teribil de ispititor, cu umerii lui laţi, musculatura reliefată, răvăşeala simpatică de păr nisipiu iţindu-se de sub şapca de baseball şi adorabilii ochi căprui, calzi. Îmi imaginez pentru o clipă că sinceritatea din ei e veritabilă... şi că mi-e destinată mie.

Vântul suflă iar, mai tare de data asta, şi-mi spulberă câteva şuviţe de păr peste faţă. Ryan îşi concentrează atenţia asupra lor. Degetele lui îmi adie pe obraz, apoi coboară pe pielea sensibilă de pe gât, în timp ce-mi împinge şuviţele dincolo de umăr. Atingerea lui mă gâdilă şi mă arde, în acelaşi timp.

[22] Lanțuri de restaurante de tip *casual dining*, cu prețuri moderate și atmosferă neprotocolară.

Un val de căldură mi se repede spre faţă şi-mi acopăr imediat obrajii. Ce naiba? Mă înroşesc. Băieţii nu mă fac să mă înroşesc. Băieţii nu vor să mă facă să mă înroşesc. Derutată de reacţia mea, fac un pas înapoi şi-mi vâr mâna în buzunarul de la spate, de unde scot o ţigară pe care am căpătat-o de la băiatul ăla drogat, la școală.

– Lasă-mă un pic, bine?

– Dacă te plictiseşti în sala de aşteptare şi vrei să vezi antrenamentul, pot să-l rog pe antrenor…

Scutur din cap.

– Nu.

Ryan strânge din buze şi porneşte spre intrarea în clădire. Îi privesc pe furiş silueta îndepărtându-se şi inima mi se strânge. Indiferent ce moment ciudat s-ar fi petrecut între noi adineauri, tot nu schimbă nimic. Ryan umblă după tipe ca Gwen şi-şi face de cap cu fetele ca mine. N-ai cum să schimbi destinele deja scrise. Așa ceva se întâmplă numai în basme.

Îmi pare sincer rău pentru el. Scott o să-l omoare peste câteva ore.

– Ryan?

Mă priveşte peste umăr. Ce să-i zic? A fost distractiv să mă joc cu tine, dar acum trebuie să-mi salvez mama? Îmi pare rău că, atunci când o să te-ntorci astă-seară în Groveton fără mine, unchiul meu o să-ţi smulgă ouăle şi mătuşa mea o să le servească la cină cu garnitură de alge?

– Mersi, rostesc şi cuvântul îmi lasă un gust ciudat în gură.

Ryan îşi scoate şapca, îşi trece degetele prin păr, apoi şi-o trânteşte la loc pe cap. Îmi abat privirea, ca să nu mă las ucisă de remuşcări.

– îmi pare rău, rosteşte el.

Clipesc mirată, nedându-mi seama pentru ce şi-o cere scuze, dar nu-i cer explicaţii. Eu mi-am spus replica. El şi-a spus-o pe-a lui. Suntem chit.

Un adolescent iese din clădire şi-i ţine uşa deschisă lui Ryan care intră, în timp ce băiatul celălalt îşi zornăie cheile de la maşină. Mulţumesc, soartă, că-mi întinzi o mână. Îmi îndes ţigara la loc în buzunarul de la spate şi zâmbesc în aşa fel încât băiatul să presupună că ar avea o şansă.

– Pot să te rog să mă iei şi pe mine?

Nervozitatea îmi face stomacul să vibreze şi tot încerc să respir profund. Dar, ori de câte ori aş inspira, tot îmi e greu să-mi umplu plămânii cu aer. Te rog, Doamne, numai de data asta, Te rog, fă în aşa fel încât nemernicul să fie plecat. Şi Te rog, Te rog, Te rog, fă ca Isaiah să fie de acord cu planul meu nebunesc, când o să-i apar în faţă cu mama la remorcă.

M-am gândit dacă să-i spun despre planul meu dinainte, numai că, până la urmă, mi-am dat seama că el n-o să fie de acord s-o cărăm şi pe mama cu noi. El o socoteşte vinovată pentru problemele din viaţa mea, dar îl cunosc eu pe Isaiah. Când o să apar împreună cu mama, implorându-l să plecăm, n-o să mă lase. O să ne ia... pe amândouă.

Barul Last Stop e pustiu, dar peste vreo oră, două, o să fie plin. Chiar dacă afară e lumină, înăuntru e întuneric ca într-o temniță. Îmbrăcat în tipica lui cămaşă de flanelă şi blugi, Denny stă la bar aplecat deasupra unui laptop, care-i scaldă chipul într-o lumină albăstruie. Mă zăreşte cu coada ochiului.

– Am auzit că maică-ta a pierdut tutela.

– Mda.

– Îmi pare rău, puştoaico, zice el, sorbind dintr-un pahar înalt.

– Cum s-a mai comportat? mă interesez eu.

Simt cum mi se usucă gura şi am nevoie de toate puterile mele ca să mă prefac că nu dau importanţă răspunsului.

– Chiar vrei să ştii?

Nu, nu vreau.

– Cât îţi datorez?

– Nimic, îmi răspunde, închizându-şi laptopul. Întoarce-te de unde ai venit. Oriunde e mai bine decât aici.

Mă îndrept spre ieşirea din spate. E calea cea mai rapidă spre apartamentul mamei. Noaptea, locurile sunt sinistre în penumbră. Pe timpul zilei, dărăpănatul complex de apartamente arată doar trist şi jalnic. Administraţia a vopsit în alb cu spray părţi ale pereţilor din cărămidă portocalie, tipici pentru anii '70, ca să ascundă sumedenia de graffiti. Eforturi inutile. Băieţii din şcoala elementară îşi pictează la loc cuvintele de ocară în seara imediat următoare.

Din moment ce geamurile, în majoritatea lor, sunt sparte, rezidenţii le lipesc cu cartoane şi bandă adezivă gri, în afara celor unde se află unităţile exterioare de aer condiţionat, din care curge apa ca la robinet. Eu şi mama n-am avut niciodată aşa ceva. N-am fost niciodată într-atât de bogate sau de norocoase.

Trent Nemernicul locuieşte în complexul aflat de cealaltă parte a parcării faţă de apartamentul mamei. Singurul lucru care se vede pe locul lui de parcare e balta mare de ulei negru care i se scurge din maşină atunci când e parcată. E bine. Trag din nou aer în piept, ca să-mi domolesc tremurul interior. E bine.

După ce-a plecat tata, mama a hotărât să ne mutăm în Louisville, așa că am devenit în mod oficial nomade, mutându-ne într-un alt apartament la fiecare şase până la opt luni. Unele arătau atât de rău, încât am plecat de bunăvoie. Din altele ne-au dat afară când mama n-a plătit chiria. Rulota din Groveton şi subsolul mătuşii mele Shirley sunt singurele cămine stabile pe care le-am cunoscut vreodată. Apartamentul vecin cu al lui Shirley e şi cel în care a locuit mama pentru un timp mai îndelungat şi e aiurea că Trent constituie motivul pentru asta. Bat încetişor în uşă.

Se aude un zăngănit, semn că mama trage numeroasele zăvoare, după care, aşa cum am învăţat-o, lasă lanţul pus când deschide uşa de doi-trei centimetri. E mai palidă ca de obicei, iar părul blond de la spate îi stă zbârlit, ca şi cum nu l-ar fi periat de mai multe zile.

– Ce e? întreabă, pe un ton răstit.

– Eu sunt, mamă.

– Elisabeth? întreabă ea, frecându-se la ochi.

– Lasă-mă să intru.

Şi să te scot de-aici.

Mama închide uşa, zornăie lanţul, după care deschide larg. Într-o clipă, deja îşi încolăceşte braţele în jurul meu. Unghiile B mi se înfig în pielea capului.

– Puiule, tu eşti? Of, Doamne, puiule... Credeam că n-o să te mai văd niciodată.

Tremură toată şi aud cunoscutul smiorcăit care-i însoţește plânsul. Îmi las capul pe umărul ei. Miroase a o ciudată combinație de oţet, marijuana şi alcool. Numai oţetul pare nelalocul lui. O parte din mine se entuziasmează pentru că o găsesc în viaţă. Cealaltă parte e mai mult decât enervată. Urăsc faptul că am nimerit-o drogată.

– Ce-ai luat?

Mama se trage înapoi şi-şi trece degetele prin părul meu, cu mişcări foarte iuţi, repetate.

– Nimic.

îi observ ochii înroşiţi şi pupilele dilatate şi-mi aplec capul într-o parte.

– Mda, bine, doar un pic de iarbă, recunoaşte ea, zâmbind, în timp ce o lacrimă i se prelinge pe obraz. Vrei şi tu un pic? Avem vecini noi şi sunt dispuşi să dea la alţii. Hai să mergem la ei.

O apuc de mână, îmi fac loc pe lângă ea şi intru în apartament, trăgând-o după mine.

– Trebuie să-ţi faci bagajele.

– Elisabeth! Nu!

– Ce naiba? exclam.

Înăuntru e prăpăd. Nu în sensul unei dezordini normale. Aici e mai mult decât vase murdare, podele pline de noroi şi ambalaje de fast-food pe mobilier. Pernele canapelei sunt trântite pe covorul zdrenţuit, ambele sfâşiate. Măsuţa pentru cafea poate fi întrebuinţată acum ca vreascuri. Măruntaiele micului televizor al mamei zac la vedere lângă bucătăria de un metru pătrat.

– A dat cineva o spargere, zice mama, închizând uşa după ea și încuind-o cu unul dintre zăvoare.

– Aiurea, ripostez, întorcându-mi faţa spre ea. Cei care dau spargeri fură tot felul de rahaturi, iar tu n-ai niciun rahat de furat. Și ce naiba e cu duhoarea asta?

Am vopsit odată ouă de Paşti cu Scott şi rulota noastră a mirosit a oţet zile de-a rândul.

– Fac curat, îmi explică mama. În baie. Mi s-a făcut rău mai devreme.

Vorbele ei mă izbesc cu putere. Vomitatul poate să însemne o supradoză. Cel mai urât coşmar al meu în privinţa mamei.

– Ce-ai luat?

Clatină din cap şi izbucneşte într-un râs nervos.

– Ţi-am zis, am fumat iarbă. Şi-am băut puţină bere. Abia câțiva stropi de pe fund.

O, pe naiba!

– Eşti gravidă?

Urăsc momentele în care e nevoită să se gândească la răspuns.

– Nu. Nu. Iau pastilele. E bine că ai găsit cum să mi le trimiţi prin poştă.

Frecându-mă la ochi cu palmele, îmi invoc luciditatea. Nimic din astea nu contează.

– Strânge-ţi lucrurile. Plecăm.

– De ce? N-am primit niciun aviz de evacuare.

– Suntem nomade, ai uitat? îi zic, încercând să destind atmosfera. Noi nu stăm niciodată locului.

– Nu, Elisabeth. Tu ai suflet de nomad, nu eu.

Afirmaţia ei mă face să încremenesc şi să aştept o explicaţie.

Mama nu face decât să se legene dintr-o parte în cealaltă. Treaba ei. E drogată, iar eu n-am timp pentru aşa ceva. Înaintez, păşind peste ţăndările măsuţei.

– Isaiah s-a oferit să mă ducă pe litoral, iar tu vii cu noi. O să stăm la fereală până vara viitoare, când o să împlinesc eu optsprezece ani, după care o să fim libere la noi acasă.

– Şi cu Trent cum rămâne?

– El te bate. Nu-ţi trebuie ţie nemernicul ăla!

Descopăr într-un colţ vreo două sacoşe din plastic pentru cumpărături. Sunt bune şi astea. Mama n-are decât puţine lucruri care să merite să fie luate.

– Elisabeth! strigă mama, repezindu-se după mine şi lovind cu piciorul rămăşiţele măsuţei.

Mă apucă de braţ.

– Opreşte-te! exclamă ea.

– Să mă opresc? Mamă, trebuie să plecăm. Ştii că dacă se întoarce Trent şi mă găseşte aici...

Mă întrerupe, trecându-şi din nou degetele prin părul meu.

– Te omoară.

Lacrimile îi băltesc în ochi şi se smiorcăie iar.

– Te omoară, repetă ea. Nu pot să plec.

Întregul organism mi se prăbuşeşte, ca într-o trezire rapidă din euforia drogului.

– Dar trebuie!

– Nu, puiule. Nu pot să merg acum. Mai lasă-mă câteva săptămâni. Am ceva treburi de rezolvat şi pe urmă o să putem pleca împreună. Promit.

Treburi?

– Ba plecăm. Imediat.

Degetele ei mi se încolăcesc în păr şi strâng, trăgând până la durere. Se apleacă şi-şi apropie fruntea de a mea. Din gură i se revarsă spre mine duhoarea berii.

– Îţi promit. Promit c-o să merg cu tine. Ascultă-mă. Trebuie să pun în ordine anumite lucruri. Lasă-mă vreo două săptămâni, după care o să plecăm.

Clanţa uşii se mişcă, iar inima mea trece în viteza cea mai de sus. El a venit.

Mama mă strânge dureros de mână.

– în camera mea, îmi zice. Mă trage după ea prin apartament și-și pierde echilibrul când se împiedică de resturile mobilierului distrus. Ieşi pe fereastră.

Simt cum bila mi se ridică în gât şi încep să tremur.

– Nu. Nu plec fară tine.

S-o las pe mama aici e ca şi cum aş privi nisipul scurgându-se într-o clepsidră în timp ce sunt legată cu lanţuri de perete, incapabilă s-o întorc. Într-o zi, Trent o să meargă prea departe şi atunci n-o să mai fie vorba doar despre o vânătaie sau un os rupt. O să-i ia viaţa cu totul. Timpul trăit împreună cu Trent reprezintă un duşman.

– Sky! strigă Trent, intrând în apartament. Ţi-am zis să laşi ușa descuiată!

Mama mă îmbrăţişează strâns.

– Du-te puiule, îmi şopteşte. Du-te şi întoarce-te să mă iei peste câteva săptămâni.

Smulge cartonul de pe geam, iar eu fac un salt înapoi când văd o mână ţâşnind prin fereastra deja deschisă.

– Las-o la mine.

E Isaiah, care-şi vâră capul înăuntru şi-mi înlănţuie trupul cu amândouă mâinile. Îmi opresc respiraţia şi-mi dau seama că, într-un fel sau în altul, unul dintre tipii ăştia o să mă omoare.

Îmi reped braţul înainte. Mingea nimereşte, bubuind, alături de cutia portocalie lipită cu bandă adezivă de sacul negru din foaie de cort, care serveşte drept ţintă. Mintea nu mi-e azi la arunări deşi aş avea nevoie să-mi fie. Precizia aruncărilor e prioritatea. Dacă Logan cere pe interior, eu trebuie să nimeresc pe interior. Dacă Logan cere în exterior, eu trebuie să nimeresc în exterior. Dacă-mi cere să trimit direct în mănuşă, eu trebuie s-o plesnesc la fix şi pe-asta.

Mă gândesc întruna la Beth. Arăta al naibii de mică şi de pierdută, încât îmi venea s-o adun în braţele mele şi s-o apăr de lumea înconjurătoare. Clar nu e o reacţie pe care aş fi crezut vreodată s-o am faţă de skateriţă. Îmi plesnesc gamba cu mănuşa. O să aflu eu ce se petrece cu ea, în timpul cinei. Tăcerea nu va mai fi admisă.

Îmi rotesc umărul, într-o sforţare de a mai găsi ceva vitalitate în el, însă mă pomenesc că am stors-o pe toată. Am tot aruncat de o oră încoace şi muşchii braţului îmi sunt la fel de inutili ca o gelatină.

Sala de antrenament nu e mare scofală, doar o magazie cu covor de iarbă şi un aparat de aer condiţionat sudat de tavan. Îmi zumzăie deasupra capului şi, la fiecare câteva secunde, se aude câte o bâtă trosnind.

John, antrenorul meu, se desprinde de peretele metalic.

– E bine, doar că tu încă arunci cu braţul. Puterea şi consistența îţi vor veni din picioare. Cum îţi e braţul?

Obosit. Beth sigur ar detesta sala asta. O magazie plină de tipi care lovesc mingi, trimiţându-le în plase, sau aruncă în saci. O parte din mine e dezamăgită. Ea n-a rămas să vadă măcar o aruncare.

– Pot să mai arunc de vreo două ori, dacă vreţi, îi zic antrenorului.

– Ţi-ai odihnit braţul, aşa cum am discutat?

– Da, domnule, îi răspund.

Da, dar nu cât ar fi trebuit. Pot să identific locul precis în care mi se găseşte coafa rotatorilor[23]: la aproximativ cinci centimetri mai jos de partea superioară a umărului. Şi, în clipa de faţă, mă doare.

– Hai să zicem că e gata pentru astă-seară.

Îmi plimb mingea între degete. Beth nu e singura problema care m-a sâcâit pe durata şedinţei ăsteia de antrenament şi, oricât aș încerca să nu iau în seamă gândurile, ele îmi revin mereu.

– Pot să vă întreb ceva?

– Dă-i drumul.

– Dac-ar fi trebuit să alegeţi între a juca baseball într-o echipă universitară şi a trece la profesionism imediat după liceu, ce-aţi fi ales?

John îşi scarpină obrazul şi mă priveşte cu un amestec de uimire și nedumerire.

– Tu vrei să mergi la facultate?

Habar n-am.

– Dac-aţi fi avut posibilitatea să alegeţi, ce-aţi fi făcut?

– Eu n-am avut posibilitatea să aleg. Echipa universitară a fost singura variantă existentă pentru mine.

– Dar dacă aţi fi avut?

– Aş fi trecut la profesionism.

Trântesc cu putere mingea de mănuşă. Exact aşa. Toată lumea, cu trăncăneala ei despre facultăţi şi concursuri literare, nu face decât să mă încurce.

– Mulţumesc, îi zic.

– Întrebarea nu e ce-aş fi făcut eu. Întrebarea e: tu ce vrei să faci?

[23] Complet alcătuit din tendoanele a patru mușci care mențin capul humeral în articulația umărului și asigură mișcarea brațului în diferite direcții.

Isaiah îşi încolăceşte strâns braţul de mijlocul meu şi mă saltă afară prin fereastră. Ochi albaştri şi goi ai mamei au în ei o suferinţă obsedantă când mă fixează pentru ultima dată, înainte de a închide fereastra şi de a pune cartonul la loc peste geam.

– Nu! strig eu, disperată că o las acolo.

Din nou.

Strânsoarea lui se oţeleşte şi, cu cât mă zbat mai tare să mă caţăr înapoi pe fereastră, în apartamentul mamei, cu atât mai aprig mă trage el. Inima... literalmente, mi se frânge. Sigur e aşa, fiindcă durerea din piept e ascuţită, ca şi cum mi-ar fi sfârtecat de cioburi.

Picioarele mi se încurcă printre ale lui Isaiah. El îşi menţine strânsoarea fermă pe şoldurile mele şi forţează imponderabilitatea, ridicându-mă şi împingându-mă în direcţia opusă faţă de mama. Mă zvârcolesc, încercând să-mi pun picioarele pe pământ, lovindu-l în fluierul piciorului, ciocnindu-mi genunchii de ai lui.

– Isaiah, Trent e acolo, înăuntru. O s-o omoare!

– Hai să mergem, răspunde el şi mârâitul lui îmi huruie în ureche.

– N-ai auzit ce-am zis?

Nu se poate să fi auzit. Isaiah nu m-ar lăsa în ruptul capului să mor, aşa că n-ar lăsa-o vreodată nici pe mama. Singura persoană de care am nevoie.

– Ba da.

Se lipeşte mai strâns de mine şi trupul meu, mai micuţ, i se supune. Nu! Îmi îndoi braţele din coate şi, cu palmele desfăcute, împing în pieptul lui. Inima îmi tresaltă când palmele mele îl plesnesc trupul. L-am lovit... pe el, pe cel mai bun prieten al meu. Dar o s-o mai fac, dacă nu-mi dă drumul.

– Te urăsc!

– Foarte bine, replică el şi nările îi freamătă în timp ce scutură uşor de şolduri. Pentru că aşa n-o să am

remuşcări când o să te azvârl pe umăr şi să te arunc naibii în maşină.

Palmele mele, încă usturându-mă de pe urma loviturii, rămân pe pieptul lui. Inima îi bate nebuneşte, în acord cu expresia dementă cu care mă priveşte. Isaiah nu vorbeşte în gol.

Dar nici eu.

– Fără ea nu plec!

– Urcă-te în maşină până nu te bag eu cu forţa în ea.

Strânsoarea i se înteţeşte. E un avertisment. O ameninţare. Pieptul mi se strânge, făcându-mi imposibilă respiraţia. Mi-e imposibil să gândesc.

– El o bate!

Am spus-o ca şi cum ar fi un secret. Pentru că aşa şi este. Secretul meu. Secretul pe care-l ţin ascuns de toată lumea. Secretul care duce spre cel mai oribil secret al meu: că el m-a bătut şi pe mine. Isaiah ştie deja asta, dar e altceva. Acum îl spun cu voce tare. Îl fac să fie adevărat. Şi îi cer să mă salveze. Îi cer s-o salveze pe ea.

Isaiah îşi apropie faţa incredibil de mult de a mea.

– El n-o să te mai atingă niciodată!

Gâtul mi se strânge şi vocea îmi iese ca un firicel.

– O să-l las, dacă prin asta o salvez pe ea.

Un fior palpabil îi trece prin tot corpul şi braţele lui se desfac de pe mijlocul meu. Transformându-se într-un zid, Isaiah propteşte picioarele în pământ şi-şi încrucişează braţele pe piept, practic sfidându-mă să trec de el.

Fac un pas spre stânga. Isaiah se deplasează odată cu mine. Păşesc spre dreapta. Isaiah îmi imită mişcarea ca în oglindă.

– În maşină, Beth. Imediat.

– Dă-te la o parte! îi strig, însă el nu mă ia în seamă şi mă simt ca o pisică prinsă într-o cutie.

Îi râcâi pieptul cu ghearele. Împing. Lovesc. Ţip. Urlu. Înjur. Până la urmă, îl lovesc cu pumnii, iar, şi iar, şi iar.

Frustrată. Enervată. Trădată.

Braţele lui şerpuiesc printre asalturile mele, lipindu-mi palme calde pe obraji. Mi-i mângâie, ştergându-le umezeala. O umezeală care nu înţeleg de unde vine. Îl plesnesc peste braţe, dând să le îndepărtez.

– Dacă mi-ai fi fost prieten... dacă ţi-ar fi păsat, m-ai fi ajutat!

– Fir-ar al naibii să fie, Beth, fac toate astea pentru că te iubesc!

Inima mea mai bate o dată şi se opreşte, iar lumea devine înspăimântător de inertă. O zăresc, în ochii lui: sinceritatea. Scutur din cap.

– Ca prieten, şoptesc. Mă iubeşti ca prieten.

Ne fixăm reciproc cu privirile. Piepturile ni se ridică şi coboară cu repeziciune.

– Spune-mi, Isaiah. Spune-mi că mă iubeşti ca un prieten.

El tace, şi-mi simt mintea de parcă ar fi în pragul dezmembrării.

- Spune-o!

Nu vreau să am de-a face acum cu aşa ceva. N-am vreme pentru aşa ceva. Încerc să-l ocolesc.

– Mă duc s-o iau!

– Pe naiba, şuieră el, aplecându-se.

Umărul lui îmi atinge mijlocul şi, în câteva secunde, capul îmi atârnă pe spinarea lui şi picioarele încearcă să-l lovească. Ţip şi privesc, cu ochii înceţoşaţi, cum distanţa dintre mine şi mama crește tot mai mult.

Portiera unei maşini se deschide. Isaiah îmi lasă corpul să lunece de pe umărul lui, îmi pune o palmă pe creştet şi-şi foloseşte forţa şi gabaritul ca să mă împingă pe bancheta din spate, în acelaşi timp împiedicându-mă să ţâşnesc afară. Portiera se închide cu zgomot, iar Isaiah mă strânge ca un cleşte ucigător de încheietura

mâinii. Îmi sucesc brusc capul spre stânga. Cealaltă portieră. E încuiată. Dau să-mi smucesc încheietura, ca să-mi recapăt libertatea şi s-o deschid, dar Isaiah nu-şi slăbeşte strânsoarea.

Maşina ţâşneşte în marşarier, iar motorul scânceşte odată cu acceleraţia.

– Ce mama naibii ţi-ai închipuit, Beth?

Fac ochii mari. Noah îşi reazemă spatele de portiera din dreapta ţinând cu o mână volanul. Nici măcar nu-mi aşteaptă răspunsul!

– A zis Isaiah c-o să te-ntorci după maică-ta, dar am crezut că poate o să ai destulă minte ca să stai la distanţă. Dumnezeule, bine măcar că eşti previzibilă. Credeai că n-o să ne gândim c-o să treci pe la barul ăla blestemat, înainte să te duci în apartamentul ei? Isaiah, aminteşte-mi să-l plătesc în plus pe Denny, pentru el ne-a sunat, naibii, atât de repede.

Denny. Trădător nemernic. El i-a anunţat pe Noah şi pe Isaiah c-o să mă duc după mama.

– Cum ai ajuns în Louisville? se interesează Isaiah, cu o voce înfricoşător de calmă.

– Du-te dracului!

El mi-a spus că mă iubeşte. O sudoare rece îmi ţâşneşte prin pori şi încep să tremur din tot corpul. Cel mai bun prieten al meu mi-a spus că mă iubeşte. Şi mama… El m-a forţat s-o părăsesc pe mama.

– L-ai convins pe ticălosul ăla de Ryan, care te tot sâcâie, să te aducă?

Îi arunc o privire lui Isaiah, iar el scapă o înjurătură. Îmi smucesc încheietura din strânsoarea lui.

– Dă-mi drumul!

În ochii întunecaţi ai lui Isaiah dogoreşte furia şi, dacă furia asta n-ar fi venit din partea lui, sigur m-ar fi înfricoşat. Are genul acela de furie rece. De furie stăpânită. Genul acela de furie care izbucneşte dacă e înteţită prea tare şi pentru prea mult timp.

– Nu, până când nu încetezi să gândeşti ca o idioată şi să faci tâmpenii. Puteai să mori. Trent se tot laudă în bar de-atâtea săptămâni, despre cum o să te sfâşie din toate mădularele dacă te mai vede vreodată. Pe tine te socoteşte vinovată pentru că au năvălit poliţiştii în apartamentul lui, în săptămâna de după ce-ai plecat în Groveton. El uită, totuşi, că are duşmani peste tot.

Parcă aud un pocnet în cap şi tresar, zguduindu-mă din tot corpul. Am vorbit cu Isaiah seară de seară şi n-a pomenit niciodată despre bârfa asta locală. O bârfa care m-ar fi îndemnat să trec mai devreme la acţiune. Dacă Trent mă socoteşte pe mine vinovată, atunci o învinovăţeşte şi pe mama, şi lui deja îi face mare plăcere s-o bată fără niciun motiv. Isaiah m-a luat de lângă mama şi a lăsat-o pe ea acolo, cu nemernicul ăla.

Degetele lui Isaiah îmi strâng încă încheietura, iar eu nu vreau ca un Iuda trădător să mă atingă. Ridicându-mi piciorul de pe podeaua maşinii, îl izbesc, încă o dată şi încă o dată.

– Dă-mi… drumul… imediat!

Îmi eliberează braţul şi-mi îndepărtează piciorul de el.

– Ce naiba ai?

– Ai lăsat-o acolo să moară!

Isaiah izbeşte cu pumnul spătarul scaunului lui Noah şi se prăbuşeşte pe locul lui. Îşi lasă capul să-i cadă pe spate şi-şi apasă pleoapele închise cu degetul mare şi cu cel arătător.

Notele monotone şi amare ale unui cântec cu Nine Inch Nails se aud la radio, iar eu mă ghemuiesc în colţul meu din maşină, trăgându-mi genunchii la piept. Inima mă doare la unison cu versurile. E o frază acolo, întipărită în sufletul meu, stihuri vorbind despre oamenii pe care-i iubeşti şi care, în cele din urmă… dispar[24].

[24] Este vorba despre piesa *Hurt* (*Suferinţă*), în al cărei refren ultimele două versuri sună astfel: *Everyone I know/ Goes away in the end* (*Toţi cei pe care-i cunosc/ Până la urmă dispar.*)

Isaiah m-a luat de lângă mama; el nu vrea să mă ajute ca s-o salvez... el mi-a spus că mă iubeşte. Ceea ce însemnase până acum cea mai dragă şi mai puternică legătură s-a prefăcut într-o frunză care se veştejeşte şi moare pe un vrej în descompunere.

Cred că totul, în viaţă, are, cu adevărat, un sfârşit.

Acum zece minute, am ieşit de la antrenament şi am văzut că ea nu mai e. Cât timp am stat acolo, pierzându-mi minţile, încercând să hotărăsc ce e de făcut, Beth a plecat să se distreze cu prietenii ei. Am intrat în panică, întrebându-mă dacă n-ar fi cazul să-l sun pe Scott, sau poliţia, sau pe tata. Mi-am imaginat supărarea lui Scott şi m-am gândit cât de furios o să fie tata când o să afle că am pierdut-o pe nepoata eroului nostru local.

Dar, cel mai mult, mi-am făcut griji pentru Beth. M-am rugat să nu fie cumva vătămată sau speriată. Iar acum mă simt ca un neghiob.

De câteva minute, maşina lor s-a oprit în apropiere, iar acum Beth se ceartă cu excesiv de tatuatul punker pe care l-am mai văzut şi cu altă ocazie. Nu îndrăznesc să-mi clintesc un muşchi, fiindcă mă îngrozeşte gândul că aş fi în stare să-i smulg lui Beth fiecare fir de păr negru de pe cap. Postându-mă cu fermitate lângă jeep-ul meu, privesc cum Beth şi prietenul ei punker îşi continuă discuţia lor înfierbântată.

Beth m-a jucat pe degete aşa cum n-am mai păţit-o în viaţa mea. Am comis o greşeală teribilă. M-am străduit să-mi placă Beth. Dă-o naibii. N-are decât să-şi ducă viaţa de râpă. În definitiv, a fost de acord să meargă cu mine la petrecerea de vineri. Deci, am câştigat pariul. Provocarea a fost onorată.

Beth o rupe la fugă de lângă porcăria aia de maşină.

– Beth! strigă Tatuatul, apucând-o de o gaică a pantalonilor! Tu nu pleci. Nu așa.

Tresar, dar mă silesc să rămân nemişcat. Ea îl preferă pe individul ăsta. M-a lăsat pe mine ca să fie cu el.

– Atunci, ţine-ţi promisiunea pe care mi-ai făcut-o, Isaiah. Ia-mă. În seara asta!

Îl caută cu privirea şi disperarea care-i schimonoseşte chipul face ca urmărirea scenei să devină

stânjenitoare. Nu ştiu ce răspuns o căuta ea, dar îmi dau seama că el nu-l are. îl văd întorcându-şi capul şi lăsându-şi ochii în jos. Celălalt tip închide portiera mașinii şi se apropie fară grabă de ei, dar păstrând oricum distanţa.

Grozav, din nou şansele sunt de doi la unu împotriva mea. Asta, presupunând că mi-ar păsa îndeajuns cât să mă amestec. Ceea ce nu e cazul.

Isaiah aruncă o privire spre tipul celălalt.

– Ai zis mereu că-ţi doreşti un cămin, iar acum uite că ai unul.

Beth clipeşte mirată.

– Nu pe ăsta!

Îmi îndrept spinarea. Tupeul care o face să pară uriaşă s-a evaporat. E mică. Foarte mică. Mai ales când o vezi faţă-n faţă cu doi tipi ameninţători. Nu numai că pare mică, dar pare şi foarte… pierdută.

– Aşteaptă până când termini liceul. Mai ai doar câteva luni. Am vorbit cu Noah şi…

La auzul numelui Noah, Beth îşi smuceşte capul în sus şi furia începe să-i dogorească în ochii ei albaştri.

– Mi-ai promis!

– Beth.

Tipul celălalt, Noah, după cum deduc, foloseşte un ton calm, despre care până şi eu ştiu c-o s-o scoată din sărite.

– Locul tău e în Groveton, îi zice el.

Ca un fulger negru, Beth se repede spre Noah. Palma ei se avântă şi-l plesneşte peste faţă. Sunetul se reverberează în pereţii magaziei. Văd pieptul lui Beth opintindu-se, în timp ce ea icneşte după aer.

– Du-te naibii!

Mă desprind de jeep. Ce naiba mai e şi asta? Noah îşi pipăie uşurel obrazul, apoi îşi înclină capul, parcă vrând să elibereze încordarea.

– Începusem să mă simt lăsat pe dinafară după micul tău spectacol de lângă complexul de apartamente, zice el.

– Tu eşti de vină! ţipă ea. Tu, şi Echo, şi noua voastră viață! Tu l-ai întors pe Isaiah împotriva mea, din cauză că ţi-e prea frică să fii adevărat. Tu vrei să fii fals. Exact ca a ta iubită!

Tatuatul – Isaiah – o apucă de braţ pe Beth şi-o smuceşte de lângă Noah. Ce naiba, nu se poate! Punker sau nu, o fată e într-o situaţie gravă dacă loveşte un tip şi un bărbat n-ar trebui niciodată să atingă o fată. Degetele mi se strâng în pumni în timp ce mă apropii cu paşi apăsaţi.

– Ia mâna de pe ea!

– Groveton, rosteşte Isaiah, fără să mă ia în seamă. Cu unchii tău. Exact acolo îţi e locul, adaugă el, arătând spre sud, departe de Louisville, către casă. Lumea aia poate să-ţi ofere ceea ce eu nu pot. Deocamdată. Tu doar aşteaptă până termini liceul.

– Dac-ai crezut în ceea ce-ai spus, zice ea, cu o voce joasă, ca mârâit, atunci o să-ţi respecţi promisiunea chiar acum.

O umbră întunecată pare să-i cuprindă faţa individului, așa că-mi iuţesc paşii.

– Ţi-am zis s-o laşi în pace, îl avertizez, deşi inima îmi bate cu putere în piept.

Doi contra unul. Sorţii sunt potrivnici, dar o să-i iau aşa cum sunt.

– Nu îndrăzni să-mi arunci asta în faţă, îi zice Isaiah, după care îşi desprinde privirea de Beth şi-o îndreaptă spre mine. Problema asta nu te implică, omule, aşa că stai dracului deoparte.

– Nu mă implică, pe naiba! Ea a venit aici cu mine şi-o să meargă acasă tot cu mine. Orice i se întâmplă în intervalul ăsta mă priveşte!

Isaiah îşi răsuceşte puţin corpul spre mine.

– Vorbeşti de parcă ea ţi-ar aparţine.

– Isaiah, şopteşte Beth. Încetează.

Deşi e doar o jumătate de metru între noi, mai fac un pas, cu toţi muşchii pregătiţi pentru luptă.

– A început să-mi aparţină din clipa în care ai pus mâna pe ea!

El reduce şi mai mult distanţa, iar acum suntem nas în nas. Faţa lui e la doar câţiva centimetri de a mea. Furia îi radiază din corp.

– Ea nu-ţi aparţine. E a mea şi nu-mi place cum te porţi cu ea.

Un braţ firav se strecoară între trupurile noastre.

– Isaiah, rosteşte Beth. Las-o baltă.

– Cum mă port cu ea? repet, întrebându-mă în sinea mea dacă individul ăsta o fi cumva sub influenţa drogurilor. Nu mi se pare că ea te-ar vrea în preajmă!

– Ryan, termină, te rog!

N-am mai auzit-o până acum pe Beth să folosească un ton rugător şi-mi vine s-o privesc, ca să-mi confirm că vorbele astea chiar au ieşit din gura ei, dar nu îndrăznesc. Menţin un viguros contact vizual cu nemernicul din faţa mea.

Un zâmbet dement îi arcuieşte buzele lui Isaiah.

– Tu crezi că te vrea pe tine? Asta e impresia ta? Că eşti vreun soi de bărbat adevărat pentru că o torturezi la şcoală? Pentru că-i pui pe tapet secretele? Pentru că o umileşti? Tu crezi că ea vrea un bărbat care o face să plângă?

– Isaiah! urlă Beth.

Braţul lui îşi ia avânt şi acelaşi lucru îl face şi al meu. O siluetă înaltă se repede din stânga mea şi, în loc să primesc lovitura pe care mă pregăteam s-o întorc, văd cum Noah îl împinge pe Isaiah peste o maşină.

– Stai calm, frate! îl sfătuieşte el.

– Cum de-ai putut?!

M-am aşteptat să văd privirea lui Beth, glacială, acuzatoare, îndreptată spre mine. Dimpotrivă, îl fixează pe Isaiah. Tremură din tot trupul şi-şi freacă braţul

stâng cu mâna ei dreaptă. O mişcare continuă, repetată iar şi iar.

– Cum de-ai putut să-i spui asta?

Isaiah clipeşte şi furia se scurge din el.

– Beth…

– Să mergem! zice ea, repezindu-se spre jeep.

Nu e nevoie să-mi spună de două ori. Înfig cheia în contact înainte să închid portiera şi demarez în urletele motorului din parcare. Ajungând pe şosea, îmi închei centura de siguranţă, iar Beth îşi lasă capul pe geamul din dreapta ei.

Caut în mine furia pe care am resimţit-o mai devreme şi încerc să găsesc o cale de a-i aduce învinuiri. Ea a fost cea care a plecat. Ea a fost cea care şi-a petrecut timpul cu tipii ăştia doi. Numai că singurul gând care mi se rostogoleşte prin minte e acuzaţia stropşită de Isaiah la adresa mea: că am facut-o să plângă.

Viaţa e ca şi cum aş fi legată cu lanţuri de fundul unui iaz cu apă mică, ţinând ochii deschişi şi neavând aer. Zăresc imagini deformate ale fericirii şi luminii, ba chiar aud râsete înfundate, dar totul e de neatins pentru mine, care zac într-o agonie sufocantă. Dacă e adevărat că moartea e opusul vieţii, atunci sper ca moartea să fie ca o plutire.

Nu m-am certat niciodată aşa cu Isaiah şi cu Noah. Niciodată n-am crezut că Isaiah ar putea să mă trădeze, dar asta a făcut. I-am încredinţat secretele mele celui mai bun prieten: secrete pe care nu le-am spus vreodată altei fiinţe însufleţite. El ştie despre tatăl meu, ştie despre mama, ştie de câte ori palma unui bărbat mi-a plesnit faţa... ştie că Ryan, că felul în care-mi oferă prietenia, când eu ştiu că vrea doar să se joace cu mine, mă face să sufăr.

Rezemându-mi fruntea de geamul portierei din dreapta, privesc în oglindă cum numeroasele linii albe de pe mijlocul şoselei rămân în urmă, cu repeziciune. Pe drumul cu două benzi care duce spre casa unchiului meu, Ryan depăşeşte un tractor cu remorcă, sărind uşor de la 70 la 100 pe oră. Iar eu îmi doresc, întrucâtva, să fi avut curajul de a deschide portiera şi de a mă lăsa să cad afară.

M-ar durea, dar apoi suferinţa ar dispărea, după ce aş muri.

Toată suferinţa. Durerea de nedescris din piept, apăsarea din cap, nodul vârtos din gât... toate ar dispărea.

Am parcurs drumul în tăcere. Nu ştiu precis dac-a fost o tăcere incomodă, fiindcă sunt în pragul amorţelii. Îmi doresc amorţeala. Tânjesc după amorţeală. Vreau să fiu euforică.

Jeep-ul virează la stânga şi ne începem călătoria pe lunga alee a casei. Stomacul îmi chiorăie. N-am mai ajuns să mâncăm.

Când ajungem în faţa casei, Ryan scoate jeepul din viteză și imediat opreşte motorul. Urăsc locurile de la ţară. Fără lumini, pădurile şi câmpurile se transformă în locuri de joacă pentru coşmarurile mele. Mi se zbârleşte pielea gândindu-mă la diavolul care aşteaptă în întuneric să mă înhaţe şi să mă arunce în neant.

Ryan ar putea să facă o mulţime de lucruri. Ar putea să urle la mine. Ar putea să intre în casă şi să-i spună totul lui Scott. Ultima variantă ar face din el copilul integru care ar vrea Scott să devin. În acelaşi timp, mi-ar zdrobi şi ce-a mai rămas din viaţa mea. Scott ar trimite-o pe mama la închisoare.

Iar eu? Eu aş vrea să mor.

Acum patru ore, mândria nu mi-ar fi permis nicidecum să pronunţ cuvintele astea, dar nu mi-a mai rămas nimic pe dinăuntrul

– Iartă-mă.

Broaştele orăcăie pe malurile pârâului care mărgineşte ferma lui Scott. Ryan nu-mi răspunde şi nu i-o iau în nume de rău. Chiar n-ar avea ce să-i mai spună unei fete ca mine.

– Te-ai jucat cu mine ca să-ţi faci rost de un drum în Louisville, zice până la urmă, privindu-şi cheile din mâini.

– Da.

Şi dacă planul meu ar fi dat roade, acum aş fi fost plecată, iar unchiul meu l-ar fi socotit pe el vinovat.

– Ai plănuit să te întâlneşti cu individul ăla, în loc să-ţi petreci timpul cu mine.

– Da, zic din nou, pentru că el merită sinceritate şi e cel mai sincer răspuns pe care aş putea să i-l dau.

El îşi răsuceşte pe deget inelul cu chei.

– Din clipa în care ai pus piciorul în Taco Bell, n-ai însemnat nimic mai mult decât o provocare. Chris şi

Logan m-au provocat să-ţi obţin numărul de telefon, după care am fost provocat să te invit la o ieşire împreună.

Cuvintele lui mă ustură, dar mă lupt să împiedic ca durerea să iasă la suprafaţă. La ce-aş fi putut să mă aştept? El e tot ce înseamnă normal pe lumea asta. Eu sunt tot ce e anormal. Tipii ca el nu se uită la fete ca mine.

– A fost cât pe-aci să mă iau la bătaie pentru tine.

– Ştiu, încuviinţez eu, după care pronunţ încă o dată cuvintele alea rare: Iartă-mă.

Ryan vâră cheia în contact şi porneşte motorul.

– Mi-ai rămas datoare. Vin să te iau vineri la şapte. Fără şmecherii de data asta. O seară normală. Mergem la petrecere, stăm o oră, eu îmi câştig pariul şi-mi onorez provocarea, după care te duc înapoi acasă. Tu reîncepi să mă ignori. O să te ignor şi eu.

– Foarte bine, răspund.

Ar trebui să fiu bucuroasă, dar nu sunt. Asta e ceea ce crezusem că-mi doresc. Numai că, dincolo de amorţeală, o suferinţă aşteaptă să mă tortureze. Deschid portiera jeepului, cobor şi o închid fără să mai privesc înapoi.

Legile statului îmi interzic să arunc în mai mult de cincisprezece runde pe săptămână. La meciurile de joia sunt convocat numai în cazul în care ceilalţi doi aruncători ai noştri ne dau țeapă. Acum trei runde, când m-a introdus antrenorul în echipă, erau atât de adânciţi încât nici nu vedeam lumina zilei. Nu-i vorbă că nici nu ne prea lăsa ploaia.

A tot plouat de două săptămâni. Două săptămâni de meciuri amânate. Două săptămâni cu petreceri contramandate. Două săptămâni cu mine şi cu Beth ignorându-ne reciproc.

Toată lumea pronostichează că ploaia va înceta diseară şi că petrecerea în aer liber se va desfăşură, în sfârşit, mâine. Sunt gata şi eu: nerăbdător să câştig pariul şi s-o scot pe Beth, în mod oficial, din viaţa mea.

La capătul celei de-a şapte runde, scorul fiind egal, sunt nevoit să reţin această ultimă lovitură ca să trimit partida în prelungiri. Ploaia uşoară îmi răcoreşte fierbinţeala de la ceafă. Picăturile acumulate pe cozorocul şepcii îmi cad când mă mişc. Mingea e alunecoasă. La fel şi palma mea. Urăsc să joc pe ploaie, însă cei din liga superioară joacă mereu şi în astfel de condiţii.

Ploaia se înteţeşte. Abia dacă mai pot descifra semnalele lui Logan. Din obişnuinţă, privesc mai întâi spre alergător, dar nu reuşesc să văd nimic, naibii. Mă răsucesc spre spate, dar intervine sunetele naturii, influenţând jocul: tunete şi fulgere.

– Afară de pe teren! strigă arbitrul.

Crampoanele mi se afundă în noroi în timp ce mă îndrept spre banca de rezerve. E a treia întrerupere a meciului din cauza ploii. Alta n-o să mai fie. Partida e terminată.

– Bine jucat, băieţi, ne felicită antrenorul, bătându-ne cu palma pe spinările leoarcă, pe măsură ce intrăm în

spaţiul băncii. Aveţi grijă cum conduceţi spre casă. Se apropie o vreme foarte rea.

Ploaia răpăie pe copertina băncii. Nu văd ce rost are o copertină, când totul de sub ea e ud. Băncile. Echipamentul. Genţile noastre. Îmi schimb repede încălţămintea, legându-mi şireturile pantofilor Nike mai strâns şi mai iute decât în mod normal.

Cunoscându-mă mai bine decât oricine altcineva, Chris îşi strecoară trupul masiv pe bancă, alături de mine.

– N-am pierdut, îmi zice.

Partidele întrerupte din cauza ploii nu contează în clasament.

– Dar nici n-am câştigat, i-o întorc eu.

– Ne-ai fi scos tu la liman.

– Poate, răspund, ridicându-mă şi punându-mi geanta pe umăr. Dar nu se ştie niciodată.

Ceilalţi colegi de echipă trăncănesc între ei, îşi schimbă încălţările şi aşteaptă pe bancă să se mai domolească ploaia. Eu n-am chef de companie şi sunt deja ud. Ploaia îmi răpăie pe spinare în timp ce mă îndrept spre locul de parcare.

– Hei! strigă Chris, alergând ca să mă ajungă din urmă. Care-i faza, cumetre?

– Niciuna.

– Nu-mi vinde mie gogoşi, urlă el peste zgomotul ploii. De două săptămâni încoace eşti o acritură ambulantă.

Deschid portiera jeepului şi-mi arunc geanta pe bancheta din spate. Beth. Asta e faza, dar nu pot să-i spun aşa ceva lui Chris. O să-mi ies din pasa proastă mâine, când se va termina cu ploaia şi Beth va merge cu mine la petrecere.

– Poate că mie o să-mi spună!

Apărută lângă Chris, Lacy arată ca un şobolan înecat, cu părul ei lipit de faţă. Când a început ploaia, acum o oră, ea şi-a căutat adăpost în maşina lui Chris.

– Du-mă acasă, Ryan.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fiu închis într-o maşină împreună cu ea.

– Nu eu sunt iubitul tău.

– Nu, urlă ea, peste zgomotul unui alt tunet care face să vibreze cerul. Tu eşti prietenul meu.

Îl pupă pe Chris pe obraz şi dă fuga spre portiera din dreapta. Arunc o privire spre prietenul meu, iar el clatină din cap în semn afirmativ.

– Nu vrea să mai fie supărată pe tine.

Mă arunc în jeep şi pornesc motorul. În stilul ei characteristic, Lacy se pune pe treabă, pornind căldura şi prinzând postul ei de radio preferat, specializat pe country, abia apoi lăsând volumul mai mic.

– Tu şi Beth v-aţi certat cumva?

Ştergătoarele de parbriz se tânguiesc într-un ritm rapid în timp ce scot maşina din parcare şi mă întreb cât o şti Lacy. N-am spus nimănui că am fost cu Beth în Louisville.

– Asta ţi-a spus ea?

– Nu. Am reuşit, în fine, să fac rost de numărul ei de telefon, acum două săptămâni, şi unchiu-său mi-a zis că voi doi aţi ieşit împreună.

Încerc să calculez în ce măsură afectează asta pariul.

– Lui Chris i-ai spus?

– Nu e treaba mea să umblu cu vorbe. Ai luat-o cu tine în Louisville ca urmare a provocării?

– Da.

– Atunci, înseamnă că pariul s-a consumat. De-aia ai tot ignorat-o?

Tac. De ce m-o face Lacy să mă simt ca un ticălos? Beth e cea care mi-a făcut figura. Îmi e datoare la faza asta.

– Ea se poartă mizerabil cu tine, Lace. De ce-ţi mai pasă?

Lacy locuieşte nu departe de complexul sportiv din localitate. Intru pe aleea casei şi privesc unduirea ferigilor căţărătoare de pe veranda ei în bătaia vântului.

– Ea mi-a fost prietenă.

– Ţi-a fost! Ea a fost...

Lacy ridică amândouă mâinile spre mine.

– Opreşte-te. Ascultă-mă. Eu nu sunt ca tine. Niciodată n-am fost ca tine. Tu, în orice situaţie ai intra, totul devine în mod automat perfect. Eu nu sunt perfectă. N-am fost niciodată.

Ce tot vorbeşte? Dacă Lacy ar şti măcar cât de distrusă e familia mea... dac-ar şti că, după plecarea lui Mark, ea se stinge încetul cu încetul...

– Nici eu nu sunt perfect.

– N-ai de gând să taci? Dumnezeule, în majoritatea ocaziilor nu pot să scot de la voi niciun rahat, dar ori de câte ori încerc să SPUN ceva care chiar merită auzit, unul dintre voi mă întrerupe. Aşa că, ţine-ţi gura!

Îi fac semn cu mâna să continue.

– Eu n-am fost pe placul nimănui, Ryan. Tati a hotărât să ne mutăm în Groveton când aveam patru ani, iar eu am ştiut că nu mă place nimeni. Mama a tot încercat să-mi găsească prieteni de joacă, m-a înscris la grădiniţă, dar, orice s-ar fi întâmplat, eu tot o intrusă am fost considerată. Nu sunt ca tine. Nu sunt nici Logan. Nu sunt nici Chris. Eu nu pot să-mi urmăresc genealogia până la strămoşii fondatori ai oraşului. Eu nu pot să mănânc pui la masa de duminică împreună cu bunica, după biserică, din cauză că ea nu locuieşte în casa vecină, ci la trei state distanţă.

Mă scarpin la ceafă, neştiind dacă ar trebui să spun ceva; şi, dacă da, ce anume. Lacy n-a părut niciodată că i-ar păsa de ceea ce crede lumea despre ea.

– Noi nu te-am tratat niciodată diferenţiat, îi zic, însă ea oftează adânc.

– De ce crezi că tot umblu cu voi de printr-a şasea? Ai impresia că mă omor chiar atât de mult după baseball?

Chicotesc încet.

– Să nu te audă Chris zicând că nu eşti un suporter pătimaș.

– Îl iubesc, răspunde ea şi înţeleg din asta că iubeşte, de asemenea, tot ce iubeşte el. Oricum, continuă Lacy, ideea e că lui Beth i-am plăcut. Când Gwen a fost rea cu mine...

Deschid gura ca să protestez, însă ea îşi îndreaptă degetul arătător spre mine şi mijeşte ochii.

– Să n-aud o vorbă. Întâi, că ţi-am zis să taci. Al doilea, că e monologul meu, nu al tău. Al treilea, că ea e o căţea. După cum spuneam, când Gwen şi-a dat arama pe faţă şi a renunţat la prefăcătoria ei de gen *mă dau drept perfectă astfel încât toată lumea să mă adore*, mi-a făcut viaţa un infern. Am fost etichetată ca fiind o ciudăţenie încă dinainte să încep grădiniţa şi, cu toate astea, Beth a ţinut la mine. Când m-a făcut Gwen să plâng, Beth m-a luat de mână şi mi-a spus că mă iubeşte. Când prietenele lui Beth mi-au zis că n-am voie să mă joc la leagăne, Beth le-a îmbrâncit deoparte şi mi-a zis că leagănele sunt ale mele. Beth m-a învăţat ce înseamnă să ai prieteni. Nu ştiu ce naiba s-a întâmplat cu ea de când am fost în clasa a treia şi până acum, dar îi sunt datoare. Uite care-i treaba: ţin la tine, şi ţin la ea, dar îţi jur pe Dumnezeu că te rup în bătaie dacă-i faci vreun rău.

Lacy mi-a azvârlit în faţă prea multe ca să le pot prelucra, aşa că mă opresc la ceea ce mi-e familiar.

– O să mă rupi în bătaie?

Ea schiţează un zâmbet.

– Bine, poate că nu, dar o să mă enervez şi nu-mi place să fiul enervată pe tine.

Nici mie nu-mi place ca ea să fie enervată pe mine.

– Ea o să vină cu mine la petrecere.

Dezamăgirea îi umbreşte chipul.

– Provocare sau însotitoare?

– Provocare, îi răspund, pentru că nu mint faţă de prieteni. Dar Beth ştie asta, adaug.

– Dacă ea ştie, asta nu înseamnă o încălcare a regulilor?

– N-avem un regulament stabilit, răspund eu, ridicând din umeri.

Lumina se aprinde pe verandă şi uşa de la intrare se deschide. Prin ploaia torenţială, abia dac-o zăresc pe mama lui Lacy. Îi fac nu semn de salut cu mâna. După o clipă, ea îmi răspunde la fel.

– Ea crede că eu şi Chris nu facem altceva în maşină decât să ne giugiulim, mă informează Lacy, însoţindu-şi cuvintele cu un gest al mâinii menit să înlăture orice alte comentarii legate de giugiuleala dintre ea şi Chris din maşină, ceea ce e perfect, din punctul meu de vedere.

Mai degrabă prefer să mă gândesc la Beth. Cine o fi ea? Fata despre care Lacy jură că e o prietenă adevărată? Fata cu părul blond care adora panglicile şi rochiţele împopoţonate? Fata care mi s-a vârât pe sub piele şi a rămas acolo? Fata îndeajuns de puternică, încât să-mi spună în faţă ce crede cu adevărat despre mine? Fata care pare uneori atât de micuţă şi de lipsită de apărare, încât mă mir cum de supravieţuieşte pe cont propriu în lumea asta? Poate că Lacy o să mă urască pentru cuvintele mele următoare, dar trebuie să le spun.

– Poate că Beth nu e cine crezi tu că ar fi.

– Ce nostim, replică Lacy. Tocmai voiam să-ţi zic şi eu acelaşi lucru.

BETH

Ryan schimbă viteza când se termină drumul asfaltat şi roţile jeepului încep să calce pietrişul. Vântul îmi spulberă părul peste faţă şi peste gât, pişcându-mă precum minusculele tentacule ale unei meduze. Aprinde farurile când soarele coboară mai mult spre apus,

făcând ca pădurile din jurul nostru să se cufunde îl penumbră.

În afara saluturilor de o voioşie forţată pe care le-am schimbat sub privirea vigilentă a mătuşii mele, eu şi Ryan nu ne-am adresat nici măcar o vorbă de când a venit să mă ia de acasă. Cuvintele pe care mi le-a aruncat în faţă acum două săptămâni încă mă dor: pentru el, n-am fost nimic mai mult decât o provocare.

Manifestările de prietenie, zâmbetele, cuvintele drăguţe… toate au fost numai un joc. În adâncul sufletului, am ştiut-o mereu, dar o parte din mine a sperat la mai mult. Mi-am îngăduit speranţa. Proasta de Beth, făcând o nouă greşeală prostească. Ăsta-i destinul meu.

– Ştii ce, e nepoliticos să trimiţi mesaje pe telefon atunci când ieşi cu altcineva, mă atenţionează Ryan, cu o mână pe volan şi înclinat trufaş spre portieră. Mai ales că te-am salvat.

Nu-i acord atenţie şi fixez cu privirea telefonul. Fiindu-i datoare, am acceptat să stau o oră cu el la petrecere. N-am fost de acord şi cu conversaţiile.

Permanentele zguduituri şi zgâlţâieli din jeepul lui fac ca lectura mesajelor lui Isaiah să devină aproape imposibilă. E prima oară când am găsit suficient curaj ca să le deschid. Toate mesajele spun acelaşi lucru: îmi pare rău.

Şi mie. Îmi pare rău că am avut încredere în el. Îmi pare rău că m-a trădat. Îmi pare rău pentru gândul că aş fi capabilă să-i citesc mesajele fără ca inima să-mi zvâcnească de parcă ar fi atacat-o un roi de albine. Îmi doresc ca povara să dispară. Îmi doresc ca durerea să dispară. Cum aş putea să-l iert pentru că i-a divulgat lui Ryan secretul meu? Cum aş putea să-l iert pentru că m-a forţat să-mi părăsesc mama?

Şi, chiar mai rău decât atât, cum aş putea să mai vorbesc cu el acum, când ştiu că mă iubeşte şi ştiu, dincolo de cuvinte, că eu nu simt la fel? Simt o încordare

în gât. Isaiah e siguranţa mea. Totdeauna a fost. E locul în care aterizez când lumea se prăbuşeşte în haos. Au existat momente când am crezut că între noi ar putea să fie ceva mai mult, dar atunci... aş îngheţa de tot. Eu şi Isaiah am fost sortiţi să fim prieteni şi iată că acum îmi pierd singurul meu prieten.

Telefonul îmi vibrează în mâini. E ca şi cum el ar simţi că, în sfârşit, sunt pe recepţie. *Sună-mă. Scrie-mi. Te rog.*

Arunc telefonul pe podeaua jeepului lui Ryan. Dacă i-aş răspunde la mesaje lui Isaiah n-aş face decât să sporesc suferinţa... pentru amândoi.

Ryan se concentrează asupra drumului, părând adâncit în gânduri. Mi-aş fi dorit să fi avut viaţa lui. Fără suferinţe. Fără probleme. Numai bună dispoziţie şi libertate.

– Te simţi bine? mă întreabă Ryan, surprinzându-mă că mă zgâiesc la el şi-mi amintesc mie însămi că sinceritatea care-i scaldă ochii căprui nu e autentică.

Sportivii sunt pricepuţi în a se preface. Părul i se iţeşte de sub șapca de baseball pe care o poartă cu cozorocul spre ceafă. Schimbă din nou viteza şi muşchii braţului i se unduiesc odată cu mişcarea. E oarecum sexy. Nu oarecum: Ryan chiar e sexy.

– De ce suntem pe un drum de pământ? Am reuşit să ajungem la capătul lumii civilizate?

– E un drum de pietriş, mă corectează Ryan. E drumul spre casa mea.

Casa lui. Să fim serioşi. Nemernicul ăla de Luke, din fosta mea mea şcoală, mi-a *arătat* şi el casa lui.

– Nu mi-o trag cu tine.

– Şi vorbeşti atât de încântător. Probabil că i-ai avut la degetul mic pe toţi băieţii din Louisville.

Îşi flexează degetele şi apucă din nou volanul, după care îmi explică, nonşalant:

– E calea cea mai scurtă spre petrecere.

Ryan mă urăşte şi nu i-o iau în nume de rău. Eu mă urăsc pe mine însămi. Iar ceea ce urăsc mai mult decât orice în clipa asta a că o parte din mine se simte atrasă de Ryan. El a sărit în apărarea mea precum prinţul pentru prinţesă, în basmele pe care obişnuia să mi le citească Scott când eram mică. Eu nu sunt o prinţesă, însă Ryan e un cavaler. Doar că-i aparţine alteia.

– Eşti sigură că te simţi bine? Arăţi cam palidă.

– Mă simt foarte bine!

Urăsc nuanţa tăioasă cu care mi-au ieşit cuvintele. Fantastic. Am urlat la el. Acum pot să mă simt ca un rahat şi din cauza asta.

Ryan trece ca vântul pe lângă ceea ce presupun că e casa lui, o clădire cu un singur nivel şi un garaj enorm alături, şi schimbă din nou viteza când dăm de iarbă. Jeepul zvâcneşte înainte, aruncându-mă pe scaun de parcă aş fi într-un montagne-russe. Mă prind de mânerul din tavan şi Ryan izbucneşte în râs. Un zâmbet dement îi luminează chipul şi, încă o dată, mă simt atrasă spre el.

Acum Ryan stă drept, nu se mai apleacă în partea opusă mie şi ţine volanul cu o mână, iar cu cealaltă schimbă vitezele în timp ce năvălim la vale spre un pârâu. Jeepul accelerează de parcă am fi un bulgăre de zăpadă la un pas de a declanşa o avalanşă. Încep să văd în minte variantele. Prăbuşirea. Apa. Zguduitura. Nămolul. Inima îmi bate mai repede în piept şi, pentru prima oară după atâtea săptămâni, mă simt vie.

Motorul urlă, iar Ryan apasă mai tare pe acceleraţie. Roţile jeepului ating pietrele. Atât eu, cât şi Ryan chiuim şi urlăm în timp ce apa împroaşcă vehiculul şi izbeşte parbrizul, orbindu-ne. El își mână jeepul mai departe, mai repede, dincolo de pârâu, peste stânci. Îndrăznind să-şi continue drumul, chiar dacă eu n-am habar ce-o fi de partea cealaltă.

Ștergătoarele de parbriz prind brusc viaţă, limpezindu-ne vederea, şi Ryan smuceşte volanul spre dreapta ca să evite un copac rășchirat mai mult.

Pătrunde într-un luminiş şi opreşte motorul. Aud râsete şi inspir icnit când îmi dau seama că sunt ale mele... și ale lui. Laolaltă. Sună drăguţ. Oarecum ca un fel de muzică.

Ryan are din nou zâmbetul acela. Zâmbetul lui autentic, care-mi face stomacul să tresalte. L-a avut şi în Taco Bell. L-a avut şi când ne-a făcut prezentările Scott. Îi apare cu o atât de mare uşurinţă și, pentru o clipă, îmi îngădui să cred că zâmbetul lui e pentru mine.

– Zâmbeşti, remarcă el.

Îmi pipăi instinctiv faţa, ca şi cum m-ar surprinde vestea.

– Ar trebui să faci asta mai des. E drăguţ, continuă el, apoi, după o mică pauză: Eşti drăguţă.

Inima îmi e apucată de acea palpitaţie stranie. Ca şi cum s-ar orpi şi ar porni în acelaşi timp. Fierbinţeala mi se strecoară în sus pe gţât şi-mi îmbujorează faţa. Ce naiba? Iar mă înroşesc?

– Scuză-mă, zice Ryan, păstrându-şi zâmbetul răbdător, dar care capătă o tentă de căinţă, iar privirea i se lasă în jos, cu sfială.

– Ba nu, a fost distractiv!

Mai distractiv decât orice în ultimele destule săptămâni. Cea mai mare distracţie de care am avut parte nebăută de când... îmi scotocesc prin minte în trecut şi mă aleg cu nimic. Viaţa e naşpa când eşti treaz.

– Mda, răspunde el. Privirea îi devine rezervată şi, chiar dacă zâmbetul îi persistă pe faţă, pot să-mi dau seama că e un pic forţat.

Clipeşte şi zâmbetul redevine firesc.

– Mda, pârâul... Trebuia să-ţi fi spus c-o să dăm peste el. Sau să fi încetinit.

De ce nu pot să-i susţin privirea mai mult de o secundă, nu-mi dau seama. Sfiala asta atipică mă face să mă simt nepotrivită şi un pic cam... ca o fetişcană? Îmi împreunez mâinile, împletindu-mi degetele, şi mă concentrez asupra lor.

– Pe bune, nu e nimic. M-am distrat.

– Beth? zice el, deodată, apoi şovăie puţin. Am putea s-o luăm de la capăt?

Îl examinez... din cap până-n picioare. Nimeni nu mi-a mai oferit până acum posibilitatea de a o lua de la început. Presupun că nimeni nu m-a considerat demnă de aşa ceva. Un zvâcnet straniu din interiorul meu îmi face colţurile buzelor să se ridice şi-mi provoacă o senzaţie de plutire timp de vreo trei secunde. Perfect conştientă de faptul că totul în viaţă nu durează mult, simt cum zâmbetul îmi dispare şi-mi revine împovărarea. Cu toate astea, accept propunerea.

– Sigur că da.

Strigătele unui tip ne captează atenţia. Ceva mai departe, în luminiş, e un cerc de camionete cu farurile aprinse, iar în centru arde un foc de tabără. Colegii de şcoală sunt peste tot. Ce caut eu aici?

– Eşti gata? se interesează el.

Nu sunt, dar am stricat totul când am încercat să fug.

– Aşa cred.

Chiar dacă nu sunt virgină în materie de petreceri, un chef în pădure, în jurul unui foc, înseamnă o premieră pentru mine. Un grup dansează în faţa unui jeep mare şi ruginit. Alţii stau în apropierea focului sau pe aripile maşinilor. Întreg decorul pare desprins din *Împăratul muştelor*[25]. Sau, cel puţin, din ecranizarea cărţii.

Ne croim drum cu greutate prin iarba până la genunchi, care scrâşneşte sub pretenţiile mele de Chuck Taylors. Câteva fire mai lungi mă plesnesc, şfichiuindu-mi pielea lăsată goală de rupturile blugilor. Urăsc viaţa la ţară.

[25] *Lord of the Flies*, roman distopic publicat în 1954, în care romancierul englez William Golding (laureate cu Premiul Nobel pentru literatură în anul 1983) povestește despre un grup de băieți izolat pe o insula nelocuită, încercând să se autoguverneze, dar cu rezultate dezastruoase.

Cu cât ne apropiem de petrecere, cu atât merg mai încet, iar Ryan îşi potriveşte ritmul după al meu. Odată cu fiecare pas, reduce distanţa dintre noi şi, de vreo două ori, degetele lui le ating în treacăt pe-ale mele. Prin sânge îmi circulă fluturi şi partea din mine ocupată de fetiţa prostuţă îşi doreşte ca el să mă atingă.

Cealaltă parte l-ar lua la pumni dacă ar face-o.

– Te simţi stânjenită la petreceri? mă întreabă.

– Atunci când îmi dau senzaţia că aş fi Daniel[26] intrând în groapa cu lei.

Mă străduiesc să-mi ascund zâmbetul când îi aud vocea surprinsă.

– Cunoşti povestea?

Graţie scurtului meu curs de cunoştinţe biblice urmat cu Lacy, pot să istorisesc cărţile Bibliei, Vechiul şi Noul Testament, precum şi câteva versete răzleţe.

– Până şi diavolul ştie cine e Dumnezeu.

– Tu nu eşti diavolul, Beth.

– Eşti sigur?

Zâmbetul ăla încântător îi înfrumuseţează buzele.

Râd. E un râs sănătos. De genul care mă pătrunde adânc, până în vârfurile picioarelor, şi-mi gâdilă măruntaiele. Iar ceea ce mă face să mă simt chiar şi mai bine este că-l aud şi pe el râzând împreună cu mine.

– Haide. Îţi promit că n-o să te mănânce nimeni. Jumătate dintre fetele de aici pretind că sunt vegetariene, iar cu băieţii mă descurc eu.

---

[26] Personaj biblic, figură proeminentă la curtea Babilonului datorită interpretărilor date viselor şi viziunilor regilor. În capitolul al şaselea din Cartea lui Daniel se povesteşte că regele persan Darius ar fi decretat ca nimeni să nu se roage vreunei zeităţi sau făpturi umane, cu excepţia lui, timp de treizeci de zile. Daniel, însă, a continuat să se roage, conform obiceiului, ştiind că riscă să fie pedepsit cu moartea. Darius a poruncit să fie arestat şi aruncat în groapa cu lei, însă în dimineaţa următoare l-a găsit pe Daniel nevătămat.

Şi face acel lucru pe care-l speram şi de care mă îngrozeam: își împleteşte degetele printre ale mele şi mă trage uşor de mână ca să-l urmez.

Îmi place atingerea mâini lui. E caldă. Puternică. Aşa că-mi las partea aceea a mea care iubea panglicile să revină la viaţă pentru câteva clipe şi-mi încolăcesc degetele pe ale lui. Dacă a fost lucru pe care să-l fi învăţat din studiul Bibliei, atunci e acela că învierea din morţi este posibilă.

Ryan se îndreaptă spre o camionetă pe a cărei uşă rabatabilă din spate stau Chris şi Logan. Amândoi râd cu zgomot, dar se întrerup când mă zăresc. Proptită între picioarele lui Chris, Lacy mă întâmpină cu un zâmbet prietenos.

– Ai simţit iar chemarea pământului, Ryan? întreabă Lacy.

– Mda, chicoteşte Ryan.

Pământ? De unde ştie Lacy... îmi cobor privirea spre hainele de pe mine. Noroi: peste tot. De-a dreptul grozav.

– Ce naiba, exclamă Chris, tu chiar ai convins-o să vină! I-ai dat şi numărul de telefon? mă întreabă apoi.

– Ce? întreb la rândul meu, clipind mirată.

– Văd că-l ţii de mână, naibii.

Corect. Aşa e. Proasta de mine. Pariul. Mai întâi, numărul de telefon. Apoi, ieşirea împreună. Drumul cu jeepul m-a dezorietat spre o uitare de moment. Durerea îmi înţeapă inima şi o alung pe fetiţa cu panglici în străfundurile întunecate ale minţii mele. Unele lucruri n-ar trebui să renască niciodată. Îmi eliberez mâna dintr-a lui. Gata cu propunerea lui Ryan de a o lua de la capăt.

– Nu te lăsa zăpăcită de el, mă sfătuieşte Chris, plimbându-şi un deget pe braţul lui Lacy. Ryan e maestru la fermecat.

Noah o mângâie aşa pe Echo. Mi-a fost evident încă de la şcoală despre Chris că e îndrăgostit de Lacy. Unii băieţi le atingi pe fetele pe care le iubesc. Alţii le ating

pe fetele de care se folosesc. Cei mai răi le ating pe fetele pe care le rănesc. Îl pironesc cu privirea pe Chris şi mă gândesc dacă să-l trimit la mama naibii. Și totuşi, nu reuşesc să-mi găsesc furia necesară. Eu sunt cretina care s-a vârât în situaţia asta.

– Nu te lua după Chris, ripostează Ryan. E nervos, pentru că din el iese numai rahat pe ambele părţi.

Chris izbucneşte într-un râs sănătos. Ryan îşi aruncă un braţ pe după umerii mei şi mă îndeamnă să ne îndepărtăm de grup. Ăăă... nu! Poate că m-oi fi lăsat eu ţinută de mână, dar nu mă mai las cu nimic altceva.

– Ia-ţi mâna de pe mine până nu ţi-o rup şi te bat cu ea până faci pe tine!

Ne îndreptăm spre focul de tabără. Mă simt mică sub braţul lui vânjos, ca o fetiţă, şi o astfel de vulnerabilitate mă face să mă simt incomodată. În loc să-mi dea drumul, Ryan mă îndeasă, fără pic de efort, sub umărul lui.

– Când te săruţi cu băieţii, nu cumva ei cad morţi din causa veninului revărsat din gura ta?

– Aş fi vrut să fie aşa, fiindcă te-aş fi sărutat mai demult. Un glumesc, dă-mi drumul, naibii!

– Nu vreau.

Nu vrea?

– Ai cumva tendinţe sinucigaşe?

Ryan trece cu paşi mari pe lângă foc şi mă cuprinde panica văzând că mă conduce spre mulţimea densă a celor care dansează.

– Îmi datorezi o oră. Ţi-aduci aminte?

Muzica rap bubuie într-atât de zgomotos dintr-o camionetă, încât pământul vibrează sub noi. În jurul nostru, ceilalţi dansează. Țopăie. Se agită. Râd. Se mişcă în ritmuri hipnotice. Piele lipită de piele. Trup lipit de trup.

Stomacul mi se zdruncină şi mă cuprinde o copleşitoare senzaţie de vomă.

– Du-te naibii. Aşa ceva nu fac.

Ryan ţâşneşte în faţa mea, împiedicându-mi retragerea.

– Ce-ai zice să facem un târg? Un singur dans şi ţi-ai răscumpărat datoria.

– Eu nu dansez.

Asta e adevărul: eu nu dansez. Mai vreţi un adevăr şi mai mare? N-am dansat niciodată cu vreun băiat.

Mă priveşte sceptic, înălţând o sprânceană.

– Tu nu dansezi?

– Nu.

Lumina flăcărilor pâlpâie pe pielea arsă de soare a lui Ryan, scăldându-i chipul într-o frumoasă strălucire de bronz. E superb. Pe cinstite că e şi vrea să dansez cu el. Putea oare ziua asta să devină mai rea decât atât?

Ryan se apropie cu un pas şi afişează un zâmbet atotştiutor, care-l face să fie adorabil, iar pe mine, slabă. Îl urăsc şi mă urăsc pe mine însămi pentru că-mi doresc ca el să mă atingă încă o dată,

Ritmul muzicii se schimbă, de la ultra-rapid la un pic mai lent. Parcă-mi imită bătăile frenetice din piept. Ryan îşi opreşte o mână pe şoldul meu şi căldura lui mi se strecoară în piele şi mi se furişează în sânge. Îşi coboară buzele spre urechea mea şi răsuflarea lui îmi gâdilă ceafa.

– Dansează cu mine, Beth.

– Nu.

Hotărât lucru, nu mă mai învăţ minte. Mi-am şoptit răspunsul. Tot la fel de bine puteam să urlu: da! E o greşeală, Beth. O greşeală enormă, grosolană. Fugi!

Ryan îşi pune cealaltă mână pe mijlocul taliei mele şi-şi mulează trupul puternic pe al meu. Inspir şi primesc cu plăcere izul de pământ cald şi al ploii de vară. Ryan miroase… delicios.

– Ar merge mai bine dacă m-ai atinge şi tu, îmi zice.

Îmi las uşor mâinile pe umerii lui. Cam cum am văzut-o pe Echo procedând odată, când a luat-o Noah pe

sus din pat ca să danseze. Pielea mă furnică. Să-l ating pe Ryan, o, Dumnezeule, e prea mult... prea intim.

– Fac asta numai pentru că-ţi sunt datoare.

– Nu e problemă.

Ryan îşi mişcă şoldurile în ritm, într-o parte şi-n cealaltă. Mâna îi alunecă mai jos cu doi-trei centimetri şi uşoara apăsare pe care o exercită pe coapsa mea îmi îmboldeşte trupul să se legene la unison cu al lui. Picioarele noastre nu se desprind nici pentru o clipă de pământ, dar, jur, simt că zbor.

Îmi şopteşte din nou.

– Dansez cu tine pentru că ador expresia de pe faţa ta.

Ca să vezi.

– Adori să mă vezi cum mă fac de râs?

– Nu. Ador să văd fata despre care spun Scott şi Lacy că ai putea să fii.

Mă priveşte stăruitor, ca şi cum ar putea să-mi vadă dincolo de piele, şi inima îmi bate de parcă ar fi gata să-mi sară din piept, cu atâta violenţă, încât sunt sigură că el o simte. Terminaţiile mele nervoase sunt iritate la maximum. Într-un fel, Ryan mă vede şi mă simt expusă... ca şi cum aş sta goală în faţa unei ferestre mari, deschise. Mâinile îmi lunecă de pe gâtul lui, dar când încerc să fac un pas înapoi, el mă strânge de mijloc, refuzându-mi evadarea.

– Ryan! Chiar mă întrebam când o s-ajungi aici!

Sunetul unei voci mult prea familiare îmi creează acelaşi şoc electric ca atunci când aveam patru ani şi mi-am vârât un deget într-o priză. Trupul îmi zvâcneşte, apoi şerpuieşte, îndepărtându-se de Ryan.

Gwen poartă o rochie de vară roşie, imprimată cu flori albe. Buzele i se răsfrâng văzându-mi imitaţiile de Chuck Taylors, blugii uzaţi şi tricoul negru. Îşi înlănţuie un braţ de cel al lui Ryan.

– Nu te superi dacă ţi-l fur pe Ryan pentru o clipă, nu-i aşa? Avem anumite lucruri de discutat.

Arată bine împreună. Se potrivesc de minune. Aşa cum trebuie să fie un cuplu.

– E al tău.

Acum câteva secunde, eu şi Beth am avut ceva în comun... un moment, o conexiune. Am văzut-o în ochii ei. Ceva autentic. Dar acum, s-a dus. Beth îmi întoarce spatele şi porneşte în direcţia în care se află Lacy, Chris şi Logan.

Îşi întoarce din nou faţa spre mine, însă merge în direcţia opusă... îndepărtându-se de mine.

– Nu-ţi face probleme, îmi zice, cu o nuanţă muşcătoare în glas. N-o să dispar.

– Las-o să se ducă, intervine Gwen. Poţi să te conversezi cu ea şi mai târziu.

O las pe Beth să plece, dar asta numai pentru că n-am uitat cât de insistentă poate să fie Gwen. Ar fi în stare să mă urmărească până când şi-ar duce misiunea la îndeplinire.

– Ce e? o întreb.

– Nu e cazul să fii arţăgos, mă mustră ea.

– Nu sunt.

Privind spre liziera pădurii, îi observ pe Tim Richardson şi pe Sarah Janes. Sarah se clatină şi râde un pic cam prea tare.

– Ba da, eşti.

Conversaţii inutile. Un alt motiv din cauza căruia ne-am despărţit.

– Sarah e turtă?

Gwen priveşte peste umăr spre Sarah, după care atenţia îi revine la mine.

– Mda. Era praf încă înainte să ajungem noi. Aşa. Mă gândeam, noi doi ar trebui să intrăm împreună pe terenul de fotbal, când va fi balul. Spectatorilor le plac cuplurile.

– Noi nu suntem un cuplu.

Îl văd pe Tim punându-i lui Sarah o mână pe fese şi ea se opreşte din râs.

– Sarah şi Tim sunt cuplaţi cumva?

– Nu. Ea îl consideră un gunoi, dar acum e beată, iar el, în fine, el e Tim. Dar să revenim la noi doi. Am fost un cuplu şi poate c-ar trebui să mai încercăm o dată. Ştii, când o să termini de experimentat cu Beth. Cum să zic, tu nu trebuie să te duci chiar la toate antrenamentele, nu-i aşa? Ryan… Ryan? De ce tot priveşti peste umărul meu?

Sarah îşi propteşte mâinile în pieptul lui Tim şi-l împinge. El nu se clinteşte, însă eu, da.

– Scuză-mă, mormăi către Gwen.

Ea îmi barează trecerea şi mă opresc, enervat de faptul că încă îmi stă în cale.

– Ce vrei?

– Ai auzit ce-am zis?

Mda, ceva în legătură cu balul şi cu Beth.

– Am putea să discutăm altă dată despre asta?

Sarah îl împinge din nou pe Tim.

– Prietena ta are nevoie de ajutor!

Gwen se dă deoparte, iar eu înaintez spre liziera pădurii. Tim începe s-o pipăie pe Sarah, iar ea îl tot loveşte cu palmele.

– Hei, Tim, zic eu. Am impresia că Sarah vrea să se întoarcă la petrecere.

– Ba nu, stăm bine aici, răspunde el.

– Ia-ţi mâinile de pe mine, zice Sarah, plesnindu-l peste ele.

– Tim, rostesc eu cu o voce joasă, iar el ştie bine că-mi voi susţine cuvintele cu fapte.

Tim îi dă drumul lui Sarah şi pieptul i se umflă în timp ce o priveşte întorcându-se, cu paşi împleticiţi, spre locul petrecerii. Mă pregătesc şi eu, îndreptându-mi umerii. Tim şi-a câştigat o reputaţie pentru devotamentul său faţă de echipa de fotbal, dar şi pentru accesele lui de furie la beţie.

– Care-i problema ta, Ryan?

– Niciuna, atât timp cât o laşi în pace pe Sarah.

El îşi întinde arătătorul spre mine, cu un gest aproximativ, apoi se clatină.

– Tu ai făcut-o să creadă că vrea să fie lăsată în pace.

– Hai, lasă, Tim. Hai să ne întoarcem la petrecere.

Tim îşi încordează umerii. Caută încăierare. Eu nu.

– Tu ştii ce cred eu? mă întreabă.

– Nu, dar eu cred că ar fi cazul să ne întoarcem.

– Eu cred că tu ai o problemă cu fetele.

Îmi îndrept brusc spinarea.

– Ce-ai zis?

Buzele i se arcuiesc într-un rânjet batjocoritor.

– Mda, repetă el. Tu ai o problemă cu fetele. I-ai dat papucii lui Beth, care e o tipă sexy rău. Eşti gay, omule?

Furia se aprinde în mine şi, în clipa în care muşchii mi se încordează, pregătindu-se pentru atac, braţul îmi e cuprins de o mână delicată.

– Nu merită, îmi zice Beth, cu o voce domoală.

Chris şi Logan se strecoară între mine şi Tim, ca un baraj de piele, muşchi şi oase, între mine şi tipul pe care vreau să-l iau la pumni.

Tim continuă să mă tachineze.

– Bărbaţii adevăraţi nu aşteaptă să fie salvaţi de fete!

– Eşti beat, îi replică Logan, pe un ton plictisit.

De dincolo de Logan, Tim îşi întinde braţele spre mine.

– Vino încoace, Ryan. Dovedeşte că eşti bărbat!

Strâng din pumni şi fac un pas înainte.

– Sunt gata, Tim. Hai s-o punem.

Chris mă împinge de piept, însă forţa lui nu reuşeşte aproape deloc să mă întoarcă din drum. Atunci, el strigă spre Beth:

– Ia-l de-aici!

Degetele ei se întrepătrund cu ale mele, iar vocea ei delicate, feminină, îmi străpunge zidurile mâniei.

– Hai să mergem.

Îmi întorc privirea spre ea.

– Ryan... Te rog.

Acest unic *te rog* al ei pătrunde îndeajuns de adânc prin haosul care-mi dezorientează creierul, încât să mă propulseze în direcţia opusă lui Tim. Strâng mai tare mâna lui Beth şi o conduc înapoi spre jeepul meu, dar nu înainte de a înhăţa un bax cu şase doze de bere dintr-o ladă frigorifică.

Degetele ei încă le ţin strâns pe-ale mele în timp ce mergem prin iarba înaltă, fără să scoatem o vorbă. Îi dau drumul când ajungem la jeep şi ne urcăm amândoi în el. Inima îmi sângerează și furia îmi clocoteşte prin vene. Pornesc motorul şi demarez în trombă din luminiş.

Fratele meu a plecat.

Fratele meu e gay şi n-o să se mai întoarcă niciodată. Tatăl meu se comportă de parcă el nici n-ar fi existat vreodată. Mama mea e nefericită. Părinţii mei, doi oameni care altădată s-au iubit, acum se urăsc.

Mergând de-a lungul pârâului, aştept să dau de un loc cu apa mai mică, înainte de a-l traversa. Am torturat-o destul pe Beth. Cu maşina asta. Cu prezenţa mea. Isaiah a zis că am făcut-o să plângă. Degetele mi se încordează pe volan. Beth are dreptate: sunt un nemernic.

O s-o duc la ea acasă, apoi o să-mi reiau drumul spre câmpul din spatele casei mele. Şi-o să beau. De unul singur. Băutura n-are cum să modifice istoria, dar măcar mă va ajuta să uit, pentru câteva ore.

Smucesc volanul spre stânga când văd că scurgerea vijelioasă a apei încetineşte, prelingându-se uşurel. Abia dacă-mi atinge cauciucurile când traversez, însă în clipa în care ajung pe malul celălalt, îmi dau seama că m-am ars. E mâl.

Prea mult mâl. Şi prea adânc. Apăs pe acceleraţie şi trag de volan spre dreapta, încercând să forţez trecerea cauciucurilor din față pe pământ solid, înainte ca alea din spate să se afunde mai mult, însă e prea târziu. Cauciucurile din spate se tânguie și împiedică orice înaintare.

– Porcăria naibii! exclam, lovind volanul cu palma.

Conştient că orice forţare n-ar face decât să ne afunde mai mult, opresc motorul. Sunt blocat. Îmi smulg şapca de pe cap şi-o trântesc pe jos. Asta a pus capacul: sunt în rahat şi sunt până-n gât.

Cobor. Piciorul mi se afundă în mâl cu vreo treizeci de centimetri. Beth o să lanseze un potop de expresii colorate când o să-i spun că va trebui să mergem pe jos. Mâlul e precum un ciment cu uscare lentă, făcând ca fiecare pas să devină aproape imposibil. Blugii mi se freacă şi mi se bălăcesc în mizeria asta. Sunt în ultimul hal, dar nu trebuie s-o las pe Beth să se murdărească la fel.

N-am prea fost gentleman cu ea. La drept vorbind, chiar din contră. Nu-i vorbă că nici personalitatea ei strălucită nu mi-a uşurat misiunea. Deschid portiera de pe partea ei şi întind braţele.

– Hai încoace.

– Ce e? se miră ea, încreţindu-şi fruntea.

– O să te duc în braţe până când trecem de mâl.

Ea ridică dintr-o sprânceană, neîncrezătoare.

– Spectacolul s-a terminat, Batman junior! Acum nu mai e nevoie să fii drăguţ cu mine.

Neavând chef de vorbărie şi nici de o discuţie în contradictoriu, îmi strecor mâinile pe sub genunchii ei şi-o ridic de pe scaun. Măcar n-o să-mi împuie capul pe toată durata drumului spre casă că din cauza mea şi-a distrus încălţările.

– Stai! exclamă Beth, zbătându-se în braţele mele şi întinzând mâinile spre jeep.

Of, chiar nu poate să mă lase să fac măcar o faptă bună?

– Dă-o naibii de treabă, Beth, lasă-mă să te ajut!

Nedându-mi atenţie, Beth se apleacă spre locul din dreapta. Tricoul i se ridică la spate, lăsându-i la iveală pielea delicată și caracterele chinezeşti tatuate de-a lungul şirei spinării. Urmăresc cu privirea şirul de

caractere, până în locul în care-i dispar sub blugi. Mult prea repede pentru gustul meu, mi se lasă înapoi în brațe, cu două baxuri de bere strânse la piept.

Îmi plimb privirea între baxurile de bere şi Beth. Ea ridică din umeri.

– Şase nu ajungeau.

Pentru mine, sunt prea multe. Nu-mi doresc vreun partener de băutură astă-seară, şi chiar să fi vrut unul, n-ar fi fost ea. Închid portiera cu piciorul, apoi încep să înaintez anevoie prin mâl. Beth e uşoară. Are cam cincizeci de kilograme; poate cincizeci şi două, cincizeci şi trei, cu hainele ude.

– Eşti obsedat să pui mâna pe mine, comentează ea.

O zgudui puţin ca să-i închid gura. Dozele de bere se ciocnesc între ele, şi ea se străduieşte să le împiedice să-i cadă din poală. *Rearanjarea* lui Beth i-a închis gura, într-adevăr, dar i-a adus capul mai aproape de al meu. Privesc drept înainte, încercând să nu dau prea mare atenţie mirosului suav de trandafiri care-mi pluteşte spre nări din părul ei.

– Eşti obsedat să pui mâna pe mine. Puteai să mă laşi jos de-acum câteva secole!

Retras în gândurile mele, n-am observat că pătrunsesem deja în pădurea de pe proprietatea unchiului ei.

– Scuze.

O las jos pe Beth, îi smulg din mâini baxurile de bere şi pornesc, călcând apăsat, spre casa ei. Scott numai că n-a plătit panouri publicitare ca să anunţe că alcoolul e interzis pentru Beth.

Spre norocul ei, am mers cu maşina de-a lungul pârâului tocmai spre proprietatea lui Scott. Altfel, ar fi fost al naibii de mult de mers pe jos... pentru ea. Ceva îmi spune că nu e genul care să se dea în vânt după mişcarea în aer liber.

Ea rămâne cu câţiva paşi în urma mea şi-i apreciez tăcerea. Greierii tomnatici ţârâie şi o uşoară briză face

să foşnească frunzele copacilor. Imediat după dealul următor se află păşunea lui Scott, ca şi hambarul din spatele casei. O cracă trosneşte în spatele meu şi Beth se grăbeşte să ajungă lângă mine.

– Unde mergem?

– Te duc la tine acasă.

O mână uşoară îmi smuceşte bicepsul.

– Mă duci, pe naiba!

Mă opresc, nu din cauza atingerii lui Beth, ci pentru că tentativa ei de a mă opri cu ajutorul forţei fizice mi se pare amuzantă.

– Ţi-ai îndeplinit obligaţia. Ai mers la petrecere, acum te duc înapoi acasă. Am terminat. Nu mai am nevoie să mă uit la tine, tu nu mai ai nevoie să te uiţi la mine.

Beth îşi muşcă buza de jos.

– Eu credeam c-o luăm de la început.

Ce naiba? Nu asta voia, să fie lăsată în pace?

– Tu mă urăşti, îi zic.

Beth nu răspunde nimic, nici ca să-mi confirme spusele, nici ca să le tăgăduiască, şi gândul că ele ar exprima adevărul îmi strânge inima ca un cleşte. Şi, dă-o naibii de treabă. Nu sunt obligat s-o înţeleg pe ea. N-am nevoie de ea. Îi întorc spatele şi pornesc înainte: prin iarba înaltă a păşunii, spre hambarul roşu.

– Ai băut vreodată de unul singur? o aud întrebându-mă.

Încremenesc pe loc. Văzând că nu-i răspund, ea continuă.

– E naşpa. Eu am făcut-o o dată: când aveam paisprezece ani. Te face să te simţi mai rău. Să te simţi singur. Prietenul meu...

Şovăie pentru o clipă.

– Am convenit cu cel mai bun prieten al meu să nu mai bem niciodată singuri. Ne-am promis c-o să ne sprijinim unul pe celălalt.

Mi se pare bizar s-o aud pe Beth vorbind atât de deschis și ceva din mine îşi doreşte ca ea să redevină

gură spurcată şi necioplită. Atunci are o înfăţişare mai puţin umană.

– Există vreun motiv pentru care-mi spui asta?

Se foieşte pe loc, făcând să foşnească iarba.

– Şase dintre berile astea sunt ale mele şi mai am ceva mai mult de patru ore până când va trebui să fiu acasă. Ceea ce cred că vreau să spun e că am putea să încheiem un armistiţiu pentru astă-seară, astfel încât niciunul dintre noi să nu trebuiască să rămână singur.

– Unchiul tău Scott o să mă tragă pe roată.

– Ceea ce nu ştie nu-i face niciun rău.

Privesc peste umăr şi-o urmăresc cum înoată prin valurile unduitoare ale spicelor spre mine.

– Îţi jur că am mai multe de pierdut ca tine. N-o să afle.

Are faţa stropită de noroi, părul năclăit şi veşmintele pătate. Jumătate din noroiul ăsta l-a căpătat pe drumul nostru de ducere. Ţrebuia să-i fi spus cum arată înainte să mergem la petrecere, însă Beth râdea. Zâmbea. Din egoism, am preferat să mă agăţ de momentul acela.

Pe deasupra, Isaiah a zis că am făcut-o să plângă. Examinez mica frumuseţe din faţa mea. Mai am multe de aflat despre ea, știu bine. Am citit-o în ochii ei, atunci când râdea cu mine, în jeep. Am simţit-o în atingerea ei, atunci când dansam.

Probabil că-mi pierd minţile.

– Vreau o bere.

Paiele sunt un aşternut moale.

Dar te cam mănâncă pielea de la ele.

Sunt confortabile.

Grozave când vrei să simţi imponderabilitatea.

Miros a mucegăit şi a prăfuit şi a murdărit. Colţurile buzelor îmi tresar într-un moment de veselie. Mucegăit. Prăfuit. Şi murdărit. Cuvintele astea curg bine laolaltă. Fixând cu privirea umbrele create de lampa pentru camping găsită de Ryan într-un colţ al hambarului lui Scott, inspir adânc. În sfârşit, sunt euforică.

Dar nu e o euforie provocată de fumat iarbă. Ryan e prea puritan pentru aşa ceva. Ameţită de alcool ar fi o descriere mai potrivită,

Trei beri. Isaiah ar râde până ar face pe el. Trei beri şi deja plutesc. Cred că aşa se-ntâmplă după ce stai pe uscat vreo două săptămâni în şir.

Isaiah.

Simt o durere în piept.

– Cel mai bun prieten al meu e şucărit pe mine, iar eu sunt şucărită pe el.

Eu sunt cea dintâi care sparge tăcerea, dincolo de pocnetele și şuierăturile dozelor de bere desfăcute, de foşnetul şi gunguritul păsărilor de pe grinzi.

– Singurul meu prieten, adaug.

Într-o mişcare lentă, Ryan întoarce capul spre mine, să mă privească. Stă pe pământ, cu trunchiul sprijinit neglijent de o claie de fân legată. O pâclă lucioasă îi acoperă ochii de un căprui deschis. Îi acord o notă dintre cele mai mari. După şase beri, băiatul m-a îmbătat de m-a băgat sub masă. Corectură: sub clăile de fân.

– Care dintre ei?

– Isaiah, îi răspund şi mi se strânge inima. Tipul cu tatuajele.

– Celălalt e iubitul tău?

Intenţionez să chicotesc. În loc de asta, îmi iese ceva mai degrabă ca un sforăit şi un sughiţ. Ryan râde de mine, dar sunt într-atât de imponderabilă, încât nu-mi pasă.

– Noah? Nu, el e iremediabil îndrăgostit de o gagică dementă. Plus că eu şi Noah nu suntem prieteni. Suntem mai degrabă ca rudele.

– Pe bune? se miră Ryan, emanând neîncredere. Nu semănaţi unul cu altul.

Îmi agit mâna cu frenezie.

– Nu. Nu suntem înrudiţi. Noah nu mă suportă, dar mă iubește. Mă apără. Ca o rudă.

Iubeşte. Îmi lovesc intenţionat de pământ partea din spate a capului, de enervare. Isaiah mi-a spus că mă iubeşte. Scotocesc prin coridoarele pline de pânze de păianjen ale sentimentelor mele şi încerc să mă imaginez iubindu-l la rândul meu. Tot ce găsesc e o pustietate găunoasă. Asta să fie iubirea? Pustietate?

Ryan îşi îngustează ochii, ca pentru o expresie de om adâncit în gânduri, însă şase beri băute în decurs de o oră mă fac să cred că, probabil, a ajuns pe altă lume.

– Aşadar, nu ai un iubit?

– Nţ.

Ryan face să pocnească o nouă doză de bere. Dau să protestez, pentru că a intrat în porţia mea, dar mă hotărăsc că mai bine tac. Îmi doresc să plutesc, nu să vărs. Trebuie să ajung în casa lui Scott peste trei ore şi coerenţa va fi absolut necesară.

– De ce e supărat Isaiah pe tine? se interesează el.

– Mă iubeşte, îi răspund pe negândite şi imediat regret mărturisirea. Şi alte chestii.

– Dar tu îl iubeşti?

Asta-i cea mai rapidă reacţie a lui Ryan, de la a doua lui bere.

Oftez adânc. Îl iubesc?

– M-aş arunca în faţa unui autobuz ca să-l împing din calea lui.

Dacă l-aş salva. Dacă asta l-ar face fericit. Asta înseamnă iubire, nu?

– Eu aş face aşa ceva pentru majoritatea oamenilor, dar asta nu înseamnă că-i iubesc.

– Aha…

Aha! Atunci, habar n-am ce-o însemna iubirea.

– Ce alte chestii? mă îmboldeşte el.

Alte chestii? A, da, Ryan m-a întrebat de ce e supărat Isaiah pe mine. Clatin din cap într-o parte şi-n cealaltă, făcând să trosnenscă paiele.

– Tu n-ai putea să înţelegi. Problemele mele…

Mama…

– Familia mea nu e perfectă. Avem probleme.

Ryan chicoteşte şi soarbe din bere. Mă ridic în coate.

– Ce naiba e atât de amuzant?

Ryan îşi dă capul pe spate şi-i privesc mişcările beregatei, în timp ce gâlgâie berea. Apoi zdrobeşte în pumn doza goală.

– Familie. Perfectă. Probleme. Fraţi care sunt gay.

E evident că nu mai vorbim acum despre mine şi Isaiah.

– Eşti beat.

– Bun!

Chiar şi la beţie, suferinţa pe care am zărit-o mai devreme, când mă ducea în braţe de la jeepul înnămolit, îi întunecă ochii.

– De-asta ai devenit agresiv cu jigodia aia de fotbalist? îl întreb. Din cauză că ai un frate gay?

Ryan azvârle doza lângă celelalte pe care le-a golit şi se freacă la ochi.

– Da. Şi, dacă nu te superi, aş prefera să nu discut despre asta. Sau, mai bine zis, să nu discut deloc.

– Foarte bine.

Cu tăcerea mă descurc. Îmi las braţele să-mi cadă deasupra capului când mă trântesc la loc pe paie. Isaiah m-ar lăsa să vorbesc. Aş putea să trăncănesc despre orice: despre panglici şi rochii, iar el m-ar împăca atunci

când m-aş întreba dacă n-am fost prea aspră cu Noah. Uneori mă gândesc cum ar fi viaţa dacă aş mai lăsa-o în pace pe Echo. La drept vorbind, ea chiar îl face fericit pe Noah, iar lui Isaiah îi place. Uneori e tipă faină.

– Vorbeşti, îmi zice Ryan. De fapt, ai tot vorbit încă de când ți-ai terminat prima bere.

Clipesc şi-mi închid gura. Habar n-avusesem că aş fi rostit vreun cuvânt.

O pasăre neagră flutură din aripi deasupra capetelor noastre, creând o umbră pe tavan. Imaginile unui arhanghel al morţii, venit să ne nimicească pe toţi, îmi pătrund în minte. Pasărea devine din ce în ce mai agitată, iar celelalte zboară spre o grindă aflată în cealaltă parte a hambarului. O văd luându-şi zborul şi izbindu-se de un perete, apoi traversând hambarul şi bubuind în peretele din partea opusă. Inima îmi zvâcneşte odată cu fiecare izbitură. O urmăresc, cu ochii mari şi mâinile tremurând.

– Trebuie s-o ajutăm!

Sar în picioare şi mă duc, împleticindu-mă, spre uşa hambarului. Străduindu-mă să-mi menţin echilibrul, trag de uşă şi o deschid, cu un scârţâit zgomotos. Mă sprijin de cadrul uşii, aşteptând ca pasărea, care se tot vatămă singură, să iasă.

– Du-te! Ieşi de-aici! îi strig.

– Închide uşa, zice Ryan. Păsările sunt proaste. Dacă vrei să iasă, trebuie s-o prinzi şi s-o duci cu forţa afară.

Gesticulez înnebunită spre cerul liber al nopţii.

– Dar uşa e deschisă!

– Iar pasărea e atât de panicată, încât n-o să vadă niciodată ieşirea. Tot ce faci tu e că-ţi inviţi unchiul să vină încoace şi să dea peste noi. Deci, dacă nu vrei să ajungi acasă, închide uşa.

Pasărea se izbeşte din nou de perete, apoi fâlfâie din aripi, poposind pe o grindă apropiată. Îşi înfoaie penele iar şi iar, după care, în sfârşit, îşi trage aripile pe lângă

corp, pentru odihnă. Stomacul îmi tresaltă, chinuit. De ce n-o putea pasărea să vadă ieşirea?

– Cine e Echo? vrea să ştie Ryan.

– Dar pasărea... zic eu, neluându-i în seamă întrebarea.

– Nu înţelege că vrei s-o ajuţi. Mai degrabă te vede ca pe un pericol. Şi-acum, spune-mi, cine e Echo?

Trag aer adânc în piept şi închid uşa. Îmi doresc ca pasărea să-şi găsească libertatea, dar nu mă grăbesc să ajung în casa lui Scott. Graţie stării mele deteriorate, pe jumătate merg, pe jumătate mă împleticesc spre patul meu din paie. Afurisită pasăre. De ce nu se poate să existe şi ceva simplu?

– E iubita lui Noah.

– Ce prenume ciudat, comentează el, iar eu pufnesc în râs.

– Ea e o fată ciudată, îi zic.

Mă opresc din chicotit, amintindu-mi cum o priveşte Noah, de parcă ar fi unica fiinţă de pe lume, unica persoană care contează pentru el.

– Dar Noah o iubeşte, adaug.

Asta trebuie să fie iubirea: când tot restul lumii ar putea să dispară prin implozie, iar ţie nu ţi-ar păsa, atât timp cât ai avea-o pe acea persoană alături de tine. Isaiah a înţeles totul greşit. Din mai multe motive. El nu mă iubeşte. N-are cum. Pentru început el nu mă priveşte aşa cum o priveşte Noah pe Echo. Plus că eu nu sunt demnă de genul ăsta de iubire.

Pasărea îşi ascunde capul sub aripă. Înţeleg sentimentul ăsta, dorinţa ca lumea să dispară. Dac-aş avea aripi, m-aş ascunde şi cu sub ele.

– Nu e decât o pasăre, Beth. O să-şi găsească ea drumul spre ieşire, până la urmă.

Ceva adânc şi întunecat şi apăsător din interiorul meu îmi spune că n-o să-l găsească. Sărmana pasăre o să moară în hambarul ăsta afurisit şi n-o să mai vadă niciodată albastrul cerului.

Paiele foşnesc şi Ryan se lasă să cadă lângă mine, stârnind praful. Se rostogoleşte neîndemânatic pe o parte, ca să fie cu faţa spre mine. Trupul lui cald îl atinge pe-al meu, iar în ochi îi zăresc o ardoare neobişnuită.

– Nu face asta.

Inima mi se împiedică în bătăile ei. Ryan şi-a lăsat capul descoperit şi asta-mi place mai mult decât ar fi cazul. Părul îi stă zbârlit nebuneşte la spate şi dă un farmec băieţesc unui chip care-i aparţine unui bărbat.

– Ce să fac? întreb, ruşinându-mă de faptul că vocea îmi iese un pic cam gâtuită.

Sprâncenele i se apropie cu încetul, iar mâna i se ridică spre faţa mea. Se opreşte şi acelaşi lucru se întâmplă şi cu respiraţia mea. Ryan îmi priveşte stăruitor buzele, apoi îmi mângâie obrazul.

– O faci foarte des, îmi spune, în timp ce degetul îi lunecă neabătut spre buzele mele, iar pe mine mă furnică pielea sub atingerea lui. Arăţi tristă. Detest asta. Colţurile gurii ţi se duc în jos. Obrajii îşi pierd toată culoarea. Îţi pierzi totul din tine care te face să fi… tu.

Îmi ling buzele şi jur că el îmi urmăreşte mişcarea. Degetul i se opreşte, înainte de a urmări încă un traseu incitant pe obrazul meu. Pulsul mi se iuţeşte şi fierbinţeala mi se răspândeşte prin tot corpul. Atingerea lui – o, Doamne – mă face să mă simt bine. Şi eu vreau să mă simt bine. Foarte mult vreau.

Numai că eu nu-l vreau pe el. Sau, cel puţin, aşa cred.

– Mă hărţuieşti?

Buzele îi izbucnesc într-un zâmbet vesel şi-şi retrage mâna.

– Bine ai revenit!

– Asta ce vrea să însemne?

Ryan repetă figura: cea cu zâmbetul. Zâmbetul care-mi determină stomacul să facă tumbe.

– Îmi placi, îmi zice.

Ridic o sprânceană. Probabil c-o fi tras pe nas ceva cocaină mai devreme sau poate c-o lua porcării din alea, cu steroizi. Cum îi zice? Doping. Mda. Băiatul se dopează, categoric. Şi e beat.

– Îţi plac?

Clatină din cap şi e un ciudat şi stângaci amestec de da şi nu în acelaşi timp. Ryan e pilit.

– Nu ştiu... felul în care vorbeşti. Felul în care te porţi. Acum ştiu la ce să mă aştept din partea ta, dar în următoarea clipă, nu mai ştiu. Adică, eşti imprevizibilă, dar, cu toate astea, ştiu că indiferent ce reacţie o să am din partea ta e autentică, înţelegi?

Întrerupându-l, îi şterpelesc cele câteva beri rămase şi le ascund în fân, străduindu-mă să-l ţin cu privirea îndreptată spre mine. Declaraţia lui cu *plăcutul* l-a situat în categoria celor mai mult decât beţi şi nici gând să-l car eu până acasă.

– Altfel spus, îţi place să ştii că discuţiile noastre se vor termina cu mine zicându-ţi să te duci dracului?

– Exact, încuviinţează el, râzând.

– Eşti ciudat.

– Şi tu, la fel.

Aici mi-a zis-o.

– Există vreun loc pe care să nu ţi-l fi găurit? se interesează Ryan, holbându-se la buricul meu.

Tricoul probabil că mi-a luat-o în sus, lăsând la iveală piatra preţioasă de culoare roşie care-mi atârnă peste abdomen. Când am împlinit şaisprezece ani, Isaiah mi-a plătit piercingul din buric. La şaptesprezece, mi-a plătit tatuajul. În ambele dăţi, a inventat şi *consimţământul*. Atât e de iscusit Isaiah.

– Poate că da. Poate că nu.

Ryan îşi ridică fulgerător privirea spre mine şi constat că a prins subînţelesul. Izbucnesc în râs când obrajii i se colorează în roşu.

– Tu ce eşti, Ryan?

– Mi s-a părut mie sau m-ai întrebat ce sunt?

Fac semn din cap că da.

– De ce s-ar împotmoli un sportiv cu mine într-un hambar, bând bere, când ar putea să şi-o tragă cu jumătate din populaţia feminină de la şcoală? Nu te potriveşti cu profilul.

Îmi cercetează faţa cu privirea, fără să-mi ia în seamă întrebarea.

– Ce înseamnă tatuajul tău?

– E un memento.

Înseamnă libertatea. Un lucru pe care n-o să-l am niciodată. Destinul mi-a fost făurit dinainte să inspir pentru prima oară aerul.

– Iar faci chestia aia, remarcă Ryan.

Şi mă atinge din nou. De data asta, pe abdomen, chiar dacă nu-şi desprinde privirea de a mea. Explorează uşor cu degetul contururile inelului cu piatră preţioasă. Gâdilându-mă. Fascinându-mă. Ducându-mi ameţeala pe culmi şi mai înalte. Şi este exact unde vreau să ajung: şi mai sus.

– Ce-ai zice, Ryan, dacă ţi-aş spune că n-am vrut să fiu singură?

Degetele lui îmi lunecă spre şold şi palma caldă îmi apucă rotunjimea taliei, apropiindu-mă, pe mine şi trupul meu, încetul cu încetul, de paradis.

– Aş zice că nici eu nu vreau să fiu singur.

Lumina lămpii pâlpâie, creând umbre pe chipul lui Beth. N-ai cum să te înşeli asupra aluziei din ochii ei albaştri-fumurii sau a chemării transmise de vârfurile degetelor care-mi urmăresc curburile bicepsului. Cu părul ei negru răsfirat pe fânul auriu, îmi aminteşte de o versiune din zilele noastre a Albei-ca-Zăpada: buzele roşii ca trandafirii, pielea albă ca neaua.

Oare un sărut îi va da viaţă lui Beth? În seara asta mi-a arătat, în scurte străfulgerări, imagini ale fetei ascunse dincolo de masca exterioară. Poate reuşesc să scot mai mult de la ea. Poate dac-o sărut... nu, sărut nu. Eu nu sunt prinţ şi nu suntem într-un basm.

Încercând să-mi regăsesc luciditatea, îmi frec ţeasta cu palma.

– Te simţi bine? se interesează ea.

– Da.

Ba nu. Gândurile din mintea mea se înalţă şi plonjează ca valurile din ocean. Fiecare gând, mai greu de reţinut decât cel anterior.

– Nu-i nimic, îmi spune Beth, cu o voce devenită domoală, de parcă ar recita o incantaţie. Gândeşti prea mult. Nu trebuie decât să te relaxezi.

– Ar trebui să stăm de vorbă, îi zic în grabă, înainte ca gândul să-mi zboare din cap; şi totuşi, degetele mele îi trasează alene încă un cerc pe abdomen.

Musculatura îi prinde viaţă sub atingerea mea, înfiorându-se de plăcere, iar eu tânjesc nespus să-i ofer plăcere.

– Nu, n-ar trebui, îmi răspunde. Statul de vorbă e un exces.

Eu clatin din cap aprobator, numai că gândul pluteşte din nou la suprafaţă: ar trebui să vorbim. M-am luptat toată noaptea cu gândul ăsta; ce naiba, m-am luptat cu el încă de când am cunoscut-o, dar îmi place Beth când

vorbeşte, pentru că devine reală: începe să fie mai mult decât pare. Şi-mi place să fie mai mult. Îmi place ea.

Ceea ce-mi place mai mult e felul în care pielea ei netedă străluceşte în lumina lămpii şi cât de delicată o simt sub degetele mele. Beth îşi umezeşte din nou buzele, iar eu ridic capul, în aşteptare. Gura îi sclipeşte acum şi-i memorez perfecţiunea formei în timp ce-mi imaginez buzele ei atingându-se de-ale mele.

Fânul foşneşte sub Beth când îşi ridică uşor capul. Simţurile îmi sunt inundate de mireasma trandafirilor.

– Sărută-mă, îmi zice.

Doar un sărut şi farmecul ei de magie neagră, cel pe care ea l-a urzit, cel care o trage permanent în jos, va fi rupt.

Maieul mi se ridică şi mai mult, iar Ryan îmi mângâie pielea dezgolită a abdomenului. Se răsuceşte mai aproape de mine şi imediat mă simt copleşită de dimensiunile corpului lui. Sângele îmi freamătă de excitaţie.

– Ce piele delicată ai, îmi spune în şoaptă.

Îmi strecor degetele în părul lui, călăuzindu-i capul spre mine.

– Vorbeşti prea mult.

– Aşa e, mă aprobă el şi, în sfârşit, buzele ni se întâlnesc.

E un sărut nevinovat, la început. O delicată întâlnire a buzelor; o apăsare uşoară, care creează o fierbinţeală lentă. Genul de sărut dat cuiva care înseamnă ceva pentru tine. Nu e genul de sărut care să fie irosit pe mine. Şi totuşi, îl prelungesc, cuprinzându-i buza de jos între ale mele şi mângâindu-i obrazul neted.

Măcar în clipa asta, o să simt. O să-mi permit să-mi imaginez că Ryan ţine la mine. Că sunt o fată care merită genul ăsta de sărut şi exact când simt că senzaţia devine mai puternică, dobândind un impuls, mă desprind.

Ryan înghite în sec şi mă priveşte de deasupra. Îmi apăs buzele pe ale lui într-o ultimă atingere nevinovată, după care-mi strecor limba printre ele. Aerul începe să trosnească de scântei când ne desfacem amândoi buzele, flămânzi de mai mult. E o furtună cu tunete şi fulgere, cu săruturi înfocate şi zgomote de extaz. Fiecare dintre noi se alimentează din celălalt, ceea ce face doar ca furtuna să se înteţească permanent: nori de furtună în pragul exploziei.

Mâinile îmi rătăcesc pe spinarea lui, bâjbâind după tivul tricoului, nerăbdătoare să-i exploreze superba musculatură de dedesubt.

Ryan îmi ţine isonul şi-şi înteţeşte ritmul. Un aer mai rece îmi pișcă pielea de pe spate când el îşi strecoară o mână sub mine și-mi trage maieul peste cap.

Se opreşte pentru o clipă. Privirea lui şovăitoare o întâlneşte pe a mea, dar îi reiau repede în stăpânire buzele. Îmi răspunde la sărut, dar la limită. Iar stă să se gândească şi dacă şi-o urmări firul gândirii, atunci o să-mi pierd şansa unei şi mai mari euforii.

Îmi târăsc mâna în jos pe spinarea lui: o atingere uşoară, un dans care traversează spre mijloc, peste şold, iar exact când degetele mele se rotesc mai jos, Ryan scapă un geamăt şi reintră în joc. Buzele mi se strâmbă sub sărutul lui.

Ador sunetele gemetelor lui. Ador felul în care degetele lui îmi explorează talia şi coboară, îndrăzneţe, spre coapse. Ador faptul că amândoi am trecut dincolo de orice gând coerent. Ador plutirea.

Ne rostogolim şi-l ajut pe Ryan să scape de tricou. În câteva secunde, picioarele ni se încolăcesc. Îmi strâng degetele pe muşchii lui când îmi înşiră, cu generozitate, sărutări fierbinţi pe ceafă. Capătă curaj şi-mi coboară de pe umăr breteaua sutienului. Îi răsplătesc îndrăzneala.

Ne pierdem stăpânirea: repede, atât de repede, încât trecem dincolo de plutire, acum zburăm. Inspir şi singurul miros pe care-l simt e cel al lui Ryan: mireasma plăcută a ploii de vară. Într-atât de surescitată mă simt, încât aproape că-mi vine să râd: în sfârşit, sunt euforică. Mai euforică decât am fost vreodată fără ajutorul drogurilor, mai euforică decât am fost vreodată cu oricare alt tip, mai euforică decât...

Mâna lui Ryan se ridică şi-mi cuprinde faţa, palma lui caldă atingându-mi obrazul. Îşi apropie capul şi amândoi gâfâim, rămaşi fără aer, când îşi lipeşte fruntea de a mea. Ezită, iar mie nu-mi plac ezitările. Ezitările înseamnă gânduri.

– Eşti frumoasă, îmi zice.

Mâinile lui încă explorează; buzele încă exercită o uşoară apăsare pe pielea mea. Poate că nu ezită. Poate că el... ce? Oare ce face? Trupul lui spune un lucru, însă gura afirmă altceva.

– Nu vorbi!

Nu vreau vorbe. Vreau să zbor, tot mai sus. Vreau mai departe.

Ryan îmi îndepărtează uşor părul căzut peste faţă şi inima îmi palpită.

– Îmi placi, îmi şopteşte la ureche. Îmi placi tu, Beth.

Orice mişcare încetează, doar colţurile buzelor mi se înalţă într-un zâmbet sfios. Îi plac. Eu îi plac lui şi el îmi place mie şi... Tot aerul năvăleşte afară din mine, lăsându-mi plămânii într-o dureroasă zbatere pentru oxigen. Degetele mi se strâng în pumni şi împing în pieptul lui Ryan.

– Lasă-mă, îi zic.

În loc să mă asculte, mă strânge mai tare. Ochii i se limpezesc de ceaţă şi mă săgetează cu privirea, cercetându-mi faţa ca să descopere problema.

– Ce s-a întâmplat?

– Lasă-mă! ţip de data asta, iar el îmi dă imediat drumul.

Sprijinindu-mă în palme şi-n genunchi, mă zbat să mă duc mai departe de el... departe de mine... departe, pur şi simplu. Sunt o proastă. Tare proastă. Nu-i adevărat că-i plac lui Ryan. Nu-i plac. Cum de mi-am permis să-mi implic sentimentele? De ce n-am fost în stare doar să mă folosesc de el, pentru o şi mai mare euforie?

Îmi înşfac tricoul şi mă reped spre uşă. În spatele meu, aud fânul scârţâind, în timp ce Ryan se luptă cu starea lui de ameţeală, străduindu-se să se pună pe picioare.

– Beth... aşteaptă! Scuză-mă! Te rog!

Ajunsă la uşă, mă opresc pentru o clipă, şovăind. Ceilalţi tipi, cei de care m-am folosit ca să simt ceva fizic, nu şi-au cerut scuze niciodată. Niciodată nu m-au

rugat să rămân. Risc o privire peste umăr şi mi se strânge stomacul când văd suferinţa cumplită întipărită pe chipul lui.

Ryan întinde o mână spre mine.

– Te rog. Vorbeşte cu mine.

Vorbitul: tocmai ceea ce m-a adus în situaţia asta. Tocmai ceea ce a transformat nimicul în ceva. O parte din mine mă imploră să rămân... să vorbesc. În loc de asta, o rup la fugă prin întunericul nopții. Rămânerea mi-ar aduce suferinţă, aşa că fuga e unica mea opțiune posibilă.

Am învins azi, însă habar n-am cum. Pe toată durata meciului soarele mi-a rănit ochii. Inima mi-a bătut cu putere, într-un ritm sâcâitor de dureros. De două ori am vărsat în pauzele dintre runde. Faptul că am jucat fiind mahmur a urcat chinurile iadului pe o nouă treaptă. Chiar şi acum, mă lupt cu imboldul de a opri jeepul pe dreapta, ca să-mi las capul să cadă pe volan şi să se odihnească, dar nu pot să fac aşa ceva.

Îmi place. Chiar îmi place Beth. În clipa în care mi-a zâmbit atunci, în jeep, după ce-am traversat pârâul, am ştiut-o. Mda, e o nucă tare, dar în acelaşi timp, nu e. Aseară, zidurile ei de apărare s-au fisurat.

Când am ţinut-o în braţe, în timp ce dansam, am văzut-o: fata frumoasă care se dădea în vânt după panglici. Când şi-a împletit degetele printre ale mele, ca să mă oprească de la încăierarea cu Tim, am văzut-o pe fata care o apăra pe Lacy în clasele primare. Când eram în hambar, am auzit-o sporovăind despre viaţa ei, despre Isaiah, despre Noah, despre Echo şi despre plaje. Ascultând-o, am descoperit o persoană loială celor la care ţine. A fost prima imagine dezgolită a unei fete care ţine totul înăuntrul ei.

Simt că mă îndrăgostesc de ea. Rău. Şi am stricat totul în clipa în care am atins-o. Cum de-am putut să fiu atât de neghiob?

Soarele serii îşi strecoară razele printre copacii groşi care mărginesc lunga alee dând spre casa lui Scott Risk. Îmi repet în minte cuvintele pe care o să le rostesc când va deschide Scott uşa. N-ai cine ştie ce pretext ca s-o văd pe Beth. Adevărul nu m-ar ajuta. Bună seara. Am ieşit aseară cu nepoata dumneavoastră, ne-am îmbătat, m-am tăvălit cu ea prin hambar până când a rupt-o la fugă şi v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi oferi ocazia să-mi cer scuze faţă de ea şi s-o conving să-mi mai dea o şansă.

Mda. Parcă şi văd cât de bine ar decurge o astfel de conversaţie.

O zăresc pe Beth, stând pe treptele verandei din faţa casei, aplecată înainte, cu capul între mâini. Stomacul mi se prăbuşeşte până pe podeaua jeepului. Eu am făcut-o să se simtă aşa. Mă priveşte printre şuviţele de păr când opresc maşina în faţa garajului. Îşi îndreaptă spinarea şi-şi înfăşoară trupul cu braţele.

– Bună, îi zic, când ajung mai aproape. Cum te simţi?

– Ca un rahat, îmi răspunde.

E desculţă şi are pe ea un tricoul din bumbac, mov închis, şi o pereche de blugi sfâşiaţi peste măsură. Tricoul i-a alunecat de pe umăr, lăsându-i la vedere breteaua sutienului negru. Mă silesc să privesc în altă parte. Sutienul ăsta ispititor mi-a devenit mult pera familiar aseară.

Mă opresc la picioarele treptelor şi-mi îndes mâinile în buzunare. Oare ea se simte ca un rahat tot din cauză că o fi mahmură sau deoarece regretă că s-a sărutat cu mine?

– Mi-au bubuit ciocane în cap toată ziua, îi mărturisesc.

Beth soarbe lent aerul și-l elimină la loc, suflându-și câteva șuviţe de păr de pe faţă.

– Ce vrei?

– Ai plecat în mare grabă aseară, îi zic.

Imagini ale serii petrecute împreună îmi trec fulgerător prin minte. Mâinile ei trăgându-mi de tricou, fierbinţeala lor pe pielea mea, umblându-mi prin păr. Îmi amintesc buzele mele pe gâtul ei şi ce gust plăcut îi avea pielea. Formele ei în palmele mele. Unghiile ei râcâindu-mi spinarea.

– Am vrut să fiu sigur că eşti bine.

– Sunt bine, îmi răspunde.

Iat-o pe Beth retrăgându-se în spatele zidurilor ei. Închizându-se. Cimentându-şi sentimentele în interior. O privesc. Ea mă privește. Habar n-am ce să spun. Aseară,

n-a fost tocmai o întâlnire amoroasă. A fost o înţelegere. Ea n-a fost o iubită a mea, pentru care să străbat, încetul cu încetul, toate etapele. N-a fost o fata pe care s-o fi scos la cină de vreo câteva ori sau sărutat un pic cam mult, pentru cam mult timp. Cu Beth, am trecut peste graniţe pe care un bărbat adevărat nu le-ar fi traversat.

– Îmi pare rău.

– Pentru ce?

Privirea ei cercetătoare mă face să mă simt ca în faţa unui pluton de execuţie, aşteptându-mi sentinţa.

– Pentru...

Pentru ce-mi pare rău? Pentru că i-am scos tricoul de pe ea. Pentru că am sărutat-o până când am crezut c-o să-mi pierd minţile? Pentru că am atins-o? Pentru că am simţit-o? Dintre toate lucrurile din viaţa mea pentru care ar putea să-mi pară rău, sincer vorbind, astea nu fac parte.

– Pentru că am profitat de tine.

Colţul din dreapta al buzelor dă să se ridice, apoi coboară, după care se ridică iar, cu încetineală.

– N-am făcut sex aseară!

O senzaţie de fierbinţeală mi se urcă spre obraji şi-mi fixez privirea asupra pantofilor.

– Știu.

O parte din mine îi e recunoscătoare pentru faptul că a plecat atunci. Din clipa în care buzele mele i-au descoperit trupul, amândoi ne-am transformat degrabă într-un vulcan pregătit să erupă. Fierbinte şi repede. Foarte repede. Îndeajuns de repede ca eu să-i fi putut oferi virginitatea mea.

– Şi-atunci, pentru ce-ţi ceri scuze?

Îmi adun curajul şi-mi ridic privirea spre ea.

– Tu ai plecat. în grabă. Iar ceea ce am făcut eu... Eram beţi. Eu nu mă îmbăt şi nu profit de fete. Tu ai plecat supărată. Am trecut anumite graniţe, iar felul în care ai plecat... îmi pare rău.

– Ryan...

Beth îşi drege glasul şi-mi pronunţă numele lungindu-l, parcă vrând să-şi ofere timp pentru gândire.

– Eu am fost cea care a profitat de tine! îmi zice, iar eu înţepenesc.

– Ba nu, nu-i aşa. Fetele nu profită de băieţi. Băieţii profită de fete!

Strânge din buze şi le strâmbă într-o parte, clătinând din cap.

– Nţ. Îmi amintesc precis cum ţi-am spus că nu voiam să fiu singură.

– Şi acela a fost momentul în care ar fi trebuit să plec.

– Dar eu nu voiam să pleci.

– Dar aşa trebuia! Aşa procedează un bărbat cu onoare. Mai ales cu o fată de care-i place.

Beth îşi îndreaptă arătătorul spre mine.

– Vezi, uite aici confunzi tu. Ţie nu-ţi place de mine.

De ce ţine ea să-mi complice misiunea asta de a-mi cere scuze? De ce trebuie să complice ea totul?

– Ba da, îmi place.

– Ba nu, nu-ţi place. Îţi tot spui ţie însuţi că-ţi place.

Mă înnebuneşte, găsind în acelaşi timp calea prin care să mi se vâre pe sub piele.

– Ce spui tu n-are nicio logică.

– Te simţi vinovat pentru că te-ai luat de mine, aşa că încerci să te simţi mai împăcat convingându-te singur că-ţi place de mine, când de fapt nu-ţi place.

– Ce nai...

Pe cât vorbeşte mai mult, pe atât mi se învălmăşeşte mintea mai rău.

– Îmi place de tine. Îmi place de tine. Recunosc, eşti enervantă. Uneori mă iriţi până în pragul demenţei, dar eşti în stare să-mi dai replici ca nimeni altcineva. Atunci când râzi şi mie îmi vine să râd. Când zâmbeşti, îmi vine să zâmbesc. Ce naiba, vreau să fiu eu cel care te face să

zâmbeşti. Şi eşti frumoasă. Ba nu, eşti chiar sexy, iar aseară a fost...

– Opreşte-te, exclamă Beth, ridicând mâna. Tu eşti băiat bun şi nu vrei să te gândeşti că ai fi putut să faci ceva nu prea bun, da? Ceea ce am făcut noi n-a fost rău. N-a fost moral, dar nici rău n-a fost. N-are rost să despici mai departe firul în patru.

Frumoşii ochi albaştri ai lui Beth mă imploră. Mă imploră! Ea vrea ca eu să fiu de acord cu ce spune.

– Dacă tu chiar eşti de părerea asta, atunci de ce-ai fugit așa aseară?

Uşa de la intrarea în casă se deschide, iar Scott mă priveşte cu asprime, mijindu-şi ochii, de dincolo de paravanul din plasă. Beth îi aruncă o privire peste umăr, iar el i-o întoarce. Apoi pleacă, lăsând uşa deschisă. Un nod mi se formează între omoplaţi. Nu e de bine.

– Ar trebui să pleci, îmi spune Beth.

Probabil că da, dar nu pot. Nu şi când Beth îmi spune că nu-mi place de ea. Nu şi când crede sincer asta.

– Hai să mai ieşim o dată împreună, îi propun brusc. De data asta, de-adevăratelea.

– Ce?

Urc cele trei trepte şi mă aşez lângă ea. Aseară am stat atât de aproape unul de celălalt. Piele pe piele. Acum e la câţiva centimetri de mine, însă mi se par kilometri. Mâna mi se îngreunează de dorinţa de a o atinge, de a o mângâia. Mi-o ridic. O las jos. Hai odată, doar n-ai avut probleme când a fost s-o atingi aseară! O ridic din nou şi-o las peste a ei.

Degetele lui Beth devin rigide sub mâna mea. Inima îmi bate din nou de parcă ar vrea să-mi iasă din piept, provocându-mi dureri. Nu vreau ca ei să-i provoace repulsie atingerea mea.

– Am pornit totul de-a-ndărătelea. Îmi placi. Hai să vedem ce s-o întâmpla.

– Să ies cu tine? mă întreabă.

– Să ieşi cu mine.

– Ca prieteni… – şi Beth se strâmbă a dezgust – urmărind avantaje?

Aproape că-i simt iar trupul sub mine şi mă scutur ca să-mi alung amintirea. N-o să-i dovedesc că-mi place de ea prin repetarea spectacolului de aseară.

– Nu. Prieteni care ies împreună. Eu fac cinste. Tu zâmbeşti. Câteodată ne mai şi sărutăm.

Beth înalţă, cu scepticism, o sprânceană la auzul cuvântului *sărutăm*, aşa că bat imediat în retragere.

– Dar mai întâi ieşim împreună… o vreme. Ca prieteni care ne plac reciproc şi vor să iasă împreună.

– Eu n-am spus niciodată că-mi placi.

Râd încetişor şi o furnicătură caldă îmi pătrunde în sânge când o văd oferindu-mi zâmbetul acela mic, liniştit.

– Dar n-ai zis nici că-ţi displac.

– Prieteni care ies împreună, rosteşte ea, pe un ton de parcă ar căuta să descopere semnificaţii ascunse în propoziţie.

– Prieteni care ies împreună, repet eu şi-i strâng degetele în ale mele.

Beth devine încordată şi-şi retrage mâna.

– Nu, exclamă ea, coborând treptele desculţă. Nu. Nu aşa merg treburile. Băieţii ca tine nu ies cu fete ca mine. Ce trofeu mai vânezi acum? E tot legat de pariu?

Cuvintele ei mă fac să tresar, dar nu constituie o surpriză. Aseară, am împins-o prea departe. Nu i-am arătat nici pic de respect. Ea n-are niciun motiv să mă creadă; şi totuşi, vreau să mă creadă.

– Nu. S-a terminat cu pariul.

– Pentru că l-ai câştigat aseară?

Nu, nu l-am câştigat. Provocarea era ca eu şi Beth să stăm la petrecere timp de o oră. Noi abia dac-am rezistat cincisprezece minute.

– S-a terminat, Beth. Eu nu mă joc cu oamenii la care ţin.

Nenumărate sentimente i se perindă pe faţă, ca şi cum s-ar zbate între diavol şi Dumnezeu.

– E posibil să te joci cu mine. Dacă e vorba despre provocare, nu trebuie decât să-mi spui.

– Chiar ţi-am spus. S-a terminat cu provocarea!

Îi zisesem lui Lacy că nimeni nu are de suferit din cauza provocărilor mele. Mai ales în cazul celei de faţă. Cum de-am putut să fiu atât de orb? Am crezut că Beth a plecat de la proba cu săritura pe încredere pentru că a vrut să-mi facă mie rău. Mi-am închipuit că voia să vadă că echipa mea pierde. Greşit. Beth n-a sărit pentru că n-a avut încredere şi, din cauza provocării ăsteia, am distrus orice şansă ca ea să fi putut avea încredere în mine.

– Atunci, înseamnă că ai câştigat? se încăpăţânează ea să rămână la subiectul provocării. Ai fost provocat să te pupi cu mine?

Văd pe faţa ei cum ofensa lasă locul panicii.

– Fir-ar să fii de nemernic, tu te-ai jucat cu mine, nu-i aşa? Nu cumva ştiu deja toţi cei de la şcoală? Ai venit aici ca să primeşti puncte în plus? Încerci să i-o tragi fetei, le povesteşti prietenilor, după care vrei s-o convingi că-ţi doreşti mai mult?

– Nu! strig eu, după care îmi impun să mă înfrânez.

Eu i-am creat îndoiala, atunci când am acceptat provocarea.

– Nu, repet, pe un ton mai calm. Ceea ce s-a întâmplat între noi aseară n-a ţinut de nicio provocare. N-am planificat-o şi n-aş spune nimănui despre asta.

– Aşadar, sunt un secret. O să ieşim împreună în particular, dar nu şi în public. Nu, mersi.

Fir-ar să fie! Nu reuşesc să câştig partida. Îmi frec ţeasta cu palma.

– Vreau să fiu cu tine. Aici. La şcoală. Oriunde. Nu m-am jucat cu tine. Ai încredere în mine.

Beth îşi răsuceşte corpul dinspre mine. *Încredere* probabil că cel mai urât cuvânt din vocabularul ei. Disperat să îndrept totul, rostesc pe negândite:

– Cere-mi orice şi o să fac. Ai încredere în mine cu ceva. O să-ţi dovedesc că sunt demn de încrederea ta.

Mă evaluează din priviri: începe de la pantofii Nike, continuă cu blugii, urmează tricoul cu Reds şi încheie cu faţa.

– O să mă mai duci o dată în Louisville?

Greaţa cu care m-am luptat toată după-amiaza îmi revine. Orice, în afară de asta.

– Beth...

– N-o să mai dispar de data asta. Am nevoie să mă laşi undeva și-ți jur c-o să fiu exact în acelaşi loc în care m-ai lăsat, exact la ora la care o să-mi spui să apar. Îmi ceri să am încredere în tine... ei bine, va trebui să ai tu încredere în mine, mai întâi.

Nu mi se pare echitabil, însă echitatea a zburat pe fereastră în clipa în care am atins-o, aseară. Poate c-a zburat pe fereastră în clipa în care am acceptat provocarea, în Taco Bell.

– Eu am avut încredere în tine, îi zic.

Cum închid gura, totul din interiorul meu se împietreşte. Cuvintele îmi lasă un gust amar pe limbă.

– Ţi-am spus despre fratele meu, adaug.

Beth îşi muşcă buza de jos.

– E un secret?

Încuviinţez din cap. Chiar nu vreau să discut despre Mark.

Cutele îngrijorării i se înghesuie pe frunte.

– Mărturisirile la beţie nu sunt egale cu încrederea.

Oftez adânc. Are dreptate.

– Bun. Am un meci în Louisville, de sâmbătă în două săptămâni, dar tu o să stai în tribună pe toată durata lui. La punctul asta nu fac nici cea mai neînsemnată concesie. Accepţi sau refuzi.

Chipul lui Beth explodează în zâmbetul acela radios, iar ochii albaștri îi strălucesc ca soarele. Simt cum totul din mine se topeşte. Momentul e atât de special şi nu vreau să-l las să treacă. Eu sunt cel care i-a adus expresia asta pe faţă.

– Vorbeşti serios? mă întreabă.

Dacă vreau ca ea să vină la meciul meu? Dacă vreau să-i dau ocazia de a vedea că sunt ceva mai mult decât un oarecare sportiv neghiob?

– Da. Dar să nu te joci cu mine, Beth!

Pentru că mă îndrăgostesc de tine, mai mult decât ar trebui şi daci m-ai trăda încă o dată, m-ar durea al naibii de rău.

Zâmbetul dispare şi ea răspunde, cu un aer solemn.

– N-o să mă joc. Când o să ajungem în Louisville, o să am nevoie doar de o oră pentru mine.

O oră. În care, ce să facă? Să se vadă cu Isaiah? Cred că ar fi posibil. Eu n-am rugat-o decât să ieşim împreună. Probabil c-ar fi rupt-o la fugă dac-aş fi pronunţat cuvântul relaţie, chiar dacă n-am niciun interes să mă văd cu altcineva. Am luat-o prea repede aseară. De data asta, o s-o iau cu încetul.

– O să te las o oră singură în Louisville. După care o să avem o veritabilă ieşire împreună, chiar de-ar fi să murim din asta!

Beth revine lângă mine pe trepte. Genunchiul îi e aproape lipit de al meu. Ne cufundăm în tăcere. De regulă, tăcerile, cu fetele, mă fac să mă simt stânjenit, dar de data asta nu mă deranjează. Ea n-are nimic de spus. Nici eu. Nu vreau încă să plec şi se pare că nici ea nu vrea încă să plec. Beth, mai mult ca oricare alta, mi-ar spune ce vrea ea cu adevărat sau ce gândeşte.

În cele din urmă, rupe tăcerea.

– Cum fac să-mi scot numele de pe lista pentru prezidiul balului? E nevoie de două treimi din voturile efectivului de elevi sau trebuie să rog pe cineva de la cancelarie?

Un junghi de panică mă străbate.
– Rămâi în prezidiu.
– Nici gând!
– Fii împreună cu mine. O să fiu lângă tine tot timpul.
S-o propun pe ea pentru prezidiu a fost metoda mea de a o scoate din sărite, însă acum o vreau acolo... împreună cu mine.
– Aia e lumea ta. Nu a mea.
Dar ar putea fi şi a ei, dac-ar încerca.
– N-o să se întâmple nimic legat de bal în următoarea lună. Ce zici de asta: dacă găsesc o cale să te dau pe spate de tot până atunci, tu vei fi de acord să rămâi în prezidiu, iar dacă nu, o să te ajut eu să-ţi scoţi numele de acolo.
Se lasă tăcerea, cât timp stă ea să se gândească.
– Îmi ceri să te provoc să mă dai pe spate?
Până şi eu sunt capabil să sesizez ironia.
– Cred că asta fac.
– Trebuie oare să-ţi amintesc că ai un palmares jalnic cu mine în privinţa provocărilor?
Îmi îndrept spinarea.
– Eu nu pierd!
Scott ciocăneşte în uşă, face un semn spre ochii lui, apoi spre mine, după care pleacă iar. Ce naiba?!
– Erai beată când ai ajuns acasă aseară? o întreb, gândindu-mă că data trecută când am stat de vorbă cu Scott am fost în relaţii bune. De atunci, ceva s-a schimbat.
– Nu, dar mi-ai lăsat asta, îmi răspunde Beth, aruncându-şi părul pe după umăr şi dezvăluind o pată roşie-vineţie pe gâtul ei.
Totul din mine e cuprins de dorinţa de a se dezintegra şi de a se ascunde sub verandă. I-am lăsat o urmă. Nu i-am mai făcut aşa ceva unei fete! Din gimnaziu!
– Acum, el mă urăşte, cuget cu voce tare.
– Cam aşa ceva, răspunde Beth, izbucnind în râs.

Îmi apăs mâinile cu şi mai mare putere pe pieptul lui şi nu iau în seamă lumea din jur. Încheieturile mă dor, însă trebuie să-i ţin inima în mişcare. Trebuie. Douăzeci şi şapte, douăzeci şi opt, douăzeci şi nouă, treizeci.

– Suflă! urlu deodată.

Lacy îşi lasă capul pe spate şi-i suflă în gură. Pieptul se ridică, apoi coboară. Lacy dă să se retragă.

– Nu, Lacy, verifică-i semnele vitale!

Ea îşi apropie urechea de gură şi de nas. Eu aştept. Îşi lipeşte degetele pe artera de la gât. Aştept mai departe. Lacy clatină din cap. Nimic.

– E rândul tău, îi zic.

Mă înfricoşează gândul că n-o să-i pot apăsa suficient inima dacă mai încerc o tură. Lacy se repede spre pieptul lui, iar eu lunec cu trupul lângă cap. Ea numără cu voce tare la fiecare presiune.

Un piuit prelung se aude dinspre echipa de lângă noi.

– Fără puls, anunţă domnul Knox.

– Este! exclamă Chris. Acum urmăm noi.

Din toată clasa, am rămas numai eu şi Lacy, ca să concurăm cu tandemul alcătuit din Ryan şi Chris. Cu palmele puse una peste alta. Ryan apasă pieptul manechinului.

– Suflă! strigă Lacy.

Îi suflu aer în gură, verific semnele vitale şi înţepenesc. Degetele mele, lipite de gâtul lui, simt ceva. E ceva slab, dar este. Lacy îmi face semne să suflu, dar eu scutur din cap. Manechinul nostru... e viu!

Băieţii încep din nou să apese şi un sunet jalnic zbiară din mașinăria lor. Domnul Knox o scoate din priză.

– Băieţi, voi aţi uitat să verificaţi semnele vitale.

Chris trage o înjurătură, iar Ryan cade în fund. Haliţi-o, băieţi. Obişnuiţi-vă să pierdeţi!

Domnul Knox îşi întoarce privirea spre noi.

– Felicitări, Lacy şi Beth. Numai voi două aţi reuşit să vă menţineţi pacientul în viaţă. Foarte bine ai procedat cu semnele vitale, Beth.

Foarte bine am procedat cu semnele vitale. Domnul Knox se îndepărtează, ca şi cum ăsta n-ar fi cel mai minunat moment din viaţa mea. Am reuşit ceva. Am salvat o viaţă. Mă rog, nu tocmai, dar am salvat manechinul. Am făcut un lucru aşa cum trebuia. Senzaţia asta indescriptibilă, copleşitoare, de… nu ştiu… n-am mai cunoscut-o până acum… senzaţia asta de… bucurie? În orice caz… mă inundă. În fiecare părticică din mine.

Eu… Beth Risk... am făcut un lucru bun.

Lacy îşi îndreaptă arătătorul spre Chris, apoi spre Logan, care stă aplecat peste manechinul lui decedat.

– Noi am câştigat! exclamă şi, din poziţia ei, şezând, îşi mişcă umerii ca într-un mic dans nebunesc. Am câştigat! Am câştigat! Am câştigat!

– Fata asta a ta face urât la victorii, remarcă Logan la adresa lui Chris, în timp ce se apropie încet de noi.

– Totuşi, e cam sexy, răspunde Chris. Şi-acum, că ai cunoscut adrenalina, o să accepţi şi alte provocări din partea noastră, iubito?

Lacy izbucneşte în râs.

– N-am acceptat eu provocarea. Beth a acceptat-o!

Logan şi Chris îşi înclină capetele spre mine, în semn de preţuire. Le răspund ridicând din umeri. De o săptămână încoace, ne tot tatonăm.

Lacy vorbeşte cu mine. Ryan vorbeşte cu mine. Uneori, le răspund. Luni, am cedat la pisălogeala lor şi am început să stau cu ei la masa de prânz. Când prinde curaj, Ryan mă ia de mână. Când prind eu şi mai mult curaj, îl ţin şi eu de mână.

Auzind că se pomeneşte despre provocare, extrag un marker negru din ghiozdan. Ultimele cuvinte ale lui Ryan, înainte de a începe exerciţiul de resuscitare cardio-pulmonară, au fost că eu şi Lacy n-o să putem

rezista, că suntem prea slabe ca să supravieţuim combinaţiei dintre el şi Chris. Îmi scriu pe palmă cele mai frumoase şase litere, apoi o întorc spre Ryan, ca să citească: *nu poţi*.

Ryan se sprijină de perete şi clatină din cap, în timp ce zâmbetul acela strălucitor i se întinde pe chip. O moleşeală caldă îmi invadează sângele. Ador zâmbetul ăsta. Poate un pic cam prea mult.

– Nu m-ai dat pe spate, îi zic.

Au trecut patru zile de când am stabilit înţelegerea şi Ryan n-a făcut nimic ca să mă *dea pe spate*.

Zâmbetul lui devine infatuat şi, trebuie s-o recunosc, şi zâmbetul ăsta îmi place.

– Am timp, mă asigură el.

De dincolo de masă, Scott mă priveşte cum îmi umplu gura cu încă o lingură de Lucky Charms. Vorbesc printre ronţăieli.

– Şi atunci am simţit un puls şi Lacy a crezut că trebuie să mai apăsăm, iar eu am scuturat din cap că nu.

– Şi ce s-a mai întâmplat? se interesează Scott.

Mă simt de parcă aş fi gata să-mi ies din piele.

– Noi am câştigat. Adică, am salvat manechinul, iar domnul Knox a zis că am făcut bine.

Am făcut un lucru bun. Încă nu reuşesc să-mi revin din asta.

– E fantastic! Nu-i aşa, Allison?

E ora opt seara. Allison stă la celălalt capăt al barului şi nu se sinchiseşte să-şi ridice privirea de pe ultima jucărie pe care i-a cumpărat-o Scott, săptămâna trecută: un e-reader.

– Fantastic, rosteşte ea, ca un ecou, dar pe un ton care-mi spune că nu prea e de aceeaşi părere.

Îndesându-mi în gură încă o lingură de cereale, mă împiedic să-mi bombănesc gândurile întocmai. Trebuia să fi aşteptat până la micul dejun, ca să-i povestesc lui

Scott când aveam să fim numai noi doi, dar am fost prea entuziasmată.

– Asta o însemna să fii asistentă medicală? îl întreb pe Scott. Să te simţi atât de puternică şi de stăpână pe situaţie?

Şi să-ţi spună cineva că ai procedat bine? Prin minte îmi zburdă tot felul de ipoteze. Poate că n-ar fi rău să mă fac asistentă. Sângele nu mă deranjează. Nici voma. Prea surescitată ca să stau potolită, bat darabana cu mâinile pe masă: chiar aş putea să fac asta.

– Ar trebui să excelezi la ştiinţele naturii ca să fii asistentă medicală, remarcă Allison, pe tonul ei plictisit. Iar calificativele tale din ultimul raport de activitate dau de înţeles că ar putea reprezenta o problemă pentru tine.

Mă înroşesc la faţă de parcă m-ar fi pălmuit. Mi-ar fi plăcut să-mi vină în minte o replică mai spirituală, dar, din când în când, adevărul gol-goluţ e suficient de bun.

– Tu chiar eşti afurisită!

– Încetează, Elisabeth, mă repede Scott. Şi, Allison, calificativele ei sunt din ce în ce mai bune.

Ei bine, naiba să mă ia, uite că Scott a pus-o cu botul pe labe pe ţaţă. Ha! Allison îşi smulge privirea de pe e-reader. Aş putea să mă bălăcesc în splendoarea momentului, dar am ajuns, acum câteva săptămâni, la concluzia că nu merită să-mi pierd timpul cu ea. Mă întorc spre Scott. Gata cu visurile. E momentul pentru problemele reale.

– Am nevoie de vopsea neagră pentru păr.

– Pentru ce? întreabă Scott.

Ce, e chior? Îmi scutur părul şi aplec capul, ca să-mi poată vedea rădăcinile. Rădăcinile. Auriul se iţeşte din părul meu negru ca tuşul, precum un mănunchi de raze enervante de soare. Îmi azvârl la loc părul după umeri.

– Îmi cumperi?

Dac-aş cumpăra ceva cu banii pe care mi i-a dat Isaiah, Scott ar sări pe mine ca musca pe rahat. Nu e

momentul să mă dau de gol că am bani. În plus, mereu vrea să facă şi el ceva pentru mine: acum are posibilitatea.

– Nu, zice el.

Ăăă... am auzit eu greşit?

– Nu?

– Nu.

– N-am de gând să fiu blondă.

– Dar asta eşti. De ce vrei să schimbi ceva atât de frumos?

– Aşadar, numai blondele sunt frumoase?

Scott închide ochii.

– N-am afirmat niciodată aşa ceva.

– Atunci, cumpără-mi vopseaua.

Şi-i deschide la loc şi mă studiază într-o tăcere din alea prelungite, marcă înregistrată.

– O să-ţi cumpăr una care să ţi potrivească mai bine cu culoarea naturală a părului.

– Nu vreau să fiu blondă.

– Dă-mi un motiv temeinic pentru asta.

– Prefer negrul.

– Nu e suficient de bun.

Mă holbez ostentativ la Allison.

– Urăsc blondele.

– Tot nu e suficient de bun.

Îmi încrucişez braţele pe piept şi-mi întorc privirea spre el. Sunt şi eu capabilă de tăceri prelungite.

– Asta-i tot, Elisabeth? Vrei să ai părul negru. Uite-aşa. N-ai niciun motiv. Vrei, pentru că vrei.

– Mda, mormăi eu.

Nu-mi place tonul cu care vorbeşte, nici felul în care mă sfredelesc ochii lui albaştri.

– Când ţi l-ai vopsit prima dată? se interesează el.

– Într-a opta, îi răspund şi instinctul urlă la mine s-o iau la fugă.

– De ce?

Mi se pune un nod în gât şi-mi abat privirea.

– Uite-aşa.

– Uite-aşa, de ce, Elisabeth?

Pentru că unuia dintre amanţii mamei i s-ar fi părut că aş fi ea, în toiul nopţii.

– Spune-mi, insistă Scott, continuând să mă sfredelească din priviri. Spune-mi de ce ţi-ai vopsit părul.

Isaiah ştie. I-am spus odată, când eram prea euforică, încât să mai pot ţine secrete. Amantul mamei a ieşit împleticindu-se din singurul nostru dormitor, în toiul nopţii. S-a aşezat pe podea chiar lângă canapeaua pe care dormeam eu. Mi-a luat mâna, mi-a sărutat-o şi mi-a zis pe numele mamei. M-a plesnit când am țipat şi m-a mai plesnit o dată când şi-a dat seama că nu eram mama.

Amintirile îmi năvălesc la suprafaţă şi nu reuşesc să le alung. Trebuie să dispară. Am nevoie de cineva care să mă ţină cu picioarele pe pământ. Am nevoie de cineva care să-mi şteargă amintirile urâte. Încă nu l-am iertat pe Isaiah pentru trădarea lui. N-am mai vorbit cu el de atâtea săptămâni şi nu sunt convinsă că aş avea chef acum.

Dar chiar şi dacă n-ar fi stat între noi evenimentele recente, tot nu sunt convinsă că l-aş fi vrut pe Isaiah. Din cine ştie ce motiv, tânjesc după altcineva… iar asta mă înfricoşează, şi faptul de a fi înfricoşată nu face decât să le dea mai multă putere amintirilor.

Aud în minte vocea ticălosului. Simt atingerea ticălosului. Îmi înfig ghearele în propriul cap. *Ieşiţi, ieşiţi, afară cu voi!* Mă ridic atât de brusc, încât taburetul se clatină, după care se prăbuşeşte pe podea.

– Du-te dracului, Scott. O să-mi cumpăr singură vopseaua!

... şi George o privi pe fată cu alţi ochi. Nu... nu cu alţi ochi, ci poate cu ochii pe care i-a avut într-o altă viaţă. Cu ochi care un țineau de capul său, ci de inima sa.
Zâmbetul ei îl dezmierdă, ca şi cum i-ar fi plimbat degetele pe braţ. Îl uimea în permanenţă: o făptură umană, împrietenindu-se de bunăvoie cu un zombi. Ceva opus lui, care dăruia, cumva, o nouă semnificaţie acestei îngrozitoare noi vieţi. Dar ceea ce-l uimea cu adevărat pe George era faptul că ea îi oferea favoarea unei a doua şanse.

Mulţumit de mine, mă las pe spătarul scaunului şi-mi împreunez mâinile în poală. Se pare că viaţa lui George e mai derutantă decât mi-aş fi putut imagina. Mai întâi, se trezeşte că a devenit zombi. Pe urmă, află că alţi zombi aşteaptă de la el să le fie conducător, după care constată, şocat, că-şi iubeşte nou-descoperitele puteri.

Şi, deodată, apare fata.

Fetele totdeauna complică lucrurile. Buzele mi se arcuiesc în sus când îmi vine în gând Beth. Mda, aşa e, numai că le complică într-un sens bun.

Telefonul îmi vibrează şi arunc o privire spre ecran, să văd cine sună. E un număr necunoscut, aşa că las să răspundă mesageria vocală. După câteva secunde, aud un sunet muzical, informându-mă că am un mesaj scris. Iau telefonul şi zâmbesc: *Prieteni, nu?* – Beth.

Răspund: *Da*

– Atunci, lasă-mă să intru!

Vocea sexy a lui Beth pluteşte spre mine prin fereastra deschisă.

Mă uit la ceas: e unsprezece. Mama şi tata probabil sunt în pat. Pentru mai multă siguranţă, încui uşa de la camera mea, înainte de a împinge în afară plasa de la fereastră.

– Ce-i cu tine aici?

Beth se saltă cu un picior în camera mea, apoi cu celălalt, cu atâta uşurinţă, încât mă determină să cred c-a mai făcut aşa ceva şi altădată.

– M-am plictisit, îmi răspunde.

– Puteai să suni, zic eu, chinuindu-mă să închid la loc plasa, fiindcă nu e nici pe departe la fel de simplu ca deschisul.

– Te-am sunat, replică Beth, examinându-mi camera. Ia o minge de baseball de pe măsuţa mea pentru toaletă, o azvârle în sus şi abia reuşeşte s-o prindă. N-ai răspuns!

– Ai sunat acum o jumătate de minut.

– Dar am sunat, zice ea, lăsând mingea la loc pe măsuţă.

Realitatea momentului mă izbeşte din plin când ea se apleacă şi ciocăneşte cu degetul veioza decorativă care nu mai funcţionează de un an. Maieul i se ridică, făcând să iasă la iveală pielea ei delicată şi tatuajul. Inspir adânc şi caut să mă concentrez la orice numai să n-o ating.

– Unchiul tău ştie că eşti aici?

– Nu, îmi răspunde Beth, apropiindu-se de computerul meu. La ce lucrezi?

– La o temă de creaţie literară.

Îşi lasă capul pe spate şi strânge din buze.

– Fir-ar să fie! Avem aşa ceva? Când trebuie predată? Of, ce naiba, Scott o să mă facă bucăţi din cauza asta. Şi tocmai când ziceam că am reuşit, în fine, să intru în ritm.

Mama mă-sii! Până acum, n-am fost nevoit să spun nimănui.

– Nu, nu e o temă pentru şcoală. E ceva... suplimentar... mda. M-a rugat doamna Rowe s-o fac.

Umerii lui Beth se destind, ca şi cum tocmai ar fi primit iertarea unei pedepse cu moartea.

– Pot s-o citesc?

În afara profesoarei mele, nimeni nu mi-a mai cerut până acum să-mi citească lucrarea, aşa că ezit... îndeajuns de mult, încât Beth să înalţe din sprâncene. Dacă e să citească cineva ce-am scris, prefer să fie ea. Ceva îmi spune c-o să înţeleagă.

– Sigur.

– Printeaz-o, te rog, zice Beth, trântindu-se pe pat şi făcândlu-se covrig printre perne.

Ochii ei albaştri mă urmăresc, sâcâindu-mă cu o privire somnoroasă. Blugii încep să mă strângă şi-mi doresc să mă întind lângă ea pe pat, rău de tot, dar o să demonstrez că pot să mă abţin, chiar dacă ea o să mă omoare prin asta.

– Ai de gând să mai stai ceva timp?

– Ai alte planuri?

Nu.

– Foarte curând va trebui să dorm. Avem şcoală mâine.

– Am împărţit cu cineva un pat mult mai mic decât ăsta în ultimii doi ani. Crede-mă, sunt campioană la a nu atinge, dacă asta-i ceea ce te preocupă. Haide, printeaz-o.

– A nu atinge şi a împărţi patul... cu cine?

Beth chicoteşte, clătinând din cap în acelaşi timp.

– Gelos, cumva? Parcă te pregăteai să-mi printezi ceva.

Lasă-te în voia ei, Ryan. Ca orice animal de pradă, Beth poate să miroasă frica. Fără să mai scot un cuvânt, printez lucrarea, iar ea îmi smulge foile din mână. O privesc. Ea mă priveşte.

– Doar n-o s-o citesc în timp ce te uiţi la mine! E aiurea.

– Eşti în camera mea, Beth. Ai venit un kilometru pe jos până aici, într-o miercuri, în toiul nopţii. Neinvitată.

Ar cam fi cazul să-i explic definiţia cuvântului *aiurea*.

– Vrei să plec?

– Nu.

Chiar nu vreau. Nu ştiu de ce, dar nimic nu mi s-a părut vreodată mai normal decât prezenţa ei aici.

Zâmbetul acela şiret i se strecoară pe faţă.

– Sunt cumva prima fată care stă pe patul tău?

Da. Inspir adânc şi mă întorc spre computer. Am mai ieşit cu fete. Cu câteva am avut relaţii exclusive şi am dovedit sufficient respect încât să parcurg, fără grabă, fiecare etapă. Mai sunt câteva etape la care încă n-am ajuns. Prezenţa unei fete în patul meu fiind una dintre ele. Dacă ea e hotărâtă să rămână aici, atunci eu sunt hotărât să fiu de acord cu asta şi să nu-mi arăt emoţiile. Acest zombi al meu, presupun, şi-a găsit fata care-i place şi vrea să se lase sufocat, în acelaşi timp.

– E bună, Ryan.

Aud ca din depărtare vocea lui Beth, trezindu-mă din atmosfera povestirii, şi degetele mele încetează să mai lovească tastele.

– Mersi, îi răspund, întorcând capul.

Beth stă întinsă pe burtă, sprijinită în coate şi expunând un decolteu de toată frumuseţea. Cobor repede privirea spre podea.

– Nu, serios. E bună. La modul că aş putea s-o găsesc într-o librărie. Îl înţeleg în totalitate pe tip.

Mda, şi eu.

– Am ajuns în finala pe stat a unui concurs literar, îi zic şi cuvintele îmi ies în modul cel mai firesc, ca şi cum ar fi normal să mărturisesc lumii întregi astfel de lucruri.

– Îmi dau seama de ce, spune Beth, frunzărind filele. Oricine ar fi hotărât câştigătorul trebuia să fie dus cu capul ca să nu te aleagă pe tine.

Îmi rotesc privirea prin cameră, aşteptând să mă lovească fulgerul. Mi s-a părut mie sau mi-a făcut un compliment?

– Câştigătorul n-a fost anunţat. Mai e o etapă a concursului peste vreo două săptămâni.

– Aha, exclamă ea. Atunci, sunt sigură c-o să câştigi.

Simt un gol în stomac în timp ce sting computerul. Mda, nuvela o scriu eu, dar încă nu m-am înscris pentru concurs. Şi cum aş putea să mă înscriu? Am meci în ziua aia, iar tata...

Gânduri felurite îmi apar şi-mi dispar din minte. Mă eschivez de la un concurs... o competiţie pe care aş putea s-o câştig. Oare adrenalina produsă de câştigarea unui concurs literar ar fi aceeaşi ca atunci când câştigi un meci de baseball sau onorezi o provocare? Bănuiesc că n-o să aflu niciodată.

Când mă întorc din nou spre Beth, o văd întinsă pe spate, cu capul pe pernă. Şi-a aruncat pantofii din picioare şi stă cu mâinile împreunate pe burtă. Inelul din buric sclipeşte în lumină. Mi-a aşezat frumos pe noptieră foile cu nuvela.

Ieşim împreună. Suntem doi prieteni care ies împreună şi, la un moment dat, se sărută. Patru zile ar putea fi considerate la un moment dat... mda, nu sunt chiar atât de nătărău ca să cred aşa ceva.

– Eu mă culc, o anunţ, dându-i ocazia să plece.

– Obişnuieşti să dormi cu toate hainele pe tine? se interesează ea.

Nu. De obicei îmi scot tricoul.

– E mai sigur.

– Bine.

Bine. Sting lumina şi mă sui în pat. Urmând exemplul lui Beth, rămân deasupra cuverturii. Căldura trupului ei mi-l încălzeşte pe-al meu. A avut dreptate. E capabilă să stea întinsă într-un pat fără să te atingă. Inspir şi mirosul ei dulce mă învăluie.

Anul trecut, profesorul nostru de ştiinţele naturii a risipit mitul care susţine că ideea de sex le trece bărbaţilor prin minte la fiecare şapte secunde. O să-mi permit să-l contrazic la faza asta. Mă mănâncă degetele de dorinţa de a mângâia pielea delicată a lui Beth. Îmi doresc ca buzele să-mi şoptească, lipite de ale ei.

– Aşa, şi, eu am un prieten, zice ea, prin întuneric. Pe Isaiah. L-ai cunoscut.

– Mda.

Muşchii mi se încordează şi imaginile trupului ei mişcându-se sub al meu dispar. Înţeleg că prin ieşitul împreună las deschisă posibilitatea ca ea să se vadă şi cu alţii, dar nu-mi face plăcere ca ca să vorbească despre acei alţii în timp ce stă pe patul meu.

– El m-a trădat şi nu ştiu ce să fac. În Louisville, era singurul meu prieten, iar când am ajuns aici, el mi-a cumpărat telefonul mobil. Vorbeam în fiecare seară sau ne trimiteam mesaje sau și una, şi alta; el şi acum mă sună zilnic şi-mi trimite milioane mesaje. Eu refuz să-i răspund şi mă gândesc că prietenia noastă s-a sfârşit, dar când am vorbit cu Scott astă-seară, discuţia n-a decurs aşa cum mi-am planificat şi nu ştiu…

Mă furnică toată pielea. Nu doar pentru că Beth e atât de aproape de mine. E ceva mai mult decât dorinţa şi atracţia care-mi fac ravagii în corp. Beth e pe punctul de a-mi spune ceva. Pe punctul de a face un pas dincoace de zidurile ei. O îmboldesc spună mai departe.

– Ce nu ştii?

– Totul era mult mai simplu în Louisville, mărturiseşte ea, cu voce înceată, şi nu prea ai cum să-i sesizezi tristeţea. Îmi lipseşte simplitatea, adaugă.

– După meci, o să te las unde vrei, îi promit.

Detest să mă gândesc la asta, dar sunt hotărât să-i câştig încrederea.

– Pe urmă, o să mergem să mâncăm undeva şi, după aia, poate la un film. Cum ţi se pare?

O aud înghiţind.

– Cred că mi-ar plăcea.

Inspir adânc. Gura asta zdravănă de aer curat o simt de parcă ar fi prima oară când respir după mai multe zile.

– Uneori… zice ea, dar apoi se opreşte.

E o pauză apăsătoare şi lupta ei în căutarea cuvintelor îmi trezeşte dorinţa de a o alina.

– Uneori nu vreau decât…

Ce-o vrea ea? Eu ştiu ce vreau: ca ea să aibă încredere în mine, ca ea să simtă ceea ce simt eu. Dar ceea ce vreau mai mult decât orice în clipa asta e ca ei să-i fie bine. Îmi întind braţul peste pat spre ea, având grijă să n-o ating.

– Sunt aici, dacă ai nevoie de mine, îi zic.

Trece o clipă. Apoi încă una. Beth rămâne perfect nemişcată prin întuneric, încât ceva din mine se întreabă dacă nu cumva toată seara asta n-o fi fost cumva un vis.

Îi aud trupul frecându-se de cuvertură în timp ce se urneşte. Un centimetru, doi, în direcţia mea. O ezitare. Apoi alţi doi, trei. Sângele îmi freamătă de nerăbdare. Momentul acesta e capital, nu există îndoială. Eu îi cer să se sprijine pe mine, iar Beth chiar se gândeşte la posibilitatea asta.

Haide, Beth, poţi să ai încredere în mine. În cele din urmă, printr-o mişcare iute, îşi lăsă capul pe pieptul meu şi-şi mulează restul corpului pe al meu. Dorinţa mă izbeşte cu putere şi dacă ea şi-ar muta mâna mai jos cu câţiva centimetri, şi-ar da seama. Aş vrea s-o ating, dar oare îndrăznesc? Răsuflarea ei îmi gâdilă pieptul când îmi spune:

– Îmi placi, Ryan.

Închid ochii şi sărbătoresc cuvintele auzite. Îi plac.

– Şi tu îmi placi. Mult de tot.

O vreau, dar refuz să-mi las partea inferioară a corpului să ia hotărârile. Cu încetineală, dar cu hotărâre, o cuprind cu un braţ, iar cealaltă mână mi-o aşez pe burtă, chiar lângă a ei. E cea mai bună tentativă a mea de atingere între prieteni-care-ies-împreună.

Anumite părţi din mine ar vrea să mângâi roşeaţa caldă care i sc iveşte pe frumoşii ei obraji atunci când o privesc cu dorinţă. Aceleaşi părţi îşi imaginează cum o

prind cu mâna de bărbie şi-i ridic capul ca s-o pot săruta. În momentul de faţă, părţile astea încearcă să comunice *logic* cu creierul meu. Sărutul ar putea fi bun. Mi-a plăcut mult să-i sărut buzele pline şi mi-au plăcut mult uşoarele ei gemete. Aş putea s-o sărut până când ar uita de Isaiah. Aş putea s-o sărut până când aş uita că nu am mers până la capăt cu vreo altă fată. Degetele mi se strâng pe umărul ei. Mă omoară. Eu mă omor pe mine însumi.

– Sandy Koufax[27] a fost stângaci, la fel ca tine. El a fost cel mai tânăr aruncător inclus în Baseball Hall of Fame.

– Asta ar fi, posibil, cea mai aiurea chestie din câte te-am auzit vreodată spunând, bombăne ea.

E drept, dar aşa mă împiedic să mă gândesc la cum aş săruta.

– Nu sunt eu cel care vorbeşte codificat.

– Mi-ai zis-o la faza asta.

Trupul lui Beth se destinde şi se mulează pe al meu. Tăcerea se prelungeşte, de la secunde la minute, apoi şi mai mult, ceea ce mă face să mă întreb dacă n-o fi adormit. O parte din mine îşi doreşti să pot adormi. Aşa, nu m-aş mai lăsa pradă fanteziilor despre cum ar fi s-o mângâi, sau s-o sărut, sau s-o mângâi şi mai mult. Dar, în acelaşi timp, vreau să stau treaz. Îmi place aşa... s-o ţin în braţe,

– Ryan? şopteşte ea.

– Da? îi răspund, tot în şoaptă.

– Pot să rămân? Ţi-am pus alarma să sune la patru, ca să ajung înapoi acasă înainte ca Scott să-mi simtă lipsa.

[27] Jucător profesionist de baseball (n. 1935) care a activat în întreaga sa carieră, desfășurată între anii 1955 – 1966, la echipa Brooklyn Dodgers, devenită din 1958 Los Angeles Dodgers, după mutarea ei în metropola californiană. S-a retras în plină glorie, iar în anul 1972 a fost inclus în Baseball Hall of Fame, la vârsta de 36 de ani și 20 de zile, fiind cel mai tânăr sportiv (nu doar cel mai tânăr aruncător) care a beneficiat de această onoare.

Îmi plimb cu un gest absent mâna în sus şi-n jos pe spinarea ei, iar ea se lipeşte şi mai mult de mine.

– Da.

Beth mă împunge uşor cu capul în piept, ca o pisică încolăcindu-se pentru somn. Braţul ei mă apasă şi-mi permit să trişez pentru o clipă, adunându-i părul într-o mână şi sărutând-o pe creştet. Aş putea să-mi spun mie însumi că aşa fac prietenii care ies împreună, dar e mult prea târziu şi sunt mult prea obosit ca să mai mint.

Jumătatea de oră în care l-am urmărit pe Ryan cum se foieşte pe canapea, faţă în faţă cu Scott, mi-a fost suficientă ca să mă răzbun pentru faptul că mă târăşte după el la meciul ăla maraton. În cele din urmă, Scott îmi dă voie să plec cu Ryan, dar numai după ce-l ameninţă c-o să-l omoare dacă mă aduce înapoi cu vreun semn de oricare fel pe trup.

Nu sunt convinsă că aş putea s-o recunosc vreodată faţă de Ryan, dar asta a fost pentru mine cea mai frumoasă zi de sâmbătă de când am fost osândită la chinurile iadului. În timp ce conducea spre Louisville, Ryan mi-a explicat regulile jocului de baseball. Pe majoritatea le ştiam, dar Ryan a reuşit cumva să le facă interesante. Sportul a prins viaţă când mi-a arătat că un meci înseamnă mai mult decât o bâtă, o minge şi câteva baze. Mi-a zis că e nevoie de spirit de echipă şi de încredere.

Stând în tribună şi urmărind meciul, admir graţia cu care se mişcă echipa lui. E o întreagă reţea de semnale şi de priviri şi de înţelegeri nerostite.

Dar ceea ce mi se pare cu adevărat uluitor e chiar Ryan. Vigoarea în stare pură a mişcărilor lui. Puterea din umerii lui laţi şi energia care-i erupe din trup când aruncă mingea. Ryan e o forţă în sine. O forţă care mă atrage spre ea. O atracţie care-mi inoculează spirale de căldură în corp. El e capabil de o simplă atingere care să fie suficient de energică încât să mă lipească de el, dar în acelaşi timp îndeajuns de delicată încât să mă înfioare.

Suntem prieteni. Doar prieteni. Oftez. Până şi ca prieten, el merită ceva mai bun decât mine. Pare îndârjit să-i placă de mine. Îndârjit să iasă cu mine. Pentru ce? Ce are el de câştigat din faptul de a fi împreună cu o fată pe care toţi ceilalţi au aruncat-o cât colo?

Chris plesneşte o minge în terenul din stânga, iar echipa adversă o prinde pentru a treia ieşire. Ryan e în picioare, în spaţiul rezervelor, şi-mi face cu ochiul înainte de a intra pe teren. Zâmbetul de răspuns mi se formează fără voia mea. Ai pornit pe drumul spre o lume a suferinţei, Beth. La fel cum am pornit-o cu Luke, la vârsta de cincisprezece ani. Luke mi-a zis că sunt drăguţă. Luke mi-a spus toate vorbele cuvenite. Dar, dacă stau să mă gândesc, Luke nu mi-a adus niciodată într-un loc atât de public ca ăsta.

Poate că Scott are dreptate. Am posibilitatea s-o iau de la zero. Poate c-ar trebui să profit de asta. Poate c-ar trebui să savurez momentul, cât o mai dura. În definitiv, curând o să plec împreună cu mama. Orice zi în care mai stă cu Trent înseamnă pentru ea că se apropie cu încă o zi de moarte. Astăzi, după meci, o să ticluim, eu şi mama, un plan de plecare, însă până atunci, poate c-ar trebui să mă bucur de ceea ce am în faţă.

Ryan mă place sau cel puţin aşa crede el. De ce mă grăbesc atât să trec la următorul tip care o să se poarte cu mine ca Luke sau aşa cum se poartă Trent cu mama?

Eu pot să fiu fata care să-l înveţe pe Ryan vreo câteva lucruri. Fata care să nu râdă când el se înroşeşte. Pot să fiu cea de care, în viitor, când o să fie însurat cu fata potrivită şi-o să aibă trei ţânci agăţaţi de picior, să-şi poată aminti, zâmbindu-le amintirilor. Apoi, o să-şi privească soţia şi-o să-mi fie recunoscător pentru că am plecat la momentul oportun. Recunoscător pentru că n-a rămas cu mine.

– Tu eşti iubita, lui Ryan?

Un tip înalt se trânteşte pe bancă lângă mine şi aşteaptă ca Ryan să arunce mingea. Individul ăsta e aproape. Extrem de aproape. Nu atât de aproape încât să mă atingă, dar tot a încălcat graniţa tacită a distanţei cuviincioase dintre două persoane total necunoscute.

Mi se face pielea de găină pe braţe.

– Tu fiind…?

Întoarce capul şi-mi oferă un zâmbet care-mi aminteşte de cel al lui Ryan. De fapt, seamănă foarte mult cu Ryan, doar că e un pic mai în vârstă.

– Mark. Eu sunt fratele lui mai mare.

Hopa. El să fie fratele din cauza căruia era atât de întors pe dos Ryan, atunci, în hambar? Însă curiozitatea mea lasă loc încordăii. N-am făcut niciodată cunoştinţă cu rudele vreunui tip şi nu ştiu o iotă despre etichetă.

– Încântată de cunoştinţă.

Poftim, nu aşa spun fetele cumsecade?

– Eşti convinsă? Am văzut râme în cârligul undiţei care arătau mai bucuroase ca tine.

Buzele mi se arcuiesc în sus.

– Eu sunt Beth şi suntem doar prieteni.

Prieteni care ies împreună, dar nu simt nevoia să-mi trâmbiţez nesiguranţele.

– Hm, mormăie el, apoi continuă, pe un ton tărăgănat. Ryan nu-şi aduce prietenele la meciuri. Pentru el, sunt doar persoane care-i distrag atenţia.

Neştiind precis cum să reacţionez, mă concentrez asupra jocului. Mark coboară tonul.

– Te stânjenesc cumva?

Aş putea foarte bine să fiu sinceră. Doar n-o să pot trece prea mult timp drept o persoană respectabilă.

– În general, tipii care-mi invadează spaţiul personal mă fac să mă simt stânjenită, dar nu ţi-o iau în nume de rău. Şi Ryan are probleme cu spaţiul. Probabil e ceva genetic.

Mark izbucneşte în râs şi e un râs gălăgios, care-i face pe ceilalţi să întoarcă privirile: până şi pe Ryan, de la postul lui. Privirea lui Ryan săgetează de la fratele lui la mine şi înapoi. O umbră îi traversează chipul când şi-o opreşte asupra lui Mark. Neplăcându-mi suferinţa care i s-a întipărit pe faţă, îi fac semn cu mâna, cam cu jumătate de inimă, iar el îmi răspunde cu un zâmbet de-mi stă inima de tot. O fierbinţeală mi se strecoară pe ceafă, ajungând să-mi însemne obrajii.

– Mda, zice Mark. Voi doi sunteţi doar prieteni.

– Nu ţi-am cerut părerea, bombănesc eu.

Mark râde iar, dar nu tot atât de zgomotos.

– Mama probabil că te urăşte.

Ar trebui să mă simt insultată, dar nu mă simt. Dacă m-ar cunoaște vreodată, probabil că m-ar urî.

– Nu știu.

– Nu-i nimic. Mie-mi placi.

– Dar nu mă cunoşti.

Mark face un gest spre tabela de marcaj.

– Mai avem câteva runde ca să remediem problema asta. Şi, ia spune-mi, cum l-ai cunoscut pe fratele meu?

Dezlegându-mi şireturile pantofilor de echipament, stau cu plivirea pironită pe tribune. Mark e aici şi vorbeşte cu Beth. Mai bine zis, râde cu Beth. Gelozia se furişează în mine, făcându-mă să mă enervez pe amândoi. L-am sunat pe Mark şi i-am trimis mesaje luni de-a rândul şi am primit un rahat în chip de răspuns. Beth zâmbeşte la un moment dat, iar el turuie de parcă ar fi la un talk-show. Şi, colac peste pupăză, Mark vorbeşte cu ea de douăzeci de minute în cap, iar Beth deja râde. Mie mi-au trebuit săptămâni ca s-o fac să râdă cu mine.

Îmi trântesc pantoful de bancă, să-l scutur de noroi. Mark e fratele meu şi, din acest motiv, nu mi-ar fura gagica. Ca să nu mai pun la socoteală faptul că lui îi plac bărbaţii. Câţiva băieţi îşi întorc privirile spre mine când izbesc iar cu pantoful de bancă. Logan înalţă dintr-o sprânceană. Scutur din cap ca să-l împiedic să-mi spună ceva. Lăsându-mi braţele pe genunchi, încerc să absorb realitatea. Beth nu e a mea cu adevărat. Suntem doar prieteni care ies împreună, din cauză că eu am stricat totul încă de la început.

– Ryan?

Antrenorul nostru îmi face semn să vin spre el. Îmi îndes picioarele în pantofii Nike şi-mi atârn geanta de umăr. Probabil că are foarte multe să-mi spună. Am scos-o la capăt cu meciul, dar cu preţul a două alergări izbutite de adversari în ultima rundă, din cauza mea. Interacţiunea prietenească dintre Mark şi Beth m-a distras.

– Da, domnule.

Antrenorul îmi face semn cu capul spre un bărbat pe la vreo treizeci şi ceva de ani, cu o femeie lângă el. Sunt îmbrăcaţi în ţinute lejere: în jeans şi tricouri de calitate.

– Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu Pete Carson şi cu soţia lui, Vickie.

Strâng mâinile care mi se întind: mai întâi, pe-a domnului Carson, apoi pe-a soţiei lui.

– Încântat să vă cunosc.

– Pete e recrutor pentru Universitatea din Louisville.

Arunc o privire spre antrenorul meu, străduindu-mă să nu-mi arăt surprinderea. El cunoaşte părerile mele şi-ale tatii despre cerea la baseballul profesionist, după absolvirea liceului. Domnul Carson îşi drege glasul.

– Ryan, am făcut cercetări pentru prima etapă de recrutare, iar numele tău e pe buzele tuturor. Mă întreb dacă te-ai gândit cumva şi la instituţia noastră.

– Nu, domnule. Am de gând să particip la recrutarea pentru profesionişti, după absolvirea liceului.

– Ar fi mare păcat!

Cuvintele astea ies la repezeală din gura soţiei lui. Ne întoarcem tustrei privirile spre ea, şi femeia ne răspunde printr-un râs nervos.

– Scuze, dar e adevărul. Ar trebui să mă prezint aşa cum se cuvine: sunt Dr. Carson, decan al secţiei de engleză de la Universitatea Spalding.

– Mm-hm, mormăi eu, un răspuns extrem de nepotrivit gramatical.

Oare de ce mă simt încolţit?

– Doamna Rowe, profesoara ta de engleză, îmi e bună prietenă. Mi-a arătat câteva dintre lucrările tale. Eşti foarte talentat. Atât pe teren, cât şi în afara lui. Universitatea Spalding oferă un minunat curs de creaţie literară şi mulţi dintre studenţii noştri continuă studiile pentru titlul de master în arte frumoase...

Domnul Carson îşi prinde soţia de braţ.

– Acum tu încerci să-l recrutezi. Credeam că eu am câştigat când am dat cu banul.

– N-ai vorbit suficient de repede, ripostează ea, bătându-l uşor pe mâna cu care a apucat-o. Avem echipă de baseball şi la Spalding, mă informează ea apoi.

Mă prefac că râd, pentru că aşa fac toţi ceilalţi, însă stânjeneala mea creşte. Stând aici să-i ascult, mă simt de parcă mi-aş trăda tatăl.

Domnul Carson îi dă drumul soţiei sale.

– Spalding e o instituţie de învăţământ din Liga a treia. Universitea din Louisville e în Liga întâi. Mulţi dintre jucătorii noștri au fost recrutaţi la profesionişti. Ai un talent care nu ţine de studiu, dar te şi dai uneori de gol la aruncări şi ai ceva probleme cu plasamentul. Antrenorii noştri pot să lucreze cu tine şi să-ţi îmbunătăţească aruncările până la un cu totul alt nivel. Te vom pregăti pentru profesionism, plus că vei ieşi cu o diplomă universitară.

– Îmi oferiţi o bursă?

– Spalding îţi oferă, intervine doamna Carson, zâmbind cu încăpăţânare, în timp ce soţul ei se strâmbă, apoi are un schimb de priviri circumspecte cu antrenorul meu.

– Am nevoie să ştiu dacă eşti interesat. Am un post liber de aruncător în echipa mea şi caut pe cineva căruia să-i ofer o bursă în timpul primei perioade de transferuri, din noiembrie.

Noiembrie. Asta înseamnă că, dacă vreau să merg la facultate, am o lună şi un pic la dispoziţie ca să mă hotărăsc. Fără presiuni. Domnul şi doamna Carson îmi descriu viaţa de student, iar eu mă fac că-i ascult. Ce-ar zice tata dac-ar afla? Îmi înmânează amândoi cărţi de vizită, spre necazul domnului Carson, după care-și iau rămas-bun, lăsându-mă singur cu antrenorul.

Aştept ca soţii Carson să se depărteze cât să nu mă poată auzi și abia apoi pun întrebarea care mă sâcâie.

– Aţi vorbit cu doamna Rowe?

– Am discutat luna trecută. Cred că e cel mai bine pentru tine să-ți analizezi toate variantele.

– Credeţi că n-aş reuşi să ajung la profesionism, îl întreb pe omul care m-a încurajat aproape la fel de mult ca tata.

– Ba da, rosteşte el lent. Cred că poţi, dar mai ştiu şi că tatăl tău nu-ţi pune toate cărţile pe masă. Tatăl tău e un om bun, dar eu te consider ca pe unul dintre fiii mei şi nu ţi-aş fi fost de ajutor dacă nu ţi i-aş fi prezentat pe oamenii aceştia.

Simt că lumea întreagă mi se întoarce cu susul în jos. Tata şi antrenorul meu au văzut totdeauna lucrurile în mod identic. De ce, acum, schimbarea asta?

– Eu nu mă duc la concursul literar, îi zic.

– Ryan, mă opreşte antrenorul, cu un oftat de exasperare. O să discutăm altă dată despre asta. Acum te aşteaptă cineva.

Privirea îi rătăceşte peste umărul meu, iar eu simt cum groaza îmi cuprinde măruntaiele.

Mark mă aşteaptă la picioarele tribunei, în timp ce Beth a rămas pe locul ei, în vârf. Mătur zona cu privirea, ca să mă asigur că nu e nimeni din oraşul nostru martor la întâlnirea asta.

– Salut, îmi zice Mark. Ai făcut un joc al naibii de bun.

Inspir adânc, străduindu-mă să găsesc un echilibru. Mark a plecat. Tata l-a privit drept în ochi şi i-a cerut să aleagă. Fratele meu nu m-a ales pe mine. Eu i-am cerut să rămână şi să lupte, dar el n-a vrut. L-am rugat să vină acasă şi el n-a venit. Iar acum își închipuie că poate să apară aici şi totul va fi bine. Ghici ce? Nu e bine.

– Ce cauţi aici?

Mark joacă pe postul de fundaş în echipa Universităţii din Kentucky. În primul an de facultate, a câştigat vreo douăsprezece kilograme de masă musculară. E al naibii de masiv.

– Vreau să stăm de vorbă, Ry.

– Eu cred că tăcerea ta de astă-vară încoace a spus tot ce era de spus.

Trec pe lângă el şi-i fac semn lui Beth să coboare din tribună.

– Am vrut să iau legătura cu tine, dar de fiecare dată când voiam să încerc mă trezeam că nu pot. Mă tot gândeam la mama și la tata şi aveam nevoie de timp.

Avea nevoie de timp… De ce nu-mi trage un genunchi în boaşe, mai bine? Îmi azvârl braţele în lateral.

– Ai ceea ce ţi-ai dorit, nu?

– Nu e neapărată nevoie să fie aşa, răspunde Mark, suficient de tare ca să-l audă şi cei câţiva spectatori rămaşi.

– Ba da, îi răspund, continuându-mi mersul. Este.

Cu paşi mari şi egali, dar apatici, tălpile lui Beth bocănesc pe metalul tribunei, în timp ce ea coboară.

– Ce tot faci? mă întreabă.

– Trebuie să mergem. Ai zis că ai nevoie de o oră, ai uitat? După care mergem să cinăm.

– Avem timp. Du-te să vorbeşti cu fratele tău.

– Nu-i nimic, Beth, răspunde Mark în locul meu, pe un ton de scuză. Mă bucur că am avut ocazia să te cunosc. Nu te lăsa sufocată de Groveton.

Beth îi dăruieşte unul dintre rarele ei zâmbete veritabile, iar mie îmi vine să lovesc ceva.

– Succes pentru meciul tău de săptămâna viitoare, îi urează ea lui Mark.

Fratele meu îşi vâră mâinile în buzunarele blugilor, pregătindu-se să plece.

– Ştii unde mă găseşti când o să fii pregătit, Ry.

Beth îl urmăreşte cu privirea până când dispare din câmpul vizual. Apoi se întoarce spre mine.

– Ce dracu' e în neregulă cu tine?

– N-ai înţelege, îi răspund, pornind cu paşi apăsaţi spre parcare.

Îmi arunc lucrurile în jeep. Beth trânteşte portiera din dreptul ei, iar eu îi ţin isonul furiei, trântind-o pe-a mea.

– Spune-mi unde trebuie să te duc.

– La complexul comercial, la opt sute de metri de sala ta de antrenament.

Îmi smucesc capul spre ea. Zona aia e doar cu o treaptă mai presus de un ghetou.

– Eu nu te las acolo.

– Nu ţi-am cerut aprobarea. Ai căzut la o înţelegere cu mine. Tu hotărăşti dacă vrei s-o respecţi, ripostează ea, sfredelindu-mă cu ochii ei albaştri, acum îngheţaţi.

Îmi smucesc cu putere cozorocul şepcii şi demarez în trombă spre şoseaua principală. Ea e furioasă. Eu sunt furios. Rămânem tăcuţi timp de o jumătate de oră, cât timp durează drumul spre cealaltă parte a oraşului. E suficientă electricitate în atmosferă ca să ţină maşina în mişcare, chiar şi fără benzină. Un singur cuvânt din partea oricăruia dintre noi ar putea provoca o explozie.

Devine clar că lui Beth îi place să se joace cu focul.

– Fratele tău e cumva unul dintre cei care pot să se comporte minunat cu necunoscuţii, după care să se transforme într-o lichea desăvârşită în particular? Făcea pipi pe cerealele tale în fiecare dimineaţă, înainte să pleci la şcoală?

– Nu, îi răspund, scrâşnind din dinţi. A fost un frate grozav.

– Şi-atunci, care-i problema ta? Mi-a zis că voi doi n-aţi mai vorbit de trei luni şi că a venit încoace ca să te vadă. Ce naibii e atât de important, de nu poţi să-ţi smulgi trei secunde dintr-o zi ca să-i zici un bună ziua?

Deschid radioul. Ea îl închide. Izbesc volanul cu palma.

– Credeam că te grăbeşti să-ţi ai singura ta oră de libertate în Louisville!

– Dacă aşteptam un sfert de oră ca tu să discuţi cu fratele tău nu-mi stricam singura mea oră. Hai să mai încercăm o dată. Care-i problema?

– E gay.

Beth clipeşte mărunt.

– Asta deja mi-ai spus-o. Pune-mă la curent cu partea care explică de ce te porţi ca un nemernic.

Nu sunt un nemernic. Întreaga raţiune a acestei zile a fost ca ea să vadă că nu sunt un nemernic.

– El a plecat, înţelegi? A plecat şi a dat clar de înţeles că nu se mai întoarce.

Se răsuceşte puţin spre mine.

– Spune-mi că e o hotărâre autoimpusă din partea lui Mark.

Brth nu-mi suflă o iotă despre familia ei, dar se aşteaptă la perfecţiune din partea mea.

– Tata l-a dat afară din casă, iar Mark nici n-a încercat să vadă ce se-ntâmplă dacă ar vrea să rămână. Eşti mulţumită acum?

– Nu. Aşadar, tatăl tău e un homofob nenorocit. Tu ce scuză ai?

Furia din mine erupe.

– Ce te-ai fi aşteptat să fac? Să mă ridic împotriva tatii? Ne-a zis, mie şi mamei, că nu avem voie să mai vorbim cu Mark. E tatăl meu, Beth. Tu ce-ai fi făcut?

Nn mă mai obosesc să-i spun că am tot încercat să dau de Mark sau că el nu mi-a răspuns... până acum. Acum, când e prea târziu.

– Aş fi avut ouă, asta aş fi făcut. Dumnezeule, Ryan, tu chiar ești un nemernic. Fratele tău e gay, iar tu îl arunci afară din viaţa ta, fiindcă eşti prea molâu ca să i te împotriveşti tatălui tău.

Opresc maşina în fundul terenului pentru parcare al complexului comercial. Aici e ca o hazna. Lângă Laundromat, un tip într-un tricou fără mâneci zbiară la o fată cu părul blond spălăcit, care ține un prunc în scutece pe şold. Băieţi de vârsta mea trag din țigări, dând intenţionat cu skateboardurile peste fetele care intră și ies în şi din magazine. Ar cam fi cazul să-i pună cineva la respect.

Beth sare jos din jeep. Părul îi fâlfâie în bătaia vântului în timp ce se îndreaptă spre centrul comercial. Oare de ce tot pleacă fata asta de lângă mine. Sar după ea, o prind de mână şi-o fac să se întoarcă spre mine.

Crezusem că am scos-o din sărite pe Beth când am propus-o pentru prezidiul balului. Văpăile care-i dogoresc în ochi îmi spun că furia ei e cu totul altceva. Ea trebuie să asculte ce am de spus şi să-mi înţeleagă tatăl; să-mi înţeleagă familia.

– Mark ne-a părăsit!

– Vrăjeală. Tu l-ai părăsit pe el!

Mă împunge în piept cu degetul.

– Tu şi eu. O greşeală. Tu eşti unul care părăseşte. Tatăl meu m-a părăsit, Sfântul Scott m-a părăsit, iar eu nu vreau să mai fiu părăsită niciodată.

Cu toate astea, Beth e cea care mă părăseşte acum. Se duce spre centrul comercial şi dispare în magazinul cu produse alimeantare. Pe drumul spre Louisville, ea mi-a spus s-o las aici şi să mă întorc mai târziu după ea. Niciodată nu mi-a trecut prin gând s-o las să plece, însă cuvintele lui Beth mă zguduie. Oare o avea dreptate? Oare eu sunt cel care l-a părăsit pe Mark?

O tai prin supermarket, ies repede pe partea cealaltă şi mă îndrept direct spre Last Stop, ferindu-mă de grupul de tineri pe skateboard. Am grijă să păzesc banii de la Echo, care-mi ard buzunarul de la spate al blugilor. Pe-aici îşi duc veacul mai mulţi hoţi de buzunare decât absolvenţi de liceu.

Când intru în bar, Denny plesneşte cu palma de tejghea.

– Ieşi de-aici, fetiţo!

Bilele se ciocnesc între ele pe masa de biliard la care se joacă singur un tip în blugi şi vestă din piele. Doi bărbaţi mai în vârstă în salopete albastre de fabrică stau gârboviţi la bar deasupra halbelor cu bere. Orice fărâmă de speranţă pe care-o avusesem în inimă când eram în Groveton mi se risipeşte la vederea clăii de păr blond de la masa din colţ. Ţinându-mă mândră, mă duc iute spre bar.

– Indiferent cât te plăteşte Isaiah, eu îţi dau dublu ca să-ţi ţii gura.

Denny chicoteşte, posomorât.

– Aceeaşi ofertă mi-a făcut-o şi el în privinţa ta. Du-te să te joci cu iubitul tău şi ţine-te la distanţă de barul meu.

– Isaiah nu e iubitul meu.

Cu un zâmbet şmecheresc pe faţă, Denny scoate un ţoi din chiuvetă şi-l şterge cu o cârpă.

– Lui i-ai spus asta?

Când vede că nu-i răspund, Denny gesticulează spre mama.

– Azi a tot plâns. L-au arestat aseară pe Trent pentru conducere sub influenţa alcoolului, iar ei i-au sechestrat maşina. Scoate-o de-aici şi petrece-ţi ceva timp cu ea.

Ura şi fir-ar să fie. Fără Isaiah în schemă, am nevoie de o maşină, iar rabla mamei e singura noastră posibilitate de plecare din Louisville. Partea bună, o

raritate, e că nu mai trebuie să-mi fac griji, Trent n-are cum s-o mai snopească în bătaie pe niciuna dintre noi, pe ziua de azi.

– Data viitoare când mai intri în barul meu, mă ameniță Denny, îl sun pe Isaiah să te scoată pe sus. Chiar şi dacă ea plânge.

Lângă o sticlă pe jumătate golită de tequila, mama zace cu capul pe braţele îndoite. A mai slăbit. Valul de emoţii îmi creează o senzaţie de ameţeală. Făptura asta sărmană, demnă de plâns, e mama mea, iar eu am dezamăgit-o în totalitate.

– Hai să mergem, mamă.

Nu se clinteşte. Îi dau deoparte părul de pe faţă. Câteva şuviţe i se revarsă pe podea, iar altele mi se lipesc de mână. Dumnezeule, oare o fi mâncat ceva? Obrazul stâng îi e presărat cu pete galbene-maronii. La încheietura mâinii drepte, are o brăţară neagră. O înghiontesc delicat.

– Mamă, sunt eu, Elisabeth.

Pleoapele îi flutură, ridicându-se de pe ochii ei goi, înfundați în orbite.

– Tu eşti, puiule?

– Eu sunt. Hai să mergem acasă.

Mama întinde mâna să mă pipăie, de parcă ar crede că sunt o fantomă. Abia îmi atinge gamba cu vârfurile degetelor, că mâna îi şi cade pe lângă corp.

– Eşti un vis?

– Când ai mâncat ultima dată?

Mă priveşte, tot cu capul culcat pe braţe.

– Tu îmi cumpărai mâncare şi mi-o pregăteai, nu-i aşa? Şuncă şi caşcaval cu pâine albă şi muştar, lăsate în frigider. Tu erai.

Simt cum totul din interior mi se veştejeşte, ca o plantă fără apă. Dar cine crezuse că ar putea să aibă grijă de ea? Închid ochii și-mi evaluez posibilităţile. Şederea la Scott m-a înmuiat. Trebuie să fiu mai vigilentă, atât pentru mine, cât şi pentru mama.

– Hai să mergem.

O cuprind cu un braţ de umeri şi o smucesc.

– Haide. Trebuie să te ridici. Nu pot să te târăsc până acasă.

– Nu suport să urli, Elisabeth.

– Dar n-am urlat.

În schimb, am fost o scorpie. La fel ca majoritatea copiilor mici, mama ascultă poruncile severe. Şi tot la fel ca majoritatea copiilor mici, adesea ascultă de persoana nepotrivită.

– Ba da, ai urlat, bâiguie ea. Tu eşti mereu supărată.

Chiar dacă o ţin, ea tot se clatină într-o parte şi-n alta. Uşa din spate e încuiată. Naiba s-o ia. Asta înseamnă că va trebui să ieşim prin faţă. Paşii mici sunt un chin pentru ea şi-mi calculez cam cât îmi va lua s-o duc până acasă, în ritmul ăsta. Am atâtea de făcut până la întâlnirea cu Ryan: cumpărături din magazin, vreo idee despre cum să scot maşina de sub sechestru, plus stabilirea unei date pentru plecare, bătută în cuie.

Mama se împleticeşte când dăm de lumina zilei. Încearcă să-şi acopere ochii, dar mişcarea asta îi afectează echilibrul şi-aşa precar și sunt nevoită să-mi folosesc ambele braţe ca s-o ţin pe picioare. Are dreptate. Mereu sunt supărată, fiindcă în clipa de faţă în mine clocoteşte lava unui vulcan.

– Ce altceva ai mai luat?

– Nimic, îmi răspunde ea, mult prea repede.

Sigur. Nimic.

– Sticla aia de tequila nu era goală. Ai retrogradat cumva la categoria uşoară?

Ea nu răspunde, iar eu o las în pace, amintindu-mi în sinea mea că e mai bine să nu ştii anumite lucruri. O târăsc mai departe, iar din când în când mai ridică şi ea câte un picior, ca să contribuie la înaintarea pe trotuar. Câţiva băieţi cu care am fost colegă la şcoală trec în viteză pe skateboarduri. Doi dintre ei mă fluieră şi mă întreabă dacă m-am întors de tot. Dar al treilea...

Se opreşte, îşi saltă skateboardul la verticală şi scoate din buzunar o bancnotă de zece dolari.

– Iar ai rămas fară bani, Sky? Vreau şi eu un oral, chiar acum.

Ruşinea îmi înfierbântă faţa, dar mă forţez să mă ţin semeață în timp ce-mi remorchez mama spre casă.

– Du-te dracului!

– Mi-ai lipsit de pe-aici, Beth, dar maică-ta e mai simpatică dacă n-o dădăceşti tu, mă tachinează tipul, după care-şi lasă jos skateboardul şi-o ia la sănătoasa.

Mda, şederea la Scott m-a înmuiat, ceea ce face ca întâmplarea să devină de un milion de ori mai neplăcută. Ce bine-ar fi fost dacă Scott m-ar fi lăsat în pace!

– O să ne mutăm în Florida, îi zic mamei, în timp ce trece anevoie pe lângă casa de amanet. Plaje cu nisip alb. Căldură. Sunetul valurilor clipocind pe mal.

Mama nu e o curvă. Nu e. Te rog, Doamne, fă ca ea să nu fie.

– O să te dezmeticeşti şi-o să ne găsim câte-un serviciu…

Ca să facem, ce?

– Ceva.

Din cauză că Scott deţine tutela asupra mea, va trebui să fim prudente. Eu o să fiu etichetată ca fugară.

– O să mergem pe malul oceanului. Spune-mi o zi şi plecăm.

– Mai întâi trebuie să-i plătesc cauţiunea lui Trent, şopteşte mama. După care, să scot maşina de sub sechestru.

– Dă-l dracului pe Trent. Lasă-l să putrezească în puşcărie.

– Nu pot!

Mama mă apucă de păr ca să se ţină pe picioare şi-mi vine să ţip de durere. În loc de asta, îmi muşc buza. Ţipetele n-ar face decât să atragă şi mai mult atenţia asupra noastră.

Ajungem la marginea trotuarului. Mama calcă greşit şi se prăbuşeşte, cu faţa în jos, pe asfalt.

– Hai, mamă!

Nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă aşez pe jos şi să plâng, dar nu pot. Nu, când mă vede lumea. Nu, când e mama în fața mea.

– Ridică-te!

– Las-o la mine.

Vocea adâncă, domoală, îmi face inima să se oprească şi plămânii să-mi îngheţe. Isaiah o culege de jos pe mama fără pic de efort. Nu mai stă să mă aştepte şi porneşte drept spre complexul cu apartamentul mamei.

Isaiah.

Clipesc.

Prietenul meu cel mai bun.

Inima îmi bate de două ori şi ambele bătăi îmi provoacă durere.

Mama îşi tot pierde şi-şi recapătă cunoştinţa cât timp o cară Isaiah în braţe. Când ajungem la uşa ei, îi scot de la gât şnurul cu chei, pe care obişnuiam să-l port în chip de bijuterie când eram în clasele primare.

Îi întâlnesc pentru o clipă privirea lui Isaiah şi suferinţa din ochii lui mă face să mă chircesc de ruşine. E îmbrăcat cu salopeta garajului în care munceşte. Materialul albastru e pătat de unsoare și de benzină. De trei săptămâni, zi de zi, Isaiah m-a sunat şi mi-a trimis mesaje, iar eu nu i-am răspuns. Dar îmi alung remuşcările. El e cel care m-a trădat şi acum nu mai pot schimba cu nimic faptul că nu i-am răspuns.

Când deschid uşa, mă izbeşte o oribilă duhoare râncedă. Mă apucă ameţeala de groază. Nu vreau să ştiu. Pur şi simplu, nu vreau. O să plecăm în Florida. O să fugim.

Isaiah intră după mine şi scoate o înjurătură. La adresa mirosului, a stricăciunilor, a gunoiului, habar n-am. Nimic nu s-a schimbat de ultima oară când am fost

aici, cu excepţia faptului că uşa frigiderului atârnă larg deschisă.

– Ai uitat cumva s-o plăteşti pe menajeră? mă întreabă Isaiah.

Zâmbesc cu jumătate de gură la tentativa lui de a dezamorsa situaţia. Ştie că detest să vadă oricine altcineva felul în care trăieşte mama.

– Nu primea decât bani gheaţă, iar mama a insistat să folosim cardul de credit pentru marafeturile cotidiene.

Trec peste gunoaie şi bucăţi de mobilă spartă şi-l duc pe Isaiah în camera mamei. El o întinde uşurel pe pat. Nu e prima oară când mă ajută cu mama. Când aveam paisprezece ani, Isaiah m-a ajutat s-o culeg din bar. E obişnuit cu crăpăturile pereţilor, cu rosăturile mochetei verzi, cu poza înfăţişându-ne pe mine şi pe ea lipită cu scotch pe oglinda spartă.

– Lasă-mă câteva minute, îi zic. Pe urmă, o să mă duc să cumpăr mâncare.

El încuviinţează morocănos.

– Te aştept în sufragerie.

Îi scot mamei pantofii din picioare şi mă aşez pe pat lângă el.

– Trezeşte-te, mamă. Spune-mi ce-ai păţit la mână.

De parcă n-aş şti deja.

Ea întredeschide ochii şi se ghemuieşte în poziţia fătului.

– M-am certat cu Trent. N-a făcut-o intenţionat.

Sigur, el niciodată nu le face intenţionat.

– Cu cât scăpăm mai repede de el, cu atât mai bine.

– El mă iubeşte.

– Ba nu. Nici vorbă.

– Ba da, mă iubeşte. Doar că voi doi nu vă ştiţi prea bine.

– Îl ştiu destul.

Ştiu că poartă un inel care face să te doară al naibii când te loveşte cu pumnul în faţă.

– Pleci cu mine, da? Pentru că, altfel, nu pot să am grijă da tine.

Îmi doresc ca ea să spună da şi cât mai repede. Tăcerea i-o resimt de parcă mi-ar sfâşia cineva intestinele, pătrunzând prin buric. În cele din urmă, vorbeşte.

– Tu nu înţelegi. Tu eşti o nomadă.

Da, iar ea e drogată.

– Ai de gând să pleci cu mine?

– Da, puiule, bâiguie ea. Merg cu tine.

– De cât avem nevoie ca să scoatem maşina de sub sechestru?

Am nevoie de cinci sute ca să-l scot pe Trent din puşcărie.

Ba Trent poate să şi crape în puşcărie.

– Maşina. Cât trebuie ca să scoatem maşina? În Louisville nu se găsesc curse regulate şi nu pot să am grijă de tine dacă nu plecăm din oraş.

– Vreo două sute, răspunde ea, ridicând din umeri.

Mama începe să fredoneze un vechi cântec, pe care obişnuia să-l lălăie tataia, înainte să adoarmă de la băutură. Îmi frec fruntea cu palma. Avem nevoie de maşina aia afurisită, iar eu am nevoie de un plan afurisit. Trebuia să fi plecat cu mama de acum câteva săptămâni, însă Isaiah a stricat totul. Ferestrele ocaziilor mele se închid una după alta şi nu sunt sigură că mama ar putea să mai reziste singură prea mult timp.

Scot banii de la Echo şi las jumătate din ei pe noptiera mamei. Ea se opreşte din cântat şi se holbează la bancnote.

– Ascultă-mă, mamă. Trebuie să te trezeşti şi să scoţi maşina de sub sechestru. Mai vreau să plăteşti şi factura telefonică. O să plecăm curând. Ai înţeles?

Mama, tot cu ochii pe bani.

– Scott ţi i-a dat?

– Mamă! urlu eu, făcând-o să tresară. Repetă ce trebuie să faci.

Mama scoate de sub pernă un animăluţ din pluş, care fusese al meu.

– Uite, cu asta dorm când mi se face dor de tine.

Eu am dormit cu animăluţul ăsta în fiecare noapte, până când am împlinit treisprezece ani. E singurul lucru pe care mi l-a dăruit vreodată tatăl meu. Faptul că ea l-a păstrat îmi sfâşie inima în bucăţele. Dar nu se poate să-mi ocup gândurile cu asta acum. Am nevoie ca mama să ţină minte ce trebuie să facă.

– Repetă ce-am spus eu.

– Să iau maşina. Să plătesc telefonul.

Mă ridic, dar mama mă apucă de mână.

– Nu mă lăsa iar singură. Nu vreau să fiu singură.

Rugămintea ei îmi alimentează remuşcările. Cu toţii avem temerile noastre. Lucrurile alea din cotloanele tenebroase ale minţii, care ne îngrozesc peste măsură. Asta e temerea ei. Dar a mea? Să plec şi s-o las.

– Trebuie să-ţi cumpăr mâncare. O să-ţi fac câteva sandvişuri şi-o să ţi le pun în frigider.

– Mai stai, se roagă ea. Mai stai până adorm.

Câte seri nu m-am rugat de ea, când eram mică, să stea cu mine? Mă întind pe pat lângă ea, îi trec degetele prin păr şi continui cântecul de unde a rămas ea. E strofa ei preferată. Una care vorbeşte despre păsări, libertate şi schimbare.

Tai şi ultimul sandviş în jumătăţi, apoi pun farfuria plină în frigider, împreună cu restul de şuncă şi de caşcaval cumpărate de Isaiah în timp ce eu o adormeam pe mama cântându-i. Isaiah își face de lucru, punând în cămară cutiile cu cereale şi biscuiţi. A cumpărat alimente cu care mama să se poată descurca şi singură.

– Nu-ţi ajunge cât m-ai pedepsit? mă întreabă el.

Lanţurile care mă împovărează în permanenţă devin şi mai grele.

– Ai de gând să mă azvârli pe umărul tău şi să mă forţezi iar să plec?

– Nu, răspunde Isaiah. Toată lumea ştie că Trent e la închisoare. Cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla aici…

Aruncă o privire spre uşa închisă a fostei mele camere.

– Dar poate c-ar trebui să te arunc iar pe umăr. Locul ăsta un e deloc bun pentru tine, Beth.

– Ştiu.

Şi exact din cauza asta vreau să-l părăsesc… împreună cu mama. O părticică din mine moare de curiozitate să afle ce ştie Isaiah şi eu nu. Aş putea să deschid uşa fostei mele camere şi să descopăr, dar îmi alung repede gândul. Nu vreau să ştiu. Chiar nu vreau.

– Tu ar trebui să te întorci la muncă, îi zic.

Observ că s-a schimbat din hainele de lucru în veşmintele lui preferate, tricoul negru şi blugii, ceea ce înseamnă că are în plan să mai zăbovească prin zonă. Nu vreau să fiu răspunzătoare pentru pierderea unui serviciu la care ţine mult. Garajul în care lucrează e peste drum de complexul comercial, ceea ce explică de ce a ajuns atât de repede la mine.

– Am ieşit acum o oră. Am mai rămas doar ca să mă prostesc cu un Mustang mai nou pe care l-a adus cineva şi să-l cârpăcesc nu pic. E o adevărată frumuseţe. Cred că până şi ţie ţi-ar plăcea.

Mi-a fost dor de astea. De povestirile lui Isaiah despre cum i-a fost ziua, ca şi de tonul lui entuziast atunci când vorbeşte despre mașini. Mă priveşte atent cu ochii lui cenuşii. Mi-a fost dor de el. De vocea lui. De tatuajele care-i acoperă braţele. De prezenţa lui constantă, neabătută. Asta din urmă e cea de care mi-a fost dor mai mult. Isaiah reprezintă singura mea relaţie pe care n-a trebuit s-o pun vreodată la îndoială. Singura relaţie despre care nu mă întreb dacă se va schimba când mă voi trezi în dimineaţa următoare.

Fac cei doi paşi care mă despart de el şi-mi încolăcesc braţele de pieptul lui. Mă cuprinde şi Isaiah,

mai întâi cu un braţ, apoi şi cu celălalt. Îmi place la nebunie bătaia inimii lui. Atât de regulată. Atât de puternică. Pentru câteva clipe efemere, lanţurile se uşurează.

– Mi-a fost dor de tine, îi mărturisesc.

– Şi mie, de tine, răspunde Isaiah, rezemându-şi capul de creștetul meu.

Ridică o mână şi-mi cuprinde ceafa cu ea. Degetele lui îmi ating uşor obrazul şi simt cum şira spinării îmi devine rigidă. Ne-am atins reciproc de multe ori de-a lungul ultimilor patru ani. Dar de fiecare dată când ne-am atins eram euforici. De când cu arestarea mea, Isaiah m-a atins când era mult pera treaz.

Într-o seară, anul trecut, am întins prea mult coarda când eran euforici. Cam cum s-a întâmplat între mine şi Ryan. Dar, spre deosebire de situaţia cu Ryan, eu şi Isaiah ne-am prefăcut că nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă n-ar fi fost vorba despre Ryan, probabil că mi-aş fi forţat amnezia să includă şi seara petrecută de noi împreună în hambar.

Şi deodată îmi aduc aminte... Isaiah mi-a spus că mă iubește.

– După ce terminăm liceul, Beth, îţi promit c-o să te iau de-aici.

– Bine, îi răspund, ştiind în sinea mea c-o să fiu dusă de mult până când ar trebui să terminăm liceul.

Mă desprind din braţele lui Isaiah, întrebându-mă dacă un cumva l-am înţeles greşit. Poate el nici nu mi-a spus că mă iubește. Sau poate că mi-a spus, dar încă o dată ne facem că plouă.

– Iar te-a sunat Denny?

– Da, şi-o să mă tot sune. Fă-ne tuturor un serviciu şi sună-mă mai întâi tu, bine? Dacă simţi nevoia să-ţi vezi mama, măcar lasă-mă să fiu lângă tine. L-aş omorî pe Trent dac-aş afla că s-a mai atins de tine şi aş prefera să nu ajung la închisoare.

– Sigur, îi răspund, chiar dacă ştiu că n-o să-l sun.

Data viitoare când o să mai vin în Louisville, o să fie ca s-o iau pe mama şi să părăsesc oraşul pentru totdeauna.

– Rico dă o petrecere diseară, continuă Isaiah. O să fie și Noah acolo. Îţi promit c-o să te ducem amândoi acasă la unchiul tău înainte să-ţi simtă lipsa.

Un gol apăsător mi se iveşte în suflet. Mi-am amintit că l-am lovit pe Noah.

– El e supărat pe mine?

Isaiah scutură din cap.

– E supărat pe el. Ca şi mine. Trebuia ca noi să fi abordat altfel cu tine toate problemele, dar s-a întâmplat să ajungem imediat după Trent. Am fost amândoi îngroziţi la gândul Trent ar putea să te lovească iar.

Îmi scot telefonul ca să văd ora. Mai am cinci minute ca să mă întorc la Ryan. Trecându-mi o mână prin păr, îmi evaluez variantele. Îmi doresc să-l văd pe Noah şi-mi doresc să petrec ceva timp cu Isaiah. Iar pe Ryan mi-ar plăcea să-l împing în faţa unui autobuz pentru ce i-a făcut fratelui său. Inima mi se poticneşte brusc. Lucrul după care tânjesc cu adevărat e ca Ryan să-mi dăruiască zâmbetul lui superb şi să-mi spună că a comis o greşeală cumplită.

Ce-o fi cu mine?

Îmi muşc buza şi-mi întorc faţa spre Isaiah.

– Trebuie să vorbesc cu Ryan mai întâi.

Beth iese din părăginitul complex de apartamente, cu Isaiah urmând-o ca o umbră. Aceeaşi mantra mi se roteşte prin creier: eu n-o s-o pierd pe Beth. N-o să renunţ la noi.

Aş fi putut s-o abordez mai devreme, dar m-am hotărât să-i arăt respect şi să mă ţin de planul nostru iniţial: mă duc la duş și mă schimb în vestiarul sălii de antrenament, apoi vin să o iau după o oră. Am modificat o singură parte din doleanţa ei: o iau din locul în care am văzut-o ultima dată. Acum o oră, am urmărit-o cu privirea cum intra în clădirea asta, urmată de Isaiah, care ducea în braţe o femeie mai vârstnică, fără cunoştinţă.

Să-i las libertatea lui Beth – ştiind că e cu el, şi nu cu mine – a fost unul dintre cele mai al naibii de grele lucruri din câte am făcut vreodată. Dar eu o s-o păstrez pe Beth. Indiferent ce cuvinte îi adresez, ea e a mea.

Beth se opreşte din mers când mă vede rezemat de portiera din dreapta a jeepului. Face ochii mari şi se albeşte la faţă.

– Ce cauţi aici?

– Avem planuri pentru cină.

Ea clipeşte, iar Isaiah devine rigid în urma ei. Poate că el o căuta harţă, dar eu nu.

– Pot să vorbesc cu tine o clipă, Beth? o întreb, apoi îl fixez cu privirea pe Isaiah. Singură, adaug.

– Plec numai dacă-mi cere ea să plec, declară Isaiah, cu o atitudine calmă, aproape prietenoasă, însă îmi dau seama că totul e forţat.

– Isaiah, zice Beth, trebuie să vorbesc cu el.

Din spatele ei, Isaiah îi pune o mână pe umăr, o sărută pe creștet şi mă priveşte drept în ochi. Simt cum fierea mi se ridică în gât. Singurul lucru care mă împiedică să-i ard un pumn e expresia feţei lui Beth. Ochii ei atât de izbitori sunt acum prea mari pentru

restul feţei. Fată bună. Îmi place că nu s-a aşteptat la o mişcare ca asta din partea lui.

Isaiah sare într-un Mustang vechi şi mă priveşte chiorâş în timp ce porneşte motorul. Acesta prinde imediat viaţă, cu un huruit furios. Dă în marşarier şi iese din parcare.

Beth se freacă la ochi cu nodurile degetelor. Milioane de întrebări îmi plutesc prin creier, însă în clipa de faţă singurul lucru care mă interesează e să salvez relaţia noastră.

– Îmi pare rău, îi zic.

Ea îşi lasă încet mâinile în jos.

– Pentru ce?

Pentru faptul că haznaua asta prăpădită înseamnă fosta ei viaţă. Pentru că nu are suficientă încredere în mine, încât să mă lase s-o ajut cu problemele ei. Pentru că am fost atât de nătărău, încât să cred că ea nu e altceva decât o puştoaică răzgâiată care profită de unchiul ei. Pentru că sunt un nemernic, aşa cum mi-a zis ea acum câteva săptămâni.

– Mark mi-a fost cel mai bun prieten, îi mărturisesc. Când am plecat, m-am simţit ca şi cum ar fi luat cu el o parte din mine. Când l-a dat tata afară din casă, n-am putut să înţeleg de ce n-a vrut el să rămână şi să lupte… dacă nu pentru el, măcar pentru mine.

Nu i-am mai spus asta nimănui până acum. Nici măcar lui Chris sau lui Logan. Beth e prima care m-a luat vreodată la întrebări pe un subiect atât de important... atât de personal. Merit orice urgie ar putea să urmeze.

Cu un oftat împovărat, Beth se lasă pe bordura farâmiţată a parcării.

– Înţeleg, îmi zice.

Pare din nou mică şi pierdută şi simt cum mi se rupe inima în piept.

Mă aşez şi eu pe bordură şi întreaga mea lume devine mai bună când ea îşi lasă capul pe umărul meu.

Cuprinzând-o cu un braţ, închid ochii pentru câteva clipe când ea îşi apropie trupul cald de al meu. Aici îi e locul lui Beth: lipită cât mai mult de mine.

– Dar tot ai fost un nemernic faţă de Mark, comentează ea.

– Mda, răspund şi regretele îmi rod stomacul. Dar ce să fac? Am de ales: ori el, ori tata. Ei doi şi-au delimitat taberele de luptă. Eu trebuie să aleg între una şi cealaltă, cu toate că am nevoie de amândoi.

Tăcere. O briză înmiresmată se unduieşte peste terenul pentru parcare.

– Ea e mama, îmi spune cu acelaşi ton împovărat pe care l-am auzit la Scott când a vorbit despre copilăria ei. Asta dacă te-ai întrebat cumva.

– Da, m-am întrebat.

Dar n-am vrut s-o presez. Îi urmăresc uşor cu degetele conturul braţului şi pot să jur că ea se lipeşte şi mai mult de mine. Mor de dorinţă s-o sărut chiar acum. Nu un sărut de genul celor care-i însufleţesc trupul. Un sărut de genul celor care să-i arate cât de mult îmi pasă; de genul celor care-mi implică sufletul.

Beth îşi înalţă fruntea, iar eu îmi las braţul să cadă. Ea are nevoie de spaţiul ei privat, iar eu am nevoie să învăţ cum să i-l ofer.

– Suntem praf la capitolul ieşit împreună, remarcă ea.

Chicotesc. Chiar suntem. În speranţa ivirii unui moment perfect, îmi pusesem în minte să aştept până după cină ca să-i dau ceea ce am adus cu mine, dar singurul lucru pe care l-am învăţat deocamdată cu Beth e că perfecţiunea nu apare niciodată. Îmi vâr mâna în buzunar, scot panglica subţire din satin şi-o flutur prin faţa ei.

– E darul meu pentru tine. E felul meu de a te da pe spate.

Beth clipeşte scurt şi-şi înclină lent capul spre stânga, privind fix panglica. Cum procedează băieţii? Cum fac ei să le ofere daruri fetelor pentru care au

anumite sentimente, fără să-şi piardă minţile? Vreau ca ea să fie dată pe spate, ca să rămână în prezidiul balului, dar şi mai mult decât atât... vreau ca darul ăsta să-i dovedească faptul că o cunosc şi că ştiu să văd dincolo de părul negru și inelul din nas şi blugii tăiaţi. Ştiu s-o văd aşa cum e ea în realitate: ştiu s-o văd pe Beth.

– Mi-ai cumpărat o panglică, şopteşte ea. Cum de ai ştiut?

Îmi simt gura uscată.

– Am văzut o fotografie de-a ta, de când erai mică, în biroul lui Scott. Şi ai vorbit despre asta... în hambar.

Următoarele ei cuvinte sună hipnotic.

– Panglici, rosteşte, cu o intonaţie stranie. Încă iubesc panglicile.

Cu o mişcare ezitantă, dar calculată, Beth îmi întinde încheietura.

– Pune-mi-o.

– Eu nu sunt fată. Nu mă pricep să-i pun unei fete panglici în păr.

Buzele lui Beth zvâcnesc într-un zâmbet parţial răutăcios, parțial amuzat.

– Leagă-mi-o la încheietură. Nu ştiu precis dac-ai observat, dar nu prea mai sunt genul de fată care să umble cu panglici în păr.

În timp ce-i înfăşor în jurul încheieturii lunga fâşie de material, făcând tot posibilul s-o leg cu un nod acceptabil, îmi adun curajul și-o întreb:

– Te-am dat pe spate?

Tăcerea ei e epuizantă.

– Da, răspunde după câteva clipe, cam cu răsuflarea tăiată. M-ai dat pe spate.

Beth îmi oferă un cadou rar: o expresie atât de delicată a ochilor ei albaştri, încât îmi aminteşte de ocean; un zâmbet atât de liniştit, încât mă duc cu gândul la rai.

– Hai să mergem la cină, îi propun.

Înfăţişarea lui Beth devine mult prea nevinovată. Îşi mușcă buza de jos, iar eu mijesc ochii spre buzele astea. Ard de dorință să le simt din nou gustul. În adâncul minţii mele, se ridică steguleţe roşii de alarmă, dar nu-mi pasă. Aş face orice ca ea să mă privească aşa pentru tot restul vieţii.

– La drept vorbind, zice ea, aş avea altă idee.

* * *

La două cvartale distanţă de complexul comercial, pătrundem pe teritoriul bine definit al unei bande. Am auzit eu zvonuri despre zona sudică a oraşului, dar nu le-am dat niciodată crezare. Mi-am zis că sunt legende urbane născocite de fete la petrecerile între ele. Am trecut cu prietenii mei pe arterele principale ale acestei zone de o sută de ori. Am mâncat la fast-food sau în restaurante unde se serveşte la masă, împreună cu părinţii mei. N-am avut niciodată habar că, în spatele culorilor vii şi al peluzelor tunse de pe şoseaua principală, se află căsuţe înghesuite şi pasarele împestriţate de graffiti.

Pe veranda din faţa unei case, Isaiah râde cu doi tipi hispanici, apoi face semn cu capul spre jeepul meu, parcat pe stradă imediat după Mustangul lui. Tipii se opresc din râs. Sunt de acord cu ei. Nu văd niciun dram de umor în scenariul ăsta.

– Locul ăsta nu-mi miroase-a bine, îi zic lui Beth.

– Sunt prietenii mei, mă asigură Beth. Scott m-a smuls de lângă ei şi n-am mai avut ocazia să-mi iau rămas-bun. Tu poţi să rămâi în maşină. Dă-mi doar douăzeci de minute, treizeci maximum. După care plecăm. Îţi jur.

Ba nici pomeneală să se ducă singură acolo. Pot să evaluez gradul de pericol al cartierului şi al tipilor de pe verandă.

– Nu pot să te apăr de-aici.

– Dar nici nu-ţi cer să mă aperi. Ai zis c-o să m-aştepţi…

Îi tai vorba.

– Când ai zis că vrei să treci ca să-ţi iei rămas-bun de la câţiva prieteni. Tipul de colo poartă însemnele unei bande.

Beth îşi trânteşte capul de rezemătoarea scaunului.

– Ryan… Probabil că n-o să-i mai văd niciodată, pe niciunul dintre ei. Vrei, te rog, să mă laşi doar să-mi iau rămas-bun?

Cuvintele astea, *n-o să-i mai văd niciodată* şi *rămas-bun* sunt singurele motive pentru care zic ceea ce zic:

– Atunci, vin şi eu cu tine.

– Perfect.

Sare jos din jeep, iar eu o urmez. Poate să se lase ea pradă oricăror iluzii ar vrea, dar nu e mai în siguranţă aici decât sunt eu şi pumnii or să-mi pornească înainte s-o poată atinge cineva. Ajungem pe verandă şi constat că Isaiah a dispărut. O fi prea mult dacă sper că i-a ajuns pe seara asta? Interiorul casei e mai mic decât mă aşteptasem şi mă aşteptasem să fie înghesuit. Bucătăria şi livingul sunt în realitate o singură încăpere, fiind despărţite doar de unghiurile mobilierului. Peste tot sunt aşezaţi adolescenţi: pe mobilă, pe podea. Alţii stau rezemaţi de pereţi. Un fum ceţos pluteşte persistent prin încăpere. Fum de ţigară. Şi de alte feluri.

Aproape toate privirile se îndreaptă spre mine, însă conversaţiile nu încetează. Băieţii mă măsoară din ochi. Privirile fetelor se aventurează spre pieptul meu. Unele se holbează făţiş mai jos. Beth îşi împleteşte degetele cu ale mele, apoi îmi dezmiardă obrazul cu degetele, dându-mi de înţeles să-mi cobor capul spre al ei.

– Stai aproape de mine, îmi şopteşte. Nu vorbi şi nu te holba. O să fie mai bine în curtea din spate.

Zile în şir, am visat ca Beth să fie atât de aproape de mine, însă în clipa de faţă nu mă pot concentra decât la multiplele perechi de ochi care ne urmăresc orice

mişcare. Beth se întoarce, mă strânge mai tare de mână şi mă conduce prin living, după care ieşim pe uşa din spate a bucătăriei.

Mai multe şiruri de luminiţe pentru Crăciun atârnă între cei trei copaci izolaţi din curtea strâmtă. În colţul cel mai depărtat e un petic de iarbă. Restul suprafeţei constă într-un amestec de buruieni şi ţărână. În centrul unui cerc din scaune de terasă uzate, Isaiah discută cu Noah, cu o roşcată lipită strâns de Noah şi cu unul dintre băieţii hispanici de pe verandă.

Noah se desprinde de grup când o vede pe Beth. Ea îmi dă drumul şi se aruncă în braţele lui care o aşteaptă. Îşi şoptesc ceva unul celuilalt. Nu-mi place felul în care o ţine el şi nu-mi place cât de mult o ţine. Asta nu-mi seamănă a dragoste frăţească. Îmi îndrept privirea spre fata lui. De ce naiba o fi atât de bucuroasă când îşi vede omul îmbrăţişându-se cu alta?

După ce-i dă drumul lui Beth, Noah îşi întinde mâna spre mine.

– Ce 'aci?

Îi strâng mâna mai tare decât ar fi normal.

– Nimic. Tu?

În clipa în care strâng, Noah zâmbeşte larg şi strânge la fel.

– Calm, frăţie. Beth zice că eşti ca lumea, aşa că şi noi suntem ca lumea.

Beth îl îmbrăţişează pe tipul hispanic şi râde când el îi spune ceva, pe un ton glumeţ, în spaniolă.

– Ăla-i Rico, mă informează Noah. Stai liniştit. Îţi ţinem noi spatele.

– Beth e cea pentru care-mi fac griji. Ea n-ar trebui să fie aici.

Expresia uşuratică dispare de pe chipul lui Noah.

– Nu, n-ar trebui.

Beth îmi aruncă o privire peste umăr şi-mi expediază zâmbetul ăla fericit… cel pe care l-am văzut doar cât să număr pe degetele unei mâini.

– Văd eu bine sau poartă o panglică? mă întreabă Noah, evident nevenindu-i să creadă.

– Eu i-am dat-o, îi răspund, simţindu-mă mândru de mine.

– Minunat, fir-ar să fie, mormăie Noah, cu ochii pe Isaiah. Să un staţi mult.

Noah se întoarce spre grupul lui şi-o trage pe fată spre un hamac legat între doi pari bătuţi în pământ. Hamacul se leagănă ușor înainte şi-napoi când se întind amândoi pe el. Proptindu-se într-un cot, Noah îşi îndreaptă privirea spre ea.

– Echo, el e Ryan. Ryan, ea e fata mea.

Mesaj recepţionat. Fă-ţi de cap cu fata asta şi-o să-mi fac eu de cap cu tine.

– Încântat de cunoştinţă, îi zic fetei.

Echo se ridică în capul oaselor, însă Noah îşi strecoară un braţ pe după talia ei şi-o trage înapoi.

– Beth a venit cu un tip care are şi maniere, îl tachinează Echo. Vezi, nu e chiar atât de greu!

Noah îi dă părul peste umăr, apoi îşi plimbă un deget pe braţul ei.

– Am şi eu maniere, iubito.

– Ba nu, ripostează ea, plesnindu-l peste mână şi izbucnind râs. Tu n-ai.

Un val de dezgust mă străbate când conştientizez ceea ce văd. Braţele lui Echo sunt pline de cicatrice. Îmi frec faţa cu palma. Ce naiba s-o fi întâmplat cu ea? Noah continuă s-o mângâie pe Echo, iar ea continuă să râdă, dar tonul pe care mi se adresează el e unul ameninţător.

– Mai holbează-te mult la ea, Ryan, dacă vrei să te iau la șuturi.

– Noah, îl ceartă Echo, încetează!

Beth se întoarce spre mine.

– Ce ţi-am zis eu în legătură cu holbatul?

– Îmi cer scuze, îi zic direct lui Echo, iar ea zâmbeşte.

– Vezi? Manierele.

– Vino, îmi zice Beth. Hai să-ţi iei o bere până nu le dai un motiv întemeiat ca să te ia la șuturi.

Mia lipsit râsul.

În majoritatea zilelor, pot să găsesc câte ceva amuzant care-mi face buzele să zvâcnească în sus. Uneori poate să fie suficient de amuzant încât să chicotesc. Însă râsul mi-a lipsit. Râsul adevărat. Râsul până în punctul în care să mă doară burta, să mă usture pieptul şi să-mi înţepenească faţa de la atâta zâmbit.

Pentru mai mult efect, Rico se postează în mijlocul cercului de scaune şi redă, cu încetinitorul, scena în care eu şi Isaiah l-am scăpat de arestare pentru consum de alcool la vârsta nepermisă, vara trecută, distrăgând un cuplu de poliţişti cu un foarte prost executat număr de pantomimă.

– Eu stau ascuns în tufiş, iar dacă poliţiştii ar face un pas înapoi, ar veni grămadă peste mine. Beth doar stă pe loc, rosteşte Rico, sufocat de hohotele de râs. Are braţul ţeapăn din umăr, iar antebraţul i se leagănă într-o parte şi-n alta ca un pendul. Poliţaiul a o întreabă dacă are cumva nevoie de asistentă medicală. Lui i s-a părit că are un atac de apoplexie.

Toată lumea, inclusiv eu, izbucneşte în râs. Rico se reculege ca să lanseze şi poanta.

– La care ea rupe tăcerea autoimpusă şi zice: *Sunt actriţă de pantomimă, cretinule. De ce crezi că fac toate mişcările astea de retardată?*

Toţi râd şi mai abitir, iar în timp ce grupul nostru gâfâie după aer, Rico aruncă o privire spre Ryan.

– Incluso el niño blanco se esta riendo[28].

Nu sunt vorbitoare fluentă de spaniolă, dar pricep destul cât să prind cuvintele *băiatul alb* şi *râde*. Inima îmi freamătă când îl surprind pe Ryan la capătul unui hohot. El e mereu drăguţ, dar când râde îţi taie respiraţia.

[28] *Până și băiatul alb râde* – în limba spaniolă în original.

Rico îşi duce cutia de bere la gură, apoi o azvârle de cealaltă parte a curţii.

– Eu sunt gata.

Isaiah înclină geanta frigorifică.

– Toţi suntem gata, frate.

– Isaiah, ajută-mă să şterpelim ceva din proviziile lui Antonio, după care o dăm pe *mota*.

Mota. Iarbă. Stratul dintre piele şi muşchi îmi e cuprins de mâncărime. Vreau să trag un fum. Mai bine zis, mor să trag un fum: mirosul care mă împresoară, fumul care-mi usturǎ plămânii, senzaţia de libertate şi de plutire. Of, Doamne, mai mult decât orice îmi doresc plutirea!

Isaiah se ridică, iar Rico îşi ciocneşte piciorul de al meu în trecere.

– Eşti pentru, nu, Beth?

E un efort îngrozitor pentru mine să scutur din cap.

– Trebuie să ajung acasă.

Privesc pe furiş spre Ryan. Oare o şti ce e aia *mota*? Zâmbetul îmi piere de pe buze când rememorez poveştile care s-au spus aici. Of, ce porcărie, mi se face rău. Beţiile. Drogurile. Petrecerile. Le-a auzit pe toate. Mi se întoarce stomacul pe dos. El ştie acum cine sunt.

– Beth, zice Isaiah, aşteptând să-mi întorc privirea spre el. Marfa e uşoară. O să fii trează până la ora la care trebuie să fii acasă.

– Isaiah, intervine Noah, pe un ton de avertisment.

Isaiah nu m-ar îndemna niciodată spre ceva rău. Dacă el zice c-o să fiu trează peste o oră, atunci aşa o să fiu. El ştie cât de mult tânjesc după imponderabilitate. Un trosnet puternic se aude dinspre casă. Eu îi cunosc pe oamenii ăştia. Ryan, nu. Nu pot să-l las fără apărare.

– Nu, n-am chef.

– Treaba ta.

Rico porneşte spre casă. Isaiah mă fixează cu privirea şi nu pot să-i înţeleg licărul din ochi. Deodată, brusc, porneşte după Rico.

În hamac, Noah începe s-o sărute pe Echo. Ei doi vor fi pierduţi în lumea lor pentru tot restul serii, iar Isaiah va lipsi pe puțin zece minute. Seara a fost distractivă, dar m-a şi făcut să fiu funia într-un straniu şi invizibil concurs de tras de funie. Ryan, de-o parte a mea; Isaiah, de cealaltă. M-am simţit ciudat fiind aproape şi de cel mai bun prieten al meu şi de tipul care-mi place cu adevărat.

De ce n-o putea să înţeleagă Isaiah că suntem numai prieteni? Prieteni şi-atât. Trebuie să vorbesc cu el înainte de plecare. Trebuie să pun ordine în toată harababura asta. Pe bune, simt pur şi simplu nevoia să-l aud spunând că n-a vorbit serios şi că e pe mai departe prietenul meu cel mai bun.

Ryan se ridică, se întinde şi se duce spre copacul din cealaltă parte a curţii. Privesc peste umăr spre casă. Am avut grijă să nu i-l vâr în ochi lui Isaiah pe Ryan, dar trebuie să mă asigur că şi Ryan e în regulă. Mda, Isaiah o să fie plecat ceva vreme. Rico e încet la mers.

Pornesc după Ryan.

– Nu e nevoie să te muţi doar din cauza lui Noah şi-a lui Echo, îi zic.

Sute de luminiţe pentru Crăciun atârnă de copac. Pielea lui sărutată de soare e frumoasă la lumina lor.

– Nu m-am mutat din cauza lor.

Ridic o sprânceană.

– Atunci, de ce?

Ryan îşi lasă capul într-o parte, iar ochii lui îmi cutreieră pe corp, parcă delectându-se cu priveliştea.

– Eşti frumoasă când râzi.

Obrajii încep să-mi dogorească şi-mi abat privirea. Ryan întinde mâna spre mine. Degetele lui îmi zăbovesc pe clavicule și şoapta mângâierii lui îmi înfierbântă sângele.

– Ar trebui să râzi mai des, îmi zice.

Înghit în sec.

– Viaţa nu mi-a dat prea multe prilejuri pentru râs.

– Eu aş putea să schimb asta, rosteşte Ryan şi, deodată, îmi invadează spaţiul personal şi fiecare părticică a lui se lipeşte de câte o părticică de-a mea.

Trag aer în piept şi adulmec mireasma delicioasă a pământului după ploaie.

– Miroşi frumos, îi zic.

Mâna îi alunecă spre ceafa mea şi mi se strecoară în păr. Tot trupul îmi e scuturat de fiori, ca de un curent electric.

– Şi tu. Mereu miroşi a trandafiri.

Chicotesc la gândul că aş avea un miros dulceag şi-mi muşc buza ca să-mi opresc reacţia de fetişcană.

– Nimeni nu mi-a mai zis asta până acum.

Buzele lui Ryan alcătuiesc zâmbetul acela splendid, cu gropiţe, şi sângele îmi e străbătut de furnicături până în vârful picioarelor.

– Sunt foarte multe lucruri pe care vreau să ţi le spun, Beth, şi vreau să fiu primul care ţi le spune.

O foame arzătoare îi sticleşte în ochi. Am mai văzut privirea asta şi la alţi tipi, însă la Ryan e altfel. Privirea lui are mai multă profunzime – mai multe semnificaţii – ca şi cum ar putea să vadă înăuntrul meu.

– Vreau să te sărut, murmură el. Tu vrei să mă săruţi?

Inima îmi bate mai repede. O, Ryan chiar se pricepe să sărute! Am stat trează în noaptea aia, rememorând senzaţiile date de buzele lui lipite de ale mele. Sărutările lui sunt puternice ca el, posesive şi imperative. Ryan mi-a spus cuvinte frumoase atunci, în hambar, şi m-a atins aşa cum doar am visat că m-ar putea atinge cineva. Îmi îngrop degetele în părul lui des.

– Da.

Ryan îşi lasă capul în jos, iar eu închid ochii. Aşteptarea momentului generează o energie care face să sfârâie aerul serii de toamnă. O s-o fac. O să-l sărut pe Ryan... trează.

– La dracu', Beth! aud vocea lui Isaiah din spatele meu, parcă scuipând cuvintele.

Mă răsucesc pe călcâie şi de-abia îl mai zăresc repezindu-se afară, pe poarta din spate, spre alee. Noah se lasă să cadă din hamac şi porneşte după el. Eu trebuie să mă duc după Isaiah, nu Noah. Fac câţiva paşi, dar hohotele de râs dinspre casă mă opresc. Nu pot să-l las pe Ryan.

– Noah!

– Du-te acasă, Beth, îmi zice el, îndreptându-se cu paşi mari spre alee. Du-te în Groveton şi nu te mai întoarce.

Asta a fost înţelegerea dintre noi. Când ne-am îmbrăţişat şi ne-am cerut scuze unul celuilalt, Noah mi-a promis c-o să mă lase să stau şi să mă bucur de seara asta dacă, după ce s-o termina, o să plec fără să mai privesc înapoi. N-a fost o promisiune greu de făcut. Peste câteva săptămâni, o să fiu plecată pentru totdeauna.

– Nu pot să plec când îl ştiu supărat, protestez eu.

Pentru că e posibil ca, după seara asta, să nu-l mai văd niciodată.

– Du-te, şi gata, insistă Noah.

– Nu!

Îl apuc de braţ pe Noah şi mă arunc în faţa lui.

– E furios pe mine. Ştiu că se supără când mă vede pupându-mă cu alţii, numai că Ryan nu e unul oarecare. Asta trebuie să i-o explic eu lui.

Trebuie să-i explic lui Ryan că el nu e îndrăgostit de mine.

– Dar nu pot să mă duc după Isaiah şi să-l las pe Ryan aici. Ştii ce s-ar întâmpla dacă vreunii dintre prietenii lui Rico l-ar vedea pe Ryan fără mine sau fără tine.

Noah se freacă la ochi. Da, ştie foarte bine. Ryan nu face parte din cercul nostru şi ar fi un vânat permis pentru cei amatori de o bumbăceală zdravănă. După câteva secunde, Noah îmi face semn să mă duc după Isaiah.

– Un sfert de oră, Beth. Vorbesc serios. Tu trebuie să te întorci în Groveton şi să-ţi trăieşti viaţa acolo.

Mă întorc şi tresar văzându-l pe Ryan aproape de mine, cu mâinile vârâte în buzunare. Ochii lui căprui, care cu doar câteva clipe mai devreme, străluceau de promisiuni, acum sunt răniţi.

– Ryan, bâigui eu. El e cel mai bun prieten al meu şi e supărat şi...

– Du-te după el, mă întrerupe Ryan, încrucişându-şi braţele pe piept. Dar nu mă trage pe mine pe sfoară, dacă de fapt pe el îl vrei.

– Ce?

Scutur din cap. Ryan a înţeles greşit.

– Eu şi Isaiah... nu suntem aşa cum...

Dar n-are rost să-mi pierd timpul stând aici să mă cert cu Ryan din cauza unei gelozii prosteşti, când cel mai bun prieten al meu e necăjit. Îmi fac loc pe lângă Noah şi ies în fugă pe aleee. Doar câţiva paşi prin întuneric şi două mâini puternice mă apucă de braţe.

Trag aer în piept ca să ţip, dar o voce profundă, familiară, mă reduce la tăcere.

– Te-ai schimbat.

Şi, parcă vrând să-şi dovedească spusele, Isaiah mă apucă de încheietură şi mi-o împinge în faţa ochilor, arătându-mi panglica roz de la Ryan.

– La fel şi tu. Isaiah pe care-l ştiam eu ar fi fugit cu mine și cu mama când l-am rugat. Ai lăsat-o pe mama cu Trent, iar el i-a rupt încheietura! E ca şi cum nu te-aş mai cunoaşte. Altădată avei grijă de mine!

Pulsul îmi bubuie în timpane; mă smucesc din mâinile lui Isaiah şi fac câţiva paşi înapoi.

Becul prins de un stâlp de iluminat învechit pâlpâie. Odată cu fiecare străfulgerare luminoasă, un amestec de furie şi de tristeţe îi traversează chipul lui Isaiah.

– Altădată mă lăsai să am eu grijă de tine. Acum ţi-ai găsit un nemernic de sportiv care să-şi facă poftele.

Un fulger incandescent de mânie mă străbate toată.

– Nu-l amesteca aici pe Ryan. Tu eşti cel care se comportă ca o fată cu sindromul premenstrual. Mai întâi, vrei să fugi cu mine. Pe urmă, nu vrei să ai nimic de-a face cu mine. Apoi, vrei să fugi cu mine, dar după ce terminăm liceul. După care îmi repeţi întruna că trebuie să-mi trăiesc viaţa în Groveton. Şi dintr-odată te apuci să-mi spui că mă iubeşti, când ştim amândoi că nu e aşa.

Îmi sare inima din piept când el izbeşte cu pumnii în gardul de plasă din spatele lui. Sârma metalică a gardului vibrează.

– Fir-ar să fie, Beth!

Isaiah se prinde cu mâinile de gard şi se îndoaie de mijloc, ca și cum ar vrea să vomite. Nici măcar o dată, în patru ani, nu l-am văzut să fie într-atât de afectat sentimental. Mâinile îmi tremură din cauza adrenalinei.

– Nu înţeleg, îi zic.

Isaiah înjură încet în barbă.

– Eu sunt îndrăgostit de tine.

Toţi muşchii parcă-mi îngheaţă. A spus-o... iar!

– Ba nu, nu eşti!

Isaiah se răsuceşte şi-mi prinde faţa între palme. Nu simt căldură. Simt numai răceală. Răceală şi dezorientare. Îşi coboară fruntea, astfel încât să-şi apropie faţa de a mea.

– M-am îndrăgostit de tine de când aveam cincisprezece ani. N-am fost suficient de bărbat ca să ţi-o spun, aşa că s-a vârât Luke pe fir. Într-atât te-a rănit felul în care s-a folosit de tine, încât am jurat să te menajez până când vei fi în stare să asculţi ce am de spus. Sunt îndrăgostit de tine.

Parcă mi s-au chircit plămânii. Dumnezeule, nu mai pot să respir! Ajută-mă să respir!

– Tu eşti cel mai bun prieten al meu.

– Iar tu, cea mai bună prietenă a mea. Dar vreau mai mult de la tine şi te implor să-mi oferi mai mult.

Mă ustură gâtul şi mi se umflă, încetul cu încetul.

– Dar tu îmi eşti cel mai bun prieten…
Îşi plimbă încetişor degetele pe obrazul meu.
– Vrei să pleci, merg şi eu. Te iau acum. Ne urcăm în maşina mea, o luăm pe maică-ta, plecăm şi nu mai privim înapoi. Îm condiţiile tale. Nu ale mele. Orice vrei tu. Orice ai nevoie. Doar să spui cuvintele. Te rog, spune-le.
Îl iubesc.
Cuvintele acelea. Îmi apăs mâna pe pieptul lui. Inima conţinuă să-i bată în acel ritm regulat pe care am ajuns să mă bazez. Isaiah e stânca mea. E firul care mă ţine întreagă atunci când sunt pe cale să mă destram. E ancora care mă împiedică să plutesc îm derivă când mă avânt prea departe. Inima lui a însemnat singurul ritm constant din viaţa mea şi nu vreau s-o las.
– Te iubesc.
Isaiah îşi lasă bărbia în piept, iar eu îmi umplu forţat plămânii cu aer când el îşi drege glasul.
– Trebuie s-o şi crezi.
Încerc să-mi scutur, la propriu, lacrimile care mi se formează, dar mâinile lui mă ţin de faţă şi fac ca strădaniile să-mi fie inutile. N-am mai vorbit de săptămâni, dar am ştiut, în cotloanele adânci ale minţii mele, că despărţirea noastră a fost temporară. Toată scena asta mi se pare, cumva, prea reală, ceea ce înseamnă că un adio ar putea fi ceva concret. Nu vreau să-l pierd. Nu vreau.
– O cred. Te iubesc.
Ca pe un prieten. Ca pe cel mai bun prieten al meu. Înainte de Groveton, n-am înţeles niciodată iubirea, iar acum… încă n-o înțeleg. Dar ştiu că ea nu înseamnă pustietate, ştiu că nu înseamnă a-i permite unui tip să se folosească de mine, ştiu că sunt feluri diferite de iubire, iar ceea ce simt pentru Isaiah… nu e ceea ce simt atunci când sunt cu Ryan.
Isaiah îşi reazemă fruntea de a mea.

– Aşa cum îl iubeşti pe el. Spune-mi că mă iubeşti la fel de mult ca pe el.

Ryan... Sunt, oare, îndrăgostită de el? Gândul îmi provoacă panică. Numai auzul numelui îmi face inima să se poticnească. Iubesc felul în care mă face Ryan să mă simt. Îi iubesc cuvintele. Îi iubesc mâinile când îmi ating trupul. Iubesc clipele când privirea lui mă face să mă înroşesc.

Dar va trebui să-l părăsesc pe Ryan, curând, dacă vreau să-mi apăr mama. Dacă spun cuvintele care trebuie, Isaiah va merge cu mine.

– Isaiah, eu...

Odată, demult, m-am întrebat dacă nu cumva mă îndrăgostesc de Isaiah. Echo l-a luat în braţe, iar el i-a răspuns bucuros la îmbrăţişare. Durerea şi gelozia care mi-au săgetat trupul m-au surprins până şi pe mine. Dar nu erau din cauză că mă îndrăgosteam de el. Eram speriată de Echo. Speriată de schimbările pe care le aducea în vieţile noastre. Schimbări care s-ar fi produs chiar şi dacă ea n-ar fi existat niciodată.

Privesc fix în ochii lui cenuşii. Isaiah se înşală: el nu mă iubeşte. Nu așa cum crede el. Adevărul e acolo: în ochii lui. El nu mă priveşte aşa cum o priveşte Noah pe Echo sau Chris pe Lacy. El nu mă priveşte aşa cum mă priveşte Ryan...

– Te iubesc...

Iubesc siguranţa pe care mi-o dă Isaiah şi-i iubesc calmul. Îi iubesc vocea şi râsul. Îi iubesc prezenţa constantă, neabătută. Dar, dac-ar fi să se sfârşească lumea, nu el e cel pe care l-aş vrea alături de mine. Îl iubesc. Îl iubesc atât de mult, încât ştiu că el merită o fată care să se topească la atingerea lui. Merită o fată a cărei inimă să se oprească din bătaie ori de câte ori o priveşte el. Merită pe cineva care să-l iubească pe el.

– ... ca pe un prieten. La fel cum mă iubeşti tu pe mine.

Isaiah clatină din cap, ca şi cum aşa ar face ca vorbele mele să devină mai puţin adevărate.

– Te înşeli.

Îşi lipeşte buzele de fruntea mea. Buza de jos îmi tremură și strâng în pumni bucăţi din tricoul lui. Îl pierd. Îmi pierd cel mai bun prieten.

– Nu mă înşel, îi răspund. Şi, într-o zi, o să-ţi dai şi tu seama.

– Dacă-ţi schimbi vreodată părerea...

E o anume împovărare în vocea lui şi ceva din mine moare la gândul că el suferă atât de mult. Îşi atinge încă o dată buzele de fruntea mea, dezmierdarea prelungindu-se mai mult, apăsarea devenind mai puternică. Apoi, pleacă de lângă mine şi dispare în beznă.

– Nu mi-o schimb, spun în şoaptă, închizând ochii şi dorindu-mi ca, într-o zi, el să fie cel care să şi-o schimbe.

Beth a cerut timp. Dar cât îi trebuie? O zi? O săptămână? Ore? Orice interval de timp e prea lung când fata de care m-am îndrăgostit are lacrimi în ochi. Orice interval de timp e prea lung când mă întreb dacă ea ţine la mine. N-o s-o mai văd până marţi. Mâine sunt şedinţe cu părinţii. Azi e duminică şi ai mei găzduiesc o petrecere în aer liber pentru primar, membrii consiliului municipal şi vreo câţiva prieteni de familie. Eu sunt îmbrăcat la patru ace şi joc rolul fiului perfect.

Pcrfect.

Aşa m-a numit Lacy când mi-a explicat de ce ea n-o să fie niciodată potrivită pentru Groveton.

Perfect.

E cuvântul pe care mi l-a aruncat în faţă Beth, când a refuzat să participe la proba cu încrederea.

Perfect.

E cuvântul folosit adineauri de Gwen când descria cum ar vrea ea să intrăm împreună pe terenul de fotbal, cu ocazia balului.

Perfect.

Privind prin curtea noastră interioară din spate, nu văd nimic altceva, decât perfecţiune plicticoasă. Iarba, perfect tunsă la şapte centimetri şi jumătate. Tufişurile perfect tăiate în forma unor mingi rotunde. Ghivecele cu crizanteme de toamnă înşirate pe marginea curţii, perfect spaţiate la treizeci de centimetri între ele. Oameni perfecţi, care au crescut în oraşul ăsta, potrivindu-se perfect în calapoadele părinţilor lor.

La celălalt capăt al mesei, mama îşi înclină capul spre Gwen. Prind aluzia nonverbală şi-mi întorc atenţia spre *partenera mea de dineu!* Gwen îmi oferă un zâmbet care nu e altceva decât încă un lucru perfect în curtea din spatele casei.

– N-ar fi minunat, Ryan?

Nu, să merg pe terenul de fotbal cu ea la braţ, în ziua balului, n-ar fi minunat. Momentul acela vreau să-l împart cu Beth.

– Nu sunt sigur dacă putem noi să hotărâm cu cine mergem.

Gwen preferă să-mi ignore comentariul.

– Poţi să-mi mai torni puţină apă?

Mă întind spre carafa din faţa mea şi fac ceea ce mi-a cerut. E obligaţia mea faţă de părinţi. Sarcina mea e să-i umplu paharul lui Gwen când e gol, să-i iau farfuriile din faţă după ce a termină de mâncat şi s-o distrez. Mă cuprinde o senzaţie de déjà vu și capul îmi vuieşte de o descoperire copleşitoare. Exact aşa a fost când eu şi Gwen am început să fim împreună.

Mama lui Gwen soarbe din vin. Are pielea mai bine întinsă pe faţă decât o avusese astă-toamnă.

– Trebuie să luăm o hotărâre cu privire la Allison Risk şi la comitetul parohial pentru evenimente.

Mama îşi tot fâţâie colierul cu perle. Ea detestă hotărârile incomode.

– Allison e o tânără drăguţă.

– Eşti pentru primirea ei, Miriam? întreabă mama lui Gwen.

Deloc caracteristic pentru ea, mama îşi toarnă vin în paharul pentru apă.

– Nu ştiu. Cei din familia Risk au fost oameni îngrozitori. Îţi aminteşti de părinţii lui Scott? Bărbatul era un beţiv depravat, iar femeia nu era nici ea cu mult mai presus.

– Dar Scott nu e acelaşi lucru cu părinţii lui, intervin eu și toate privirile celor de la masă se îndreaptă spre mine.

Mama mă săgetează cu o căutătură de avertisment, însă tata îşi lasă mâna peste a ei, ca s-o potolească. Mama îşi trage mâna de sub a lui. Eu îmi continui ideea.

– El a ajuns să fie cel mai bun jucător de baseball din câţi s-au văzut la Yankees în ultimii douăzeci de ani. De

ce-ar trebui să fie pedepsită soţia, pentru greşelile părinţilor lui?

Tata mijeşte ochii spre mine la ultima frază. Propria lui avertizare secretă către mine, că poate am mers prea departe.

– Trebuie să fiu sinceră, zice mama lui Gwen. Eu ţin la Allison, dar nepoata ei e cea care mă îngrijorează.

– Cum asta? se interesează mama, în timp ce eu înţepenesc. Ai auzit ceva despre ea?

– Am auzit că fumează, că a arătat lipsă de respect faţă de un profesor şi că înjură. Toate acestea sunt trăsături pe care noi nu le putem trece cu vederea, iar primirea lui Allison în comitet s-ar răsfrânge asupra parohiei noastre. Ceea ce e foarte trist, din moment ce Allison e o scumpă, în timp ce nepoata e…

Mama lui Gwen se întrerupe şi-şi fâlfâie degetele prin aer.

– Sălbatică. E evident că fata nu s-a adaptat cu Scott aşa cum am sperat după incidentul cu tatăl ei.

În minte mi se face lumină. Oamenii de la masa asta ştiu ce i s-a întâmplat lui Beth. Mă simt ca sfâşiat în două. O parte din mine vrea să-i ia apărarea lui Beth. Cealaltă jumătate îşi doreşte să afle prin ce a trecut ea în copilărie. Dac-aş vorbi acum, aş pierde ocazia de a cunoaşte adevărul.

– Liza, intervine tatăl lui Gwen, nu voi tolera ca fata aceea să fie bârfită!

Roşie în obraji, doamna Gardner se forţează să zâmbească.

– Eu nu bârfesc, iar ea nu prea mai poate fi considerată un copil. Comitetul pentru evenimente este o ramificaţie a unei probleme mai importante. Pe mine mă îngrijorează influenţa fetei. Mă sperie gândul că toţi vor fi atât de vrăjiţi de cine e unchiul ei, încât nu vor mai vedea pericolul din faţa lor. Vrei ca fiica ta să înjure şi să fumeze şi să le întoarcă vorba profesorilor?

– Nu prea cred că s-ar putea întâmpla aşa ceva, îi răspunde domnul Gardner.

– De ce nu? îl contrazice ea. Cei din ultimul an deja au propus-o pe Beth pentru prezidiul balului, iar Ryan iese împreună cu ea.

Împietresc de-a binelea. Nu aşa aş fi vrut să afle părinţii mei.

– Ce?

Întrebarea repezită şi iritată a mamei mele reduce la tăcere grupul. Privirea îmi zboară spre Gwen. Cu ochii mari şi palidă, ea stă perfect nemişcată şi-şi priveşte rămăşiţele de cordon bleu de pui.

Între timp, mama ei îşi ascunde prost triumful în spatele paharului cu vin.

– Îmi pare rău, Miriam, am presupus că Ryan te-a anunţat.

Îşi pune o mână peste una de-a lui Gwen.

– Îmi cer scuze şi faţă de tine, draga mea. N-am ştiut că ceea ce mi-ai spus era un secret.

Mama îşi pune şervetul pe masă.

– Cine vrea desert?

Mă ridic, simţind nevoia să ies, naibii, de-acolo.

– Îl aduc eu.

Mama se prelinge la loc pe scaun şi încuviinţează. Dar ceea ce nu mă aşteptam să văd este că Gwen sare în picioare şi se oferă:

– Iar eu o să-l ajut!

Nefiind în stare s-o privesc, fac o piruetă şi pornesc spre bucătărie. Ţăcănitul rapid al tocurilor lui Gwen mă anunţă că ea mă urmează îndeaproape.

– Ryan, îmi zice, după ce uşa se închide în calea oricăror urechi curioase. Ryan, îmi pare rău! Habar n-am avut că mama ar putea să te umilească aşa. Dar nu e vina mea. De unde era să ştiu că o ţii secretă pe Beth?

– N-o ţin, îi răspund, răstit.

Gwen mi se pare ca o străină în bucătăria asta. Poate din cauză că încă nu sunt obişnuit cu pereţii gri sau cu

blaturile din granit sau cu dulapurile din lemn de mahon. Sau poate, în primul rând, din cauză că pe ea niciodată n-am cunoscut-o cu adevărat.

Îşi încrucişează braţele pe piept şi rochia ei roşie de vară i se preface într-un vârtej.

– Cât pe ce să mă păcăleşti. Cum să zic, hai să fim serioşi, Ryan, părinţii tăi or s-o deteste... şi pe bună dreptate!

– Tu n-o cunoşti pe Beth.

Nu-mi scapă câtuşi de puţin ironia acestei discuţii. La un moment dat, Lacy mi-a zis mie exact cuvintele astea.

Gwen îşi pierde deodată strălucirea ei perfectă şi face un lucru absolut deloc caracteristic pentru ea: se lasă moale pe bufet.

– O cunosc mai mult decât crezi. Pun pariu că ştiu mai multe decât tine.

Se opreşte şi începe să-şi fâţâie mâinile de nervozitate. Ce naiba? Gwen nu dă niciodată semne de nervozitate.

Şi abia acum observ locul gol de pe degetul ei. Inelul lui Mike a dispărut.

– Eu te iubesc. De fapt, te-am iubit dintotdeauna, mărturiseşte Gwen, cu privirea aţintită spre gresia cenuşie a podelei. Iar tu, din cine ştie ce motiv prostesc, ţii la ea. Cred că ai avut dreptate atunci, când am stat de vorbă pe banca de rezerve: n-am spus clar ce am nevoie de la tine. Poate că motivul din cauza căruia nu suntem împreună acum e că nu m-am străduit destul.

Îmi încreţesc fruntea. Dacă ea ar fi spus cuvintele astea acum șase luni... Dar scutur din cap. N-ar fi avut importanţă. Ceea ce simt pentru Beth e ceva de o sută de ori mai puternic decât ce-am simţit vreodată pentru Gwen.

– Oricum n-ar fi mers niciodată.

Gwen îşi îndreaptă spinarea şi-şi ridică bărbia.

– Tu priveşti totul complet greşit. Pe mine, pe Beth. Totul. Cred că eşti conştient că tu şi Beth nu vă potriviţi

şi că ăsta e motivul pentru care nu le-ai spus părinţilor tăi. Dar nu-ţi face griji, Ryan. Eu ştiu unde am greşit şi nu fac aceleaşi greşeli de două ori.

Dintr-o singură mişcare graţioasă, Gwen smulge tortul de pe masă şi-l scoate pe uşa bucătăriei. Eu trag aer în piept şi-mi las capul să cadă pe spate. Nu ştiu ce naiba s-a întâmplat acum câteva clipe, însă fiecare celulă din corpul meu ţipă că e de rău şi că n-or să-mi placă absolut deloc urmările.

Bunica i-a lăsat moştenire mamei ceasul ei cu pendulă. E atârnat pe peretele din spatele mamei. La fiecare balans, ceasul ticăie. E ora nouă seara. Cei din urmă oaspeţi au plecat acum o oră. Ar trebui să mă întreb de ce m-or fi chemat părinţii mei aici, mai ales din moment ce se găsesc, de bunăvoie, în aceeaşi încăpere. În loc de asta, mă întreb ce-o face Beth.

Mama stă faţă-n faţă cu mine la masa din bucătărie, în timp ce tata se reazemă de cadrul uşii care dă spre salon. Atmosfera, ca de obicei, e glacială.

– Doamna Rowe a rămas cu impresia că tu tot o să participi la concursul literar, zice tata şi-mi ridic privirea spre el.

– Mă gândesc la asta, îi răspund.

– N-ai la ce să te gândeşti. Joci cu Eastwick în weekendul ăla şi e un meci care hotărăşte clasamentul echipelor calificate în sezonul de primăvară.

Eastwick e singura echipă care ne-a bătut în cadrul sezonului din primăvara trecută.

– În lunea aia avem cu Northside, care sunt neînvinşi anul ăsta. Poate că antrenorul ar vrea să mă folosească în meciul cu ei.

– Poate, încuviinţează tata. Dar oricum vei putea să joci vreo două runde şi luni. Vor avea nevoie de tine ca să închizi meciul.

Mama îşi scoate de la gât colierul din perle.

– Am vorbit cu doamna Rowe săptămâna trecută. A zis că Ryan are un talent rar întâlnit.

– Are, confirmă tata. La baseball.

– Nu, ripostează mama. La scris.

– Explică-i mamei tale că nu eşti interesat de scris, îmi cere tata, frecându-se la ochi.

– Ryan, spune-i tatălui tău ce mi-a spus mie doamna Rowe. Spune-i cât de mult îţi plac orele ei.

Umerii mi se încovoaie de nervi. Detest permanentele lor certuri. Detest faptul că eu le provoc şi mai multe. Detest faptul că se ceartă pe tema mea. Dar ceea ce detest mai mult decât orice e senzaţia că tot restul lumii vrea să-mi dirijeze opţiunile.

– Iubesc baseballul, spun, iar tata oftează uşurat. Dar iubesc și scrisul, adaug. Şi vreau să mă duc la concurs.

Tata înjură în barbă şi se îndreaptă spre frigider. Eu îmi întorc scaunul, ca să fiu cu faţa spre el.

– Tu nu m-ai lăsat niciodată până acum să mă eschivez de la vreo competiţie şi nu-mi face plăcere să simt că mă dau bătut. O să rulez un singur meci. Şi e unul fără miză. Ar fi fost altceva, dacă era în sezonul de primăvară.

Tata desface o sticlă de bere şi ia o gură.

– Şi ce-o să se-ntâmple dac-o să câştigi concursul literar? Renunți să joci contra celei mai bune echipe din stat pentru o bucată de hârtie pe care scrie felicitări?

– Vreau să ştiu dacă sunt bun de ceva.

– Dumnezeule, Ryan! Pentru ce? La ce te-ar ajuta?

– Mi s-a oferit şansa unei burse pentru facultate… ca să joc baseball.

Tata mă priveşte fix, în timp ce maşina de spălat vase intră în etapa de clătire.

– Ai vorbit cu recrutori de la facultăţi pe la spatele meu?

Da. Nu.

– Recrutorul avea dreptate. Mi-a zis că antrenorul lor pentru aruncători poate să mă ajute în privinţa greşelilor mele de plasament şi să mă înveţe cum să nu mă mai dau de gol când arunc. Ei îmi plătesc

şcolarizarea şi, în plus, am antrenamente gratuite. Pot să mă antrenez cu ei timp de patru ani, după care să trec la profesionişti.

Tata îşi aruncă braţele în lateral, împroşcând cu bere din sticlă.

– Dar ce-o să se-ntâmple dacă te accidentezi? Dacă, în loc să evoluezi, îţi pierzi nervul? Tu eşti aruncător. Nu există moment mai favorabil ca să-ţi urmezi visul, decât acum.

– Dacă...

Traversează cu paşi apăsaţi bucătăria şi-şi trânteşte sticla în fața mea.

– E nevoie să-ţi amintesc câţi bani am pompat în tine? Crezi că antrenamentele particulare pe care le-am plătit de-a lungul anilor sunt ieftine? Crezi că echipamentul sau jeepul pe care l-am cumpărat au fost pe gratis?

Simt o durere în burtă de parcă m-ar fi lovit cu pumnul.

– Nu. Nu cred că au fost pe gratis. Eu m-am oferit să-mi iau un serviciu.

– Pe mine nu mă interesează ca tu să-ţi iei un serviciu, Ryan. Pe mine mă interesează să faci ceva cu talentul tău. Mă interesează să aduci un renume pentru familia asta. Vreau să ştiu că toţi anii în care eu şi mama ta ne-am sacrificat financiar, sentimental, ne-am sacrificat timpul, n-au fost în zadar.

Mama îşi împreunează, calmă, mâinile pe masă.

– El chiar are talent, Andrew. Tu te înfurii din cauză că nu vrea ceea ce vrei tu. Eşti furios pentru că el alege altceva.

– Baseballul e ceea ce vrea el! strigă tata şi strânge spătarul scaunului cu atâta putere, încât articulaţiile i se albesc.

– Tu habar n-ai de ceea ce vrea oricine din familia asta!

Vocea tatii tremură când reîncepe să vorbească.

– Tu ce vrei, Miriam? Ce anume te-ar face să fii, în sfârşit, fericită? Totdeauna ai vrut ca eu să candidez pentru postul de primar şi am fost de acord cu asta. Ai vrut să-mi extind afacerea şi o extind. Am făcut tot posibilul ca să fii fericită. Spune-mi doar ce anume vrei.

– Îmi vreau familia înapoi! ţipă mama.

De-a lungul ultimelor luni, mama a fost sarcastică şi necuviincioasă cu tata. Dar în şaptesprezece ani, n-am auzit-o niciodată să ţipe.

Şocul îi veştejeşte faţa tatii.

– Nu poţi să le ai pe toate! Vrei ca prietenele tale să ştie că fiul tău e gay? Vrei ca toată parohia să ştie că fiul tău e gay?

– Dar am putea măcar să vorbim cu Mark. Poate, dacă el ar fi de acord să păstreze secretul…

– Nu! răcneşte tata.

Mă las pe spătarul scaunului, dezgustat de ei. Dezgustat de mine. De când ne-a părăsit Mark, am fost într-atât de obsedat de faptul că el a plecat, încât n-am ascultat niciodată cu adevărat ce spun ai mei. Ceea ce mă face să-mi dau seama că, probabil, nici pe Mark nu l-am ascultat vreodată cu adevărat. Nu e de mirare că a plecat. Cum ar putea cineva să trăiască în atâta ură?

O cumplită senzaţie de greaţă mă izbeşte, însoţită de ameţeală. Oare Mark o crede că simt aceleaşi lucruri ca părinţii mei?

Tata trânteşte cu scaunul în masă, apoi se îndepărtează, păşind furios.

– Mark a ales. Ai vrut să vorbeşti cu Ryan în seara asta: vorbeșe cu el. Sunt în biroul meu.

– Ar trebui s-o audă de la tine, obiectează mama, ridicându-se de la masă.

Ajuns în pragul uşii, tata se opreşte şi se întoarce spre mine.

– Eu o să candidez la numirea, din partea partidului meu, la alegerile pentru postul de primar, în primăvară. Mama ta şi cu mine nu vrem ca tu să umbli cu Beth

Risk. Poţi să-i fii prieten la școală, dar nu ne permitem să riscăm o publicitate negativă dacă ea aduce probleme. Ai înţeles?

Mintea mi se preface într-un vârtej, încercând să-i prelucreze spusele. Tata candidează pentru postul de primar. Mama vrea ca Mark să se întoarcă în casa noastră. Eu mi-am dezamăgit fratele. Ei amândoi vor ca eu s-o las baltă pe Beth.

– Ai zis că n-ai vrut niciodată să ajungi primar!

În schimb, mama asta a vrut. Tatăl ei a fost primar. Bunicul ei a fost primar. E o tradiţie la continuarea căreia a râvnit mereu.

Nu mă privesc: nici mama, nici tata. Nu se privesc nici între ei și niciunul nu dă impresia că ar fi dispus să discute despre candidatură.

– În legătură cu Beth... încep eu, dar tata îmi taie vorba.

– Fata este tabu.

– Ar trebui să ieşi iar cu Gwen, propune mama. Tatăl ei o să-l susțină pe tatăl tău.

Scaunul se smucește sub mine când mă ridic, iar mișcarea bruscă o face pe mama să tresată. Îi privesc stăruitor pe amândoi, așteptând ca măcar unul dintre ei să dea a logică orcăruia dintre lucrurile spus. Văzându-i că tac, înțeleg, în sfârșit, de ce-a plecat Mark.

Eu n-am geacă. N-am avut niciodată. Mereu le-am spus lui Isaiah şi lui Noah că temperatura corpului meu creşte când, de fapt, cea exterioară scade. În Kentucky, toamna, vremea poate să fie o pacoste. Foarte caldă, după-amiaza. Friguroasă, noaptea. În dimineaţa asta, roua alunecoasă care acoperă păşunea lui Ryan îmi intră prin pantofii uzaţi, până la ciorapi. Puţine lucruri sunt mai naşpa decât să ai picioarele reci şi ude.

Mă opresc brusc. E naşpa că mi-am pierdut cel mai bun prieten. Mă las pentru câteva clipe pradă durerii, apoi îmi continui drumul. Într-o zi, Isaiah o să-şi dea seama că am fost numai prieteni. Într-o zi, el o să mă găsească... fie şi dacă aş fi pe malul oceanului. Prieteniile cum e a noastră sunt prea puternice ca să piară.

Azi sunt şedinţe cu părinţii şi nu-mi vine în minte cum aş putea să-mi petrec mai bine o zi liberă de la şcoală, decât cu Ryan. La drept vorbind, nu-mi vine în minte cum aş putea să-mi petrec mai bine oricare zi. Timpul pe care-l am pentru Ryan se împuţinează pe zi ce trece şi vreau să profit la maximum de fiecare moment împreună cu el.

Bum. Prima dată aud sunetul în clipa în care ies din pădure. La fiecare câteva secunde, el se repetă. Bum. În loc să merg drept spre casa lui Ryan, mă hotărăsc să urmez bubuiturile şi mă bucur pentru decizia asta când zăresc pielea bronzată, frumoasă, lucioasă. Îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni din nailon, pentru sport, Ryan se avântă, apoi proiectează o minge spre o ţintă pictată pe o bucată de placaj. Bum. Mingea nimereşte drept în centru.

– Şi te mai întrebi de ce crede lumea că sportivii sunt smintiți, zic eu. Ryan face stânga-mprejur şi ochii mari, iar eu continui: afară sunt zece grade şi tu stai fară tricou.

Un vânt rece se abate peste câmpul deschis, făcându-mi pielea de găină pe braţe. Bun, poate că n-a fost cea mai inteligentă replică de deschidere, din moment ce faptul că sunt nevoită să-mi frec braţele ar putea constitui definiţia, atât a ipocriziei, cât şi a ironiei.

Ryan îşi culege tricoul de pe jos şi vine spre mine. Razele soarelui dimineţii îi reliefează curburile musculaturii abdominale. Inima îmi fâlfâie ca o pasăre care-şi scutură aripile de apă. Dumnezeule, e superb! E sexy. E de vis. Prea perfect pentru cineva ca mine.

– Mă mai răcoresc şi eu, îmi răspunde Ryan.

Cufundată în admirarea superbului său trup, sunt nevoită să stau câteva clipe ca să-mi aduc aminte ce-am spus ultima oară. Ryan îmi adresează un zâmbet infatuat şi, spre marea mea ruşine, mă înroşesc. Ce-o fi cu mine şi cu tot înroşitul ăsta?

Ryan îmi mângâie obrajii înfierbântaţi şi inima îmi tremură iar.

– Îmi place mult când te faci aşa, îmi zice.

Vino-ţi în fire, Beth. Nu pentru asta ai venit aici. Ryan a fost nevoit să suporte destule porcării din partea mea în ultimele două luni, dar, din nu ştiu ce motiv, persistă să mă privească de parcă aș fi prinţesa, iar el, prinţul. El e un prinţ. Eu nu sunt prinţesă, dar pot să-i fiu de folos la partea cu trăit fericit până la adânci bătrâneţi, înainte să ies din viaţa lui pentru totdeauna.

Ryan îşi retrage mâna, dar rămâne enervant de aproape… și tot fără tricou pe el.

– Nu te saturi niciodată de baseball? îl întreb.

– Nu, răspunde el şi, în sfârşit, îşi trage tricoul pe cap. Mă trezesc în fiecare dimineaţă la şase, alerg trei kilometri, după care arunc mingea. Nu există dimineaţă să nu fac la fel.

Rutina asta i se potriveşte. Perfect. Numai că, dintr-odată, îmi vine în minte imaginea lui stând la computer. Degetele, alergând pe tastatură. Ochii lui, zărind o lume dincolo de cea de care aparține trupeşte.

– Tu scrii în fiecare seară?

Ryan îşi trece degetele prin părul meu şi rădăcinile îmi ies la iveală. Mişcarea asta, care în mod normal mi-ar stârni furnicături pe șira spinării, acum îmi provoacă groaza. Îl văd că-şi mijeşte ochii spre rădăcini şi-mi dau seama ce observă: un centimetru de păr blond-auriu.

Își abate privirea şi reuşeşte de minune să dea impresia că defectul nici nu există.

– La nuvela aia pentru concurs? Mda, scriu seară de seară, îmi răspunde el, ridicând din umeri, cu ochii în pământ. Şi mă gândesc c-aş putea s-o ţin tot aşa şi după ce termin povestea asta. Un știu, poate c-o să-ncep alta.

Bun. Astea-s imaginile pe care o să le iau cu mine la plecare: Ryan aruncând cu mingea dis-de-dimineaţă şi pierdut în lumea cuvintelor frumos scrise de el, seara. Izbesc cu piciorul în pământ.

– Ai ceva planuri pentru azi?

– Am, dacă te includ pe tine.

Încerc să-mi maschez zâmbetul, dar nu sunt în stare.

– Du-te să te speli şi vino să mă iei peste o oră.

Gâdilându-mi pielea, degetele lui Ryan mângâie uşor panglica roz încă legată la încheietura mea.

– 'Ţeles, să trăiţi.

– Eşti un papă-lapte!

Micul meu pericol cu părul negru răsfoieşte registrul cu evidenţa studenţilor de la Universitatea din Kentucky.

– Eşti capabil să muţi o maşină pe o pajişte, dar nu eşti în stare să-ţi vezi propriul frate.

– E altceva, protestez eu. Maşina am mutat-o pentru o provocare.

Suntem lângă căminul de băieţi al sportivilor, iar eu încerc să stau în faţa lui Beth, în timp ce ea caută numărul camerei în care stă fratele meu. Are pe ea un tricou din bumbac care-i îmbrăţişează strâns formele suple şi se termină cu vreo doi centimetri deasupra blugilor cu talie joasă. Cu pielea ei netedă ispitindu-mă în locul foarte potrivite, dar totodată nepotrivite, aş paria pe jeepul meu că vestimentaţia ei n-a beneficiat de pecetea aprobării lui Scott. Să nu mă înţelegeţi greşit. Îmi place la nebunie, aşa cum le place tuturor tipilor care intră sau ies pe uşa căminului. Numai că ea e a mea şi prefer să fiu singurul care s-o privească.

A mea... Nu e nimic oficial – nu încă –, dar Beth a pronunţat cinci cuvinte cruciale când s-a suit azi-dimineaţă în jeep: *L-am lăsat pe Isaiah*. Ceea ce înseamnă că ea e cu mine şi nu cu el. Azi, mai încolo, o să-i propun lui Beth să oficializăm relaţia.

Deodată, ea împunge registrul cu un deget.

– Jackpot! exclamă, în timp ce-şi mâzgăleşte numărul camerei în palmă. Te re-provoc să vorbeşti cu fratele tău.

– Tu chiar nu ştii nimic despre provocări? o întreb, în timp ce privesc chiorâş spre un tip care se holbează la contururile taliei lui Beth. Nu poţi să re-provoci până când eu nu refuz provocarea iniţială.

Ea îşi arcuieşte o sprânceană.

– Chiar o să stăm să discutăm despre semantică?

O prind cu o mână de şold şi-o împing spre perete.

– E un cuvânt greu, Beth. Poate c-ar trebui să-l explici.

Un zâmbet şiret îi flutură pe buze, iar în ochi îi apare o foame în stare pură, numai că în loc să se topească în mine aşa cum mă topesc eu în ea, Beth mă împinge şi se strecoară pe sub braţul meu. Un tip iese din clădire şi Beth reuşeşte să prindă uşa înainte să se încuie în urma lui.

– Înseamnă că eşti un tâmpit dacă-ţi închipui c-o să te las să scapi din asta ducându-mă cu vorba.

Îmi face semn să intru în hol şi eu mă supun.

– N-aveam de gând să vorbesc. Aveam de gând să scap din asta ducându-te cu sărutatul. Ai idee cât e de când nu ne-am mai sărutat?

– Dac-o să vorbeşti cu fratele tău, o să ne sărutăm. Mult.

– Ce-ar fi să sărim peste prima parte şi să trecem direct la sărutat?

Beth nu mă ia în seamă şi se apucă să studieze o hartă mare a căminului, de pe perete.

– Te provoc în mod oficial să vorbeşti cu fratele tău!

Îmi încrucişez braţele pe piept, în timp ce spinarea mi se îndreaptă de la sine. Beth mi-a aruncat, în mod oficial, mănuşa.

– Perfect. Ce am dac-o să câştig?

Părul negru ca pana corbului i se revarsă în cascadă când îşi înclină capul spre mine.

– Tu ce-ai vrea?

Pe tine. Dar nu-mi permit să scot aşa ceva pe gură.

– Vreau să-ţi petreci restul zilei cu mine. Fără telefon mobil. Fără prieteni. Nimic altceva, în afară de noi doi.

– S-a făcut.

Beth aranjează ca o expertă trecerea noastră de asistentul de cămin care păzeşte intrarea pe palierul lui Mark. Aş zice că e un idiot, dar sunt pe deplin conştient

de faptul că ea şi-a întrebuinţat aceleaşi aptitudini manipulatoare când m-a convins pe mine să vin până în Lexington. Spre oroarea mea, Beth bate la uşa fratelui meu fără să mă întrebe dacă sunt pregătit. Orice speranţă că Mark ar putea fi la cursuri se destramă când văd clanţa mişcându-se și apoi statura masivă, impozantă, a lui Mark, profilându-se în cadrul uşii.

Beth îl întâmpină cu un zâmbet şmecheresc.

– Sal'tare, Mark. Cum a fost meciul cu Florida?

El zâmbeşte şovăitor, tot plimbându-și privirea între mine și Beth.

– Le-am placat mijlocaşul de două ori înainte să dea pasa înainte. Tu nu urmăreşti ştirile?

– Nu, răspunde Beth, ridicând din umeri. Mă prefac că-mi pasă de fotbal[29] numai ca să sparg gheaţa. Mă găsiţi jos, în hol.

Şi Beth pleacă, nonşalantă, în direcţia din care am venit. Chiar şi după ce se închide uşa de la capătul culoarului, tot mai privesc în urma ei. După ce m-a târât până aici, n-aş fi crezut c-o să mă lase să fac asta de unul singur.

Mark se dă deoparte din prag, afişând o veselie forţată.

– Vrei să intri?

– Mda, răspund, imitându-i tonul.

Până vara asta, între mine şi Mark n-a existat niciodată ceva forţat.

Camera de cămin a lui Mark e la fel ca anul trecut. Pot să-mi dau seama că are acelaşi coleg de cameră după posterele cu *Războiul stelelor* lipite pe pereţi.

– Greg unde e?

– La ore. Vrei ceva de băut? mă întreabă, deschizând uşa unui pic frigider. Gatorade, apă?

Gura îmi e ca un deşert, dar nu vreau să lungesc scena.

– Nu, mersi.

[29] Este vorba, evident, despre fotbalul american.

Mark închide frigiderul şi se aşază pe patul de jos. Zâmbetul fals îi dispare, iar eu îmi îndes mâinile în buzunare. Metoda cârpelii n-a ţinut pentru niciunul dintre noi. Mi-aş dori să pot face ca relația dintre noi să redevină una solidă. Mark a fost primul căruia i-am spus când, într-un meci, adversarul n-a reuşit să lovească nicio minge aruncată de mine sau când am intrat pentru prima dată în echipa campionatului sau când am sărutat pentru prima oară o fată. Acum, nici măcar nu ştiu ce să bălmăjesc mai departe.

– Ce mai fac mama şi tata? se interesează el.

Ce mai fac mama şi tata. La asta pot să-i răspund. Mă aşez pe canapeaua cu două locuri de lângă paturile suprapuse.

– Bine. Tata e ocupat. Şi-a extins afacerea în construcţii şi are de gând să candideze la primărie.

– Uau.

– Mda. Uau.

– Şi mama?

– Prinsă, ca de obicei, cu toate evenimentele şi cluburile ei mondene. Prânzuri. Cine. Ceaiuri.

Ezit puţin, întrebându-mă dacă e bine să spun ceea ce am pe limbă.

– Ea îţi simte lipsa, zic până la urmă.

Mark se apleacă în faţă şi-şi împreunează mâinile între genunchi.

– Tata pomeneşte vreodată de mine?

Speranţa care se zbate să iasă la suprafaţă pe chipul lui Mark face ca vederea lui să devină chinuitoare. Dacă i-aş răspunde printr-un simplu da, i-aş crea speranţe false. Sau aş putea să-i spun adevărul. Dar niciunul dintre răspunsuri nu-mi face plăcere.

– Tu ţi-ai dorit vreodată să faci şi altceva, în afara fotbalului?

Mark îşi freacă maxilarul cu nodurile degetelor, după care înhaţă o carte de pe patul lui şi-o aruncă spre mine. O prind din zbor.

– *Plan calitativ de lecţii pentru educaţia fizică în învățământul secundar*?

– Mi-am ales specialitatea în învăţământ.

– De când?

– De când...

Mark zvâcneşte o dată din degetele mâinilor împreunate.

– Dintotdeauna.

Prefăcându-mă interesat de carte, încep să răsfoiesc paginile.

– Credeam că te pregăteşti pentru medicină.

– În asta ar fi vrut tata să-mi iau specializarea. Pentru el, facultatea nu însemna nimic mai mult decât un pas spre NFL. Asta cu medicina era în eventualitatea că mă accidentam. Mama şi-a dorit ca unul dintre noi să se facă doctor. A fost felul tatii de a-i face pe plac.

Mark are biroul organizat la fel ca anul trecut: un laptop şi un iPod pe un suport. După primul lui meci de fotbal ca student, Mark a rugat pe cineva să facă o fotografie colectivă pe teren. Şi-a lipit poza pe perete, lângă programul lui de antrenamente. Unele lucruri sunt la fel. Altele, nu.

– Urăşti fotbalul?

– Nu. Îl iubesc şi vreau să joc. De fapt, vreau să ajung antrenor de fotbal pentru liceu. Tata a ştiut asta. N-a fost de acord cu mine, dar a ştiut. M-am gândit că dacă-i cânt în strună, dacă mă prefac că...

Se întrerupe. Dar eu sunt cel care a venit aici. Eu sunt cel care a deschis discuţia asta. Pot să termin fraza în locul lui.

– Te-ai gândit că te-ar accepta aşa cum eşti?

– Mda, încuviinţează Mark.

Rămânem amândoi în tăcere. Stomacul mi se tot strânge şi se întoarce pe dos, de parcă aş fi pe o ambarcaţiune pe cale să se răstoarne. Viaţa mea era perfectă şi-i savuram fiecare secundă. Cele două scurte cuvinte ale lui Mark, *sunt gay*, mi-au întors-o cu susul în

jos. Poate că pricep de ce-a plecat. Poate că nu. Oricum ar fi, rana încă supurează şi dacă tot e s-o fac, atunci s-o fac.

– M-ai părăsit, îi zic.

– Ce-ai fi vrut să fac? răspunde el, cu o voce îngroşată de nemulţumire. N-am cum să schimb ceea ce sunt.

Simt nevoia să mă mişc. Să lovesc ceva. Să arunc ceva. În loc de toate astea, mă ridic în picioare.

– Să nu pleci. Ai zis că te-ai prefăcut, înainte. De ce n-ai fi putut să te prefaci iar? Sau, puteai să fi rămas şi să fi luptat şi, nu știu, poate-i convingeai pe mama şi pe tata să te lase să rămâi.

Mark mă priveşte, calm, cum patrulez dintr-o parte în cealaltă a camerei lui strâmte. Tuşeşte încetişor.

– Într-o zi, o să-ţi dai seama cât ne-au controlat şi ne-au manipulat vieţile mama şi tata. O să observi cum ne-au făcut să credem că visurile lor sunt visurile noastre. Ei ne-au dictat fiecare respiraţie. Ia gândeşte-te: ai idee cine ai fi fără ei?

Maică-mea m-a pus să stau lângă Gwen aseară şi mi-a cerut în mod expres să mă ocup de necesităţile lui Gwen pe toată durata serii. Exact la fel cum mi-a cerut să am grijă de Gwen când aveam cincisprezece ani. După acea primă cină, maică-mea m-a îmboldit s-o invit să ieşim împreună, iar eu m-am conformat.

Însă baseballul e alegerea mea. Totdeauna a fost. Tata se pricepe la baseball. Datorită acestui fapt, el mi-a administrat fiecare componentă a carierei în baseball: antrenorii, ligile. Ce naiba, el chiar s-a ridicat împotriva arbitrilor. Toate astea le face pentru mine.

Nu-i aşa?

Preocupările mamei şi ale tatii, toate imboldurile lor, toate astea se datorează faptului că mă iubesc. Numai că mi-au cerut la modul categoric să renunţ la relaţia cu Beth, fără să ţină seama de sentimentele mele faţă de ea, şi nu se aşteaptă la altceva, în afară de supunere.

– O să-mi faci gaură în covor, îmi atrage atenţia Mark.

Nu, Mark se înşală. Trebuie să se înşele.

– Sunt un bun jucător de baseball, îi zic.

Şi chiar sunt. Cel mai bun.

– Eşti. Aici a procedat bine tata. Nu ne-a trimis cu forţa spre un sport pentru care să nu fi avut talent. A stat şi ne-a găsit, pentru fiecare, acel sport la care să fim buni. Dar întrebarea e: tu pentru cine joci, Ry? Pentru tine sau pentru tata?

Încremenesc din mers, între uşă şi paturile suprapuse.

– Asta ce vrea să însemne?

– Tata vrea perfecţiune. Ba nu, rectific. Tata vrea perfecţiune la exterior, astfel încât s-o poată vedea toţi ceilalţi. Şi mama, la fel. Nici că le poate păsa mai puţin dacă suntem sfâşiaţi pe dinăuntru, atât timp cât restul lumii ne invidiază.

Toată lumea din Groveton îşi închipuie că mama şi tata au o căsnicie perfectă. Regina balului s-a măritat cu mijlocaşul vedetă. În spatele uşilor închise, mama şi tata se urăsc reciproc. Am crezut c-or să treacă peste asta. Dar acum…

– Am învăţat foarte multe jucând fotbal în facultate, zice Mark. Ceea ce faci în liceu nu valorează nici cât un rahat. Poţi să fii cel mai bun jucător din liceul tău. Cel mai bun din district sau din stat, dar când ajungi la facultate, dai peste alţi cincizeci care se pot lăuda cu acelaşi lucru. Îi întâlneşti pe unii mai buni ca tine, mai puternici ca tine, mai iuţi ca tine, după care ajungi să joci contra unor echipe mai bune. Lumea se schimbă când pleci din Groveton.

Când o să plec din Groveton. Dar trebuie să iau anumite hotărâri înainte ca asta să se poată întâmpla: baseball profesionist, facultate, concursuri literare, burse.

– De ce-mi spui asta?

– Pentru că aş fi vrut să mi-o spună şi mie cineva, numai că a trebuit să-mi dau seama pe cont propriu. Nu eşti singur, Ry.

– Ba da, sunt.

Și mă ustură ochii. Îi închid la repezeală şi inspir scurt. El a plecat. Iar căsnicia mamei şi a tatii se destramă şi tot ce-am cunoscut şi am iubit vreodată se dezintegrează, devenind cenuşă.

– Eu nu te-am părăsit niciodată.

– Dar nici n-ai venit acasă. Şi n-ai răspuns niciodată la mesajele mele.

Vocea care se aude dinspre mine nu e a mea. E una încordată. Tensionată. Pe punctul de a se frânge.

– Îmi pare rău, dar trebuie să înţelegi, până când mama sau tata nu vor face un pas spre mine, eu n-am cum să mă întorc. Recunosc, pe ei i-am părăsit. Dar acum înţeleg că trebuia să mă străduiesc mai mult în privinţa ta. Trebuia să te fi sunat. Trebuia să te fi vizitat. Am greşit, dar îţi jur, niciodată nu te-am părăsit.

Îmi scot şapca şi-mi trec degetele prin păr. El nu m-a părăsit niciodată. Beth are dreptate: eu l-am părăsit pe el. Gâtul mi se strânge tot mai mult.

– Mi-ai lipsit, îi zic şi scutur din cap, străduindu-mă să găsesc cum să spun ceea ce urmează. Nu mi-a păsat niciodată de faptul că eşti gay, dar mi-a păsat că tu… că tu ai plecat.

– Mda, răspunde el, cu o voce răguşită. Ştiu. E în regulă, Ry. Noi doi… suntem în regulă.

Se ridică, iar gestul lui mă ia pe nepregătite. Noi suntem din familia Stone şi bărbaţii Stone nu se ating, dar în momentul în care el îşi pune o mână pe braţul meu, ca o ofertă de încercare, o accept şi-l las să mă tragă la pieptul lui. Braţele unuia se încolăcesc strâns în jurul celuilalt, pentru un scurt moment. Închid ochii ca să alung lacrimile, iar când ne desprindem, ne retrăgeam amândoi în colţuri opuse ale camerei.

– Aşa, zice Mark, dregându-şi glasul şi bătând din palme. Povesteşte-mi despre Beth.

BETH

Am făcut un bine. Eu, Beth Risk... am făcut o faptă bună. Aş fi fost o cercetaşă grozavă, ce dracu', şi prin asta mi-aş fi dobândit distincţia pentru *Reuneşte-ţi Sportivul-cvasi-iubit cu Sportivul-de-frate-său-gay*. Şi dacă nu se acordă o astfel de distincţie, serios că ar trebui s-o inventeze. Peste douăzeci de ani, Ryan o să privească înapoi şi n-o să se gândească la fata care l-a părăsit în crucea nopţii. Nţ, el o să-şi amintească de fata care i-a redat fratele.

Privesc norii cenuşii care plutesc pe cer. Eu şi Ryan stăm lungiți pe malul unui iaz întins, aflat în capătul din spate al proprietăţii tatălui său. La fel ca tot restul la Ryan şi locul ăsta e perfect. Ziua asta e perfectă.

Ridicându-se într-un cot, Ryan îmi îndeasă după ureche o şuviţă rebelă, gâdilându-mă pe gât într-un fel care mă încălzeşte. O să mă simt bine azi. O să râd. O să zâmbesc. O să las să cadă lanţurile care mă trag în jos. Ryan e un tip grozav şi, dintr-un oarecare motiv, e cu adevărat interesat de mine. Sau, mai bine zis, e cu adevărat interesat de mirajul creat de el.

– Eşti frumoasă, îmi zice.

– Și tu.

Chiar e. Întind mâna şi-i scot şapca de baseball pe care o poartă de-a-ndoaselea. E sexy cu şapca pe cap. Fără ea, e superb. Ciufulitul lui de păr nisipiu flutură în vânt.

Când las jos şapca din mână, Ryan îşi împleteşte mâna lui puternică de a mea. Puternică e un eufemism. Mâna asta poate face o minge să zboare mai repede decât ar putea goni vreodată majoritatea maşinilor. Mâna lui, atingându-mi pielea, e capabilă să-mi producă valuri de căldură în zone foarte intime ale corpului.

– Aşa... începe Ryan, întorcându-şi privirea în altă parte și încercând să pară nonşalant, dar eu ştiu ce anume îl roade.

Pe drumul de întoarcere din Lexington, mi-a mai dat să citesc câteva pagini din povestea lui cu zombi. Aşteptarea părerilor mele îl înnebuneşte.

– Eu cred că George şi Olivia vor ajunge până la urmă să fie împreună, zice el.

Cinci minute. N-a putut să reziste mai mult de cinci minute de când a coborât din jeep, fără să mă întrebe. Încerc să-mi opresc zâmbetul, însă eşuez lamentabil. El mă observă şi-şi încreţeşti fruntea.

– Ce e?

Ridic din umeri.

– Eşti drăguţ când eşti neliniştit.

– Nu sunt neliniştit.

– Îmi place asta la tine.

În realitate, îmi place totul la Ryan.

– Povestea a fost fabuloasă, Ryan. Am sorbit-o, nu am citit-o, dar sunt nevoită să nu fiu de acord cu tine. George şi Olivia nu vor ajunge să fie împreună.

– De ce nu?

– Ei trăiesc în două lumi diferite şi sunt, oarecum, două fiinţe diferite. Adică... el e zombi, pe când ea, nu.

– Dar el o iubeşte, insistă el, încăpăţânat. Iar ea îl iubeşte pe el,

– George o să renunţe să devină conducătorul prietenilor lui zombi pentru ea? îl întreb. Pe bune, l-ai făcut să-şi dorească atât de aprig să devină conducător, încât pentru titlul ăsta şi-a supărat cel mai bun prieten. Şi tu chiar crezi că Olivia o să renunţe la familia ei pentru el?

– Familia ei e naşpa!

Ryan zâmbeşte triumfător, iar eu simt o durere în stomac de parcă m-ar fi înjunghiat cineva.

– Mda, dar tot familia ei rămâne. Nu cred că ea ar mai putea să-mi placă dacă şi-ar părăsi familia. Ce spune asta despre o persoană?

– Cred că spune că ea vrea să-şi trăiască propria viaţă.

Deasupra noastră trece un cârd de gâşte canadiene, gâgâind, în formaţie de V, îndreptându-se spre sud pentru iernat. Aşa o să fiu și eu curând, dar oare o să mă simt la fel de liberă pe cât par ele?

– Cred că spune că e egoistă. Cum ar putea să-şi părăsească tată? El are nevoie de ea.

– El se foloseşte de ea, mă corectează Ryan.

Ridic iar din umeri, nefiind amatoare de conversaţii care nu duc nicăieri. Ryan îmi eliberează mâna din strânsoare şi începe să-și plimbe degetul pe panglica înfăşurată la încheietura mea. E agitat şi ceva din adâncul meu îmi sugerează că nu e vorba despre nuvelă.

– Care-i problema?

Neliniştea îmi sporeşte văzând că Ryan continuă să-şi facă de lucru cu panglica.

– Vreau ca noi doi să fim un cuplu, îmi zice. Nu-mi place gândul că ai putea ieşi cu alţii.

Panica îmi cuprinde pieptul şi, dintr-odată, am o senzaţie de claustrofobie. Eu o să plec. Curând. De îndată ce mama va scoate mașina de sub sechestru. O transpiraţie lipicioasă îmi invadează palmele şi imediat mă rostogolesc ceva mai departe de Ryan. Am nevoie de aer. Mult, foarte mult aer.

Pornesc cu paşi împleticiţi spre iaz şi mă opresc la timp ca să nu mă prăbuşesc în apă, dincolo de bordura lată de o jumătate de metru. Aproape de suprafaţa apei văd înotând câţiva somni. N-am cum să mă descotorosesc de lanţuri, oricât m-aş strădui. Azi trebuia să fie ziua în care să nu mă simt pe cale să mă înec.

– Ce-ai păţit? se interesează Ryan, din spatele meu.

– Nimic, îi răspund.

– Beth...

Se întrerupe, apoi reîncepe.

– Eu chiar ţin la tine şi am sperat că şi tu simţi la fel.

O picătură izolată de ploaie cade în iaz, producând unduiri pe suprafaţa netedă a apei. Nu se poate ca el să aibă sentimente pentru mine. Nu se poate. Să mă placă,

e una... sentimentele sunt altceva. Nu se potrivesc cu planul. Nu. Nu aşa trebuia să fie.

Mă frec la ochi cu nodurile degetelor. Ce dracu', Beth, tu cum ai crezut c-o să fie? Ai ştiut că te îndrăgosteşti de el, însă el nu trebuia el se îndrăgostească de tine. Cuvintele lui fac ca totul să devină real. Prea real. Mă rotesc spre el şi-i arunc în faţă acuzaţia care a devenit o mantra pentru mine.

– Băieţii ca tine nu se îndrăgostesc de fete ca mine!

– Cum? N-am voie să mă îndrăgostesc de fete frumoase cu limba ascutită?

Nu înţelege.

– Sunt o curvă!

Capul lui Ryan tresare de parcă l-aş fi pălmuit. Prefăcându-mă că nu-mi pasă de ceea ce crede el despre mine, îmi împing bărbia înainte. Basmele pot deveni realitate, doar că nu şi pentru mine. E vremea să-i spun prinţului că a salvat-o pe fata care nu trebuit.

– Acum doi ani, băiatul la care visau toate fetele şi-a petrecut o vară întreagă făcându-mă să mă simt specială. Cu o săptămână înainte de începerea şcolii, mi-a spus că mă iubeşte, iar eu i-ai dăruit virginitatea mea. Când a început şcoala, le-a zis prietenilor lui că sunt o boarfă.

Ryan întinde mâna spre mine, dar eu mă feresc. Unele suferinţe nu sunt menite să le împărţi cu altcineva. Eu am fost idioata care l-a crezut pe Luke. Eu am fost cea care a crezut, cu toată sinceritatea, că sunt îndeajuns de specială ca să fiu iubită.

– El a profitat de tine, îmi zice, cu o voce în spatele căreia se simte un val de furie. Asta nu înseamnă că tu eşti curvă, înseamnă că el e un nemernic.

Tot nu pricepe.

– Eu beau. Fumez iarbă. Înainte să vin în Groveton, eram drogată în permanenţă. Nu sunt fata cu care ţi-ai dori să ai o legăturp permanentă. Tu nu mă vezi aşa cum sunt.

– Eu știu că ai refuzat când ți s-a oferit ocazia să fumezi iarbă sâmbătă. Știu din zvonurile de la școală că i-ai refuzat întruna pe cei care fumează porcării din astea. Ştiu că tu mergi pe un drum mai drept decât majoritatea celorlalţi din şcoală. Asta e un oraș mic, Beth. Nu poţi să respiri fără să te ştie cineva. Nu ştiu drept ce te-ai dat tu în Louisville, însă o văd pe fata care eştiacum, în realitate.

Felul în care mă fixează cu privirea… e ca şi cum nici măcar n-ar mai vedea exteriorul. Ochii lui mă străpung de parcă mi-ar putea citi în suflet şi gândul ăsta mă îngrozeşte. Nu se poate să se îndrăgostească de mine. Nu se poate.

– Tu crezi că eşti singurul băiat cu care m-am giugiulit doar pentru că am vrut să simt ceva?

– Eu am fost altceva, rosteşte el, încrezător.

Înghit în sec, îmi abat privirea şi lansez minciuna:

– Ba nu, n-ai fost.

Ryan face un pas spre mine, iar eu fac un pas înapoi. Nu reacționează aşa cum ar trebui. Ryan ar trebui să fie dezgustat de mine. El ar trebui să se îndepărteze, nu să se apropie. În loc de asta, îi văd faţa luminându-se de speranţă.

– Tu eşti singura persoană capabilă să poarte o discuţie cu cineva, să-şi privească drept în ochi interlocutorul şi să nu clipească deloc. Asta, doar dacă nu minţi. Priveşte-mă în ochi şi spune-mi adevărul. Te-ai îndrăgostit de mine în seara aia, în hambar.

Ochii îmi fug imediat spre el şi mă blestem în sinea mea când îi văd că zâmbeşte.

– De-aia ai fugit.

Cum e posibil să fie cineva cuprins de o atât de mare bucurie, când eu trec prin chinuri atât de cumplite? Chiar nu vrea să înțeleagă că n-o să ne potrivim?

– Ai simţit ceva pentru mine şi nu voiai aşa ceva. Tu îţi doreai numai o aventură nesemnificativă, dar s-a întors împotriva ta.

Pot să şi văd în ochii lui derulându-se amintirile acelei seri și am junghiuri în piept. E pe cale să-şi dea seama. Sprâncenele îi ţâşnesc în sus.

– Ai luat-o la fugă atunci când ţi-am şoptit numele. Ai simțit ceva pentru mine chiar în clipa aia, nu-i aşa?

Capul mi se clatină într-o parte şi-n cealaltă în timp ce şoptesc.

– Nu.

Un val de uşurare îi îndulceşte trăsăturile şi o rază de speranță îi arcuieşte buzele.

– Te îndrăgosteşti de mine, aşa cum mă îndrăgostesc eu de tine. De-asta mă respingi cu atâta îndârjire.

– Lasă-mă în pace!

Plină de dorinţa de a fugi, mă întorc. Dac-aş reuşi să fug îndeajuns de repede, aş putea să las în urmă cumplitele amintiri din trecutul meu, iar frumoasele vorbe ale lui Ryan n-ar mai fi capabile niciodată să-şi găsească drumul până în sufletul meu. Fac un pas în gol. Inima îmi saltă în gât în timp ce cad. Iazul. Îngrozită de apă, ţip. Două braţe puternice îmi încolăcesc mijlocul şi mă trag înapoi spre un reazem stabil.

Îmi sprijin spatele de pieptul lui Ryan şi-l prind de braţe. Unghiile mele i se înfig în piele de parcă ar fi cârlige. Dacă aş cădea, m-aş îneca. Lanţurile care mă împovărează sunt prea grele ca să pot pluti la suprafaţă. Singura variantă pentru mine e scufundarea.

Sorb câteva guri de aer şi, după una ceva mai prelungă, Ryan îşi coboară buzele spre urechea mea.

– Te simţi bine?

– Perfect.

– Tremuri. Perfect nu înseamnă să tremuri.

– Nu ştiu să înot, dar sunt bine acum.

– Nu ştii să înoţi, repetă el.

– Nu.

O picătură de ploaie îmi aterizează în creştet și mi se prelinge pe piele.

– Ar trebui să plecăm, îi zic, gândindu-mă că ziua e oricum ruinată. O să plouă!

Ryan îşi slăbeşte strânsoarea şi, în câteva secunde, mă ridică, mă întoarce spre el şi mă cuibăreşte la pieptul lui. Faţa îmi e devastator de aproape de a lui. Clipesc de mai multe ori.

– Ce faci? îl întreb.

În loc să-mi răspundă, se aruncă în iaz. Ameţeala mă copleşeşte, iar tensiunea mi-o ia razna. Apa se ridică şi-mi plesneşte faţa, părul, veşmintele. Braţele mele îl strâng de gât. O să mă înec.

– Ryan!

– Te ţin eu, îmi răspunde, calm. N-ai nimic.

Se avântă mai departe prin apa rece. Simt cum lunec din brațele lui şi mă afund şi mai mult. Simt că mă sufoc, închid ochii şi îl strând cu şi mai mare putere.

– Du-mă înapoi!

Apa îmi pătrunde în încălţări, în blugi, pe spate, pe sub tricou. Mi se revarsă pe burtă şi devin tot mai grea, din ce în ce mai grea. O umezeală rece îmi necăjeşte pielea... ispitind un râs dezagreabil, maimuţărit. Îmi îngrop faţa între gâtul şi umărul lui. Nu vreau să mor. Nu vreau.

El se opreşte şi-mi şopteşte la ureche:

– Uită-te la mine.

N-am tăria necesară ca să-mi ridic capul. În schimb, mi-l mut pe umărul lui şi deschid ochii.

– O să te învăţ să pluteşti.

Îmi înteţesc strânsoarea.

– O să mă omori.

– Ai încredere în mine.

– Nu pot, şoptesc eu. Am avut încredere în Scott, în mama mea, în tatăl meu. Am avut încredere în Luke, în mătuşa mea, în Isaiah. Toţi, oameni care m-au părăsit. Toţi, oameni care s-au pierdut în negură. Inima mi-a fost sfâşiată de nenumărate ori, şi de fiecare dată mi-am reparat-o singură. Îmi cunosc limitele şi dacă s-ar

întâmpla să mi-o mai sfâşie cineva, n-aş mai reuşi niciodată să găsesc forţa de a lipi bucăţile la loc.

O expresie ardentă îi încălzeşte ochii căprui; mă lipeşte cu blândeţe de el.

– Poţi.

Icnesc, trăgând aer în piept. Ryan a făcut-o. M-a privit la fel cum o priveşte Chris pe Lacy. La fel cum o priveşte Noah pe Echo. Şi dacă pot? Inima îmi bubuie ca tunetul când ridic mâna şi mă apuc de părul care i se răsuceşte la ceafă lui Ryan.

– Să nu mă scapi!

– Nu te scap.

Vocea lui Ryan e atât de liniştitoare – atât de încrezătore – încât aproape că-l cred. Poate c-aş fi în stare să-l cred. El n-o să mă scape. El o să mă ţină. A jurat.

– E momentul să-mi dai drumul, îmi zice.

O respiraţie. Şi încă una. El n-o să mă lase. Îmi slăbesc strânsoarea, iar Ryan îşi coboară imediat braţele. Apa se revarsă peste mine, iar pe el îl plesneşte în piept. Îmi smucesc capul în sus, izbesc cu picioarele şi plescăi ca să rămân deasupra apei. Panica mi-a pus stăpânire pe plămâni. El e mai înalt ca mine, ceea ce înseamnă că n-am să pot atinge fundul iazului cu tălpile.

– Du-mă înapoi!

Ryan îşi coboară fruntea spre a mea. Răsuflarea lui caldă mi se răspândeşte pe faţă.

– Eu n-o să te las niciodată.

El n-o să mă lase. N-o să mă lase.

– Bine.

Ryan îşi plimbă uşor nasul pe obrazul meu şi mi se zbârleşte pielea la ceafă. Apoi, îşi trage capul înapoi. Mă împotrivesc cu greu imboldului de a mă agăţa de el. Ryan a zis că n-o să mă scape şi n-o să mă scape. N-o să mă scape.

Părul îmi devine imponderabil în apă şi-mi mângâie obrajii. Brațele puternice ale lui Ryan îşi reînnoiesc promisiunea faţă de mine.

– Lasă-ţi capul pe spate, îmi zice.

Inspir şi fac ce mi-a cerut. Apa îmi intră în urechi şi muşchii îmi zvâcnesc de frică. Ryan continuă să mă ţină cu fermitate.

– Întinde-ţi braţele în lateral şi arcuieşte-ţi spinarea. Lasă-ţi picioarele să plutească.

În timp ce eu îi execut, încetul cu încetul, instrucţiunile, Ryan se îndepărtează de mine. Mă smucesc spre el.

– Ryan!

El clatină din cap.

– Nu te las. Doar îţi fac loc. Ţine-ţi capul pe spate.

Capul pe spate. Braţele şi picioarele întinse. Pulsul îmi zvâcnește în timpane. Vocea lui Ryan sună înfundat, dar pot să-i citesc pe buze.

– Relaxează-te. Respiră.

Mă relaxez. Capul pe spate. Braţele şi picioarele întinse. Respir. Privesc norii de deasupra şi copacii aplecaţi peste iaz. Mă relaxez. Capul pe spate. Braţele şi picioarele întinse. Respir.

Două păsări – o pereche – se rotesc pe cer. E un dans jucăuş. Își întind aripile şi lasă ca vântul blând să le poarte încoace și-ncolo. În sus şi-n jos. Doamne, ce mult mi-aş dori să fiu liberă! Mi-aş dori să fiu o pasăre plutind în bătaia vântului. Închid ochii și-mi închipui că sunt o pasăre. Muşchii mi se înmoaie. Apa îmi șuieră ritmic o melodie în urechi. Departe şi aproape. Departe şi aproape.

Sunt o pasăre... plutind în bătaia vântului. Un mic ghiont din adâncul minţii îmi şopteşte că senzaţia asta o cunosc. Mi-am însuşit-o de ani de zile. Senzaţia asta de lunecare, de legănare, de plutire. Plutesc. Prin apă, aud înfundat vocea dragă a lui Ryan:

– Ai reuşit!

Deschid ochii şi-i văd zâmbetul acela superb pe buze. Zâmbetul care mi-e destinat mie. Numai mie. Vreau să-i zâmbesc ca răspuns, dar îmi dau seama că deja zâmbeam. Stomacul mi se strânge şi lanţurile revin. O, Doamne, nu! M-am îndrăgostit de el. Am făcut-o. I-am dat putere asupra mea.

Beth e o superbă vedenie plutitoare. Părul ei negru pluteşte la suprafaţa apei, iar zâmbetul liniştit pe care-l ador îi înfrumuseţează buzele. În ochi nu i se mai vede prudenţa aia poleită. Acum sunt calmi şi adânci precum oceanul. Pentru prima oară de când o ştiu, Beth mă lasă să-i citesc în suflet şi, dacă până acum aş mai fi putut avea vreo îndoială, acum s-a dus. M-am îndrăgostit de Beth Risk.

Beth clipeşte şi zâmbetul dispare. Câteva picături de ploaie clipocesc în iaz, iar sunetele prevestitoare de furtună se izbesc de copaci. Beth se scufundă, dar o prind înainte să-i intre capul sub apă.

– Dă-mi drumul!

Strânsoarea ei nu mai e nici pe departe atât de puternică atunci când o duc în braţe spre ţărm. Ploaia uşoară se înteţeşte şi-mi îmbibă repede părul. O pun pe Beth pe picioare şi inima mi se prăbuşeşte. Şi-a ferecat la loc zidurile.

Se răsuceşte pe călcâie şi se repede spre liziera pădurii de pe terenul lui Scott. În apă, Beth a avut încredere în mine. Ea ţine la mine. O ştiu. Promisiunea pe care i-am făcut-o e pentru totdeauna: n-o s-o las. Fug după ea şi-o prind de mijloc înainte să pătrundă în pădure.

– Fir-ar să fie, Beth! Nu mai fugi de mine!

Pulsul îmi zvâcneşte cu putere prin tot corpul. Ea tot fuge de mine încă din clipa în care am cunoscut-o. Oricât m-aş strădui s-o ţin, ea găseşte cum să se strecoare din mâinile mele.

Dar nu se mai poate. Nu şi azi.

Apa îi şiroieşte pe obraji, iar părul i s-a lipit de piele. Trmură violent în ploaia caldă de toamnă. Îi frec braţele în sus şi-n jos.

– Dă-mi drumul, urlă ea din nou, peste zgomotul ploii.

– Nu, îi răspund, ducându-mi mâna spre obrazul ei.

Ochii ei, care acum câteva clipe erau atât de liniştiţi, sunt înnebuniţi de panică. Vreau să aibă încredere în mine. Vreau să simtă ceea ce simt eu.

– M-am îndrăgostit de tine.

– Nu! Te rog. Nu!

Buza de jos îi tremură. Încearcă, fără succes, să-mi îndepărteze mâna cu care o ţin de mijloc.

– Spune-mi de ce te lupţi cu mine. De ce anume ţi-e frică?

Unghiile lui Beth mi se înfig în pielea braţului.

– Nu mi-e frică de nimic.

– Te iubesc, îi zic din nou, iar panica lui Beth sporeşte în intensitate.

Îmi împinge braţele. Cuvintele sunt cele care o sperie. E înfricoşată de iubire.

– Te iubesc, Beth!

Îşi ridică ochii spre mine şi văd cum izbucnesc vâlvătăi în ei.

– Nu mai spune asta!

– De ce?

Fără să vreau, o scutur uşurel. Îmi doresc să-mi răspundă la fel.

– M-am îndrăgostit de tine. Explică-mi, de ce nu pot să ţi-o spun?

– Pentru că o să pleci! ţipă ea.

Pieptul i se urcă şi coboară de parcă tocmai ar fi alergat într-o cursă. O strâng mai tare. Ploaia răpăie peste iaz şi peste copaci, asurzindu-ne în chip straniu faţă de lumea înconjurătoare.

– N-aş putea!

Niciodată. S-o părăsesc pe ea ar fi ca şi cum mi-aş smulge singur un braţ. N-am mai fost îndrăgostit până acum. Doar am crezut că aş fi, dar n-am fost. Sentimentul acesta copleşitor, atotcuprinzător. E iubirea. Nu e perfectă şi e al naibii de bramburită. Dar e exact ceea ce-mi trebuie.

Ea face un pas înapoi şi mi-e imposibil, sub ploaia torenţială, să-mi menţin mâinile pe braţele ei alunecoase, dar fac tot ce pot ca s-o țin. Inima mă doare. Beth face iar acelaşi lucru: se îndepărtează de mine. Disperarea îmi cuprinde tot corpul. Dacă ea pleacă, o s-o pierd pentru totdeauna şi nu se poate s-o pierd. Nu, când de-abia am găsit-o.

– Nu mă părăsi!

Eu am suflet de nomadă, zice Beth, smucindu-se din mâinile mele şi făcând câţiva paşi nesiguri înapoi. N-o să ne potrivim.

De ce îmi alunecă mereu printre degete?

– Tu eşti cea care mă părăseşte pe mine. Nu invers.

Își încolăceşte abdomenul cu braţele, continuând să meargă cu spatele.

– Îmi pare rău.

Furia erupe din adâncul fiinţei mele şi preia controlul. Eu nu pierd şi n-o s-o pierd pe ea. Beth se întoarce şi porneşte în fugă spre pădure. E iute, dar eu sunt şi mai iute. O prind de mijloc, o smucesc cu faţa spre mine, îmi înfig degetele în părul ei şi-o sărut.

Are un gust ca de ploaie proaspătă şi miros ca de petale strivite de trandafiri. Nu-mi pasă că nu-mi răspunde la sărut. Îmi lipesc buzele de ale ei şi trupul de al ei. O iubesc pe Beth şi ea trebuie să ştie asta. S-o ştie, în mintea ei. Dar, şi mai important, s-o ştie în inima ei.

Degetele ei mă gâdilă uşor la ceafa când îi gust din căldura buzelor. Îmi răspunde, sărutându-mi, şovăitoare, buza de jos. Apoi își lasă capul pe spate şi ne deschidem amândoi gurile. Limbile ni ne întâlnesc şi pot să jur că lumea întreagă explodează în jurul nostru. Îşi încurcă degetele în părul meu ud şi-şi lipeşte strâns trupul de mine. Mâinile ei îmi bântuie pe spate, iar degetele mele îi ating, flămânde, contururile delicate ale taliei, după care se abat mai jos, lunecându-i pe curburile coapselor. N-o s-o las. Nu, o iubesc.

Beth gâfâie după aer în timp ce-mi trage capul mai aproape de ea. Buzele mele îi înşiră sărutări pe gât şi savurez gustul delicios al fiecărei atingeri de pielea ei.

Mâinile îi lunecă spre pieptul meu, se strâng în pumni și mă împing înapoi, iar ea face un pas în spate.

– Nu pot să fac asta! strigă şi porneşte în fugă prin ploaie.

Stau şi privesc ecranul monitorului de la zece. E unsprezece și tot stau să-l privesc. Cursorul clipeşte întruna. Nu am cuvinte. Hotărârea trebuie luată. George, un zombi, şi Olivia, o făptură umană, pot să se îndrăgostească şi să rămână împreună, sau Beth are dreptate? Nu cumva îmi forţez personajele spre ceva atât de nerealist, încât niciun cititor nu i-ar da vreodată crezare?

Telefonul îmi vibrează iar. Îl privesc nerăbdător. Poate Beth. Dar mă pleoştesc la loc pe scaunul meu. E Gwen. Din non.

Gwen: *de ce nu răspunzi?*

Pentru că nu te iubesc pe tine. Ea nu e obişnuită să fie refuzată. Eu nu sunt obişnuit s-o refuz şi tirul ei constant de mesaje și apeluri de pe toată durata serii îmi înfige şi mai adânc cuţitul în trahee. Eu iubesc o fată care nu mă iubeşte la rândul ei.

Ceva din mirte ar vrea să-i răspund lui Gwen şi să revin la viaţa mea de dinainte. Atunci, nimic nu era complicat. Nimic nu mă facea să sufăr prea tare, nimic nu mi se părea derutant. Totul era planificat. Totul era perfect.

Pe dinafară, adică. Oare cum de mi-a scăpat faptul că totul, pe dinăuntru, era o harababură? Părinţii mei. Mark. Eu şi Gwen. Lacy. Şi în interiorul lui Chris o fi harababură? Sau în al Iul Logan? Oare câţi alţii dintre noi arborează o mască falsă? Câți alţii dintre noi pretind că sunt ceea ce nu sunt? Sau, şi mai şi, câți dintre noi

vor avea curajul să fie ei înşişi, indiferent ce cred ceilalţi?

Sting monitorul şi becul din tavan, îmi smulg tricoul de pe mine şi mă întind în pat, chiar dacă ştiu că somnul n-o să vină. Problema, atunci când simţi prea mult, e că suferinţa îţi mistuie fiecare parte din tine. O durere lentă, agonizantă, îmi pulsează în cap.

Ploaia continuă să răpăie pe acoperiş. Un front atmosferic care ar fi trebuit să ajungă mâine a sosit de azi în regiune şi a zăbovit deasupra oraşului nostru. O parte din mine n-ar vrea ca furtuna să treacă. Asta a fost ploaia noastră: a mea şi a lui Beth.

– Pot să intru?

Sar brusc în picioare la auzul vocii dragi a lui Beth, venind de dincolo de fereastra mea deschisă. Bâjbâi cu degetele împingând plasa, care se loveşte cu zgomot de perete şi cade pe pământ. Întind o mână şi-o ajut să-şi salte peste cercevea, pe rând, picioarele înfăşurate în blugii leoarcă.

Lumina estompată a ceasului meu deşteptător aruncă o stranie umbră albastră asupra lui Beth, care tremură necontrolat lângă fereastră. Părul ei ud i s-a lipit de cap, iar hainele de trup. Picături de ploaie îi şiroiesc pe faţă, iar dinţii îi clănţănesc.

– Tttrebbbuia sssă ttte vwăddd.

– Uite, şterge-te cu prosopul, îi zic.

Îi înfăşor umerii cu o pătură, o privesc intens, ca să mă conving că e într-adevăr aici, după care mă apuc să scotocesc prin sertare. Scot un tricou şi o pereche de pantaloni de trening din bumbac şi i le întind. Apoi, dintr-o singură mişcare rapidă, mă întorc cu spatele.

– Schimbă-te. Promit că n-o să mă uit.

Cu toate că aş vrea. Ea e aici şi-o să fac tot ce-mi stă în puteri ca s-o împiedic să mai fugă. Beth parcă seamănă cu furtuna asta. Constantă şi persistentă ca întreg, dar cu cât mă apropii, încercând să prind

picăturile de apă în sine, cu atât mai mult mi se scurge apa printre degete.

Aud foşnetul materialului ud mişcându-se cu îndărătnicie pe pielea ei, apoi sunetul bumbacului tras peste cap.

– Gata, zice, cu o voce firavă.

Icnesc şi-mi reprim un geamăt. Mă omoară de-a binelea. Tricoul meu îi ajunge până la mijlocul coapselor goale.

– Nu-ți pui pantalonii? o întreb, iar Beth ridică din umeri.

– Mi-ar cădea oricum.

Are dreptate. Îmi forţez privirea să urce spre faţa ei.

– Mă bucur că eşti aici. Am fost îngrijorat pentru tine.

Pentru noi.

Beth îşi face de lucru cu tivul tricoului.

– Nu pot să spun acelaşi lucru.

Şi, deodată, mă zdrobeşte total.

– Dar aş vrea.

Speranţă. Există un singur firicel, iar el ne ţine în viaţă, pe mine şi pe Beth.

– Pentru că vrei să mă iubeşti sau pentru ca mă iubeşti?

Ea trage de tricou ca să-l îndrepte şi-şi trece mâinile prin păr.

– Şi dac-ar fi aşa? Dac-aş simţi aşa?

Las cuvintele să mă pătrundă. Beth mă iubeşte. Inima mi se linişteşte şi înghit, ca să-mi revin în fire.

– Pentru că, dac-ar fi aşa...

Şovăie şi încep să mă întreb dacă tremuratul ei e provocat de frig sau de emoţie.

– Iar tu...

Se întrerupe iar, soarbe o gură de aer, apoi îşi înalţă fruntea, astfel încât privirea rugătoare să-i fie îndreptată spre ochii mei.

– Nu pot s-o spun, dar... vreau să fiu aici... cu tine.

Încă suntem pe un teren mişcător, eu şi Beth. Dacă fac ce un trebuie, ea o să fugă. Ploaia se înteţeşte şi răpăie mai tare pe acoperiş. Panglica de la mine îi stă lipită pe încheietură. Beth un crede în ceea ce vede. Are nevoie să i se amintească, fizic, că eu cred în ceea ce spun.

Săgetez cu privirea prin cameră şi descopăr obiectul ideal pe măsuţa pentru toaletă. Îmi fac loc pe lângă Beth, iau sticluța transparentă şi torn afară pe fereastră cele câteva picături de apă de colonie rămase.

– Ce faci? mă întreabă, de parcă ar avea impresia că mi-am fi ieşit din minţi.

Cine ştie, probabil că aşa o fi.

Ţin sticluţa în mâna întinsă afară, prin ploaie, şi privesc cum se umple cu încetul. Când e destulă, destulă cât s-o poată vedea clar, astup sticluţa şi i-o întind lui Beth.

Ea înalţă dintr-o sprânceană, cu scepticism, dar o primeşte.

– Eploaia noastră, Beth.

Capul de-abia i se clatină ca să-i exprime confuzia, în timp ce eu mă frec la ceafă şi-mi caut curajul.

– Ți-am spus că te iubesc când stăteam sub ploaia asta şi ori de câte ori va fi să te îndoieşti de cuvintele mele, vreau să priveşti sticluța.

Beth îşi încreţeşte fruntea, privind cadoul oferit de mine.

– Eu nu… Eu nu am nimic ca să-ţi dau.

– Eşti aici, îi răspund. E tot ce vreau.

Degetele i se strâng mai tare în jurul sticluţei.

– Încă nu pot s-o spun.

– Nu-mi pasă.

Beth se prelinge pe patul meu şi eu mă întind alături de ea, ca atunci, în prima noapte când mi-a venit în cameră. Dacă are nevoie de spaţiu, o să-i las spaţiu. De data asta, însă, Beth îşi pune imediat capul pe mine. Pielea dezgolită a pieptului meu ţipă în semn de protest

la contactul cu părul ei ud, rece. Mă concentrez să nu tresar, să nu tremur. N-o să-i dau motiv să se îndepărteze.

Mâna i se destinde pe abdomenul meu şi, în ea, ţine sticluţa cu ploaia.

– Mi-e frică, îmi zice.

Oare zilele i-or fi pe sfârşite? Sau îmi încredinţez inima unei fete care o să mi-o frângă? Prefer să nu mă gândesc la aşa ceva şi să-mi încolăcesc mai strâns braţele în jurul ei, aducând-o mai aproape de mine.

– Şi mie. Dar o să fie bine. Îţi garantez.

– Tu ai putea să mă răneşti foarte rău, dac-ai vrea.

– Dar n-o s-o fac.

– Mai spune-o o dată, şopteşte ea şi are în glas o sinceritate izvorâtă din inimă care-mi spune tot ce-mi doresc să aud.

Inima îmi explodează şi un val vijelios, puternic, de căldură îmi năvălește prin sânge. Ea mă iubeşte. Ştiu că mă iubeşte.

– Te iubesc, îi zic, sărutând-o pe creştetul capului şi niciodată nu m-am simţit atât de împlinit, de când mă ştiu.

– Pot să rămân? mă întreabă.

– Da.

Îşi mulează de bunăvoie trupul de al meu. Ne cuibărim unul într-altul, iar eu închid ochii, primind cu recunoştinţă somnul. Beth e aici, şi e a mea, şi făgăduiesc în tăcere că n-o s-o las niciodată.

Stând pe uşa rabatabilă din spate a camionetei lui Logan, Ryan mă ține aproape de el, între picioarele lui, cu mâinile pe şoldurile mele. Bluza lui de trening mă înfaşoară ca o rochie mini, iar căldura trupului lui mă apără de frigul serii tomnatice de vineri. El m-a învăluit într-un mic balon cald. Vreascurile din focul de tabără trosnesc şi pocnesc, înălţând un miros copios care mă relaxează. Mă cuibăresc în el şi vibraţiile profunde şi ritmice ale vocii lui mă leagănă, dându-mi o senzaţie de alinare. Ryan mi-a creat o senzaţie de căldură precum cea dată de o pătură abia scoasă din uscător.

Își trece mâna prin părul meu şi şopteşte:

– Văd că te ia somnul. Vrei să mergem acasă?

– Sunt trează, îi răspund.

Vreau să-mi închipui că el o să mă ţină aşa pentru totdeauna. Azi, înaintea orei de sport, am sunat-o pe mama. Ca de fiecare dată, veştile bune vin împreună cu cele rele. Ea şi-a scos maşina de sub sechestru, dar l-a scos şi pe Trent din închisoare, pe cauțiune, şi s-a arătat cumva şocată de faptul că arestul nu i-a schimbat deloc individului dispoziţia furtunoasă. Mi-a zis să vin ca s-o iau de luni într-o săptămână: după ce-i soseşte cecul cu ajutorul social. Mi-au mai rămas zece zile de stat cu Ryan.

Ryan mă sărută pe creştet şi revine la aceeaşi discuţie pe care a purtat-o cu prietenii lui în fiecare zi, la masa de prânz: despre faza eliminatorie a campionatului de baseball. Lacy e lângă mine şi stă exact în aceeaşi poziţie în braţele lui Chris. Bea dintr-o sticlă cu gâtul lung.

– Mă bucur că tu şi Ryan sunteţi împreună, îmi zice. E plăcut să mai ai în preajmă pe cineva care nu pronunţă niciodată cuvântul baseball.

Mai ia o gură de bere, apoi scutură din cap.

– Îmi retrag cuvintele: nu pe cineva. Mă bucur că eşti tu. Mă bucur că te-ai întors.

E ameţită. Eu, nu. Mi se pare ciudat să mă găsesc la o petrecere şi să nu fiu mangă. Ultimele două săptămâni au fost ciudate. Acum, după ce Ryan a făcut tot ceea ce obişnuiesc vedetele să facă atunci când vor să-şi anunţe relaţiile, prietenii lui mă tratează ca pe una de-a lor şi nu-mi dau seama precis cum mă simt în privinţa asta. Adică... ei sunt sportivi. Toţi băieţii care stau stau în picioare în jurul camionetei, sau pe ea, sunt mari, enormi, şi nu le mai tac gurile când e vorba despre baseball. Niciunul nu m-a făcut să mă simt neînsemnată sau ca o ciudăţenie. Nu seamănă absolut deloc cu Luke şi cu prietenii lui, care se îmbătau la fiecare ocazie. Niciunul dintre tipii prezenţi aici nu s-a atins de alcool astă-seară. Ryan şi prietenii lui au meci dimineaţa devreme şi vor să fie sută la sută în formă.

Lacy îmi întinde mâna şi şi-o agită până când i-o apuc.

– Sunt fericită că am din nou o cea mai bună prietenă.

– Foarte bine, intervine Chris, atrăgând-o pe Lacy în braţele lui. A devenit sentimentală, ceea ce înseamnă că e vremea să dansăm.

Şi, în timp ce ea râde necontrolat, Chris o duce spre mulţimea dansatorilor din apropierea focului.

Buzele lui Ryan îmi ating în treacăt lobul urechii, trimiţându-mi fiori seducători prin tot corpul.

– Mergi la o plimbare cu mine?

Oriunde.

– Bine, îi răspund.

Ryan sare jos de pe platforma camionetei, iar când mă vede trăgându-mă spre capătul uşii rabatabile, mă prinde de şolduri ca să mă ajute să cobor. Eu n-am nevoie de ajutor. Sunt pe deplin capabilă să cobor şi singură, dar îmi place să-i simt mâinile pe piele. Căldura lor mă arde, trecându-mi prin veşminte, până pe piele.

Mă ridică şi trupul îmi lunecă încet peste al lui. Vreau să-l sărut şi, după foamea care-i mocneşte în ochi, îmi dau seama că el simte la fel. Mă ia de mână şi mă duce mai departe de foc, departe de ceilalţi, în pădure, într-o lume numai a noastră.

Luna străluceşte argintie, iar bolboroseala pârâului îi conferă momentului o atmosferă mistică. Întunericul nu mai e atât de înfricoşător când sunt cu Ryan. Cu el, pot să cred că sunt o prinţesă cu o cunună din flori şi panglici încoronându-mi capul şi că el e prinţul care ajurat să mă apere de relele nopţii.

Ryan îmi dă drumul la mână şi-şi întoarce şapca de baseball cu cozorocul la spate, semn sigur că urmează să mă sărute. Totul din mine tremură. Impresia persistentă de infatuare emanată de Ryan dispare și-l văd foindu-se și vârându-și mâinile în buzunare.

– N-aveam de gând să mă duc la concursul literar, dar acum o să mă duc. Am vorbit azi cu antrenorul şi l-am anunţat că n-o să joc meciul de sâmbăta viitoare.

– Şi de ce n-ai fi participat la concurs? îl întreb, nedumerită.

Ryan are un har. De ce nu si l-ar folosi?

– Tata, el n-a vrut... începe Ryan, dar se opreşte, scuturând din cap. Nu contează. Tu mi-ai deschis ochii spre foarte multe lucrui şi am vrut să ştii că joci un rol important în asta. Un rol de o importanţă enormă.

Ridică din umeri şi, pentru prima oară, îl văd pe Ryan nesigur pe el. E ceva neobişnuit de observat la cineva care întruchipează mereu, nici mai mult, nici mai puţin, decât perfecţiunea.

– O să te descurci perfect, îl asigur.

Unele existențe sunt binecuvântate. A lui este. A mea, nu. Un-mi dau seama precis cum l-am ajutat, dar e bine cel puţin c-o să aibă încă o amintire pozitivă despre mine. Mai am zece zile la dispoziție ca să acumulez cât mai multe amintiri pozitive cu putință pentru noi amândoi. Nu vreau ca el să mă urască până la capătul

vieţii. Vreau să privească înapoi, la timpul pe care l-am petrecut împreună, şi să zâmbească.

Ryan inspiră adânc şi faptul că-şi continuă drumul pe poteca stânjenelii mă nelinişteşte.

– Ai mei or să fie plecaţi din oraş pentru o săptămână, începând de mâine. N-or să se întoarcă decât duminica ailaltă.

Minunat.

– Deci pot să intru pe uşa din faţă?

– Mda. Dacă vrei. Să nu mă înţelegi greşit. Vreau să vii… Adică, vreau să dormi cu mine… Adică…

Ryan înjură încet, în barbă.

– Te vreau în casa mea, dacă şi tu vrei să fii acolo.

Dac-ar fi fost să-l văd pe oricare altul împotmolindu-se în atâta stângăcie, aş fi râs, numai că e vorba despre Ryan, aşa că-mi înghit hohotele.

– Îmi propui să facem sex?

Ryan cască ochii cât cepele.

– Nu. Nu ţi-aş propune niciodată aşa ceva. Adică, ba da. Într-o zi. Şi acum, dacă s-ar putea. Dar, nu. Nu. O să aştept. Of, ce naiba, Beth, chiar nu ştiu dac-ar fi posibil s-o ard mai aiurea decât am făcut-o deja!

Zâmbesc la auzul expresiei *s-o ard*, iar Ryan pricepe subînţelesul. A pronunţat o expresie despre care credeam că scapă numai partea mea. Obrajii i se înroşesc, iar îmbujorarea de pe faţa lui mă face să mă îmbujorez şi eu. Dumnezeule, ne comportăm ca doi virgini!

La drept vorbind, toată săptămâna asta ne-am comportat ca doi virgini. Mereu reluăm dansul ăsta stânjenit când mă strecor în camera lui şi mă întind în pat. El aşteaptă la nesfârşit până să mă sărute, indiferent câte semnale i-aş transmite. Iar când, în sfârșit ne sărutăm… focul dintre noi e mai încins decât văpăile iadului. Apoi, ajungem într-un anumit punct din care niciunul dintre noi nu pare dispus să treacă graniţa. Eu sunt obişnuită cu tipii care insistă să meargă

mai departe. Bănuiesc că aş putea să trec eu graniţa, însă simplul gând mă înfricoşează. Senzaţia asta, că mă port ca o fetiţă năzuroasă, îmi dă imboldul de a mă lua singură la palme. Doar nu se poate spune că n-am mai văzut un penis în viața mea.

Ryan îşi potriveşte şapca, iar eu clatin din cap, descifrând semnificaţia chinurilor care-i schimonosesc chipul frumos.

– Eşti virgin, îi zic.

Mă blestem în sinea mea când îl văd că-şi întoarce şapca la loc și-și smuceşte cu putere cozorocul peste ochi. Dă-i înainte, Beth, fă-l pe băiat să se ruşineze şi mai mult. De ce nu-l întrebi şi dacă are puța mică? Asta apropo de arsul aiurea. Nu e o amintire pe care să-mi doresc ca Ryan s-o păstreze despre mine, însă informaţia furnizată de el mă asigură că-i pot oferi ceva de neuitat: o premieră pentru el.

Mă grăbesc să anulez distanţa dintre noi. Îl simt rigid când îl cuprind în braţe şi-mi lipesc obrazul de pieptul lui.

– Nu-mi pasă. De fapt, asta te face să fii şi mai perfect.

Ryan oftează zgomotos, însă îşi relaxează trupul în braţele mele. Mâinile lui puternice îmi dezmiardă spinarea şi mi se împletesc prin păr.

– Nu sunt perfect, Beth.

– Ba da, eşti.

– Ryan! urlă Chris, din apropierea lizierei. Mişcă-ţi fundul prăpădit încoace. Logan a primit o provocare!

– Nici nu se putea altfel, bombăne Ryan.

Şi, ţinându-mă în continuare cu braţul de umeri, mă conduce înapoi pe pajişte.

Logan e lângă Chris şi are un rânjet dement pe faţă.

– Mai ai corzile alea pentru bungee în jeep?

– Da, răspunde Ryan, după o ezitare.

Un licăr de entuziasm care mă înfricoşează până şi pe mine scânteiază în ochii lui Logan.

– Grozav. Hai să mergem.

Chris şi Logan pornesc spre locul în care sunt parcate maşinile. Îl înghiontesc pe Ryan, când îl văd că nu se clinteşte.

– Du-te.

Degetele lui îmi descriu cerculeţe pe braţ.

– N-o să dureze decât vreo câteva minute.

– Nu mă deranjează dacă vrei să mai stai cu prietenii tai.

Ochii îi sunt scăldaţi de o expresie de sinceritate.

– Dar înseamnă să te las singură!

– Nu ştiu dac-ai observat, dar uneori prefer să fiu singură.

Ryan îşi întoarce din nou şapca invers, se apleacă, iar sărutul lui îmi încălzeşte zone pe care bluzele de trening nu le pot atinge. În clipa în care buzele i se desprind de ale mele, îşi scoate șapca de baseball şi mi-o pune mie pe cap. Râde când vede cozorocul căzând şi acoperindu-mi faţa. Nevrând să şi-o ia înapoi, o sucesc și eu.

– Ai capul mare, îi zic.

– Noo, protestează el. Eşti tu mică!

Îl privesc cu mândrie cum traversează pajiştea cu paşi elastici. E un sportiv înnăscut, cu umerii lui laţi şi braţele puternice. Inima îmi dănţuieşte de bucurie. Pentru următoarele zece zile… e al meu!

– Nu pot să cred că l-ai lăsat pe Ryan să-ţi pună şapca aia pe cap. E transpirată!

Gwen răsare din întuneric şi imediat îmi vine în minte frica mea de demonii care aşteaptă în umbră, pregătiţi să mă înşface în crucea nopţii.

– Nu mă deranjează, îi răspund.

– Dac-aş fi fost în locul tău, şi eu aş fi vrut să-mi ascund părul, zice ea, apropiindu-se neobişnuit de mult de mine.

Dacă ea crede că e în siguranţă când vorbeşte aşa cu mine, înseamnă că m-am înmuiat de tot. Lui Allison i-ar

plăcea la nebunie gagica asta. Au acelaşi gust vestimentar îngrozitor.

– Mi-aduc aminte cum te-am trântit la pământ şi te-am făcut să plângi în şcoala generală, din cauză că te-ai dat în stambă cu Lacy.

– Eu mi-aduc aminte că purtai aceeaşi rochie tâmpită, cu găuri, şi panglicile alea penibile, ripostează ea.

Îmi studiază încheietura, apoi blugii.

– Văd că gusturile nu ţi s-au schimbat.

– Nu, zic eu. Însă ale lui Ryan, da.

Se înroşeşte toată, iar eu zâmbesc. Ce naiba, chiar îmi place să fiu eu. Spre meritul ei, Gwen reintră repede în joc.

– Uite ce e, eu încerc să-ți fac un serviciu. Bârfele de la școală susţin că Ryan e cu tine numai din cauza unei provocări. Ryan şi prietenii lui iau provocările foarte în serios, iar el, ca să câştige, o să te tot ducă de nas. Să nu mă înţelegi greşit, e băiat bun, dar tot băiat rămâne, ştii? Nu mi-ar plăcea deloc să te văd înghiţind găluşca odată ce provocarea va fi îndeplinită.

Întregul trup mi se încordează. E adevărul. E drept că el m-a invitat să ieşim împreună pentru o provocare, însă acum nu mai e vorba despre aşa ceva. Nu mai e.

– Uau, Gwen. Mersi pentru grijă. Aici urmează momentul în care mă rogi să-ţi împletesc părul, după care să chicotim împreună povestind cum am parcurs prima etapă cu băieţii?

Gwen îşi răsuceşte pe deget o şuviţă de păr auriu. Ar trebui să i-o duc lui Scott, ca Proba numărul doi din dosarul De ce urăsc eu blondele.

– Eu încerc să-ţi fiu prietenă, Beth, zice ea.

– Dac-ai fi vrut să-mi fii prietenă, n-ai mai fi încercat să-i bagi limba în gură lui Ryan, marţea trecută, când l-ai încolţit după antrenamentul lui de baseball.

Tot sângele i se scurge din faţă, iar eu chicotesc fără veselie, ca să-i sporesc stânjeneala. Ea n-a crezut că el o să-mi spună.

– Acum mai dau impresia că aş fi o provocare? o întreb.

– De ce nu te-ai retras din cursa pentru prezidiul balului? Săptămâna viitoare se fac pozele pentru anuarul şcolii, aşa că acum ar fi momentul s-o laşi baltă.

– Nu mă retrag.

E adevărat c-o să plec în curând, dar nu vreau să renunţ. Ryan m-a dat pe spate, aşa că am pierdut pariul. Am zece zile la dispoziţie ca să mă ţin de cuvânt faţă de el.

– Credeam că nu ţi-ai dorit să fii propusă, zice Gwen, privindu-mă cu răceală, dar eu ridic din umeri.

– M-am răzgândit.

– N-o să câştigi, mă asigură ea. Unele persoane nu te agreează.

Îmi îndrept spinarea.

– Ţi se pare că aş da vreo para chioară pe ce cred alţii despre mine?

– Ar trebui, zice ea. Pentru că Ryan dă. Dac-ai ţine la el, te-ai da la o parte.

Gwen nu-mi mai aşteaptă răspunsul. Îşi aruncă peste umăr părul ăla greţos de galben şi pleacă, păşind ţanţoşă, de parcă ar fi o regină. Demoni nepoftiţi încep să-mi bântuie prin minte, necăjindu-mă cu vorbele ei. Eu nu sunt decât o provocare. Ryan nu mă iubeşte. Nu sunt bună pentru el.

Poate că ea are dreptate. Sau poate că nu. Oricum nu mai contează. Mai sunt aici timp de zece zile şi, chiar dacă n-ar fi cazul, eu tot am o sticluţă cu apă de ploaie ca dovadă că n-are dreptate.

Trec împreună cu Chris pe lângă o femeie cu trei copii care urlă şi un bătrân stând de pază lângă cărucioarele pentru clienţi. E marţi seara şi, la insistenţele lui Chris, am venit amândoi cu maşina mea până în Louisville, ca să ne putem face cumpărăturile la Super Wal-Mart.

– Nu vrei să-mi spui de ce-am venit aici? îl întreb, gândindu-mă că avem un Wal-Mart şi în Groveton, lângă şosea, chiar dacă e o variantă mult mai restrânsă şi cu treizeci de ani mai bătrână.

– Cu oamenii care lucrează în magazinul Wal-Mart de la noi ne cunoaştem. Dar, şi mai important, părinţii noştri se cunosc cu oamenii care lucrează acolo, îmi răspunde Chris, în timp ce coteşte la dreapta, îndepărtându-se de raionul cu produse alimentare şi îndreptându-se spre cel cu articole farmaceutice.

– Şi?

– Vrei ca Beth să rămână un secret pentru părinţii tăi, nu?

Tresar la auzul modului în care a spus-o, dar, până la urmă, îi dau dreptate. Eu îmi doresc ca Beth să fie a mea în toate ipostazele vieţii mele, numai că deocamdată am nevoie să-mi aleg fronturile de luptă. O să bat în cuie participarea la concursul literar, o să iau hotărârea dacă trec la profesionism sau merg la facultate şi abia pe urmă o să-mi recunosc public relaţia cu Beth.

– Şi ce-are asta de-a face cu Wal-Mart?

Chris pătrunde pe un interval dintre rafturi şi-şi flutură mâna spre mărfurile din faţa lui.

– Asta are.

Prezervative. Peste tot. Mă scarpin la ceafă şi încerc să găsesc ceva de spus, dar nu descopăr nimic care să facă momentul mai puţin jenant.

– Îţi trebuie prezervative, îmi zice Chris.

Noi doi blocăm tot drumul prin intervalul şi-așa strâmt al raionului farmaceutic. Femeia între două vârste cu cei trei copii ne măsoară din ochi în timp ce trece.

– Deocamdată o iau mai încet cu Beth.

– Luatul mai încet nu se potriveşte cu poziţia în care v-am surprins eu ieri. Mă bucur că eşti fericit, dar niciunul dintre noi nu s-ar bucura dac-ar începe să iasă din fata aia tot felul de mici Ryan sau Beth.

Corect. Chiar dacă sexul n-o face parte din plan, e cel mai bine să fii pregătit.

– Tu ce foloseşti? mă interesez, dar el ridică din umeri.

– Porcăriile obişnuite. Ai de gând să te duci? La concursul literar?

– Mda.

Porcăriile obişnuite. Ce mai simplificare a alegerii! Examinez oferta din faţa mea. Colorate, cu nervuri, lubrifiate şi, ca şi cum experienţa asta n-ar fi îndeajuns de îngrozitoare... mai sunt şi pe mărimi.

– Avem nevoie de tine în meciul cu Eastwick, îmi spune Chris, fără ocolişuri. Suntem cu un joc în urma celor de la Northside, aşa că ne-ar trebui două victorii ca să trecem pe primul loc. Dacă nu câştigăm sâmbătă cu Eastwick, nici n-o să mai conteze că batem sau pierdem luni cu Northside.

– Eu oricum nu pot să joc în amândouă de la un cap la altul! Există o lege a statului referitoare la numărul de runde la care pot să particip, ai uitat?

Cum naiba aş putea să aflu ce mărime am? Doar nu stau să le studiez sculele altora. Nu cred că aş avea-o mică şi, chiar să fi fost cazul, sunt al naibii de sigur că n-aş cumpăra unul cu număr mic. Un bărbat trebuie să aibă un pic de mândrie.

– Dar poţi să ne asiguri victoria contra lui Eastwick sâmbătă, iar cu Northside să joci în ultimele runde. Ne-ai mai scos tu din situații pierdute în ultimele runde, aşa

că, dac-o să fim conduşi luni, o să ne poţi scoate. Ia-ţi din alea fosforescente. Pariez că Beth se dă în vânt după ciudăţenii.

Mi se strânge stomacul.

– Beth nu se dă în vânt după ciudăţenii.

– I-am văzut tatuajul. E genul de fată amatoare de ciudăţenii. Uite ce e, te înţeleg că nu vrei să refuzi un concurs, chiar şi unul literar, dar nu vreau să te mint. Ai făcut echipa să se sperie. Tu eşti liderul, cumetre, şi ce se-ntâmplă când liderul refuză să joace într-un meci? Băieţii încep să se întrebe dacă nu cumva ţi-ai pierdut nervul.

Îl privesc concentrat.

– Asta ce mai înseamnă?

Chris îmi întâlneşte privirea şi descopăr că el e unul dintre *băieți*.

– Nu te-am văzut în viaţa mea să te dai bătut în faţa unei provocări şi uite că te-ai dat bătut la aia cu Beth. Pur şi simplu, ai renunţat.

– N-am renunţat. M-am îndrăgostit de ea.

– Exact. Puteai să-ţi fi adjudecat provocarea aducând-o la următoarea petrecere, dar tu ai aruncat prosopul din clipa în care te-ai cuplat cu ea. Te-a prins în mreje şi vreau să fiu sigur că e demnă de tine.

Îmi încrucişez braţele pe piept, neplăcându-mi nici tonul, nici turnura pe care a luat-o discuţia.

– Ce vrei să spui?

Chris se apropie încet de mine şi muşchii îi freamătă.

– Că te-ai schimbat de când a sosit ea în Groveton şi nu sunt sigur că-mi place treaba asta. Până acum, eram numai noi şi baseballul: numai astea te interesau. Deodată, apare ea, şi suntem eu, tu, Beth, scrisul şi, uneori, baseballul. N-ai pomenit nici măcar o dată despre mersul la facultate, iar acum vrei să renunţi la profesionism. Cine naiba eşti?

Cine naiba sunt? Dar cine naiba e individul din faţa mea? Mă apropii la o distanţă de un braţ şi, pentru

prima oară de când mă ştiu, îmi vine să-mi pocnesc cel mai bun prieten.

– Sunt acelaşi afurisit care a condus echipa asta an de an şi sunt acelaşi afurisit care te-a încurajat să te cuplezi cu cea mai bună prietenă a noastră. N-am ce să-ţi fac dacă nu m-ai privit niciodată cu destulă atenţie ca să vezi că pot să fiu ceva mai mult decât unul cu o bâtă şi o minge.

Ne fixăm reciproc cu privirile. Fără să clipim. Fără să ne clin tim. Până când Chris îşi flexează degetele şi arată spre o cutie de prezervative cu ţinte.

– Şi astea-s din categoria ciudăţenii, îmi zice.

Trag, nervos, de cozorocul şepcii. Ce naiba? O parte din mine e tentată să-l ia la pumni. Cealaltă parte ar vrea să-l întrebe ce-a fost adineauri între noi. Aleg calea mai uşoară şi-l las în pace de data asta.

– Arată-mi de care iei tu.

Dacă ea o fi amatoare de ciudăţenii? Dacă vrea cu nervuri? Și când ai nevoie să fie lubrifiate? Nici nu vreau să mă gândesc la alea despre care se spune că-i dau furnicături.

– Ea o fi cumva alergică la latex? Ar fi naşpa. Am auzit povestindu-se despre fete care s-au umflat ca baloanele şi a trebuit să fie duse imediat la urgenţă.

Inima mi se opreşte în loc.

– Pe bune?

– Noo, doar fac caterincă, dar oricum aş întreba-o despre alergia la latex, înainte să mi-l pun.

Două adolescente trec printre rafturi. Una soarbe dintr-un pahar cu suc şi-şi flutură părul. Se privesc reciproc şi chicotesc. Simt cum mi se urcă un val de fierbinţeală la ceafă.

– Eu nu sunt în postura ta, Ryan, îmi zice Chris, după ce ele dispar la următorul colţ. Eu nu mă duc la facultate şi nici nu-mi stau ciorchine la uşă recrutorii pentru profesionişti. Să fiu campion pe stat anul ăsta e

visul meu şi am nevoie de tine ca să mi-l împlinesc. Promite-mi că n-o să laşi nimic să-i stea în cale.

Încă de când aveam şapte ani m-am obişnuit să privesc în dreapta mea şi să-l văd pe Chris susţinându-mă, între baza a doua și a treia. El a salvat meciuri pe care puteam să le pierdem din cauza aruncărilor mele. Măruntaiele mi se chircesc când am revelaţia asta uimitoare: indiferent ce cale aş alege, odată cu terminarea liceului, Chris n-o să mai fie omul din dreapta mea.

– Voi puteţi să-i învingeţi pe Eastwick şi fără mine, iar tu ştii asta. Northside e echipa cu cei mai buni jucători la bătaie. În primăvară, o să ajungem în campionatul pe stat. Singurul meci la care o să lipsesc e cel de sâmbătă şi nu v-aş fi lăsat dacă n-aş fi fost convins că voi îl aveţi în mână.

Chris mă studiază din ochi, în timp ce eu îl îndemn, prin puterea gândului, să fie de acord cu mine. El mi-e cel mai bun prieten și am nevoie ca relaţia dintre noi să fie cum trebuie. Îmi întinde mâna şi răsuflu uşurat.

– Jură, cumetre.

Îi strâng mâna.

– Am jurat.

Un zâmbet nepăsător i se întinde pe faţă.

– Alege ceva şi hai să plecăm de-aici.

Mai fac o încercare.

– Spune-mi de care îţi iei tu.

Chris îşi propteşte mâinile în şolduri.

– N-am cumpărat niciodată prezervative. Lacy vrea să aşteptăm până după absolvire.

E vineri seara. Trag aer adânc în piept înainte să bat în ușă. Mi-au mai rămas trei zile până la plecare. Ryan merită ceva mai bun decât pe mine, însă astă-seară pot să-mi închipui că sunt îndeajuns de bună. Uşa se deschide şi inima îmi tresaltă, se opreşte şi se poticneşte, când Ryan mă întâmpină cu zâmbetul acelt superb, un amestec ideal de căldură şi gropiţe.

– Bună, îmi zice şi numai plăcerea de a-i auzi vocea îmi face pielea de găină pe braţe.

– Salut.

O să fac dragoste cu tine în seara asta. Simţindu-mă intimidată, privesc în altă parte şi-mi vine să mă iau singură la şuturi. Unde e fata capabilă să-i înspăimânte pe fotbalişti doar dintr-o privire?

– Ai ajuns devreme, constată Ryan, închizând uşa, iar eu mă duc drept spre dormitorul lui.

De două ori a încercat Ryan să mă convingă să stăm şi în altă cameră, dar orice alt loc din casa lui perfectă mi-ar aminti faptul că niciodată nu m-aş putea ridica la un asemenea nivel.

– Scott şi Allison s-au dus la culcare devreme, îi răspund. Mă reazem de tocul uşii de la camera lui, încercând să-mi potolesc miile de pene care mi se învârtejesc în stomac. Chris nu dă astă-seară pe-aici? mă interesez eu.

– Nu. Ştie că sunt cu tine în seara asta şi că trebuie să mă trezesc devreme ca să ajung la concursul literar.

Ryan îmi cuprinde mijlocul în palmă. Degetul lui mare mi se strecoară pe sub tricou şi începe să-mi descrie cerculeţe pe piele.

Observ, pe mijlocul patului, un teanc de hârtii legate laolaltă cu două panglici roz.

– Astea ce sunt?

Ryan se îndepărtează puţin, dar îşi întrepătrunde degetele cu ale mele.

– Un exemplar al nuvelei cu George şi Olivia. E pentru tine. La fel şi panglicile.

– Super, exclam, pentru că aşa şi e.

Ryan o să se descurce foarte bine în atât de multe privinţe după terminarea liceului.

– Aruncă o privire pe pagina de titlu, mă îndeamnă Ryan, dându-mi drumul şi făcându-mă să duc imediat dorul atingerilor lui.

Mă trântesc pe pat, dezleg funda şi clipesc. *Dedicată fetei pe care o iubesc: Beth Risk*. Îmi plimb degetele uşor peste foaie, ca şi cum mângâind cuvintele aş putea să le fac şi mai adevărate. George era personajul unei nuvele scrise ca temă pentru şcoală. Olivia s-a născut datorită faptului că Ryan nu s-a putut împiedica să se tot gândească la poveste. Şi mi-a dedicat-o mie, pentru că... pentru că el chiar mă iubeşte.

Un junghi de durere îmi trece fulgerător prin piept. Aş putea fiu fericită aici, în Groveton. Scott nu e chiar atât de rău. În realitate, chiar îmi place să mă trezesc dimineaţa şi să-i povestesc despre şcoală. Apreciez felul în care clatină aprobator din cap în timp ce vorbesc, iar când mă opresc, modul în care îmi pune întrebări, demonstrându-mi că a fost atent la ce-am zis. Ador să stau în clasă lângă Lacy şi s-o ascult turuind despre tot felul de bârfe inutile. Iubesc orele de educaţie sanitară şi, în ciuda celor spuse de Allison, încep să-mi placă ştiinţele naturii. Îmi place să-i văd pe Logan, pe Chris şi pe Ryan străduindu-se mereu să se arate mai presus unul decât altul. Îmi place... îmi place...

Îmi trec din nou mâna peste foaia de hârtie. Îl iubesc pe Ryan. Sunt îndrăgostită de el. Iubesc felul în care zâmbeşte. Iubesc felul în care se mişcă. Iubesc ceea ce simt când îşi pune mâinile pe mine și cand îşi lipeşte buzele de-ale mele. Iubesc felul în care râde. Iubesc felul în care mă face să râd. Iubesc felul în care poate să netezească asperitățile și să mă facă să mă simt ca o ființă demnă de iubire.

– E perfectă!

Beth, lungită pe mijlocul patului meu, atinge pentru a treia oară pagina de titlu. Îi place cadoul. Neliniştea bolnăvicioasă care m-a sâcâit toată ziua dispare. Salteaua se lasă în jos când mă aşez lângă ea. Obrajii i se colorează în stacojiu când îmi plimb uşor degetele pe ei. E greu de crezut că e una şi aceeaşi fată cu cea din Taco Bell. În seara aia, Beth a fost dură şi închisă. Fata de pe patul meu e deschisă şi delicată.

Diferenţele din punct de vedere fizic sunt evidente. Îmi trec mâna prin şuviţele netede, mătăsoase, şi ea se retrage uşor. Nu-i face deloc plăcere că văd ceea ce văd, dar pe mine nu mă deranjează. O întindere de doi-trei centimetri de blond-auriu, pornind de la rădăcină. Auriul îi evidenţiază negrul de pe restul părului. Ador negrul. Ador auriul; N-aş suporta să văd dispărând niciunul dintre ele. Cumva, amândouă i se potrivesc.

Îi iau manuscrisul şi-l pun pe noptieră. Mâinile îi tremură şi-o văd muşcându-şi buza de jos. E agitată şi nu-mi dau seama de ce.

– Te simţi bine?

Face semn din cap că da, însă refuză contactul vizual.

– Mi-aş fi dorit să fi fost perfectă pentru tine.

– Eşti perfectă pentru mine.

Beth îşi lasă mâna pe interiorul coapsei mele şi degetele ei îmi urmăresc lent cusătura blugilor. Focul se dezlănţuie în mine, iar flăcările ating zone aflate foarte aproape de degetele mele. Beth încearcă iar.

– Nu, mi-aş fi dorit...

Dar se opreşte.

Ce înseamnă tatuajul meu? Acum patru secunde, trupul îmi dogorea, dar patru cuvinte mi l-au îngheţat ca suflul unui vânt arctic. Ryan îmi dă deoparte părul de pe umăr şi-şi ridică fruntea, aşteptând un răspuns.

Îi susţin privirea, în timp ce demonul din mine se luptă cu ii(fl rinţa de a-i spune lui Ryan un lucru pe care nu l-am mai spH nimănui până acum.

– Înseamnă libertate.

Ryan îşi schimbă poziţia, astfel încât trupurile să ni se atingă. Muşchii abdominali i se unduiesc când se mişcă. Of, Doamne, arată incredibil şi eu sunt pe patul lui, cu bustul gol, iar el vrea să stăm de discuţii. Ryan poate să fie uneori atât de... atât de... exasperant.

– Şi de ce-ai ales tatuajul ăla?

Îmi întorc privirea în altă parte şi răsuflu printre buze. Anumite secrete sunt numai şi numai ale mele. De ce nu se poate ca Ryan să conlucreze cu mine? De ce nu mă lasă să-i ofer noaptea asta. Mă întind spre el şi-l sărut pe buze. El îmi răspunde la sărut, dar scurt. Mă trântesc la loc pe pat.

– Tu nu eşti gay, nu?

Ryan chicoteşte.

– Nicidecum.

Şi, ca dovadă, îmi face degetele de la picioare să mi se încovoaie, plimbându-şi uşor un deget prin valea îngustă dintre sânii mie, coborând pe abdomen şi jucându-se cu marginea blugilor mei cu talie joasă.

– Şi mor de dorinţă în clipa asta, adaugă el.

Refuz să-i ofer satisfacţia de a-mi închide ochii de plăcere. Pentru asta aş merita o nouă decoraţie.

– Şi-atunci, de ce mai stăm să vorbim?

– Tu ce ştii despre mine? mă întreabă.

Ridic din umeri.

– O grămadă.

– Spune-mi ceva din ce ştii.

Buuuun…

– Iubeşti baseballul şi scrisul. Ai un frate gay capabil să facă varză majoritatea băieţilor.

Ryan râde, iar eu zâmbesc. Îi ador râsul. Îmi aminteşte de muzică.

O umbră de suferinţă îi întunecă ochii şi mâna îi încetează să se joace cu elasticul chiloţilor mei.

– Tu ştii mult mai multe decât astea.

– Ştiu.

Îmi înlănţui degetele de ale lui, dorindu-mi să-i pot lua asupra mea suferinţa. Ştiu că părinţii lui se urăsc unul pe celălalt şi că excursia asta e o încercare de a-şi salva căsnicia. Oricum n-or să divorţeze, dar încearcă să reaprindă flacăra. Mai ştiu şi că faptul de a-şi vedea familia destrămându-se îl omoară pe Ryan.

Dar, cel mai important dintre toate, mai presus de suferinţa care-l roade, ştiu că eu îi aduc zâmbetul pe faţă şi mai ştiu că el mă iubeşte.

– Eu ştiu foarte puţine despre tine şi vreau să ştiu totul, zice el.

Şi, cu asta, am terminat.

– Ştii o mulţime.

Chiar e destul cât ştie. Mă rostogolesc şi întind mâna după tricoul de pe perna de lângă el. Ryan îl înhaţă şi-l azvârle de cealaltă parte a camerei.

– Tu n-o să mai fugi de mine, Beth!

O furie învăpăiată îmi aprinde sângele.

– Nu fug. Eu am crezut c-o să ne putem bucura unul de celălalt astă-seară, dar e evident că tu n-ai chef de aşa ceva.

– Spune-mi despre tatăl tău, îmi cere Ryan, întins alene pe pat, în timp ce spinarea mea devine rigidă pe pernă.

Cum poate să fie atât de arogant, încât să creadă că merită răspunsuri din partea mea?

– Nu e treaba ta.

Nu e treaba nimănui.

– Ei, haide. Spune-mi ceva. Spune-mi despre mama ta.

Vocea îi devine sarcastică şi îmi strâng genunchii la piept.

– Numele ei e Sky.

Poftim, tot i-am dat ceva.

– Se poate şi mai bine, zice el şi în tonul lui răbdător începe să se strecoare furia. Spune-mi de ce nu vrea Scott să te lase s-o vezi. Spune-mi ceva. Orice. Mi-ai zis odată că nu ţi-e frică de nimic. În clipa asta văd o mincinoasă, fiindcă tu eşti îngrozită.

Îmi smucesc capul în sus.

– Du-te dracului.

Ryan nici nu clipeşte.

– Spune-mi de ce eşti aici, în Groveton. De ce nu mai eşti în Louisville, cu mama ta?

– Pentru că am fost arestată, eşti mulţumit?

Pulsul îmi bubuie în fiecare punct vital al corpului. Oare asta să fie? Lovitura decisivă care-o să-l alunge de lângă mine? Trei zile. Mai am trei zile până când o să plec şi nu aşa era vorba să se deruleze seara asta.

Din cauză că nu se aştepta la un asemenea răspuns, Ryan își încreţeşte fruntea şi-şi împreunează sprâncenele. Un val de greaţă mi se roteşte în stomac. El mă judecă, în clipa asta. O ştiu. Mă prinde de gleznă înainte să pot lăsa piciorul pe podea.

– Ştii deja părerea mea despre fugă. Pentru ce ai fost arestată?

Broboane de sudoare îmi ţâşnesc prin piele. Pot să-mi imaginez ce e în mintea lui, ca şi sentinţa iminentă.

– Are importanţă?

Îşi slăbeşte strânsoarea şi degetele îi lunecă în sus, masându-mi pulpa prin materialul blugilor.

– Nu mă interesează cine ai fost în Louisville, pentru că sunt îndrăgostit de cea care eşti acum.

Dragoste. Cuvântul acesta, venit din partea lui, îmi face inima să tresalte şi capul să mă doară.

– Şi-atunci, de ce vrei să ştii?

– Pentru că vreau ca tu să ai încredere în mine.

Aiurea. încredere.

– Sunt pe jumătate goală pe patul tău. Am putea să facem atâtea alte chestii.

Colţul din dreapta al buzelor lui Ryan se ridică într-un zâmbet.

– Şi, dacă-mi spui, poate am ajunge şi la chestiile alea.

Îmi smucesc părul peste faţă. Ce să-i spun? Varianta oficială sau varianta reală? El mi-a spus despre fratele şi despre părinţii lui. Pot să-i încredinţez şi eu secretul ăsta.

– Mama i-a spart geamurile de la maşină nemernicului ei de amant, după ce el a bătut-o. Se pregătea s-o lovească iar, aşa că eu am luat bâta de jos şi tocmai mi-o avântam peste umăr ca să-l lovesc, când au apărut poliţiştii. Mama a fost eliberată condiţionat, așa că am luat asupra mea vina pentru distrugerea avutului privat. Mama l-a chemat pe Scott ca să mă scoată pe cauţiune, aşa că...

Fac un gest cu mâna prin aer.

– Iată-mă aici!

Tăcere. Urăsc tăcerea. Tăcerea înseamnă că gândeşte, iar gânditul înseamnă că mă judecă.

Ryan se trage mai aproape de mine şi-mi dă deoparte părul de faţă.

– I-ai lăsat pe poliţişti să te aresteze în locul mamei tale?

Resimţind lipsa tricoului, îmi ridic iar genunchii.

– Tu n-ai fi făcut la fel?

– Beth, zice el şi-i simt ezitarea încordată din glas. Ceea ce ai făcut tu e admirabil, dar nu e normal. Nu trebuia să fi tras tu ponoasele pentru mama ta. Nu trebuia să fi pus mâna pe o bâtă de baseball ca s-o aperi pe ea... sau pe oricine altcineva.

Îşi îndreaptă spinarea şi văd cum secretul expediţiei noastre în Louisville se risipeşte.

– De fapt, tu nici măcar n-ar trebui să ai grijă de mama ta. Ştiai c-o s-o găseşti în bar, nu-i aşa? Ştiai cu ce-o să ai de-a face. E total aiurea. Mama ta ar trebui să aibă grijă de tine. Nu invers.

Mi se pune un nod în gât. El n-ar avea cum să înţeleagă vreodată.

– Dar asta e ceea ce fac. Ea are nevoie de mine.

Ryan îşi trece o mână peste faţă şi sare jos din pat. Trupul îi vibrează cu o energie primejdioasă în timp ce patrulează pe podea.

– Pentru ce te certai cu Isaiah în seara aia, în faţa sălii de antrenament?

– Pentru nimic, îi răspund, prea repede, iar privirea aspră și tăioasă a lui Ryan îmi dă de înţeles că ştie că-i ascund adevărul.

Îşi continuă turele prin cameră.

– L-am auzit spunând că locul tău e în Groveton şi atunci a fost momentul în care te-au apucat pandaliile. Voiai să fugi în seara aia, nu-i aşa? De-aia erai furioasă pe el. El te-a împiedicat să pleci.

Panica îmi invadează corpul. Sar jos din pat. Unde mi-o fi aruncat tricoul? Trebuie să plec înainte ca el să-şi dea seama. Văd o pată neagră într-un colţ. Fac doi paşi, dar două braţe putenice mă apucă de mijloc.

– Ţi-am mai spus că n-o să fugi, mă atenţionează Ryan, sfredelindu-mă cu ochii lui căprui. Din momentul în care am început să ţin la tine, am simţit mereu că-mi aluneci printre degete. Uneori, când mă săruţi, simt că-ţi iei adio. Îmi tot spun că asta e doar în mintea mea. Că ţi-e frică să mă iubeşti, aşa că baţi în retragere. Dar e mai mult decât atât, nu? Scott nu vrea să te lase să te apropii de mama ta, aşa că ţi-ai pus în gând să fugi împreună cu ea.

Acum zece minute, nu-mi doream nimic altceva decât să-i simt corpul cât mai aproape de al meu. Acum,

apropierea lui e mult prea greu de suportat. Am nevoie de spaţiu, dar nu mă pot mişca.

Degetele lui îmi apasă strâns pielea.

– Când?

Mi se usucă gura. Îmi cobor privirea în podea. Nu aşa trebuia să decurgă seara asta. Deodată, Ryan ridică tonul.

– Când?! urlă el.

Nu vreau să-l mint.

– Curând.

Ryan îşi ia mâinile de pe şoldurile mele şi mă lipeşte de trupul lui. Un trup care, acum doar câteva secunde, era ţeapăn de furie. Mi se frânge inima când îi simt disperarea înfrângerii. Îşi lasă fruntea peste a mea şi mă apucă de păr cu o mână.

– Rămâi, Beth.

Închid ochii şi-l încolăcesc cu braţele. Or să-mi lipsească toate astea: forţa lui Ryan, căldura lui, dragostea lui.

– Te iubesc, Ryan, şoptesc, pe jumătate sperând că n-o să audă.

De ce naiba o durea totul atât de rău?

Îl simt că redevine rigid şi inima mi se opreşte din bătaie. Poate că el chiar m-a auzit. Îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă împinge cu blândeţe. Mă săgetează cu privirea.

– Eu nu pierd. M-ai auzit? Eu nu pierd şi asta te include şi pe tine. M-am săturat să fiu ţinut în întuneric. M-am săturat să simt că-mi aluneci printre degete. Tu n-o să-mi spui mie adio. Eu te iubesc şi tu mă iubeşti. Tu o să rămâi.

O spune de parcă ar fi o alegere uşoară. De parcă aş putea să-mi abandonez responsabilităţile. De parcă lanţurile astea care mă sugrumă de atâţia ani ar putea fi lepădate cu uşurinţă.

– Nu pot.

Mânia şi tulburarea îi dispar de pe chip, lăsând locul calmului şi stăpânirii pe care i le-am văzut numai când era pe teren, în postul aruncătorului.

– N-o să te las să pleci.

Clipesc, nedumerită. De parcă ar putea să mă oprească.

– Tu n-o să mă laşi să plec?

– Nu, n-o să te las să pleci. Tu eşti a mea, iar eu nu pierd.

Îşi propteşte mâinile în şolduri şi văd aceeaşi trufie de la Taco Bell, ca şi cum între a-mi spune să-mi las mama să moară şi a-mi cere numărul de telefon n-ar fi nicio diferenţă.

– Ăsta nu e un joc pe care să-l câştigi sau să-l pierzi. Există în viaţa mea lucruri care au fost puse în mişcare înainte ca eu să respir pentru prima oară. Aici n-am de ales.

– Asta-i o tâmpenie. Toată lumea are de ales, iar eu am ales pentru mine. Nici vorbă să pleci.

Atât e de încrezător, încât o parte din mine îl crede.

– Nu plec?

– Nţ. În urmă cu trei luni tu nu aveai rădăcini aici, dar acum le ai.

– Rădăcini...

– Rădăcini, repetă el. Faci parte din prezidiul balului şi ai început să te descurci bine la şcoală. Prietenii mei ţin la tine. Ești mai apropiată de Scott. Ai şi o foarte bună prietenă în Lacy.

Gândurile îmi gonesc vijelios prin minte şi la fel mi se comportă şi respiraţia. Mi-am făcut o viaţă aici, în Groveton. O viaţă care-mi place. O viaţă pe care aş putea să mi-o păstrez. Ryan mă trage spre el. Îşi coboară fruntea, iar degetele îmi trasează o cărare fierbinte de-a lungul obrazului.

– Mă ai pe mine, adaugă el.

Emoţia absolută din vocea lui îmi provoacă frisoane. Aş putea încerca să-mi înalţ un zid, însă ardoarea privirii

lui îmi spune că ar putea să vadă prin orice. Secundele se dilată între noi. Buzele se apropie periculos de mult de ale mele şi totuşi le menţine la distanţă. Mâna lui îmi încălzeşte faţa, nasul îmi atinge uşor maxilarul, iar eu încerc să inspir, ca să-mi normalizez pulsul.

Ryan mă trage de găicile blugilor, conducându-mă înapoi spre pat. Luându-mă de mână, mă îndeamnă să mă întind lângă el. Blugii i s-au lăsat fix până la oasele bazinului. Înghit în sec.

Sunt îndrăgostită de el. În seara asta, aveam de gând să-i ofer o amintire despre mine. Îmi găsisem încrederea în mine şi aveam inițiativa. Inima îmi palpită. Am pierdut iniţiativa. Mi-am pierdut încrederea în mine. Îmi tremură mâna când îi ating pieptul.

– Vreau să ai încredere în mine, îmi spune Ryan.

Îşi coboară mâna pe braţul meu, făcându-mă să tremur. Semnalele pe care mi le trimite sunt inconfundabile. Există momente în care te afli pe piscuri atât de uriaşe, încât ştii că o să ți le aminteşti mereu. Şi acesta e momentul pentru mine şi Ryan. Eu nu-l seduc. El nu mă seduce. În loc de asta, alegem să fim împreună.

Inspir precipitat şi-mi lansez în grabă cuvintele, până nu-mi pierd curajul de a le articula.

– Am încredere în tine.

Și te rog, te rog, nu folosi asta împotriva mea.

– Sunt îndrăgostit de tine, îmi şopteşte.

– Eşti speriat? îl întreb.

Pentru că eu sunt. Îngrozită. Mai devreme eram neliniştită, dar nu înfricoşată. Acum nu mai e vorba ca eu să-i dăruiesc o amintire. Aici e vorba că-i dăruiesc inima.

– Nu vreau să-ţi provoc durere. Spune-mi, dacă e cazul, şi-o să mă opresc.

Degetul mare al lui Ryan îmi lunecă pe buza de jos. Căldura pe care mi-o creează face să se topească frica.

Neputând să vorbesc, încuviinţez din cap. Cu mişcări dureros de lente, Ryan îşi coboară capul spre mine şi se ridică deasupra mea. Buzele lui mi le apasă cu blândețe pe-ale mele, iar după ce icnesc după aer îi șoptesc din nou cuvintele:

– Te iubesc.

N-am mai fost niciodată atât de aproape de cineva. Piele, atingânld piele. Braţe şi picioare încolăcite strâns unele peste altele. Întinsă pe patul meu, Beth mi s-a cuibărit foarte aproape de piept şi-şi plimbă încet unghiile în sus şi-n jos pe interiorul braţului meu.

O sărut din nou pe creştet, mă delectez cu mireasma trandafirilor şi mă lupt cu tentaţia de a închide ochii. Absolut toţi muşchii mi-au adormit, iar mintea îmi rătăceşte alene, însă vreau să mai prelungesc măcar puţin momentul.

– Eşti sigură că nu te-a durut?

Mi-a mai răspuns o dată, însă îngrijorarea tot mi se furişează în adâncul sufletului. Beth mă priveşte pe sub genele ei lungi şi negre.

– N-am nimic.

– Gradul de îngrijorare sporeşte. Am trecut de la *sunt bine* la *n-am nimic*.

– Spune-mi adevărul.

– M-a usturat puţin, dar nu-i nimic. Doar nu se poate spune că ai fost...

Se întrerupe, dar fierbinţeala îmi pârjoleşte faţa şi gâtul. Doar nu se poate spune c-am fost prea mult timp înăuntru.

– O să fie mai bine. Va fi nevoie de ceva antrenament, după care o să ne simţim bine amândoi.

Beth chicoteşte şi veselia ei îmi mai domoleşte îngrijorarea.

– Antrenament? Nu te deconectezi niciodată din funcţia de sportiv?

– Ar trebui să alcătuim un program. Poate să facem o încălzire înainte.

Râde cu zgomot şi mi se strânge inima la auzul sunetului acesta plăcut. Beth rareori se lasă copleşită de veselie, iar acum, ca la un semnal, scoate un suspin împovărat. Îi simt trupul devenit mai greoi şi-o strâng

mai tare în mine. Beth se înşală amarnic dacă-şi închipuie că poate să mă părăsească.

– Mă gândeam... începe ea, reluându-şi plimbarea degetelor pe braţul meu, numai că de data asta atingerea ei e rigidă şi temătoare. Poate c-ar fi o idee să discut cu Scott despre mama. Poate că el m-ar ajuta s-o ajut.

O sărut din nou pe creştet, închid ochii care mă usturǎ şi tuşesc ca să-mi dreg glasul. Până la urmă, o s-o păstrez. Pe Beth a mea.

– Grozavă idee.

– Tu ar trebui să dormi acum, murmură ea, somnoroasă, la pieptul meu. Ai mâine concursul literar.

– Te iubesc, îi şoptesc în ureche.

Ea se cuibăreşte şi mai strâns în mine şi-mi dau seama ce ticălos sunt. O să le spun părinţilor mei despre Beth imediat cum s-or întoarce şi-o să intru pe teren, la bal, cu ea de braţ. Mi se rupe de ce păreri au mama şi tata. Mi se rupe de restul oraşul! Mi se rupe de perfecţiune. Fata asta e a mea.

Mă trezesc în ciripitul vesel al păsărilor, cu razele soarelui luminând dansul particulelor de praf prin aer. O pasăre cardinal se odihneşte pe un tufiş, în dreptul ferestrei mele din casa lui Scott. Deodată, pasărea flutură din aripi şi se înalţă pe cer... spre libertate. Mă întreb dacă pasărea din hambar o fi reuşit până la urmă să evadeze.

Mirosul de bacon şi de ceapă pluteşte prin aer. Scott a promis c-o să facă în dimineaţa asta chifteluţe din cartofi. Sar jos din pat și rămân surprinsă la vederea imaginii din oglindă. Zâmbesc. Dar e mai mult decât atât: sunt altfel. Noaptea trecută m-a făcut să fiu altfel. Ochii îmi strălucesc ca ai lui Scott atunci când e prin preajma lui Allison. Mai bine zis, întreaga faţă îmi străluceşte. Şi mi-e foame. Mor de foame. Nu numai de mâncare. Vreau să-l întreb pe Scott dacă poate s-o ajute pe mama. Speranţa îmi inundă trupul și mă face să mă simt euforică. Aş putea să mă obişnuiesc cu speranţa.

Îmi răsucesc părul într-un coc şi mă duc în bucătărie. Scott îmi aruncă o privire, în timp ce se învârteşte pe deasupra maşinii pentru gătit.

– Bună dimineaţa, Elisabeth.

– Bună dimineaţa, Scott.

Aproape că-mi vine să chicotesc de cât de veselă mi-a sunat vocea. Eu, să chicotesc. E ceva nostim în sine.

Lui Scott îi pică fisa în timp ce mă aşez la masă şi enervantul lui zâmbet atotştiutor i se întinde de la o ureche până la cealaltă.

– Nu ştiu pe care parte a patului te-ai dat jos în dimineața asta, dar ştiu că pe partea aia ar trebui să te dai jos în fiecare zi.

– Ce poantă bună.

De pe cealaltă parte a mesei, Allison mă studiază, dar nici pe departe cu dispreţul ei obişnuit. Pare pe punctul

de a spune ceva, dar apoi îşi concentrează atenţia spre ziarul din faţa ei.

Se aude sunând telefonul lui Scott. Îl extrage din buzunarul la spate şi-l propteşte de umăr ca să răspundă în timp ce întoarce chifteluţele în tigaie.

– Alo.

Se întunecă la faţă şi împinge tigaia pe un ochi neaprins, după care stinge aragazul. Se întoarce şi privirea tulburată a ochilor lui albaştri mă caută pe mine. Orice speranţă mi se risipeşte.

– Venim imediat, rosteşte el la telefon.

Zumzetul scăzut al conversaţiilor pluteşte peste sala de festivități care se umple. Ziua de azi a fost, totodată, euforică şi chinuitoare. Am cunoscut profesori de facultate care mi-au oferit reacţii nemaipomenite cu privire la *George şi Olivia*. Am ascultat prelegeri despre scris, am învăţat noi tehnici şi mi-am petrecut întreaga zi asudând în aşteptarea acestui moment.

Aş prefera oricând o zi cu ploaie rece în postul aruncătorului, decât asta: să stau îmbrăcat în cel mai bun costum al meu de duminică, aşteptând să aud dacă nuvela mea e îndeajuns de bună sau nu.

Mă gheboşez pe scaunul meu pliant din sala de festivităţi, cu mâinile împreunate. Picioarele nu vor să mi se oprească din mişcare. Singurele lucruri care mă mai menţin măcar pe jumătate sănătos la cap sunt amintirile nopţii trecute. Imediat cum ies de-aici, cumpăr două duzini de trandafiri şi mă duc direct la Beth. Vreau să-i demonstrez că nu sunt câtuşi de puţin ca jigodia care a rupt-o cu ea a doua zi. Eu sunt cel care-i va fi alături pe vecie.

Doamna Rowe ridică plăcuţa de rezervare de pe scaunul de lângă mine şi se trânteşte pe el.

– Eşti emoţionat?

În chip de răspuns, îi arunc o privire şi-mi frec mâinile. E înspăimântător cât de mult îmi doresc să câştig. Dar şi mai înspăimântător e să mă gândesc la ce-o să se-ntâmple dac-o să câştig. Dac-o să pierd, atunci o să-mi ştiu drumul: baschetul profesionist. Dac-o să câştig… asta îmi deschide alte posibilităţi. Posibilităţi ca eu să fiu bun şi la altceva, în afara jocului cu mingea; să fiu bun şi la scris. Atunci, aş avea de ales.

– Mare păcat că n-au putut fi şi părinţii tăi aici, zice ea. Aș pune pariu că mor de ciudă pentru faptul că sunt plecaţi.

– Mda.

Probabil, mor de ciudă pentru că sunt aproape unul de celălalt. Nu-mi pun speranţe prea mari în ideea că o vacanţă de o săptămână ar rezolva problemele dintre ei. Divorţul nu e o variantă realistă, mai ales din moment ce tata se gândeşte să candideze la primărie. Poate c-ar trebui să fiu recunoscător, însă nu ştiu cât aș mai putea îndura tăcerea lor de gheaţă.

– Am convingerea că sunt mândri de tine, continuă ea.

– Sigur, încuviinţez, chiar dacă ei habar n-au că sunt aici.

Printre ţipetele microfoniei, o femeie într-un costum protocolar negru cere asistenţei să facă tăcere. În timp ce ea ne mulţumește pentru lucrările înscrise, doamna Rowe se apleacă spre mine.

– Indiferent care vor fi rezultatele, Ryan, a fost o imensă onoare calificarea în finală.

Încuviinţez, dar ceea ce nu înţelege ea e că mie nu-mi place să pierd.

– ... prin urmare, cu aceasta, suntem pregătiţi să anunţăm câştigătorii.

Inspir adânc ca să-mi potolesc emoţiile. Cincizeci am fost cei ajunşi în ultima rundă. Toţi am intrat în finală, sunt numai trei locuri pe podium şi, sincer să fiu, pe mine mă interesează numai primul.

– Locul al treilea îi revine lui Lauren Lawrence.

Mulţimea din sală aplaudă, iar eu mă las pe spătarul scaunului, mai neastâmpărat decât până acum. Fata înaintează incredibil de încet, iar celor de pe scenă le ia chiar şi mai mult ca să-i înmâneze premiul.

Prezentatoarea îşi drege glasul şi reia anunţurile.

– Premiul al doilea a fost câştigat de...

O parte din mine râvneşte să-mi aud numele, iar cealaltă parte, un. Primul loc e cel mai bun. Primul loc e cel pe care mi-l doresc, însă pentru prima oară în viaţa mea, mă gândesc c-aş fi mulţumit și cu al doilea.

– ... Tonya Miles.

Toată lumea aplaudă iar. Bine măcar că fata asta se mişcă mai iute. Mă cocoşez iar, întrebându-mă cum aş resimţi o pierdere ca asta. Puteam să fiu mulţumit cu locul al doilea. Poate şi cu al treilea. Şi, în sfârşit, îmi dau seama că nu-mi doresc calea cea uşoară... îmi doresc alegerea. Îmi doresc posibilitatea de a merge la facultate.

Sau nu. Nu ştiu. Dar ceea ce ştiu e că-mi doresc să câştig premiul întâi aici.

– ... iar premiantul nostru întâi este...

Femeia face o pauză, accentuând efectul dramatic. Îmi las capul în jos şi stomacul mi se strânge. Dacă n-am fost îndeajuns de bun?

– Ryan Stone.

Adrenalina îmi năvăleşte prin vene în timp ce ridic capul şi privesc către estradă. Mulţimea aplaudă, iar doamna Rowe îmi face semne să mă duc pe scenă, rostind cuvinte pe care nu le înţeleg. Pornesc împleticindu-mă, întrebându-mă dac-am auzit bine. Chiar se întâmplă asta? Chiar e adevărat că am câştigat?

Când ajung pe scenă, doamna aia îmi strânge mâna şi-mi oferă o plăcuţă şi o diplomă. Le simt grele în mâini: grele şi minunate. Eu am făcut asta. Am câştigat un concurs literar.

Doamna Rowe e în picioare. La fel şi alţi câţiva dintre profesorii de facultate care mi-au citit lucrarea. Şi, chiar dacă le sunt recunoscător pentru aplauzele lor, tot mi se pune un nod în gât, prăbuşindu-se apoi în stomac. Părinţii mei nu sunt aici. Şi chiar dac-ar fi ştiut despre concurs, tot n-ar fi fost aici.

Îmi înclin capul spre public, după care mă întorc spre trepte. Aplauzele se sting, cu excepţia unor puternice bătăi din palme venind din fundul sălii.

O voce profundă, bubuitoare, îmi captează atenţia, iar o parte din mine care tocmai se prăbuşea dintr-odată zboară înalturi.

Mă opresc pe scenă şi Mark zâmbeşte. Îşi duce palmele la gură ca un megafon şi urlă:

– Biiineee, Ry!

Cum de-am putut să fiu atât de orb? El nu m-a părăsit niciodată. Fratele meu… nu m-a părăsit niciodată.

BETH

Există în mintea mea amintiri care sunt atât de clare, încât, dacă m-aş concentra suficient la ele, aş putea, practic, să le retrăiesc. Cerul era albastru ca apa oceanului şi doi porumbei se odihneau pe acoperişul rulotei bunicului, atunci când Scott m-a învăţat să arunc mingea. Palma bătătorită a tatălui lui Lacy era rece în ziua în care m-a condus spre bancheta din spate a maşinii lui de poliţie. Mama mi-a cumpărat o prăjiturică Hostess în prima seară pe care am petrecut-o amândouă, singure, în Louisville.

Ceea ce mi-a înrădăcinat în minte momentele astea a fost faptul că, atunci când le-am trăit, am ştiut că mi le voi aminti mereu. Când m-a învăţat Scott să joc baseball, timpul şi-a pierdut orice semnificaţie. Am ţinut mingea în mână mai mult decât era nevoie, ca să-mi pot aminti senzaţia dată de textură. Am ezitat când tatăl lui Lacy mi-a zis să mă sui în maşină, ca să pot fotografia mental rulota noastră. Am stat o jumătate de oră să ciugulesc glazura prăjiturii înainte de a muşca din ea, ştiind că mama i-a dat noului nostru proprietar toţi banii pe care-i avea.

Salonul pentru urgenţe capătă aceeaşi senzaţie de derulare cu încetinitorul când mă reped printre uşile glisante. Scott îşi face loc pe lângă mine şi se duce să stea de vorbă cu asistenta de la recepţie. Pulsul îmi bubuie în timpane. Un îngrijitor trece pe lângă mine şi se holbează la capul meu. Nu m-am pieptănat. N-am făcut nimic.

Asistenta îşi ridică privirea de pe computerul ei şi face semn spre uşile închise ale salonului pentru urgenţe. Cuvintele scrise cu litere mari pe afişe și mai mari mă avertizează că n-am voie să intru, dar dacă mama e acolo, nimeni nu mă poate opri. Izbesc în uşa batantă de mă doare mâna şi abia îmi aud numele strigat din spatele meu. Ambele laturi ale coridorului

sunt pline de spații delimitate cu draperii. Aparatele piuie, iar oamenii şuşotesc încetişor.

În timp ce merg pe coridor, silueta mătăhăloasă care-mi tortureazǎ visele trece după un colţ. Mă reped după el. E Trent. Furia îmi curge prin vene şi mă propulsează înainte. Dincolo de paturi. Dincolo de asistenta care mă întreabă dacă am nevoie de ajutor. Dincolo de orice e sănătos sau raţional.

La capătul unui coridor lung şi pustiu, el intră într-o încăpere. Celelalte saloane din jur sunt goale. Nu sunt nici asistente, nici medici de gardă. Trent se opreşte în picioare lângă patul mamei. Nu mă vede pe mine şi nici pumnul care se repede şi-l pocneşte în falcă.

– Naiba să te ia!

Articulaţiile degetelor mă dor şi junghiuri îmi trec prin încheietură, dar asta nu mă opreşte. Văd totul ca prin ceaţă. Mâinile mele lovesc, încă o dată şi încă o dată. Trent mă plesneşte peste faţă, mă trage de păr şi urlu din răsputeri când un genunchi mă izbeşte în stomac. Mă azvârle ca pe o păpuşă din cârpe şi tot aerul îmi zboară din plămâni când mă trântesc de perete.

Încerc să-mi revin şi mă reped din nou spre el. Dacă-i las timp suficient, o să mă lovească şi-o să mă pună jos. Şi să fii la podea cu Trent nu e deloc bine. El preferă loviturile de picior. Aud un pocnet, urmat de imaginea lui Trent, împleticindu-se prin salon.

– Elisabeth, ai păţit ceva? mă întreabă Scott, rămânând cu spatele spre mine.

Îşi desface uşor braţele în lateral, în aşteptaea ripostei.

– Nu, îi răspuns, scuturându-mă din amorţeală. Sunt bine.

Lui Trent îi curge sânge din nas. Bravo lui Scott. I l-a spart. Trent îmi aruncă o privire fioroasă, ceea ce-l determină pe Scott să facă un pas spre el.

– O dată dacă te mai atingi de nepoata mea, te omor.

Trent nu-l ia în seamă; nemernicul pleşuv continuă să mă fixeze cu privirea.

– Ştiu că încerci să-mi iei ce e al meu. Mai bagă-i chestii din astea în cap şi data viitoare medicii de la salvare n-or s-o mai poată salva.

– ‘Te dracu' de jigodie! urlu, năpustindu-mă spre el, dar Scott îmi încolăceşte mijlocul cu braţele, practic desprinzându-mă de podea ca să mă împiedice să-l trosnesc pe Trent. Trebuia să te fi lovit cu bâta aia, când am avut ocazia, îi strig nemernicului şi chiar îmi doresc să fi apucat să dau lovitura. Ce-aş fi vrut să fii mort acum!

– Ieşi de-aici până nu chem paza! răcneşte Scott la Trent.

Ochii lui Trent devin inexpresivi şi aproape că zâmbeşte când trece pe lângă noi. Scott îşi înteţeşte strânsoarea, simţindu-mă că încerc să mă reped iar după el. Trent n-o să mă ierte niciodată pentru că am încercat să fug cu mama. El o să vrea răzbunare, iar dacă n-o să-şi poată exercita răzbunarea asupra mea, atunci o va folosi pe mama în schimb.

Scott îmi dă drumul, dar blochează ieşirea.

– Ce dracului s-a întâmplat? mă întreabă.

Mâna îmi zvâcneşte, arătând spre coridor.

– Ăla o bate. Mă bate şi pe mine. E un traficant nenorocit de droguri care se foloseşte de mama şi dacă n-ai fi fost tu, cu regulile tale tâmpite şi cu şantajul tău tâmpit, ea n-ar mai fi ajuns aici, pentru că aş fi stat eu lângă ea ca s-o apăr!

O asistentă îşi face apariţia în uşă şi le întorc spatele amândurora.

– E vreo problemă pe-aici? întreabă ea pe un ton liniştit, dar grăbit, dând de înţeles că ştie că toţi cei prezenţi în salonul ăsta sunt vai de mama lor.

– Totul e în regulă, îi răspunde Scott.

Mai spune ceva, însă vocea lui şi a asistentei se aud înfundat din clipa în care-mi mut privirea spre făptură

demnă de plâns de pe pat. Acum câteva ore, întregul meu univers era aşa cum trebuie. Ryan mă ţinea în braţe, iar eu mă convingeam pe mine însămi că totul o să fie bine. Asta se-ntâmplă atunci când crezi în speranţă. Vine karma de după colţ şi ţi-o face praf.

Mă aşez pe pat şi ating degetele reci ale mamei. Asta e senzația pe care ţi-o dă moartea.

– A murit?

Pălăvrăgeala din spatele meu încetează.

– A avut un stop respirator, îmi răspunde asistenta. Numai că medicii de pe ambulanţă i-au dat naloxon şi aşa au contracarat efectele heroinei.

Heroină. Inima mi se opreşte în loc şi plămânii mă dor. Heroină.

Urmăresc cu degetele tubul perfuziei, dar trec intenţionat peste urmele de ace presărate pe braţele ei.

– De când a început să ia?

Asistenta tuşeşte încet.

– Nu ştim, zice apoi.

– Când poate să meargă acasă?

– Acum doarme. Medicul o va consulta când se va trezi și, atât timp cât încă nu are nimic, i se va da voie să plece.

Îi şopteşte ceva lui Scott. El îi răspunde tot în şoaptă.

– Elisabeth, îmi zice el. Eu mă duc să completez câteva formulare.

Asta însemnând c-o să-i plătească spitalizarea. Deocamdată. Cum de-am putut să nu observ până acum semnele de pe braţele ei?

– Bine.

Salonul rămâne cât se poate de nemişcat, excepţie făcând ritmul regulat al monitorului cardiac al mamei. Din clipa în care mătuşa mea Shirley l-a sunat pe Scott, m-am simţit ca şi cum aș fi fost învârtită la bâlci, în Gravitron. Dac-ar fi posibil, m-aş târî direct în purgatoriu şi aş dispărea. Am obosit şi tot ce vreau e să cobor din maşinăria asta blestemată.

– Care dintre voi l-a pocnit pe Trent? aud din spatele meu vocea lui Shirley.

– Amândoi. Bine te-ai mai descurcat cu grija de sora ta!

Îmi împletesc degetele cu ale mamei. Oare ea ştie că sunt aici? Probabil că nu. Mama nu observă că sunt cu ea nici măcar când e oarecum coerentă.

– Unde ai fost?

– La o ţigară, îmi răspunde Shirley şi-şi întăreşte spusele cu tusea ei de fumătoare, iar mama tresare în somn. Cine crezi că ți-a găsit-o pe maică-ta şi i-a târât fundul până pe alee, înainte de a suna la 911? Dacă intrau poliţiştii în apartamentul mamei tale, intram într-un morman de rahat mult mai mare decât ăsta de acum.

Mama se foieşte, iar eu îmi doresc să se trezească şi să-mi spună că regretă.

– Mersi pentru că l-ai sunat pe Scott.

– El are bani. Ai grijă să-i folosească pentru plata facturilor.

Shirley se apropie de pat cu paşi uşori şi-mi pune o mână pe umăr. Eu rămân cu ochii pe mama, de groază că, dac-aş privi în altă parte, ar dispărea.

– Acum două zile, maică-ta mi-a spus o poveste ciudată. Era de genul care ar putea începe cu *a fost o dată ca niciodată*, mă informează Shirley. A zis că o să vii tu curând şi s-o iei de acolo. Partea mai tristă a fost că le-a spus-o şi tuturor celorlalţi din bar, după care cineva de acolo l-a anunţat pe Trent. Iar el s-a enervat puţin.

Enervat puţin? Obrazul drept al mamei e plin de vânătăi proaspete. Din câte o cunosc, a luat heroină ca să uite de bătaie, ca să-şi aline durerea.

– Ştii că nu cred în basme, îi zic.

N-ar fi trebuit să plec de lângă mama. Niciodată. Trebuia să fi găsit o posibilitate de fugă de acum câteva săptămâni. E vina mea.

– Mare păcat, zice ea. Pentru că aş fi plătit să văd una ca asta.

Îmi smucesc capul ca s-o privesc.

– Bani gheaţă, continuă Shirley. Ea n-o să mai reziste mult, după cum a luat-o. Hotărârea îţi aparţine. Ea e responsabilitatea ta.

Şi, cu asta, Shirley iese din salon. Încerc să inspir, dar e practic imposibil cu povara asta care mă apasă. Încă de când aveam opt ani, responsabilitatea pentru mama a fost a mea. Eu am avut grijă de ea. Am mutat-o. Am hrănit-o. Am avut grijă să se ducă la muncă sau am ajutat-o să-şi găsească serviciu. Dar, în clipa asta, ceea ce-mi doresc mai mult decât orice este ca mama să aibă grijă de mine. M-am săturat să fiu eu persoana matură. Pentru câteva minute, vreau să fiu copilul. O vreau pe mama. Atât vreau, pe mama.

Simt o uşoară atingere pe mână.

– Nu fi tristă, Elisabeth, murmură mama.

– Nu sunt tristă, îi răspund, trăgându-mi nasul.

– Te-am visat. Pe tine şi pe tatăl tău. Mi-e dor de el.

Mă apucă uşurel de încheietură.

– Mi-e dor de tine. Ai fost un copilaş frumos.

– De ce?

Un vălmăşag de furie şi tristeţe şi fericire îmi şerpuieşte în jurul sufletului şi-mi sugrumă ţipătul care se zbate să-mi părăsească gâtul. Ea e în viaţă, dar a fost la un pas de moarte.

– De ce dracu' trebuie să faci ca totul să fie atât de greu?

– Vino încoace. Te prefer când eşti tristă. Nu suport când ești furioasă.

Mă trage de încheietură, trecând peste întrebarea mea.

– Vreau să-mi ţin copilaşul în braţe.

Mă simt de parcă aş avea cinci ani când mă sui în pat şi-mi aşez capul între îndoitura braţului şi pieptul ei. Degetele mamei îmi mângâie, slăbite, părul.

– Tu te-ai născut într-o marţi.

Închid ochii şi mă concentrez să alung suferinţa, dar ea nu vrea să plece. Mă înjunghie, iar şi iar. Sunt atât de obosită... Atât de al naibii de obosită. Nu vreau să mă mai gândesc la Trent, sau la heroină, sau la fugă, sau la responsabilitatea pe care am crezul că aş putea s-o abandonez.

– A fost o zi groaznic de caniculară. Tu erai atât de frumoasă, dar atât de micuţă! Doctorul nu mi-a dat voie să te ţin în braţe până la trei săptămâni, din cauză că te născuseşi prematur. Tăticul tău te iubea atunci. A venit de două ori la spital până când ne-a luat bunica ta acasă. Scott a fost entuziasmat să ţină pentru prima oară un bebeluş în braţe.

Degetele ei osoase se relaxează pe capul meu şi-mi doresc ca ea să-mi spună că mă iubeşte, pentru că eu o iubesc. O fi ea dependentă de droguri şi alcoolică, probabil şi curvă, dar e mama mea. Mama mea.

– Îmi plăcea să te duc în mall. Oamenii mă opreau şi-mi spuneau ce copil frumos am. Eu îi lăsam să te ia în braţe şi ei încercau să-ţi ghicească numele. Erai foarte drăguţă şi nu plângeai niciodată. Tu ai fost păpuşica mea personală.

O cuprind cu braţul şi mă crispez când îi simt coastele ieşindu-i prin piele. Mama suspină şi continuă:

– Ţi-am dat numele după mami a mea, sperând că aşa aş face-o să se răzgândească şi să ne iubească pe amândouă. Mami a mea m-a părăsit, Elisabeth, dar eu nu te-am părăsit niciodată. Niciodată.

Nu, mama mea nu m-a părăsit niciodată şi ăsta e motivul pentru care îi sunt datoare. Am crescut ştiind ce sacrificiu a făcut ea pentru mine. Îmi ţin respiraţia ca să-mi împiedic trupul să fie zguduit de hohotele plânsului. Mama mea are nevoie de mine şi eu nu mai am voie să fiu moale. Eu i-am făcut asta. Pentru că am lăsat-o.

– Tu tot o să vii după mine, nu-i aşa, Elisabeth? Luni, da?

Într-o bluză polo şifonată şi o pereche de blugi, Scott stă sprjinit de perete la capătul salonului pentru urgenţe. Înalţă dintr-o sprânceană când mă observă, dar apoi o coboară la loc, ca şi cum ar fi prea istovit ca să-i mai pese.

– De unde-ai ştiut că e aici? se interesează el.

– Mi-a spus soţia dumneavoastră.

M-am dus direct acasă la Scott după concurs, ca să-i pot da lui Beth vestea şi trandafirii. Lumea întreagă mi s-a prăbuşit atunci când Allison a rostit acele şapte cuvinte: mama lui Beth a luat o supradoză.

Arunc o privire prin salon şi imediat mi-o întorc în altă parte. Imaginea lui Beth, ghemuită pe pat lângă mama ei, e prea intimă pentru ochii oricărui martor… inclusiv pentru ai mei.

– De când e aici? îl întreb pe Scott.

– De ceva timp, îmi răspunde, frecându-se la ochi cu nodurile degetelor, exact aşa cum face Beth când crede că a primit atât cât poate să ducă.

Văd foarte multe din Beth la Scott.

– Cum a fost la concursul literar?

Şi, tot exact la fel ca Beth, el preferă să pretindă că nu vede elefantul însângerat din sufragerie[30].

– Am câştigat.

Dacă n-ar fi fost atât de obosit, zâmbetul de pe faţa lui ar fi părut firesc.

– Felicitări. Şi echipa ta cum s-a descurcat cu Eastwick?

– Şi ei au câştigat.

Exact ceea ce ştiam eu că or să facă. Am o echipă grozavă şi sunt mândru că fac parte din ea.

– Bun.

[30] Expresie idiomatică din limba engleză, desemnând ocolirea intenționată a unei realități mult prea evidente.

Ştiţi care e diferenţa dintre mine şi familia Risk? Eu nu-mi fac probleme când e de discutat despre elefanţi.

– Cum se simte mama lui Beth?

– E în viaţă.

Ezit puţin.

– Dar Beth cum se simte?

Scott clatină din cap. Tăcerea se aşterne peste noi, însă amândoi ne smucim capetele spre salon când auzim un hohot de plâns înfundat. Beth îmi frânge inima şi după suferinţa care văd că-i sfâșie chipul lui Scott, şi lui îi face acelaşi lucru. Din nou, tăcere între noi. Se aude un smiorcăit şi mă mănâncă degetele s-o iau în brațe pe Beth şi, cumva, să-i îndrept lumea. N-o să-i permit să se folosească de întâmplarea asta ca pretext pentru fugă. O să vorbesc cu ea şi-o s-o fac să înţeleagă că e momentul să-l implice pe Scott.

– Elisabeth mi-a zis că încerci să te hotărăşti între facultate și profesionişti.

Clatin din cap în semn de încuviinţare. Alegerea e şi mai grea acum, după ce am câştigat concursul.

– Pot să-ţi ofer un sfat nesolicitat? mă întrebă şi-mi ridic imediat capul.

– V-aş fi recunoscător.

– Încearcă să vezi ce înseamnă baseballul pentru tine, pentru că dacă joci ca să faci bani, atunci o să ai o amarnică dezamăgire. Numai o mică parte din jucătorii recrutaţi ajung vreodată să şi joace măcar o dată în liga superioară şi ai câştiga mai mult muncind la McDonald's decât dac-ai juca în ligile inferioare.

O asistentă trece printre noi, iar eu îmi las capul să se lovească de perete.

– Dumneavoastră aţi trecut la profesionişti.

– Când aveam eu optsprezece ani, baseballul era singura mea variantă. Din ce mi-a zis Elisabeth, tu ai mai multe variante. Dacă baseballul e ceea ce-ţi doreşti mai mult decât orice, atunci va merita sacrificiul. Dar

dacă trecerea la profesionişti e un mijloc de atingere a unui scop, eu îţi spun că şansele îţi sunt potrivnice.

Deodată, în ochii lui Scott apare licărul acela nebunesc. Licărul acela pe care eu îl înţeleg.

– Dacă baseballul e lucrul pentru care trăieşti, pentru care respiri şi pentru care mori, îţi spun c-o să simţi nevoia adrenalinei date de alergatul pe teren. Eu n-am mai cunoscut altceva asemănător.

– Mulţumesc, îi zic.

Comentariile lui sunt bine primite, dar nu şi de ajutor. Nu mă apropie cu nimic de luarea unei hotărâri. Trag cu coada ochiului prin încăpere şi-i întâlnesc privirea lui Beth.

– Stai cu ea un timp, îmi zice Scott. Numai că Elisabeth merge acasă cu mine.

Mâna lui Scott de pe spatele meu mă îmboldeşte să merg mai departe în timp ce privesc cum maşina mătuşii Shirley se îndepărtează, luând-o cu ea pe mama. E târziu, bănuiesc. Soarele a apus. Stelele sclipesc pe cer. Ryan a venit şi-a plecat, deşi mi-am dat seama că n-ar fi vrut să plece. El mă iubeşte. O ştiu. Într-un fel, mă întreb dacă nu cumva iubirea lui o fi singurul lucru care mă împiedică să-mi pierd minţile.

– Hai să mergem acasă, îmi zice Scott.

Acasă. Camera mea, cu hainele mele şi cutia de Lucky Charms în cămară. Acasă. Ar putea fi acasă pentru mine, dacă Scott ar vrea s-o ajute pe mama. Luminile de poziţie ale maşinii lui Shirley dispar după ce ea virează la dreapta, pe strada principală.

Dau afară tot aerul din mine şi mă întorc spre Scott.

– Trebuie să stăm de vorbă.

El clatină din cap în semn de încuviinţare şi-mi cuprinde umerii cu braţul. Acum trei luni, l-aş fi pocnit dacă mă atingea. Acum, îi primesc cu recunoştinţă îmbrăţişarea. Cu genunchii înmuiaţi de epuizare, mă sprijin pe unchiul meu.

– O să vorbim mâine, îmi zice Scott, continuând să mă ducă spre maşina lui. Acum adormi pe picioare.

Suntem la jumătatea drumului spre maşina lui, când mă izbește o senzaţie de déjà vu.

E ca şi cum aş vedea un lucru pe care l-am mai văzut altădată: o amintire derulată cu încetinitorul. îmi smucesc capul spre dreapta şi-mi dau seama că nu e o amintire, ci realitatea.

Mă opresc, tresărind, iar Scott se opreşte odată cu mine.

– Care-i problema?

– Isaiah, zic eu, nu către Scott, ci pentru mine însămi. Cel mai bun prieten al meu e aici.

Rezemat de capota Mustangului negru, Isaiah ne urmăreşte cu privirea, pe mine şi pe Scott, de la distanţă. Îşi lasă capul în jos când mă observă că-l privesc. Fac un pas spre el, dar Scott mă apucă de braţ.

– Nu, Elisabeth.

Îmi întorc iute capul spre el.

– Numai pentru o clipă. O singură clipă. Te rog.

Strânsoarea slăbeşte la auzul cuvintelor *te rog*. Iar când, în sfârşit, îmi dă drumul, mă clatin. Sunt epuizată, atât fizic, cât și emoţional, dar caut să-mi adun puterile. Trebuie să vorbesc cu Isaiah.

El rămâne unde e, fără să se sinchisească măcar să mă întâmpine la jumătatea drumului, şi începe să vorbească înainte să ajung eu la el.

– Mi-a zis Shirley despre mama ta. Tu eşti bine?

Întrebarea lui mă face să mă opresc la distanţă de o maşină de el. Suferinţa i se revarsă din ochi şi toţi muşchii abdomenului mi se încleştează. Apropierea mea chiar îi provoacă durere, iar adevărul ăsta îl simt ca pe o palmă peste faţă.

– Da, îi răspund, după care mă gândesc mai bine. Nu. E dependentă de heroină.

Isaiah îşi întoarce privirea în altă parte şi o sferă din plumb mi se prăbuşeşte în stomac.

– Tu ai ştiut.

Îmi întâlneşte din nou privirea.

– Ea e soi rău, Beth. Tu n-ai cum s-o schimbi.

Ba o să se schimbe. Scott o să mă ajute. Ştiu asta.

– Tu ce faci?

– Supravieţuiesc.

Isaiah studiază cerul nopţii, după care se desprinde de mașină.

– Îţi doresc o viaţă frumoasă.

– Isaiah... zic eu, neştiind cum să dreg situaţia dintre noi. Asta nu înseamnă adio!

– Ba da, răspunde el, în timp ce deschide portiera din dreptul volanului. Asta înseamnă.

– Dac-ai fi crezut asta n-ai mai fi fost acum aici, argumentez, căpătând un nou val de energie pe măsură ce conştientizez cuvintele. Suntem prieteni. Pe viaţă.

El îşi trece o mână peste faţă înainte de a se urca în maşină, după care porneşte motorul, cu un mârâit furios. Efemerul val de energie se scurge din mine, începând de la cap şi prelingându-se afară prin degetele picioarelor. Mă doare să ştiu că i-am provocat suferinţă lui Isaiah, dar într-o zi el o să se îndrăgostească de-a binelea şi-o să descopere că noi doi n-am fost niciodată altceva decât prieteni.

Deschid ochii şi trag o înjurătură. E a doua oară când adorm în chip penibil, iar Scott e nevoit să mă ducă pe sus în casă. Exact ca în prima noapte dormită în casa asta, pătura e îndesată pe sub mine, iar pantofii îmi sunt aşezaţi frumos lângă pat. E întuneric și nu mă obosesc să privesc ceasul. Arunc deoparte pătura, cobor din pat şi mă duc spre hol.

Scott stă la masa din bucătărie, privindu-i fix tăblia. Mă trântesc pe canapeaua moale din piele. Locuiesc de trei luni în casa asta şi până acum n-am stat niciodată pe ea.

– Drăguţă canapea.

– Era şi timpul s-o încerci, răspunde Scott.

E într-un tricou cu Yankees şi o pereche de blugi. Se comportă ca un om matur într-o asemenea măsură, încât uneori uit că nu are încă nici măcar treizeci de ani. Se ridică de pe taburet şi vine spre mine, în living.

– Vrei să-mi povesteşti despre Trent?

– Nu.

– Atunci, dă-mi voie să reformulez. Povesteşte-mi despre Trent.

Scott chiar l-a lovit pe nemernic. Îmi alung somnul din privire şi încerc să găsesc explicaţia cea mai simplă şi mai rapidă.

– Dracu' să-l ia, nemernicul e vlăstarul Satanei şi cineva trebuie să-i înfigă nenorocitului un ţăruş în inimă, să-l sfâşie în bucăţi şi să le dea foc bucăţilor.

– Sau să-i tragă una în cap cu o bâtă de baseball?

– Sau aşa.

Îi adresez un zâmbet palid, iar Scott îmi răspunde cu unul la fel de palid. I-am zis lui Ryan c-o să rămân. Îmi pipăi materialul neted al panglicii legate la încheietură.

– Tu de ce ne-ai părăsit? Nu m-ai părăsit numai pe mine. Ai părăsit-o şi pe mama.

– Eşti pregătită să discuţi despre asta cu calm sau eşti în căutarea unei partide de urlete?

– Să discut.

Cred.

– Când am plecat din Groveton, am crezut în ce-am spus. Aveam întru totul intenţia să mă întorc după tine. Ştiu că eram tânăr, dar te iubeam ca şi cum ai fi fost copilul meu.

Iar eu îl iubeam ca şi cum mi-ar fi fost tată. Îmi ridic genunchii la piept şi mi-i înfăşor cu braţele.

– Şi-atunci, de ce nu te-ai întors?

– Pentru că...

Începe şi se opreşte de mai multe ori, cuvintele rămânându-i în gât.

– Pentru că n-aş fi reuşit dacă m-aş fi întors. N-aş fi putut să te iau pe drumuri cu mine şi dacă te-aş fi ales pe tine ar fi trebuit să mă las de baseball. Dac-aş fi rămas în Groveton, nu mă îndoiesc câtuşi de puţin că aş fi ajuns ca tata. Tatăl tău mi-a jurat că el n-o să fie niciodată ca tata, dar în ziua în care a absolvit liceul s-a transformat în acelaşi nemernic care a fost tatăl nostru. Eu nu voiam campinguri de rulote, nu voiam fete agăţate sub influența drogurilor şi nu voiam să-mi petrec tot restul vieţii rănindu-l pe oamenii pe care ziceam că-i iubesc. Dac-aş fi rămas, m-aş fi transformat în tatăl meu şi, într-o zi, te-aş fi rănit.

Clatin din cap. Scott nu m-ar fi rănit niciodată. Nu era capabil de aşa ceva.

– Mi-era al naibii de teamă că, dacă încep să fug, n-o să mă mai pot opri. Mi-era teamă să dau iar cu ochii de tine. Mi-era teamă că, dac-o să te văd, o să rămân şi-o să mă transform în tatăl meu.

Scott înjură încet şi-şi împreunează mâinile ca pentru rugăciune. Îmi muşc buza când îi aud vocea frângându-se.

– La început, când te-ai mutat aici... de fiecare dată când te priveam îl vedeam pe bătrânul. Îi vedeam mânia ţâşnind din ochii lui. Vedeam înverşunarea tatălui tău ascunsă în tine. Oricât m-aş fi detestat pe mine însumi pentru că te-am lăsat în urmă, nu regret. Dac-aş fi rămas, nu m-aş fi eliberat niciodată şi toată mânia și înverşunarea pe care le văd în tine ar fi fost în interiorul meu.

Cunosc mânia şi înverşunarea despre care vorbeşte el. Sunt lanţurile care mă împovărează şi ameninţă zilnic să mă înece... asta, cel puţin, până când l-am descoperit pe Ryan. Numai că lanțurile astea au revenit odată cu un apel telefonic de la Shirley și se strâng tot mai mult la gâtul meu.

– Ura pentru tine. Tu te-ai eliberat, iar eu m-am făcut praf.

Scott se apleacă în faţă.

– Ştiu că aşa pare, dar eu m-am eliberat şi pentru tine. Doar că am dat-o în bară. Trebuia să mă fi întors când am semnat cu Yankees şi să te fi tras după mine în New York. N-am făcut-o şi regret, dar acum sunt aici, iar asta...

Desface braţele şi arată spre casă.

– Asta e eliberarea ta, puştoaico. Ăsta e baseballul tău. Tot ce trebuie să faci e să ai încredere în mine şi să le iei. Orice vrei, îţi aparţine, dar trebuie să renunţi la trecut.

Scott vorbeşte despre speranţă, iar speranţa e un mit. Se poartă de parcă mi-ar fi uşor s-o părăsesc pe mama. Ca şi cum aş putea să-i dau cuiva în primire demonii din coşmarurile mele şi, cumva, printr-o şfichiuire de baghetă magică, totul ar fi bine.

– Dar cu mama, cum rămâne?

El nu-mi răspunde imediat. Priveşte fix o cicatrice subţire de pe mâna lui dreaptă, unde mi-a zis că l-a tăiat bunicul cu cuţitul când era copil.

– Ea nu e în responsabilitatea mea şi nici în a ta.

– Nu. Aici greşeşti tu. Mama e în responsabilitatea mea. Eu sunt de vină pentru că e nefericită.

– Te înşeli.

– În fine. M-am tot gândit, poate dacă i-ai da ceva bani… Am putea s-o internăm în vreo instituţie din aia, pentru reabilitare, iar după ce-o să fie vindecată, s-o mutăm într-un loc mai drăguţ. Mama altădată muncea, aşa că am putea să-i găsim un alt serviciu. Ea a fost la pământ multă vreme şi ştiu că stă cu Trent pentru că el are bani. Dac-o s-o ajuţi, sunt sigur c-o să-i fie mai bine.

– Nu pot.

Capul mi se smuceşte spre spate ca şi cum mi-ar fi tras o palmă.

– Cum adică nu poţi?

Eu am făcut ce trebuia. Am venit la el după ajutor. Eu am încredere în el şi el mi-o aruncă înapoi în faţă?

– Am făcut o mulţime de promisiuni, mie şi lui Allison, atunci când ne-am mutat în Groveton şi ceea ce e şi mai important, când te-am readus în viaţa mea. Mama ta e un hotar pe care nu pot să-l trec.

Nu, nu, nu, nu. NU! Nu aşa se presupunea că ar trebui să se deruleze discuţia noastră.

– Dar trebuie s-o faci!

Încăperea mi se pare dintr-odată o închisoare şi mă ridic. Am nevoie să ies la aer. Oriunde mă întorc e câte o fereastră sau o intrare în altă încăpere. Nu există nicio

uşă afurisită care să dea, dracului, spre exterior, în camera asta enormă.

– Elisabeth, zice Scott, de-a dreptul tărăgănat, ce-ar fi să te așezi la loc?

– Tu trebuie s-o ajuţi!

Pentru că eu nu pot, iar conştiinţa acestui fapt îmi fisurează sănătatea mintală.

– Trimite-o la dezintoxicare. Vindec-o. Ea o să fie mai bine atunci. Tu nu înţelegi. Ea n-a avut niciodată o şansă. Noi n-am avut niciodată nimic. Nu ne-a ajutat niciodată nimeni.

– I-am trimis bani, zice Scott, încetişor.

Aud un vuiet în cap şi încremenesc cu un picior în aer. Sunt în bucătărie şi habar n-am cum am ajuns aici.

– Ce-ai zis?

Scott se apropie de masă.

– I-am trimis bani în fiecare lună mamei tale. I-am deschis un cont bancar şi lună de lună ea îl storcea. N-am fost destul de bărbat ca să te sun pe tine, dar am fost destul de bărbat ca să-mi plătesc greşelile. Allison a descoperit contul acum câteva luni şi a crezut că am o amantă. Am adus-o aici, în Groveton, ca să-i dovedesc că n-am minţit nici în privinţa ta, nici în a mamei tale, dar când am ajuns aici nu mi-a plăcut ce-am găsit. Aşa că am rămas, dar i-am promis lui Allison c-o să-i închid robinetul mamei tale. Era evident că ea nu întrebuinţa banii în folosul vreuneia dintre voi.

– Minţi! exclam, trântind cu palma în masă. Minţi, fir-ar să fie!

Nu se poate, sigur minte.

– Pot să-ţi arăt extrasele de cont, dacă vrei.

Nu pot să respir. Nu pot… Nu pot să respir. Nu pot.

– Elisabeth, insistă Scott, stai jos.

Încerc să absorb aerul, însă plămânii mei nu vor să se umfle. Apucându-mă de marginea bufetului, mă îndoi de mijloc, în căutarea oxigenului. Scott se înşală. Sigur se

înşală. Mama nu mi-ar fi făcut niciodată una ca asta. Niciodată. De ce dracului nu pot să respir?

– Elisabeth!

Scott împinge un scaun din drum şi mă prinde înainte să mă lovesc de podea. Se aşază lângă mine, iar eu îmi las capul în mânile lui.

– Respiră, îmi ordonă el.

Inspiraţia mea sună ca un şuierat şi mă simt de parcă mintea mi s-ar spinteca în două jumătăţi.

– E în regulă, îmi zice Scott.

Numai că nu e. Nimic nu e în regulă.

Beth n-a mai apărut aseară. Ceea ce nu mă surprinde. Ai mei s-au întors în oraş, plus că Beth şi-a petrecut întreaga zi şi o parte din seara de sâmbătă la spital şi avea nevoie de o zi de odihnă. Cu toate astea, sperasem c-o să vină. Sâmbătă n-am văzut-o decât pentru câteva secunde şi asta de faţă cu Scott. Părea de-a dreptul distrusă. Simt nevoia s-o ţin în braţe şi să-i spun c-o iubesc şi am nevoie s-o aud răspunzându-mi cu aceleaşi cuvinte.

O s-o prind la şcoală înainte să înceapă orele şi-o să încerc toată ziua să-i aduc zâmbetul pe faţă. Lacy, Chris şi Logan vor vrea să mă ajute. Toţi patru vom putea s-o distragem de la necazuri.

Deschid frigiderul, îmi scot o sticlă de Gatorade, îmi iau chelile de pe masă şi schimb repede direcţia ca să n-o dobor pe mama.

– Scuze, îi zic. Ne vedem mai târziu, la meci.

Când o să le-o prezint oficial părinţilor mei pe Beth, ca iubită a mea. Niciunul dintre ei n-ar avea cum să facă o scenă în public.

– E devreme. Stai jos, îmi ordonă mama, făcându-şi loc pe lângă mine.

S-a ferchezuit deja pentru azi. Pantaloni din stofă. Pulover asortat. Perle. O să ia prânzul la clubul ei monden.

Tata intră în bucătărie dinspre sufrageria de protocol şi abia dacă o onorează cu o privire pe mama. Vacanţa era menită să le salveze căsnicia. Azi-noapte au dormit în camere separate.

Îmi zornăi cheile în mână.

– Am ceva treburi de care trebuie să mă ocup înainte de şcoală. Putem să vorbim mai târziu?

Mama se strecoară pe un scaun la masă şi-mi face semn să-i urmez exemplul. În loc de asta, eu mă sprijin cu şoldul de toci uşii.

– Foarte bine, zice mama. Îşi desface mâna dreaptă şi, răsfirându-se ca un acordeon, prezervativele mele zboară pe masă. Eşti amabil să explici asta?

Cheile îmi intră în carne în timp ce încerc să-mi păstrez furia sub control.

– Mi-ai scotocit prin cameră?

– Suntem părinţii tăi. Avem dreptul.

Îl studiez din ochi pe tata, iar el mă fixează cu o privire răbdătoare din celălalt capăt al încăperii. Panica mi se combină cu greaţă şi cu adrenalina, dar naiba să mă ia dac-o să-i las să-mi vadă asta pe faţă. Oare cât or fi scotocit? Mi-or fi găsit plăcuţa de la concursul literar câştigat? Or fi deschis computerul? Mi-or fi descoperit poveştile? Exact aşa s-au purtat cu Mark când s-a întors acasă în prima vacanţă din facultate, vara asta. Imediat înainte ca el să-i informeze că e gay.

– Le-am numărat, zice mama. Lipseşte unul.

Nu mi s-a întâmplat niciodată până acum s-o urăsc pe mama, dar, în clipa asta, chiar o urăsc.

– Şi ce vrei?

– Cine e fata?

– Nu-ţi spun.

Nu mai e cazul acum, când mama ar coborî-o pe Beth la rangul de fată cu care am folosit un prezervativ. Mama e în stare să ia un lucru care a fost atât de frumos şi să-l schimonosească până-l murdăreşte.

– E o fată? vrea să ştie tata.

Strâng mai tare în mână sticla de Gatorade.

– Tu ce problemă ai?

Tata se desprinde de tocul uşii, cu muşchii încordaţi. Mama sare de pe scaunul ei direct în drumul dintre mine şi tata.

– Am auzit un zvon ieri, când am mers la cină. Ştiu că trebuie să fie neadevărat, fiindcă tu niciodată nu ne-ai încălca dorinţele. Aș fi discutat-o ieri cu tine, dar ai fost plecat. Am făcut ceea ce trebuia ca să obţin anumite răspunsuri.

– Trebuia să mă aştepţi până veneam, mamă. Nu să-mi cotrobăi prin lucruri.

– Eşti cuplat cu Beth Risk? întreabă ea, pe un ton imperativ.

– Sau e doar fata cu care experimentezi? intervine tata.

– Andrew! exclamă mama, răsucindu-se spre el.

– Cu unele fete ieşi în oraş. Cu altele faci sex. Aşa fac băieţii.

– Sunt informată despre comportamentul tău din vremea liceului, zice mama. Numai că fiul meu nu va avea o fată cu care să se culce şi o alta cu care să iasă în public. Gwen merită mai mult de-atât. Eu meritam mai mult de-atât!

– Terminaţi! strig eu, sătul de certurile lor.

– A fost doar o noapte, Miriam! urlă tata. Acum douăzeci şi cinci de ani!

Arunc prin bucătărie cu sticla de Gatorade. Se izbeşte de dulăpiorul cu porţelanuri, împroşcând cu cioburi. Mama se fereşte, ridicându-şi mâinile deasupra capului.

– Voi mai auziţi măcar din când în când ce spuneţi? V-aţi dichisit vreodată să-l ascultaţi pe Mark? Dar pe mine, mă auziţi, măcar? Eu nu ies cu Gwen, iar pe Beth să n-o amestecaţi în asta!

– Ryan! zbiară tata, însă mama ridică o mână, cerându-i să tacă.

– Ryan, rosteşte ea lent, jucându-se cu perlele de la gât. Beth Risk nu e cine crezi tu că ar fi. Gwen a devenit îngrijorată când ai continuat să umbli cu Beth pe la şcoală, chiar şi după ce ţi-am interzis noi să te vezi cu ea, aşa că s-a dus să stea de vorbă cu părinţii ei... din nou.

Înjur încet în barbă. Gwen nici măcar nu conştientizează ce catastrofă a creat.

– Să nu te superi pe Gwen, continuă mama. Ea ţine la tine şi a făcut ceea ce trebuia. Vezi tu, tatăl ei cunoaşte

adevărul despre Beth. Ea nu s-a mutat la New York cu Scott, acum atâţia ani. Tatăl ei a fost închis, aşa că mama ei s-a mutat, împreună cu Beth, în Louisville. Mama lui Gwen îl cunoaşte pe administratorul de la fosta şcoală a lui Beth, din Louisville. Îmi pare rău, Ryan, dar uneori copiii sunt meniţi să ajungă cu nimic mai presus decât proprii lor părinţi. Beth e consumatoare de droguri. A fost arestată, iar reputaţia ei cu băieţii în fosta şcoală…

Nu mai aştept să aud şi altceva.

– Gwen ştie ceva din toate astea? întreb, pentru că până acum nu ştia. Altfel, mi le-ar fi aruncat în faţă, ca să mă despartă de Beth.

– Da. A fost de faţă ieri, când ne-au povestit părinţii ei.

Strângând cu putere cheile în mână, îi întorc spatele şi plec.

– Ryan! strigă mama din bucătărie. Vino înapoi!

Dar e prea târziu. Mă năpustesc în garaj, pornesc jeepul și demarez în trombă pe alee. Dacă Gwen ştie, asta înseamnă c-o să afle toată lumea din şcoală.

BETH

Scott opreşte maşina pe un loc de parcare aproape de intrarea principală a şcolii. Am ajuns devreme. Niciunul dintre noi n-a vorbit prea mult la micul dejun. Eu n-am mâncat. Şi nici el.

– Eşti sigură că vrei să te duci azi? mă întreabă, pentru a zecea oară. Nu-i problemă dacă vrei să stai acasă. Te-am auzit, şi eu, şi Allison, umblând de colo-colo pe la parter, aşa că ştiu că n-ai dormit în ultimele câteva nopţi. Ea e îngrijorată pentru tine, și eu, la fel.

Sunt al naibii de istovită ca să-mi mai pot măcar da ochii peste cap la auzul minciunii cu îngrijorarea lui Allison în privinţa mea. Era vorba ca azi să plec cu mama. Plănuisem s-o tai de la școală şi să iau un taxi până în Louisville. După care eu şi mama aveam să plecăm. Îmi simt totul pe dinăuntru torturat, maltratat și strivit. Ca şi cum Trent ar fi avut frâu liber asupra organelor mele interne. Dar cea mai rea dintre toate e încordarea din plămâni, senzaţia că mă înec.

Îmi pipăi panglica de la încheietură.

– Nu. Vreau să merg la şcoală, îi răspund.

Am nevoie să-l văd pe Ryan. El mi-a zis că am rădăcini aici. Am nevoie să-l aud spunând-o încă o dată. Am nevoie să râd cu Lacy. Vreau să zâmbesc văzându-i pe Logan şi Chris cum se întărâtă unul pe celălalt la prostii. Vreau să dau gata testul la anatomie. Vreau să mă conving că nu fac cea mai mare greşeală a vieţii mele lăsându-mi mama de izbelişte.

Mi-am lăsat ghiozdanul pe podeaua maşinii şi ţin la piept cartea de ştiinţele naturii. Sunt tare la ştiinţele naturii. Chiar tare. Profesoara mea mă place. În loc să urle la mine pentru că am scăpat, accidental, o înjurătură când dădeam un răspuns, ea a râs și mi-a făcut cu ochiul. După oră, mi-a zis şă-mi supraveghez, nabii, limbajul. Am un B în ultimul meu raport de activitate, iar săptămâna trecută profesoara mi-a zis că

sunt aproape de un A. Eu, Beth Risk… aş putea să iau un A.

– N-aş fi vrut să-ţi spun despre bani.

Scutur din cap şi Scott se opreşte din vorbit. Aş prefera să nu mă gândesc la asta. Încă doare prea rău. Încerc să-mi şterg din minte gândurile referitoare la mama şi la bani şi la faptul c-o las de izbelişte cu Trent. În loc de toate astea, încerc să mă concentrez pe Lacy. Ea mi-a zis că-i sunt cea mai bună prietenă şi m-a invitat să rămân la ea peste noapte în weekendul viitor. De când am plecat din Groveton, la vârsta de opt ani, n-am mai dormit niciodată la vreo prietenă. A zis c-o să mâncăm tot felul de creme şi-o să vedem filme. Acum, cel mai bun prieten al meu e o fată.

– Nu arăţi deloc bine, puştoaico.

L-am lovit pe Trent sâmbătă, ceea ce înseamnă că el o s-o lovească pe mama. Încerc să respir şi mă sufoc. Cum pot să fac una ca asta? Nu pot s-o las de izbelişte.

– Mama mi-a jurat că n-o să ia niciodată heroină.

– Îmi pare rău, răspunde el, cu simplitate.

Cam cum e când un copil află că Moş Crăciun sau iepuraşul de Paşti nu există. Lui îi pare rău că basmul s-a terminat, dar se bucură că am pătruns în realitate.

Mama nu ripostează când o loveşte Trent. Ar trebui să mă duc în Louisville.

– Şi tata se injecta cu heroină. El şi vindea.

Scott opreşte motorul.

– N-am ştiut.

O las eu pe mama, dar îi sunt datoare. Ea nu m-a lăsat niciodată.

– Nu era rău când se injecta. În cele mai multe cazuri, dormea. Dar acele erau cele care mă înfricoşau. Mama devenea foarte agitată dacă mă jucam prea aproape de ele.

– Ce s-a întâmplat?

De ce nu i-o fi spus mama? Sau Shirley? De ce trebuie să i-o spun tocmai eu?

– Tata nu m-a vrut.

– Tatăl tău era tânăr. El nici nu ştia ce vrea. Asta n-a avut nicio legătură cu tine.

E adevărat. Tata avea şaptesprezece ani când m-am născut eu. Mama avea cincisprezece. Tata ştia că o voia pe ea. A luat-o şi m-a făcut pe mine. Dar Scott nu cunoaşte esenţialul.

– Mi-a zis asta cu gura lui, din cauză că am... ăăă... am făcut o greşeală.

Greşeala sunt eu.

Scott mă priveşte cu ochii lui albaştri, care sunt mult mai blânzi decât ai tatii şi mult, mult mai plini de viaţă decât ai mamei. Nu vreau să existe mânie şi înverşunare în ochii mei.

– Când eram într-a treia, a venit un tip în rulota noastră şi la început totul a fost bine, dar la un moment dat el şi tata au început să se certe. Tipul şi-a băgat mâna în buzunarul de la spate al blugilor şi a scos de-acolo un pistol.

Un fior îmi trece prin tot corpul. Privesc disperată în faţa mea. Îmi văd ghiozdanul, văd podeaua, aparatul de radio din maşină, însă corpul meu reacţionează de parcă aş fi iar în rulotă.

– L-a îndreptat spre tata, iar când tata a început să râdă, el şi-a întors pistolul spre mine. Era atât de aproape...

Foarte aproape. Suficient de aproape încât să simt metalul pe frunte. Mama a ţipat şi un şuvoi cald de urină mi-a şiroit în jos pe picioare, spre podea.

– Elisabeth... mă încurajează uşor Scott.

– S-au mai certat cât s-au certat, după care ăla a tras piedica.

A fost un sunet înspăimântător: clic, clic. Îmi frec braţele ca să scap de pielea de găină care deja începe să mi se formeze. Ştiam că am să mor şi-mi amintesc că L-am rugat pe Dumnezeu să un mă doară. Mama ţipa, şi ţipa, şi ţipa.

– Tata i-a aruncat un sac cu bani. Atunci, ăla a pus piedica la loc şi-a lăsat pistolul în jos.

Iar eu am fugit. Pe lângă mama, care s-a prăbuşit pe podea, plângând. Pe lângă tata, care-l înjura din răsputeri pe individ. Am trecut pe lângă baie şi am intrat în dormitorul mamei şi tatii.

– M-am ascuns sub pat şi am sunat la poliţie.

Scott clatină din cap, privind prin parbriz intrarea în şcoală.

– Câtă heroină era în casă?

– Nu ştiu, îi răspund în şoaptă. Mama m-a găsit cu telefonul în mână şi şi-a dat seama ce-am făcut. Tata încă se străduia să tragă apa după heroina aruncată în vasul de toaletă când i-a pus cătuşele tatăl lui Lacy.

Au încătuşat-o şi pe mama şi ea a plâns atât de tare, încât se zguduia din tot corpul. Cât timp au percheziţionat ei casa, mama şi tata au stat în genunchi în living.

– Elisabeth.

E un ton de implorare, dar nu-mi dau seama precis ce aşteaptă de la mine.

– Elisabeth a murit, Scott. Te rog, încetează să-mi mai spui aşa.

Îmi amintesc cu câtă ură m-a privit tata când tatăl lui m-a condus pe lângă ei. Pentru el, am murit în clipa aia.

– Mama a fost eliberată condiţionat. Tata a ispăşit şase luni. După ce-a ieşit, a venit în Louisville, să mă vadă. S-a pus în genunchi, m-a privit în ochi şi mi-a zis că sunt cel mai rău lucru care i s-a întâmplat vreodată.

Apoi s-a ridicat. S-a întors spre mama şi a întrebat-o dacă vine cu el. Mama a hotărât că vrea să rămână cu mine.

– Și a plecat.

Iar mama n-a plecat, pentru că m-a ales pe mine. Chiar dacă-l iubea pe tata, ea a rămas. Îi sunt datoare.

Scott porneşte din nou motorul.

– Hai să mergem acasă.

– Nu!

Am nevoie să iau un A la ştiinţele naturii. Am nevoie să-l văd pe Ryan, să merg la meciul lui şi să-mi dau seama că am luat hotărârea corectă. Eu am o viaţă aici, în Groveton, şi am nevoie să mă împac cu ideea că renunţ la mama.

– Ara un test azi, iar după ore e meciul lui Ryan. Lasă-mă să mă duc.

– Dacă aşa vrei tu, fie. Dar o să mai stăm de vorbă despre asta când o să ajungi acasă.

B Acasă. Habar n-am ce-o însemna cu adevărat cuvântul ăsta.

Soneria începe să se audă când mă strecor în clădire şi fac slalom pe coridorul plin de elevi. Îmi simt străină până şi pielea de pe mine. Aproape de parcă ar fi prea strâmtă şi trebuie lepădată. Ani de-a rândul m-am preocupat cum să chiulesc de la ore, iar astăzi m-am luptat ca să merg la şcoală. Ce-o fi cu mine?

O fată se ciocneşte de umărul meu şi începe să râdă când vede peste cine a dat.

– Ea e, şopteşte sonor prietena ei.

Mi se zbârleşte părul la ceafă. Eu sunt. Ce-o însemna asta? Îmi continui drumul pe coridor şi nimeresc peste un grup de băieți oprindu-se din vorbit şi privind după mine. Îmi strâng la piept cartea de ştiinţele naturii, ca pe un scut. Atât de multă atenție n-am adunat nici măcar în prima mea zi din şcoala asta.

Dă-i naibii. Eu vreau să-l găsesc pe Ryan şi să mă duc la ora de științele naturii. El a câştigat concursul şi are meci după-amiază. Nici n-am reuşit să-l felicit cum se cuvine. Trec de un colţ şi mă opresc în clipa în care văd o mulţime de elevi în apropierea dulăpiorului meu.

O fată dintr-o clasă mai mică face semn cu capul în direcţia mea.

– A venit.

Şuşotelile şi râsetele încetează şi toţi se depărtează de mine și de dulăpiorul meu. Groaza îmi alungă cu forţa orice speranţă. Pe dulăpiorul meu e scris cuvântul de care mă tem cel mai mult: *curvă*.

Curvă.

Vineri noaptea m-am culcat cu Ryan.

Curvă.

Da, dar el a venit sâmbătă la spital. Mi-a trimis mesaje şi m-a sunat duminică, dar am fost prea epuizată ca să-i răspund. Ryan ţine la mine.

Curvă.

Mă răsucesc pe călcâie şi încerc să evadez pe coridor: cât mai departe de dulăpiorul meu, cât mai departe de şuşoteli şi râsete. Trec de un colţ şi mă izbesc de-o prietenă a lui Gwen.

– Ei, ia priviţi cine e aici: Beth Risk. E adevărat că ai fost arestată în Louisville?

Singura persoană căreia i-am spus despre asta a fost Ryan.

– Du-te naibii.

Prietenele ei izbucnesc în râs, iar ea zâmbeşte.

– Gwen a încercat să te avertizeze. Ryan şi prietenii lui iau provocările foarte în serios. Ce te-a făcut să crezi că ai fi mai mult de-atât?

Ryan mi-a dăruit o sticluţă cu ploaie. El mi-a zis că mă iubeşte. El nu le-ar spune altora că s-a culcat cu mine şi nici că am fost arestată în Louisville. El n-ar spune despre mine că sunt curvă.

– Eu nu sunt o provocare, îi răspund.

– Serios? Atunci cum se face că părinţii lui Ryan n-au ştiut că voi doi ieşiţi împreună? De fapt, mama lui i-a zis mamei mele că i-a interzis să te vadă încă de acum câteva săptămâni!

Vorbele ei, ca un şpiţ pentru spart gheaţa înfipt în inima mea, mă lasă fără grai. Fac un pas înapoi, însă retragerea mea nu e suficientă. Ea îşi întoarce privirea spre prietenele ei, apoi mijeşte ochii spre mine.

– Nu numai că ai fost o provocare pentru Ryan, ci şi micul lui secret murdar!

RYAN

Parchez jeepul în spatele camionetei lui Chris şi sar jos din el. Trebuie s-o găsesc pe Beth şi trebuie s-o găsesc pe Gwen. O să-i fac cadou lui Gwen prezidiul balului. O să-i spun că eu şi Beth ne retragem, cu condiţia ca Gwen să nu divulge secretele lui Beth. Îi găsesc pe Chris şi pe Logan rezemaţi de uşa din spate a camionetei. Îmi zâmbesc când mă observă. Ziua de azi ar putea să fie un coşmar pentru Beth, aşa că o să am nevoie de ajutorul lor.

– Aţi văzut-o pe Beth? îi întreb, dar amândoi fac semn din cap că nu.

– Tu ai văzut-o pe Lacy? se interesează, la rândul lui, Chris. Rămăsese c-o să ne întâlnim aici.

Îmi rotesc privirea prin parcare şi-o zăresc pe Lacy ţâşnind din şcoală pe o uşă laterală.

– Uite-o.

Chris îşi îndreaptă spinarea când o vede venind în grabă spre noi.

– E ceva în neregulă, remarcă el.

Lacy trece pe lângă Chris, ridică o mână şi mă plesneşte peste faţă. Mă doare destul de naşpa, dar mai rău îmi face să văd lacrimile care-i şiroiesc pe faţă.

– Cum ai putut? mă întreabă, cu glasul sugrumat.

Lacy nu m-a mai lovit niciodată până acum. Ea n-a lovit pe nimeni vreodată până acum.

Chris se interpune între mine şi Lacy, în timp ce Logan urlă la câțiva pierde-vară adunaţi să urmărească spectacolul, cerându-le să-şi vadă de drum.

– Lace, ce naiba ai? se miră Chris.

Lacy îl îmbrânceşte, iar îmbrâncelile ei se apropie înfricoşător de mult de lovituri.

– Ce naiba aveţi voi? Era vorba că-i sunteţi prieteni!

Din spatele ei, Logan o prinde de mâini.

– Las-o mai uşor, Lace. Spune-ne ce s-a întâmplat.

Ochii lui Lacy se umplu de lacrimi când îşi întoarce privirea spre mine.

– Tu mi-ai promis că n-o s-o răneşti. Mi-ai jurat că ea nu mai e o provocare.

Beth. Se referă la Beth.

– Dar n-a fost! Adică, a fost, dar ştii bine că am anulat-o.

Ea îşi smuceşte braţele din mâinile lui Logan, însă el rămâne pe-aproape, în eventualitatea că ea s-ar hotărî să atace din nou.

– Toată lumea vorbeşte că Logan şi Chris te-au provocat să te culci cu ea. Se spune că ai câştigat atunci când te-ai dus cu Beth în pădure, la ultima petrecere în aer liber. Că te-ai culcat cu ea şi că atunci ţi-a povestit trecutul ei. Toată lumea ştie acum ce-a păţit ea în Louisville. Toată lumea ştie.

Gwen. Izbesc cu pumnul în camioneta lui Chris.

– Ai văzut-o pe Beth? o întreb, dar Lacy scutură din cap.

– Spune-mi că n-ai făcut tu asta. Te rog!

Chris îi pune o mână şovăitoare pe obraz.

– Nu, iubito. Provocarea s-a anulat în seara în care s-a îndrăgostit Ryan de ea.

Lacy îşi şterge lacrimile de pe faţă.

– Cineva a scris *curvă* pe dulăpiorul ei, ne spune.

Logan îşi trece ambele mâini peste faţă, iar Chris scapă o înjurătură. Coşmarul deja a început.

* * *

Cercetez coridoarele ca s-o găsesc pe Beth, dar degeaba. Se aude prima sonerie, avertizându-ne că trebuie să ne grăbim clase, iar din celălalt capăt al coridorului o văd pe Lacy clătinând din cap. Fir-ar să fie. Nici ei n-au reuşit s-o găsească. Logan mă bate pe umăr.

– Tocmai a intrat la oră, îmi zice el.

În sfârşit. Mă reped pe coridor şi ajung în clasă tocmai când sună soneria pentru întârziaţi. Mă urmează alaiul alcătuit Lacy, Chris şi Logan. Chris mă bate cu palma pe spate, după care se duc tustrei la locurile lor. Cineva face un semn, iar şuşotelile și râsetele încetează. Toată lumea e cu ochii pe mine. Eu o studiez din priviri pe Beth. Şi-a ocupat un loc în colţul clasei, în locul celui de lângă mine, pe care stătea de câteva săptămâni.

Exact ca în prima zi de şcoală, Beth şi-a acoperit faţa cu părul şi mâzgăleşte ceva în caiet. Panglica mea nu-i mai împodobește încheietura.

O femeie necunoscută îşi drege glasul. Înseamnă că avem și o suplinitoare azi.

– Eşti amabil să-ţi ocupi locul? îmi zice ea.

Beth îşi ridică privirea spre mine, dar imediat şi-o coboară la loc. Mă simt de parcă aş fi înghiţit cuţite. Ea a auzit bârfele și le dă crezare.

Perfecţiune. Asta aşteaptă toată lumea de la mine. Să-mi ocup locul. Să-mi fac treaba. Să mă duc la antrenament. Să joc baseball. Să ţin totul închis în mine şi să mă las să putrezesc pe dinăuntru, atât timp cât exteriorul arată perfect.

– Beth…

Ea îşi ţine în continuare capul în jos, iar suplinitoarea se postează în faţa mea.

– Ori îţi găseşti un loc, ori ajungi în detenţie după-amiază.

– Ryan, îmi şopteşte Chris, meciul!

Meciul cu Northside. I-am promis lui Chris că n-o să mai lipsesc la vreo altă partidă, iar detenţia m-ar împiedica să-mi ţin promisiunea. Fără tragere de inimă, îmi ocup locul şi-mi întorc fața spre Beth, implorând-o în gând să mă privească.

– O prindem noi după oră, îmi şopteşte Chris de dincolo de interval.

Se sună de ieşire şi începe concursul: cine se ridică mai repede de pe locul lui. Beth e prima care iese pe uşă şi statura îi permite să se strecoare şi să facă slalom prin mulţimea de trupuri care aglomerează coridorul. Clasa pentru următoarea mea oră e în direcția opusă celei în care se îndreaptă ea, dar nu-mi pasă.

Îşi continuă fuga pe coridorul catedrei pentru istorie, dar reușesc s-o prind de braţ imediat înainte ca ea să ajungă la adăpostul clasei. Mă aplec spre ea şi-o privesc drept în ochi.

– Tu ştii că te iubesc.

Privirea ei îmi cercetează chipul. Arată la fel de zdrobită ca alaltăieri, la spital.

– Mi-ai tras-o ca să îndeplineşti o provocare?

Îmi vine s-o zgâlţâi, dar mă împotrivesc impulsului.

– Eu nu ţi-am tras-o, eu am făcut dragoste cu tine. Nu face una ca asta, Beth. Nu urâţi tot ce-a fost frumos între noi.

Ochii i se umplu de lacrimi, iar inima mea se rupe în milioane de bucăţele. Beth nu e genul care să plângă, dar eu o fac să plângă. Crezusem că dacă fac dragoste cu ea o să-i dovedesc cât de mult o iubesc. Să-i dovedesc că poate avea încredere în mine. Şi mor de ciudă că tocmai asta ar putea să ne despartă.

– Ţi-am dat cuvântul meu că s-a terminat cu provocarea. Te-am minţit eu vreodată?

– Pe treptele din faţa casei lui Scott mi-ai promis că n-o să mă ţii în secret.

Încalc regulile privitoare la manifestările de afecţiune în public, trăgând-o mai aproape de mine. Cum poate să creadă ea că am minţit?

– Le-am spus tuturor de la şcoală. Te-am luat cu mine la meciuri. Te-am dus la petreceri.

– Spune-mi că i-ai anunţat şi pe părinţii tăi. Spune-mi că atunci când te-au întrebat părinţii tăi despre noi, le-ai zis că suntem un cuplu.

Degetele mele îşi slăbesc strânsoarea, iar ea îşi smuceşte braţul, eliberându-l. De unde ştie asta? Privesc peste umărul ei şi-o zăresc pe Gwen pândind la capătul culoarului. Îmi aruncă o privire, după care, imediat, întoarce capul în altă parte. Fir-ar să fie!

Beth se freacă la ochi cu nodurile degetelor.

– Iarăşi mi s-a întâmplat să mă îndrăgostesc de cel mai frumos băiat din şcoală. Dar cel mai rău e că eu te-am învăţat cum să mă joci pe degete. Convinge-mă că mă iubeşti şi eu o să-ţi cad la pat. Proastă mai sunt, fir-ar să fie!

Se sună de intrare, iar eu o privesc şocat pe Beth cum îmi întoarce spatele. Nu se poate! Nu e posibil să creadă aşa ceva!

– Dar eu chiar te iubesc!

Beth se opreşte în pragul clasei şi mă rog în gând ca ea să-mi spună că mă crede.

– Nu, nu mă iubeşti. Doar vrei să nu te simţi prost pentru că ai câştigat pariul.

După care intră în clasă, în clipa în care porneşte soneria pentru întârziaţi.

Profesoara de la a doua oră a lui Beth mă măsoară cu priviri.

– Du-te la clasa ta, îmi zice, apoi intră şi-mi închide uşa în nas.

Simţindu-mă ca şi paralizat, mă întorc în direcţia clasei pentru următoarea mea oră. Am făcut dragoste cu Beth şi am pierdut-o. Înghit în sec şi ochii încep să mă usture. A fost prea devreme. Ea încă nu avea suficientă încredere în mine. Îmi trec o palmă peste faţă, străduindu-mă să pricep cum a fost posibil ca totul să scape brusc de sub control.

– Ryan! o aud strigând pe Gwen din spatele meu. Ryan! Te rog, stai!

Furia străbate tot corpul în timp ce mă răsucesc şi mă aplec ameninţător spre ea.

– Eşti fericită, în sfârşit, Gwen? Felicitări, ţi-ai adjudecat prezidiul balului! Sper că a meritat efortul.

Gwen face ochii mari şi un pas înapoi.

– Dar n-am făcut-o pentru asta?

– Dar pentru ce? Pentru ce m-ai lovit în halul ăsta?

Ea clipeşte mirată.

– Să te lovesc pe tine? Dar n-am zis nimic despre tine!

– Dacă loveşti în ea, loveşti în mine. O iubesc.

Gwen se albeşte la faţă.

– Tu doar îţi închipui c-o iubeşti. Eu... eu le-am spus doar câtorva. Doar cât să ajungă vestea la tine, pentru că pe mine ştiam că n-o să mă asculţi. Nu m-am gândit c-or să spună despre ea că e curvă. N-am ştiut despre dulăpior. Îţi jur, Ryan. Mă simt groaznic. Chiar mă simt. Habar n-am avut c-o să iasă aşa.

Când dau să-i întorc spatele, ea încearcă să întindă mâna spre mine.

– Te rog, trebuie să mă crezi. Ryan...

Mă depărtez cât să nu mă poată ajunge şi degetele îi plutesc prin aer pentru o clipă, după care-şi lasă mâna să cadă.

– Ea e total nepotrivită pentru tine. M-am gândit că, dac-o să auzi, poate, din partea altora, o să-ţi dai seama cine e ea în realitate şi-o să...

O senzaţie de greaţă începe să mi se urce în gât.

– O să ce? Ce te-ai gândit c-o să fac?

Ochii i se umplu de lacrimi. Ridică din umeri.

– O să te întorci la mine.

Îmi fac gâtul să trosnească, încercând să eliberez tensiunea, dar constat că gestul nu mă ajută cu nimic.

– Între noi se terminase totul cu mult înainte să ajungă Beth în şcoala noastră. Dacă nu reuşeşti să înţelegi asta, să încercăm altfel: o iubesc, Gwen. O iubesc pe ea.

Îi întorc spatele şi pornesc spre clasa în care am următoarea oră. Şcoala asta nu e chiar atât de mare şi,

în consecinţă, Beth n-o să se mai poată ascunde de mine mult timp.

Săptămâna trecută stăpâneam materia asta. Cu siguranţă. Am învăţat seară de seară, iar Scott m-a supus la teste fulger în majoritatea dimineţilor. Dar acum am un gol în cap. Cuvintele mi se învălmăşesc în faţa ochilor, aşa că foaia mea e goală. Se sună de ieşire.

– Vă rog să-mi aduceţi lucrările, zice doamna Hayes.

Mâna în care ţin creionul îmi transpiră. Mi-am scris doar numele. Şi atât. Capul îmi cade în faţă. Am eşuat. Din nou. Sunt ceea ce mi-a fost sortit să fiu.

– Beth!

Doamna Hayes vine spre banca mea, după ce toţi ceilalţi şi-au predat lucrările şi au plecat.

– Eşti bine?

– Nu, îi răspund. Nu sunt bine.

Sunt o curvă şi o proastă. Îmi iau ghiozdanul şi las foaia goală pe bancă.

Mă reped afară din clasă. Groveton e o eroare. Eu sunt o eroare. Ryan m-a minţit. S-a folosit de mine. Eu n-am fost decât subiectul unei provocări. Nu sunt decât o curvă proastă care face greşeală după greşeală după greşeală. Exact la fel ca mama.

Ceilalţi râd când trec pe lângă ei. Mă judecă, iar judecăţile lor sunt corecte. Locul meu nu e aici. Niciodată n-a fost. Nu pot să mă duc la masa de prânz şi nu suport să mă gândesc la ora de sport. Nu vreau să-l ascult pe Ryan înşirându-mi minciuni doar ca să se simtă el mai puţin vinovat, nu vreau să-i ascult râsetele lui Gwen, pentru că sunt gunoiul care vrea ea să fiu, nu vreau s-o ascult pe Lacy implorându-mă să vorbesc cu ea.

Ryan apare de după colţ, iar eu mă strecor pe coridorul în care m-am întâlnit cu Isaiah în prima mea zi de şcoală. Dumnezeule, am făcut varză totul. Mi-am pierdut cel mai bun prieten din cauză că m-am îndrăgostit de un sportiv tâmpit care nu mă iubește. Îmi

înfig degetele în păr şi trag tare, ca să-mi provoc durere. Proasta, proasta, proasta de mine!

De ce n-am putut eu să fac măcar un lucru cum trebuie în viaţa mea? Dac-aş fi plecat cu mama acum câteva săptămâni nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat vreodată.

Deodată, mi se taie respiraţia. Încă aş putea să plec. Săptămâna trecută mi-am pus într-o geantă banii care mi-au rămas și un schimb de haine. Ghiozdanul e o povară. De cărţi pot să scap lăsându-le în dulăpior. Celelalte obiecte pe care le păstrez ca amintire pot fi şi ele lăsate, dar nu aici. Ştiu exact unde pot să mă lepăd de ele în drumul meu spre ieşirea din oraş.

Trosc. Mingea se loveşte de mănuşa mea. E capătul celei de-a șase runde şi scorul e egal. Îmi flexez degetele mâinii cu care arunc, ca să nu-mi înţepenească de frig. E sfârşitul lui octombrie și cea mai friguroasă zi a anului de până acum. Meciurile disputate pe vreme rece dau senzaţii ciudate. Vântul îmi muşcă obrajii și degetele, însă transpir de la căldura produsă sub imitaţia de guler rulat a echipamentului meu.

– Hai, Ryan! strigă tata, din tribună.

Jucând rolul soţiei şi mamei perfecte, mama stă lângă el, cu o pătură din lână pe genunchi. Scrutez încă o dată cu privirea tribunele. Beth nu e aici şi nici n-o să apară.

Un fluierat ascuţit se aude dinspre prima bază. Noul adversar de la bătaie trage de timp înaintea celei de-a treia aruncări, în ceea ce presupun că e o tentativă de a mă face să îngheţ. Logan îşi scupă locul în stânga postului celui de la bătaie şi-mi face semn să arunc. El vrea să mă ţină în mişcare, astfel încât muşchii să-mi rămână încălziţi. Sunt neatent şi am făcut cea mai mare porcărie de meci din viaţa mea. Îmi iau avânt cu braţul, arunc şi scot o înjurătură când văd că mingea zboară la mai bine de o jumătate de metru de mănuşa lui Logan.

Logan îşi ridică masca de prinzător pe cap şi vine spre postul meu.

– O s-o găsim noi, mă asigură Chris, apropiindu-se din dreapta mea. Lacy o caută deja, iar după meci, tu, eu şi Logan, vom face tot ceea ce e de făcut ca s-o convingem să te asculte.

Beth a plecat de la ore. Ar fi trebuit să mă duc atunci după ea, însă antrenorul nu m-ar mai fi lăsat să joc.

– Nu pot să mă concentrez.

– Ba da, poţi, zice Chris. Tu ai sânge în instalaţie când arunci. Du-te la locul tău şi-o să-ţi fie bine.

Cum să-i explic că eu n-am avut deloc sânge în instalaţie azi? Că am, dimpotrivă, o permanentă

presiune arzătoare care ameninţă să-mi anihileze aruncările, chiar şi când nu sunt distrat?

– Aruncarea ta, îmi zice Logan când ajunge în faţa mea, e decisivă. Struneşte-o cum trebuie şi o s-ajungi mai repede la ea.

Are dreptate. Aşa o să fac.

Îl aud pe Chris înjurând încet şi-i urmăresc privirea tulburată până spre gardul din dreptul primei baze. Lacy e de cealaltă parte a gardului, cu ghiozdanul lui Beth atârnat de umăr.

Logan mi se pune în faţă.

– O aruncare. Încă o singură aruncare.

– Dar mai avem o rundă! protestează Chris.

Logan îl priveşti chiorâş.

– O singură aruncare, repetă el.

Se întorc amândoi la posturile lor, iar adversarul de la bătaie își înfige crampoanele în pământ. Asta e pentru Beth. Logan îmi face semnul păcii de două ori la rând. Clatin afirmativ din cap, arunc o privire peste umărul stâng şi zăresc o umbră de mişcare. Ducându-mi braţul drept de-a curmezişul peste stângul, îi arunc mingea omului nostru de la prima bază şi aud plăcutul cuvânt ieşind din gura arbitrului:

– Aut!

Publicul ovaţionează, iar eu ies în fugă de pe teren, trec pe lângă banca de rezerve şi ies în partea cealaltă. Lacy mă priveşte cu ochii măriţi de panică şi-mi întinde ghiozdanul lui Beth.

– Nu ştiu ce înseamnă asta, îmi zice.

Desfac fermoarul ghiozdanului, în timp ce Lacy vorbeşte în continuare.

– M-am dus cu maşina până acasă la ea, dar nu era nimeni. Pe urmă, am bântuit prin oraş, dar tot degeaba. Aşa că m-am dus la mine, sperând că poate o fi trecut pe-acolo sau c-o fi sunat pe fix şi aşa am găsit asta.

Simt că explodez şi trântesc ghiozdanul pe pământ. Ţin în mână sticluţa cu apă de ploaie, cu panglicile

legate de ea. Trag aer în piept înainte de a despături bileţelul strecurat sub panglici: *Am crezut că aş putea, dar nu pot.*

Fir-ar să fie! Maică-sa! Beth s-a dus după maică-sa şi a avut destul timp până acum ca să găsească un mijloc de a ajunge în Louisville. Mă reped înapoi spre banca de rezerve şi-mi înşfac geanta pentru echipament.

– Ryan? mă strigă antrenorul, din celălalt capăt al băncii.

– Îmi cer scuze. Am o urgenţă. Băgaţi-l pe Will în locul meu.

Îmi arunc geanta pe umăr, după ce am strecurat în ea sticluţa cu apă. Chris mă apucă de braţ cu o mână vânjoasă.

– Unde te duci? Mai avem o singură rundă şi scorul e egal. Will nu poate să-i pună la punct pe ăia de la bătaie aşa cum poţi tu.

– Beth vrea să fugă. Dacă n-o opresc, o pierd.

Chris mă strânge şi mai tare.

– Mi-ai promis că n-o să te mai sustragi de la vreun alt joc.

Acel sânge în instalaţie pentru care s-a rugat Chris îşi face, în sfârșit apariţia.

– Dă-mi drumul până nu-ţi iau eu mâna de pe mine, la propriu!

– O alegi pe ea în detrimentul nostru?

Logan se strecoară între mine şi Chris.

– Lasă-l, Chris. El nu ţi-ar face niciodată capul mare dac-ai alege-o pe Lacy în detrimentul unui meci.

– Asta-i altceva, urlă Chris. Eu o iubesc pe Lacy.

– Uită-te la el, ripostează Logan, gesticulând spre mine. Şi el e îndrăgostit de Beth. Tu şi Lacy n-aveţi monopol pe sentimente!

Chris mă priveşte, şi-mi dau seama de războiul care se duce în el. Îşi smulge şapca de pe cap şi-mi întoarce spatele. L-am dezamăgit, însă mai întâi am dezamăgit-o

pe Beth. Logan îmi face un semn de încuviinţare din cap, iar eu îi răspund la fel, ca mulţumire.

Tribunele zumzăie de comentarii când ies din spaţiul băncii de rezerve. Ţin capul în jos şi nu iau în seamă privirile oamenilor și nici strigătele izolate. Stone cel perfect face un gest cât se poate de imperfect, dar nici în cot nu mă doare de părerea oricui. Aud bubuituri puternice de paşi în metalul tribunelor. Dacă am noroc, pot să fug până la jeep înainte ca tata să ajungă în parcare.

Dar, la fel ca în tot restul zilei, norocul nu ţine cu mine.

– Ryan!

N-am timp pentru aşa ceva. Deschid portiera şi-mi azvârl, geanta pe bancheta din spate. Tata apucă de uşă.

– Ce faci? Mai ai o rundă de jucat şi scorul e egal!

– Beth are probleme şi mă duc după ea.

– Ba nu te duci nicăieri. Stai aici şi joci până la sfârşitul meciului! strigă tata, devenind roşu la faţă şi proptindu-şi mâinii le în şolduri.

Peste douăzeci şi cinci de ani, aş fi clona lui, dac-aş continua pe calea actuală. De când mă ştiu nu mi-am dorit nimic mai mult decât să fiu ca el. Tare nostim ce întorsături are viaţa.

– Dacă nu mă duc după ea, o să plece.

– Las-o să se ducă! Ea chiar trebuie să se ducă. De când a intrat în viaţa ta, nu te-ai mai concentrat la ceea ce e important. Îţi laşi baltă echipa, Ryan. Îți distrugi cu mâna ta cariera în baseball. Toate lucrurile pentru care am trudit eu atât!

Un straniu amestec de gheaţă şi foc îmi năvăleşte prin vene în timp ce mă înfrunt cu tatăl meu.

– Nu tu ai trudit pentru asta! Eu am trudit. E viaţa mea. Nu a ta. Dacă vreau să joc baseball, o să joc. Dacă vreau să mă duc la facultate, o să mă duc. Dacă vreau să vorbesc cu fratele meu, o să vorbesc. Dacă vreau să mă

duc după Beth, mă duc. Nu mai iei tu hotărâri în numele meu.

– Ai de gând să-ţi distrugi viaţa pentru o pierde-vară consumatoare de droguri? urlă el, împroşcând cu salivă.

Un val de energie năvăleşte prin mine şi pumnul meu îl izbeşte în faţă. Tremur de atâta adrenalină, în timp ce-mi privesc tatăl împleticindu-se înapoi.

– Să nu-i mai spui aşa niciodată.

Sar în jeep, pornesc motorul şi apăs pe acceleraţie. Eu nu pierd și n-o s-o pierd nici pe ea.

Îmi frec mâinile şi suflu în ele, poate pentru a treizecea oară. Ascunsă pe aleea din spatele barului, stau cu ochii pe apartamentul mamei. Trent a intrat imediat după ce am ajuns eu şi stă întuntru de trei ore. N-am de ales, trebuie să aştept. M-ar omorî dacă m-ar vedea iar.

Uşa apartamentului se deschide şi nemernicul chel iese, în sfârşit, împleticindu-se. De-a dreptul fabulos, ce rahat! E smucit, ceea ce înseamnă c-o să aibă chef de cafteală. Aş prefera oricând un consumator împătimit de heroină în faţa unui smucit.

Lăsându-şi greutatea pe portiera maşinii, Trent bâjbâie după chei, le scapă şi se apleacă să le ridice. Mda, nemernicule, acolo e locul tău, la volan. Sper să intri într-un zid şi să crăpi.

Maşina nu-i porneşte din prima. Motorul se vaită la primele două încercări. Hai odată! La a treia cheie, motorul se trezeşte la viaţă, gemând. Maşina trepidează în timp ce dă în marşarier şi intră pe strada principală.

Mă reped să traversez parcarea şi bubui în uşa mamei, încercând în acelaşi timp clanţa. Nu se deschide, dar o aud pe mama, de cealaltă parte, desfăcând lanţurile. Deschide uşa şi şovăie când mă vede.

– Elisabeth...

Îmi fac loc cu forţa pe lângă ea.

– Bagajul e gata?

– Nu, îmi răspunde ea. Nu sunt sigură dacă e bine să facem asta.

Dumnezeule, ce jegos e ăsta! Peste tot vezi numai hainele lui şi micile pacheţele goale în care-şi ţine drogurile. Iau un sac pentru gunoi şi mă duc în baie.

– De ce ai nevoie?

Ea vine după mine, frecându-şi braţele goale. Îmi amintesc că şi tata avea gestul ăsta. Înseamnă că s-a

făcut de băgat în venă. Dezintoxicarea o să fie al naibii de afurisită cu ea.

– Trent a avut grijă de mine după ce m-am întors acasă din spital. Zice că regretă felul în care mă tratează şi că vrea s-o luăm de la capăt.

– Trent mănâncă rahat.

Îi arunc în sac periuţa de dinţi, peria de păr, dar mă opresc când observ o punguţă maro în spatele tampoanelor mamei.

– Ce-i asta?

– Nu ştiu, răspunde ea şi mâna i se mişcă iar în sus şi-n jos pe braţ. Shirley a pus-o acolo când m-a adus acasă.

Înhaţ punguţa.

– Parcă ziceai că Trent a avut grijă de tine când te-ai întors acasă.

– Am vrut să spun că a trecut şi el pe-aici azi-dimineaţă.

În punguţă găsesc un sul de bancnote de câte cincizeci de dolari şi o sticluţă cu medicamentul prescris ca să-i vindece mamei dependenţa de heroină. Mulţumesc, Shirley! Încerc să nu mă gândesc la ce-o fi vândut sau ce-o fi făcut ca să obţină banii. Îi am în mână, am nevoie de ei şi asta îmi ajunge pentru moment. Arunc totul în sacul pentru gunoi şi trec în camera ei. Posibilităţile de alegere din domeniul vestimentar sunt destul de subţiri, aşa că azvârl în sac hainele cele mai puţin pătate şi mai puţin rupte.

– Elisabeth, scânceşte mama. Poate c-ar trebui să mai amânăm… o zi, două.

– Nu amânăm o zi, nici două, plecăm acum. Unde sunt cheile maşinii?

– Păi… nu… ştiu.

Ceea ce înseamnă că ştie.

Îmi avânt sacul plin cu lucruri şi-i dărâm sticlele de alcool de pe noptieră. Din perete sar zeci de cioburi.

– Asta o să facă Trent cu capul tău, într-o zi, cât de curând. Plecăm de-aici şi gata!

Cuprinsă de frustrare, ies ca o furtună din cameră şi arunc o privire rapidă spre dormitorul liber. Ca niciodată, uşa e deschide, iar eu îngheţ.

– Cred că-ţi baţi joc de bine, fir-ar al dracului!

Îmi sprijin capul de tocul uşii; sunt mult prea ameţită de dezamăgire, ca să pot sta pe propriile picioare. Pe măsuţa veche, găsită de mine acum vreo doi ani lângă un container pentru gunoi, sunt mai multe pungi cu un praf alb. Pe podea zac tot felul de punguţe mai mici şi balonaşe. Abia dacă sunt în stare să şoptesc cuvintele.

– Tu vinzi heroină.

Mama mă împinge deoparte şi închide uşa.

– Nu eu. Trent vinde. Îl mai lăsam s-o ţină aici peste noapte, din când în când, dar după noaptea în care i-ai spart geamurile, poliţiştii au devenit cam băgăreţi cu el, aşa că şi-a adus-o aici tot. Măcar atât puteam să fac şi eu.

Îmi desfac pumnul şi-l închid la loc.

– Tu i-ai spart geamurile de la maşină lui Trent. Eu am luat totul asupra mea ca să nu te trimită pe tine la închisoare.

– Prefă-te că n-ai văzut nimic, Elisabeth. Trent o să se înfurie dac-o să afle că ştii. El crede că tu l-ai ciripit la poliţie.

– Tu ce dracu' ai? îi urlu în faţă. Ai uitat deznodământul ultimei noastre experienţe cu heroina?

Mimez din degete un pistol, pe care mi-l lipesc de frunte.

– Ăla voia să mă omoare, mamă. Aveam opt ani! Mi-a pus pistolul la cap şi a tras, naibii, piedica!

Mama scutură din cap prea repede şi nici gând să se oprească.

– Nu, nu te-ar fi omorât. Tatăl tău a zis că a încercat doar să ne sperie, pe mine şi pe el. Tatăl tău a zis că tu ai fost tot timpul în siguranţă. A şi jurat.

Cum e posibil să se mintă singură cu atâta uşurinţă? Cum de poate continua să întoarcă spatele adevărului, iar şi iar? Deodată, mama îşi freacă braţul. Fac un pas împleticit înapoi şi mă lovesc de perete. Dumnezeule, nici eu nu sunt mai brează! Toate semnele că am de-a face cu o consumatoare de heroină erau vizibile, de săptămâni, dacă nu de mai mult timp, iar eu le-am ignorat pe absolut toate.

În schimb, nu ignor adevărul, nu-l mai ignor. Traversez livingul şi încep să arunc toate porcăriile de pe bufetul din bucătărie, ca să găsesc cheile. O scot afară şi de păr, dac-o să fiu nevoită. Clanţa uşii de la intrare se mişcă, iar mie mi se strânge inima și-mi cade în stomac. Am zăbovit prea mult, iar acum Trent o să mă omoare.

Beth clipeşte cu iuţeală când mă vede intrând. E în picioare, într-o bucătărie minusculă, şi ţine în mâini un sac din plastic pentru gunoi. Nu m-am simţit niciodată, de când mă ştiu, atât de uşurat la vederea cuiva. Nici n-am fost tentat vreodată atât de aprig să zgâlţâi pe cineva.

– Pleci undeva? o întreb, străduindu-mă să-mi păstrez calmul,

Beth nu reacţionează bine la ameninţări, sau la accese de furie, sau când îi stă cineva în cale dacă ea vrea să facă un lucru.

Îmi întoarce spatele şi continuă să arunce hârtii şi gunoaie pe podea.

– Ieşi de-aici.

– N-am nimic împotrivă. Hai să mergem. Am venit de două ori în Louisville ca să luăm cina și încă n-am reuşit.

Beth iese din bucătărie şi se apucă să scotocească pe o măsuţa pliantă. Îi tremură mâinile şi e prea albă la faţă prin contrast cu părul negru.

– Eu nu mă joc, Ryan. Eu şi mama plecăm azi. Aşa a fost planul de la început, ţi-aduci aminte?

– A fost, subliniez eu, săgetând cu privirea prin încăperea înghesuită, încercând să identific primejdia care o îngrozeşte pe Beth.

Adrenalina mi se revarsă în sânge, pregătindu-mă pentru un atac invizibil.

– Dar ţi-ai schimbat părerea, sâmbătă, îi amintesc.

În living intră o femeie. Mult prea slabă. Cu părul blond, lăţos. E prima oară când o văd pe mama lui Beth de aproape.

– Cine eşti? mă întreabă ea.

Mă forţez s-o privesc în ochii lipsiţi de expresie. Sunt de aceeaşi culoare cu ai lui Beth, însă fără strălucire.

– Sunt Ryan, iubitul lui Beth.

Buzele i se zbat să alcătuiască un zâmbet palid.

– Ai un iubit, Elisabeth?

Beth aruncă pe podea un PET de doi litri, gol.

– Fost iubit. Mi-a tras-o şi pe urmă le-a zis lui mami şi lui tati că mă urăşte. Unde sunt cheile alea afurisite, mamă?

Calmul mi se duce de râpă.

– Eu nu ţi-am ficut aşa ceva. Dacă-mi dai o şansă, îţi explic cum stă treaba cu părinţii mei.

– Mamă! ţipă Beth. Cheile. Imediat!

– Bine, zice femeia şi iese pe hol, târşâindu-şi picioarele.

Beth se răsuceşte spre mine, cu nările fremătând.

– Ieşi de-aici, Ryan.

– Nu ies fără tine.

Strânge din pumni şi se loveşte cu el în picior odată cu fiecare cuvânt.

– Mama mea e o alcoolică. Şi dependentă de heroină. Distracţia preferată a amantului ei e să mă bată până fac pe mine, iar dacă nu-i sunt eu prin preajmă, nu-l deranjează să-şi transfere agresiunile asupra mamei. Mai am, poate, câteva minute ca s-o scot de-aici înainte ca el să se întoarcă şi să ne omoare pe toţi.

Un calm sinistru mă cuprinde. Nimeni nu se atinge de iubita mea.

– El te loveşte?

– Da, Ryan. Mă loveşte cu pumnii, şi cu picioarele, şi cu palmele. Eu sunt jocul lui video personal cu subiectul violenţă. Dacă n-o scot pe mama de-aici, o s-o omoare, iar dacă n-o omoară el, atunci o să aibă grijă heroina de asta.

Fiecare cuvânt spus de Beth e, probabil, adevărat, dar mie nu-mi pasă de mama ei. Singura mea preocupare e Beth.

– Şi cu tine ce-o să se-ntâmple dacă ieşi pe uşa asta împreună cu mama ta? Crezi cu toată sinceritatea că dacă te urci într-o masină și te duci în alt oraș o să se schimbe ceva în bine?

– Da, îi răspund automat, dar o voce din adâncul minţii mele ţipă la mine că nu. Trebuie să se schimbe!

Arătând nelalocul lui în echipamentul de baseball, Ryan ocupă aproape tot spaţiul din living, graţie staturii lui masive.

– Tu ştii ce cred eu?

– Eu cred că m-ai minţit, îi întorc vorba.

Aşa a fost şi mă străduiesc cu disperare să mă agăţ de asta.

– Am dat-o în bară. Nu sunt perfect. Mi-am minţit părinţii în legătură cu noi, dar am recunoscut public că sunt cu tine. Toţi ştiu că te iubesc.

Cuvintele sunt cele potrivite, numai că...

– Ai venit prea târziu.

– Tâmpenii! exclamă el, cu ochii dogorind de furie. Luni de-a rândul am crezut că eşti cea mai curajoasă persoană din câte am cunoscut. Nu ţi-ai cerut niciodată scuze pentru faptul că eşti tu însăţi, dar cum stăm aici, în clipa asta, îmi dau seama că eşti o laşă. Într-atât te îngrozeşte gândul că ai putea să simţi ceva, încât preferi să renunţi la tot ce-i bun în Groveton, doar ca să te simţi tu în siguranţă.

Îmi smucesc capul într-o parte şi-l privesc, micşorându-mi ochii.

– În siguranţă? Stau aici, într-o vizuină cu droguri, încercând să-mi salvez mama de un amant care ar fi entuziasmat să mă ucidă, după care s-o tortureze pe ea. Unde vezi tu o cât de mică siguranţă în asta?

– E siguranţa ta. Ai prefera să te lupţi cu viaţa asta, decât să trăieşti în Groveton.

Aruncă o privire spre mizeria din apartament.

– În Groveton, simţi. În viaţa asta de-aici, nu eşti nevoită să simţi nimic, iar asta te face să fii o laşă.

Las să cadă sacul pe podea şi-mi ridic o mână tremurătoare spre frunte. Nu are dreptate. Nu se poate

să aibă. Nu de-asta fug eu. Eu am nevoie să-mi salvez mama, pentru că, dacă n-o salvez eu, atunci cine?

Ryan reduce distanţa dintre noi. Inima mi se poticneşte când mă prinde cu o mână de mijloc.

– Aş vrea să fi putut spune că eu sunt cel care te-a mânat să pleci, dar nu sunt. Eu n-am puterea asta. Tu ai tot fugit încă din clipa în care te-am cunoscut şi pariez că ai fugit şi înainte de asta. Semeni mult cu pasărea aia din hambar. Eşti atât de speriată, încât o să stai în cuşcă toată viaţa, pentru că nu vezi ieşirea. Te izbeşti de perete încă o dată, şi încă o dată, şi încă o dată. Uşa e deschisă, Beth. Încetează să mai alergi în cerc şi ieşi pe ea.

Cealaltă mână a lui îmi înlătură părul căzut peste faţă şi buza de jos începe să-mi tremure.

– Dac-o las aici, ea o să moară, îi zic.

Stomacul mi se chirceşte și ochii mă ustură.

El îmi cuprinde faţa între palme şi-mi las capul în mâinile lui. Ryan e mereu capabil de asta: mă face să mă simt în siguranţă.

– Dar dacă rămâi, viaţa asta o să te omoare pe tine. Poate nu fizic, dar o să mori pe dinăuntru. Dacă nu mă vrei pe mine, îţi las toată libertatea, numai că tu ai acumulat mult mai multe în Groveton, în afara mea. Renunţă la noi dacă simţi nevoia, dar nu renunţa la tine.

Instinctul îmi cere să fug. În loc să-l ascult, mă prind de braţele lui. Frica mă râcâie cu ghearele ei şi nu-mi place cât de despuiată mă face să mă simt.

– Mi-e frică.

Ryan îşi coboară fruntea spre a mea.

– Şi mie, dar o să fiu mai puţin înfricoşat când o să plecăm de-aici.

Uşa de la intrare se deschide. Razele strălucitoare ale soarelui se revarsă înăuntru şi o pală de vânt rece anunţă sosirea diavolului. Statura impunătoare a lui Trent pătrunde în living. Pierzându-mi controlul asupra

propriului trup, simt cum mâinile îmi cad neputincioase, iar inima îmi sare în gât. Ryan se postează în faţa mea.

Trent trânteşte uşa după el şi chicoteşte când mă vede. Săgetează cu privirea sacul de la picioarele mele.

– Trebuia să fi stat în banca ta, îmi zice.

În spatele meu, aud târşâitul moale al paşilor mamei.

– Elisabeth tocmai pleca.

Ryan îşi lipeşte palma de spatele meu şi mă împinge în direcţia ușii. Mintea mea ţipă fugi, dar picioarele parcă sunt prinse în ciment de podea. N-are importanţă dacă mă mişc sau nu. Trent n-o să mă mai lase să ies pe uşa aia.

– Lasă-l pe Ryan să plece, îi zic pe un ton rugător, iar Trent zââbeşte.

E pentru prima oară când îl rog ceva, iar ticălosul savurează momentul.

Trent desface un pachet de ţigări, îşi vâră una în gură şi-o aprinde. Trage prelung, apoi suflă fumul afară, cu ochii pe mine. Mă cutremur în timp ce privesc jarul incandescent. Ultima dată, Trent s-a distrat ascultându-mă cum ţip în timp ce-mi ardea braţele cu ţigara.

– Du-te, băiete. Ieşi de-aici. Problema mea nu e cu tine.

– Nu plec fară Beth, ripostează Ryan, cu vocea tremurând de furie.

Îl iubesc pe Ryan în pofida a orice şi dacă n-aş fi fost eu, el nu s-ar fi aflat aici. Îmi proptesc palmele în pieptul lui şi-l împing.

– Du-te!

Ryan îl măsoară din ochi pe Trent, iar Trent face acelaşi lucru.

– Ieşi pe uşă, Beth, mă îndeamnă Ryan. El n-o să se atingă de tine.

Trent râde. Ryan e vânjos, puternic şi tânăr. Trent e mai mare, mai matur şi un ticălos afurisit. Anul trecut, Isaiah şi Noah s-au pus cu el şi au scăpat cu viaţă doar pentru că unchiul meu l-a ameninţat pe Trent cu o armă.

Acum, unchiul meu nu e aici, iar eu n-am atât noroc încât să fiu posesoarea vreunei arme.

Ryan se apropie, puţin câte puţin, de mine şi de uşă, fără să-l scape vreo clipă din ochi pe Trent.

– Hai să mergem.

Pulsul îmi bubuie în timpane. Poate chiar reuşim să plecăm.

– Mamă?

– Nu îndrăzni să te clinteşti, Sky, o avertizează Trent, dar eu întind mâinile spre ea.

– Vino cu noi!

Ryan îmi urlă numele, iar braţele îi zboară înaintea mea. Durerea îmi spintecă ţeasta. Podeaua se năpusteşte spre chipul meu. O combinaţie de întuneric şi lumină îmi pâlpâie din spatele pleoapelor închise. Zgomotele se contopesc într-un zumzet ascuțit și un lichid cald îmi şiroieşte de deasupra sprâncenei până spre rădăcina nasului. Îmi ling buzele şi tresar simţind gustul sărat al sângelui.

Pleoapele îmi tremură şi mă lupt să le ţin deschise. Camera se suceşte şi se învârteşte. Forţându-mi privirea să se limpezească, văd resturile sfarâmate ale veiozei mamei pe podea, lângă mine.

Zumzetul se stinge treptat şi întorc capul spre sunete de încăierare şi mormăituri. Ryan îl placheză de mijloc pe Trent și-l împinge în uşa de la intrare. Trent ripostează prompt, trimiţându-i un pumn în stomac.

Cioburile de ceramică îmi crestează palma în timp ce mă târăsc spre el.

– Terminaţi.

Cuvântul îmi iese moale şi răguşit. Ryan se împiedică, dar reuşeşte să pareze o lovitură, după care câştigă câteva secunde, expediindu-i lui Trent un pumn în maxilar. Îmi forţez picioarele ca să mă pot ridica, dar cad la loc.

Ghemuită pe podea în poziţia fătului, de cealaltă parte a camerei, mama se leagănă înainte şi-napoi. Înghit şi forţez cuvintele să-mi iasă din gâtul rănit.

– Ajută-l pe Ryan, mamă.

– Nu pot.

– Ăsta o să ne omoare!

Mama îşi lasă capul între genunchi şi continuă să se legene.

– Mamă! ţip eu. Te rog!

Mama începe să fredoneze mai tare şi simt cum mi se despică inima în două. Ea n-o să se schimbe niciodată. Indiferent ce-aş face. Indiferent cum aş încerca. Mama va fi mereu aşa, o sărmană viață irosită, demnă de plâns. Eu n-o să fiu ca ea. Nu pot să fiu ca ea. Mă prind de un scaun răsturnat şi mă forţez să mă pun pe picioare. Trent îl placheză pe Ryan şi amândoi se prăbuşesc pe podea.

– Lasă-l în pace!

Trent se ridică în genunchi, îl loveşte cu pumnul în faţă pe Ryan, iar Ryan cade încă o dată. Panica mă sfâşie, la gândul că el o să-l omoare pe Ryan sub ochii mei. Ticălosul naibii o să-mi ia tot ceea ce iubesc.

Mă arunc peste el şi pocnesc, şi lovesc, şi sfâşii cu unghiile. El îmi suceşte încheietura şi braţul într-o poziţie imposibilă din punct de vedere fizic. Oasele îmi pocnesc şi-mi trosnesc. Un ţipăt îmi sfâşie trupul de sus şi până jos, iar durerea mă orbeşte.

Îmi dă drumul şi cad în genunchi, pradă unei suferinţe cumplite. Ţipătul meu devine tăcut când Trent îşi înfăşoară degetele pe gâtul meu şi strânge. Icnesc, încercând să sorb aer. Nimic. Gândurile mi se perindă prin minte într-un ritm frenetic. Am nevoie de aer. El o să mă ucidă. Îmi reped mâinile spre degetele care-mi zdrobesc beregata, dar nu pot să le desfac.

El e mai puternic ca mine și mai viguros şi-o să triumfe.

Deodată, Trent se zguduie, iar strânsoarea îi slăbeşte. Îl văd pe Ryan cum îl ţine pe Trent într-o *cravată* în timp ce mă prăbuşesc pe podea şi trag aer în plămânii care-mi ard. Îmi ridic mâinile tremurătoare spre gât şi acopăr locurile în care degetele lui mi-au însemnat pielea.

– Puiule! strigă mama, ale cărei mâini se reped lângă ale mele. Eşti teafară?

Fac semn din cap că da, ameţită.

Mama mă apucă de braţ şi smuceşte, sforţându-se să mă ridice de pe podea.

– Hai să mergem, îmi zice.

Îl aud pe Ryan înjurând şi mă lupt fără succes să mă pun pe picioare.

– Ajută-l, mamă!

Ryan îşi încolăceşte celălalt braţ de gâtul lui Trent şi urlă:

– Du-te, Beth!

Trent se zbate să scape din strânsoarea lui Ryan, pe care-l văd tot mai încordat la faţă pe măsură ce se luptă să-şi menţină priza.

Mama clatină din cap.

– Hai să mergem. Acum. El o să mă rănească.

Trent îl nimereşte pe Ryan cu un cot în burtă, apoi se răsuceşte şi-i expediază o directă în faţă. Ryan cade.

– Nu!

Tot felul de ţipete şi de implorări îmi zboară de pe buze. Ryan are faţa plină de sânge. Trent e în picioare şi-l izbeşte cu picioarele în burtă. Urlu de durere când îmi las greutatea pe braţul stâng.

– Ajută-l, mamă!

– Trebuie să plecăm chiar acum, Elisssabeth, rosteşte mama, calmă, molfăindu-mi numele. Eu vreau să plec. Acum vreau să merg cu tine.

Întorc capul şi privesc imaginea sinistră a mamei mele. Ochii ei obosiţi cu pupilele contractate mă privesc

de parcă aş fi o umbră, nu fiica ei. Mă strânge din nou de mână. Pentru prima oară, nu-și mai freacă braţul.

Ţinându-mi braţul stâng cât mai aproape de corp, mă apuc cu mâna dreaptă de masă şi mă ridic în picioare.

– Ţi-ai băgat în venă? o întreb.

Când mă ridic eu, mama se prăbuşeşte. De ruşine? De epuizare? De prea multă heroină? Nu ştiu.

Refuzând să-l vadă pe Ryan omorât, refuzând contactul vizual cu mine, mama îşi acoperă capul cu braţele şi reîncepe să se legene, iar şi iar.

Îmi curge sânge peste ochi şi vederea mi se înceţoşează, în timp ce trupul mi se balansează în lateral. Nimeresc cu degetele, accidental, peste telefonul fără fir al mamei, aproape de marginea mesei.

Heroină.

Asta m-a distrus pe mine acum nouă ani şi un singur apel telefonic m-a costat pierderea tatii.

Heroină.

Dacă sun, mama ajunge la închisoare.

Heroină.

Degetul îmi lunecă pe taste şi, la fel ca în urmă cu nouă ani, aud sunând o dată, de două ori, a treia oară. Universul se întunecă, apoi reapare într-un tunel scămos. Genunchii mi se înmoaie şi mă forţez să mai rămân conştientă pentru încă vreo câteva secunde.

– Nouă-unu-unu, ce urgenţă aveţi?

Îmi aleg cea mai zgomotoasă dintre soneriile telefonului și mi-l pun pe piept înainte de a-mi lăsa capul pe pernă. E vorba ca Beth să se întoarcă azi acasă din spital şi, din cauza asta, am refuzat calmantele. Vreau să-i aud vocea la telefon şi să ştiu că e la doar un kilometru şi jumătate distanţă, nu la o jumătate de oră de mers cu maşina; în Louisville.

Pe urmă, pentru prima dată în mai mult de o săptămână, o să pot dormi adânc.

Trupul îmi e tot numai durere lentă, vibrantă. Fiecare punct vital îmi zvâcneşte la unison cu pulsul. Coaste rupte, vânătăi și tăieturi peste tot. Absolut toate vătămările meritând preţul salvării lui Beth.

– Poţi să-mi spui de ce?

Vocea tatii pluteşte prin cameră.

Deschid ochii şi întorc capul. Stă rezemat de tocul uşii, cu privirea pironită în podea. Sunt primele cuvinte pe care mi le adresează de când l-am lovit. A tot fost prin preajmă. Prezent, dar fără să vorbească. Nu mă deranjează asta, pentru că nici eu n-am vorbit cu el... până acum.

– De ce, ce?

– De ce-ai riscat totul pentru fata aia?

– Pentru că o iubesc. Şi numele ei e Beth.

Niciun răspuns. Uneori mă întreb dacă tata o şti ce-i aia iubire.

– A sunat Scott, mă anunţă el, băţos. A ţinut să-ţi amintească faptul că de acum există anumite reguli. E supărat pe voi amândoi și n-o s-o lase să mai iasă din casă prea curând.

Îmi întorc din nou privirea spre tavan. Pot să mă împac cu regulile, atât timp cât o am pe Beth. Scott a arătat un amestec de recunoştinţă şi enervare. Privind retrospectiv, poate c-ar fi trebuit să-l sun când am găsit

bileţelul lui Beth, însă nu cred că Beth l-ar fi ascultat. Ea de mine avea nevoie.

– Nu cred că ar trebui să te mai vezi cu ea, continuă tata.

– Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut părerea.

Se lasă din nou tăcerea şi, când trag cu coada ochiului, constat că tata a plecat. Cine ştie dacă noi doi vom mai putea repara ceea ce s-a stricat.

Telefonul îmi bâzâie şi simt un plumb în stomac când citesc numele lui Beth deasupra mesajului. Ea promisese c-o să sune. *Prieteni, nu?*

Aproape că-mi vine să râd. E primul mesaj pe care mi l-a trimis ea vreodată. *Totdeauna.*

Se aude soneria de la intrare şi mă frec la ochi. Sunt prea istovit pentru musafiri, numai că ei sosesc întruna: prietenii mei, colegii din echipa de baseball, antrenorii, profesori, prieteni de-ai părinţilor mei.

Vocile uşor ridicate ale mamei şi tatii îmi indică faptul că sunt în dezacord cu privire la ceva şi nu mă prea interesează să deduc care o fi problema. Mă aştept ca ei să-şi continue controversa, dar nu mă aştept deloc să aud vocea mamei la uşa camerei mele.

– Pentru că aşa am zis eu!

Aruncă o privire furioasă spre hol înainte să mi se adreseze.

– Ryan, ai o vizită.

Până să pot întreba cine e, Beth îmi intră în cameră, cu braţul stâng atârnat de gât. Tot aerul îmi iese brusc din plămâni. Ea e aici. Uitând de rănile mele, mă grăbesc să mă ridic în capul oaselor... şi tresar de durere. Mirosul de trandafiri mă copleşeşte şi, când îmi ridic privirea, o văd pe Beth lângă mine.

– Arăţi ca naiba. Te-ai odihnit măcar cât de cât?

Colţul drept al gurii mi se arcuieşte în sus.

– Şi eu mă bucur că te văd.

– Eu vorbesc serios!

Beth nu se împacă prea bine cu îngrijorarea şi suferinţa de pe faţa ei mă necăjeşte.

Îi capturez mâna de care s-a folosit ca să mă împingă înapoi jos, o ridic la buze şi-i sărut podul palmei. Doamne, ce dor mi-a fost de ea!

Aud cum cineva îşi drege glasul şi-l observ pe Scott, stând lângă mama, în dreptul uşii.

– Câteva minute, Beth, după care mergem acasă.

Beth încuviinţează, iar eu urmăresc reacţiile mamei la prezenţa unei fete în camera mea. Ne studiază, aproape ca şi cum ar vedea un tablou pe care nu-l prea înţelege. Nu există răutate în expresia ei, doar curiozitate.

– Las uşa deschisă, anunţă ea.

– Mulţumesc, îi răspund şi-o zic din toată inima.

Mama se străduieşte acum: nu numai cu mine, ci şi cu Mnrk, iar pentru asta trebuie să-i mulţumesc lui Chris. El l-a sunat pe Mark după ce m-a dus ambulanţa la urgenţă. Mama şi Mark au stat de vorbă pentru prima dată în timp ce eu eram la radiologie. Amândoi păstrează tăcerea cu privire la discuţia lor, dar important e că vorbesc iar. E un început.

Scott îşi vâră capul înăuntru după ce pleacă mama şi-o fixează cu privirea pe Beth.

– Vezi cum te comporţi.

Ea îşi dă ochii peste cap.

– Asta pentru că, din clipa în care pleci tu, noi o să ne punem pe treabă ca animalele sălbatice. Hai, te rog!

Face un semn spre braţul ei vătămat.

– Oasele rupte şi vânătăile sunt foarte atrăgătoare, nu?

Scott clatină din cap înainte s-o urmeze pe mama în living, iar Beth îi imită întocmai mişcările. Oare ei şi-or da seama că sunt ca două clone?

Beth se lasă pe pat şi întoarce capul spre mine. Nu-mi place cum arată. Pe lângă tăieturile de pe faţă şi de pe cap, plus vânătăile, e prea palidă şi cercuri

întunecate îi subliniază partea de sub ochi. Întrebându-mă dacă nu cumva visez, întind mâna, îi prind o șuviţă de păr şi-o frec între degete. E mătăsos şi real. Las şuviţa să cadă şi-i caut privirea.

– Cum te simţi? o întreb.

Detest felul în care i se încreţeşte fruntea şi durerea care-i împovărează trăsăturile. Închide ochii pentru câteva clipe.

– Îmi pare foarte rău. E vina mea că te-a rănit.

– Nţ, nici nu vreau să aud!

O apuc de mână şi încerc s-o conving să se întindă pe pat lângă mine. Ea se împotriveşte.

– Dar mama ta…

– Ce să spună? Sunt rănit. Tu eşti rănită. Ne-a ajuns oboseala pe amândoi şi ne-am întins. Vreau să te ţin aşa în braţe, aşa că, măcar o dată în viaţă, n-ai putea să nu te mai lupţi cu mine?

– Uau. Cineva e ţâfnos!

– Păi să ştii că sunt!

Însă nodurile care-mi torturau măruntaiele încep să se desfacă atunci când mă întind pe spate, iar Beth îşi lipeşte cu prudenţă trupul de al meu. Ezită, încercând mai întâi diferitele zone, ca să-şi confirme că atingerea nu-mi va provoca durere, iar eu mă mişc cu blândeţe când o cuprind cu braţul, ca să nu i-l lovesc pe-al ei.

După ce ne aranjăm, răsuflu uşurat şi închid ochii. De o săptămână visez la asta. Cine ştie, poate că în clipa asta chiar visez. Dacă e aşa, poate că Beth va face un lucru atât de greu pentru ea: poate că-mi va da răspunsuri.

– De ce-ai crezut-o pe Gwen, şi nu pe mine?

Îmi adaptez poziţia, cuibărindu-mă mai strâns în Ryan, dar așteptând încordată eventualele semne cum că i-aş provoca dureri. Acum pot să-i aud inima, ca şi inspiraţia şi expiraţia aerului în şi din plămâni. Dacă n-aş fi fost al naibii de istovită, poate c-aş fi plâns. Am crezut că l-am pierdut atunci, în apartamentul mamei.

Ryan îşi trece o mână prin părul meu, iar eu îmi umezesc buzele, căutându-mi curajul. El merită să primească un răspuns. Dacă nu pentru că şi-a riscat viaţa ca să mă salveze, atunci fiindcă îl iubesc.

– N-am avut încredere în tine.

Inima îi bate de câteva ori până să vorbească din nou.

– De ce?

Pentru că am fost proastă.

– Nu ştiu…

Eu n-am priceperea lui Ryan la cuvinte. Mie îmi vin greu. Cu dificultate. Cel puţin, cuvintele care conţin sentimente.

– Presupun că mi-a fost mai uşor să cred că te-ai folosit de mine, decât că mă iubeşti. Ca să fiu sinceră… nu mă prind. De ce-ar vrea unul ca tine să fie cu una ca mine?

Ryan mă apucă de bărbie şi-mi ridică faţa ca să fiu nevoită să-l privesc în ochi.

– Pentru că te iubesc, Beth… tu eşti tot ce vreau eu să fiu. Eşti vie, şi trăieşti fără să te scuzi. N-aş fi făcut niciodată dragoste cu tine, dacă mi-ar fi trecut prin cap că n-ai încredere în mine… sau că nu mă iubeşti. Şi n-aş fi făcut-o niciodată dacă n-aş fi avut încredere în tine și dacă nu te-aş fi iubit.

Mă ridic într-un cot şi inima îmi e practic smulsă din piept de suferinţa din ochii lui.

– Eu te iubesc, şi vreau să am încredere în tine. Doar că… Încerc… Şi…

Of, fir-ar al naibii! Îmi trântesc mâna teafară de pat. De ce nu sunt în stare să-i explic? De ce sunt atât de neputincioasă?

– Hei!

Tonul lui autoritar mă face să-i caut privirea. Inima mi se opreşte când Ryan îmi dezmiardă obrazul cu un deget şi, sub atingerea lui, mă înroşesc la faţă. Mi-a fost dor de asta. Mi-a foit dor de el. Poate că nu stric chiar totul.

– Respiră, mă îndeamnă el. Nu e nimic. Nu te grăbi, dar nici nu te opri din vorbit.

Să nu mă opresc din vorbit... Chiar scot limba în semn de dezgust, iar Ryan îşi stăpâneşte cu greu zâmbetul. Dacă n-ar fi fost deja atât de bumbăcit, i-aş fi ars un pumn în braţ. Răsuflu zgomotos şi mai încerc o dată.

– Nu ştiu... pur şi simplu, eu n-am... încredere... în mine.

Clipesc şi acelaşi lucru îl face şi Ryan şi simt că e oarecum înfricoşător şi indecent să spun ceva atât de brutal. Mă mângâie pe braţul teafăr, îndemnându-mă să continui, dar eu nu ştiu cum să mai continui. Aiurea. Pur şi simplu, nu vreau să continui. Dar aici e vorba despre ceva mai presus decât ceea ce vreau eu. Aici e vorba despre mine şi Ryan.

– Nu vreau să mai fac alegeri greşite, îi explic, privindu-l în speranţa că vorbele mele au o logică, deoarece nu sunt sigură că ar avea. Şi, cumva, cred că orice alegere e greşită, pentru că eu o fac, dar deodată te întâlnesc pe tine, şi tu eşti grozav, şi eşti minunat, şi mă iubeşti, şi eu te iubesc, şi eu sunt al naibii de speriată c-o să stric totul...

Închid ochii brusc şi buza de jos începe să-mi tremure.

– Ceea ce am şi făcut. Am stricat iar totul.

Ryan îmi cuprinde obrazul în palmă. Îmi las capul pe mâna lui şi deschid ochii.

– Mă bucur că s-a întâmplat aşa, îmi zice.

– Credeam că ţi-au făcut un RMN la cap.

Ochii îi râd.

– Mi-au făcut. Răspunde-mi doar la asta: înainte să sosească Trent, aveai de gând să pleci cu mine?

Înghit nodul din gât şi încuviinţez din cap înainte să pronunţ cuvântul.

– Da

– De ce?

Îmi mijesc ochii spre el, căutând să înţeleg întrebarea.

– Nu, Beth. Nu sta să te gândeşti. Doar dă-mi primul răspuns care-ţi vine în minte. De ce voiai să pleci cu mine?

Privesc fulgerător în ochii lui şi rămân cu gura căscată. Nu, nu e posibil, pentru că, dacă ar fi, ar însemna o premieră pentru mine.

Aceeaşi speranţă pe care am văzut-o la Ryan de un milion de ori îi creşte pe faţă. Să fie posibil ca el să fi ştiut asta tot timpul?

– Spune-o, Beth.

– Te iubesc.

Astea erau până nu demult cuvinte greu de spus, dar acum îmi vin mai uşor. Răsuflu şi aerul tremură când îmi iese din gură.

– Frumoasă încercare, zice el. Cealaltă chestie. Spune-o.

– Ryan...

Gâtul mi se usucă şi broboane de sudoare îmi apar la rădăcina părului.

– Mi-e frică.

– Ştiu, încuviinţează el, dându-mi părul după ureche. Dar nu-i nimic.

Degetele lui îmi coboară lent pe braţ, peste eşarfa cu care e legat, apoi se opresc cu vârfurile pe ale mele. O senzaţie de căldură se răspândeşte în mine, pornind de la inimă şi curgându-mi prin sânge. E o senzaţie stranie,

de lanţuri desfăcute, de eliberare. E aproape de parcă aş pluti.

– Am încredere în tine, îi zic. Aveam de gând să plec cu tine, pentru că am încredere în tine.

Ryan tace, însă micul zâmbet senin de pe chipul lui mă face şi pe mine să zâmbesc. Mă întreb dacă zâmbetul meu o semăna cu al lui. Am încredere în el. În Ryan. E un pic înfricoşător, dar nu atât cât crezusem că ar fi. Poate că asta o fi: poate că o fi începutul despre care a tot vorbit Scott de atâtea luni: începutul de la zero.

– Chiar a fost atât de greu? mă întreabă.

– Da.

Ryan îmi atinge din nou părul. E ca şi cum ar avea nevoie ca, prin contact, să-şi confirme că nu sunt o fantomă.

– Ai nevoie să înveţi cum să capeţi încredere în tine.

Mă trântesc cu capul pe perna de lângă el. Ryan se întoarce, cu mişcări încete. Feţele ne sunt atât de aproape, încât nasurile mai au puţin şi se ating. Braţul începe să mă doară şi presimt că Scott îşi va face curând apariţia, pentru că şi-a introdus programul meu de medicaţie în telefon.

– Te superi dacă aştept să mă vindec întâi, înainte de a scoate la suprafaţă alte probleme emoţionale de mult pierdute?

Ryan îşi înalţă fruntea, iar eu înjur în sinea mea. Se pare că n-am terminat încă.

– Glumeşti, nu? îl întreb.

– Mi-a zis Scott că Isaiah a venit la spital, începe el.

Încuviinţez, preferând să nu mai intru în subiectul ăsta acum… sau niciodată. Noah m-a vizitat de mai multe ori cât timp am fost în spital: o dată împreună cu Echo şi de două ori singur. El mi-a zis că Isaiah a tot patrulat prin sala de aşteptare până când a auzit c-o să fiu bine, după care a plecat. Cel mai bun prieten al meu a plecat.

– Cred că ar trebui să vorbim despre asta.

Degetele mâinii stângi încearcă să se strângă, însă explozia de durere mă împiedică să formez un pumn. Scot un şuierat de suferinţă şi Ryan se apropie încă puţin.

– Eşti bine?

– Da, mă stropşesc eu. Doar că... Ţi-am mai spus deja că nu e acelaşi lucru pentru mine cu el.

– Te cred.

Fruntea începe să mi se încreţească, dar se opreşte când mi se întind copcile. Fir-ar să fie, n-o să mai fiu niciodată în stare să mă mişc!

– Şi-atunci, de ce-ai mai deschis subiectul?

Ryan inspiră adânc şi-mi dau seama că discuţia asta îl roade la fel de mult ca pe mine.

– O să te mai vezi cu el?

Nu. Da.

– Dac-o să mă lase. Numai că el a plecat de la spital fără să vorbească absolut deloc cu mine. Nu ştiu ce-o însemna asta.

Pe naiba!

– Da, sigur c-o să mă mai văd cu el. Eu şi Isaiah suntem prieteni şi el o să înţeleagă asta, chiar dacă va trebui să i-o bag în cap cu o scândură.

Ryan pare împărţit între un zâmbet şi-un suspin.

– Şi te mai întrebi de ce sunt îngrijorat?

– Asta ce mai vrea să însemne?

– Trebuie să recunoşti că viaţa pe care ai dus-o în Louisville e diferită de cea de acum. Mă tem că, dacă ai avea un loc în care să fugi, o persoană la care să fugi, atunci când situaţia ar deveni dificilă, ai pleca.

Ryan îmi desface degetele mâinii stângi, care începuseră iar să se strângă.

– Mereu o să fie cineva care să se îndoiască de noi, Beth, iar eu nu pot s-o scot la capăt dacă tu o să fugi mereu.

– Gata cu fugitul. Promit!

E aproape dureros să-mi calc pe orgoliu şi să spun ce urmează.

– Ai avut dreptate... în Louisville... despre faptul că am o viaţă în Groveton. Te am pe tine... dar îi mai am şi pe Scott, pe Lacy, şcoala... îmi place cine sunt aici.

– Şi mie, zice el, parcă vrând să-şi demonstreze dreptatea.

– Dar istoria mea cu Isaiah e prea veche ca să-l abandonez. Sunt aici. Cu inima. Cu sufletul. Cu trupul. Groveton e casa mea, dar niciodată n-aş fi în stare să abandonez un prieten, cu atât mai puţin pe cel mai bun prieten al meu.

Fixez cu privirea cuvertura de sub noi.

– Am nevoie ca tu să fii de acord cu asta, pentru că nu cedez nici cu un milimetru când vine vorba despre el.

După câteva clipe de tăcere, risc să arunc o privire. Ryan se dă bătut, până la urmă.

– Foarte bine. E prietenul tău. Dacă tu o să ai încredere în mine, atunci o să am şi eu încredere în tine.

Îmi arunc pantofii din picioare şi-mi frec degetele de talpa lui. Mai bine de-atât n-am ce să fac cu un braţ legat de gât.

– Ne-am înţeles.Te iubesc şi...

Îmi înghit frica şi merg mai departe.

– Am încredere în tine.

– Bun!

Muşchii lui Ryan se relaxează vizibil, iar pleoapele îi flutură.

– Bun, repet eu, permiţându-mi să mă relaxez odată cu el. Ştii că vreau s-o mai aud şi eu.

Ryan se trage mai aproape, îmi cuprinde mijlocul cu un braţ protector şi închide ochii.

– Am încredere în tine.

– Frumoasă încercare, îi zic.

Îl lovesc în joacă, uşor, cu ghipsul meu căptuşit, şi-i văd pieptul umflându-se de râs. Ce bine mă simt că pot să-l tachinez iar!

– Cealaltă chestie. Spune-o.

– Te iubesc.

Bucurându-mă de căldura şi de puterea lui, mă topesc în el şi închid, la rândul meu, ochii.

– Încă o dată.

– Te iubesc, şopteşte el.

– Încă o dată.

Numai că, de data asta, mintea îmi pluteşte când îi aud declaraţia delicată. Vreau să-i cer să repete cuvintele, dar tocmai atunci capul meu îi întâlneşte pieptul. Îi aud bătăile regulate ale inimii şi am răspunsul dorit. Ne pierdem unul în celălalt şi adormim.

Acum un an, viaţa mea era complet planificată. După cum s-a dovedit, nimeni nu poate să cunoască viitorul. Îmi strecor braţele în mânecile sacoului şi-mi refac poziţia umerilor, astfel încât să-mi stea cum trebuie pe corp. Vânătăile şi rănile s-au mai dus, dar coastele încă mă mai dor la capătul zilei. Mai ales dacă mă forţez prea tare.

– Cravata îţi stă strâmb, remarcă mama, rezemându-se cu un umăr de tocul uşii şi clătinând din cap a dezaprobare când priveşte spre gâtul meu. Vino încoace.

Mă depărtez de oglindă şi mama îmi dezleagă nodul.

– Arăţi frumos, apreciază ea.

– Cu excepţia cravatei.

Colţurile buzelor i se ridică. Îmi măsoară lungimea cravatei pe piept.

– Cu excepţia cravatei. Cum te simţi?

– Bine.

În jurul ochilor îi apar cute de îngrijorare şi se încordează să-şi păstreze zâmbetul.

– Ştiu că medicul ţi-a dat voie să reîncepi antrenamentele, dar sunt de părere că ar trebui să mai aştepţi o săptămână, sau două. Doar ca să fii sigur că totul s-a vindecat cum trebuie.

Mama îmi manevrează cravata cu mişcări experte, legându-i nodul şi strângând-o până sus, la gât. O mai priveşte pentru o clipă, înainte de a-şi lăsa mâna să-mi atingă obrazul: contact fizic rar pentru amândoi.

– Mă bucur că eşti bine.

După care şi-o retrage.

– Am vorbit iar cu fratele tău azi-dimineaţă. M-a întrebat ce mai faci.

Mark ştie ce fac. Am vorbit la telefon în fiecare zi de când m-au externat din spital. Probabil că el încă se simte stânjenit când vorbeşte cu mama, motiv pentru

care caută cele mai uşoare subiecte de conversaţie. Îmi găsesc o ocupaţie, încheindu-mi butonii.

– Şi ce i-ai zis?

– Că eşti la fel de încăpăţânat ca taică-tău şi că nu mi-ai spune dacă ai avea dureri.

– N-am nimic, mamă.

Mama îşi face de lucru cu perlele de la gât.

– Dacă noi te-am fi ascultat în dimineaţa aia... Dacă te-am fi ascultat cu săptămâni înainte... Dacă eu m-aş fi împotrivit tatălui tău când ne-a spus Mark... nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

– Nu-i nimic.

Mi-ar fi plăcut ca ei să mă fi ascultat în dimineaţa în care a fugit Beth. Mi-ar fi plăcut să mă fi ascultat cu câteva săptămâni înainte, când le-am spus că ţin la ea. Mi-ar fi plăcut ca mama să i se fi împotrivit tatii şi să-l fi păstrat pe Mark în familia noastră, însă nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Şi, chiar dacă s-ar fi întâmplat, nu se ştie dacă s-ar fi putut opri coşmarul care deja se pusese în mişcare. Beth a fugit, din cauză că viaţa din Groveton o îngrozea. Ea ar fi fugit indiferent de ce s-ar fi întâmplat între noi şi, pentru că o iubesc, eu aş fi urmat-o.

Mama oftează şi trece în modul de comportament monden.

– Mark o să vină acasă duminică, la cină. M-am gândit că ar putea să fie ceva simplu. Numai eu, tu, Mark... să sperăm că şi tatăl tău.

– Sună grozav.

Chiar dacă ştim bine amândoi că tata o să se ducă în oraş cât timp Mark o să fie acasă. Tata încă refuză să recunoască existenţa lui Mark. Nu s-a schimbat mare lucru în privinţa căsniciei lor. Mama ne-a ales pe mine şi pe Mark, iar tata a renunţat la ideea de a candida la primărie. Dar el încă e în casă, iar ei încă se duc la şedinţele de consiliere maritală. Cum am spus, cine poate şti ce-o să aducă viitorul?

– Nu uita buchetul pentru corsaj, mai zice mama şi se strecoară afară din cameră.

Îmi iau cheile maşinii, buchetul din trandafiri roşii pentru corsaj şi pornesc spre garaj. Cu coada ochiului, îl văd pe tata, stând la biroul lui. N-am mai vorbit din ziua aia, în camera mea, şi presupun că azi nu va fi ziua în care vreunul dintre noi să rupă tăcerea.

Când deschid portiera jeepului, îi aud scaunul scârţâind, apoi zgomot de paşi pe cimentul podelei. Tata se duce spre bancul lui cu scule şi începe să scotocească prin cutiile cu şuruburi şi piuliţe.

– Mama ta mi-a spus că ai semnat o scrisoare de intenţie ca să joci pentru Universitatea din Louisville.

Muşchii mi se încordează, în aşteptarea unei confruntări. Cerinţa era ca scrisoarea să fie semnată şi de unul dintre părinţi, pe lângă mine, aşa că i-am cerut ajutorul mamei.

– Da, aşa e.

– Ea mi-a spus că ai de gând să joci în echipa lor timp de un an, după care să reevaluezi dacă eşti pregătit sau nu să treci la profesionism.

Simţindu-mă despuiat fără şapcă pe cap, mă frec cu palma la ceafă. Aş putea să aleg calea mai uşoară şi să-i ofer un simplu da, însă m-am săturat să spun sau să fac orice e necesar ca să-l liniştesc.

– La sfârşitul primului an de facultate o să mă hotărăsc dacă sunt suficient de bun încât să trec la profesionism. De asemenea, o să mă specializez în creaţia literară. Iubesc scrisul, iubesc baseballul şi vreau să le dau ambelor câte o şansă.

Tata închide un sertar plin de cuie şi clatină aprobator din cap.

– I-ai luat un buchet pentru corsaj? Fetelor le plac florile.

Ridic mâna în care ţin cutia transparentă.

– Mda, îi răspund. Tu m-ai învăţat asta.

Camera lui Scott şi Allison e prea ţipătoare pentru gustul meu. Draperiile sunt din mătase albastră şi tot felul de chestii inutile, cum ar fi florile şi tablourile cu flori, decorează fiecare spaţiu disponibil. Patul e mai mult decât masiv. Scott şi Allison n-au nevoie să se culce în camere separate dacă se ceartă: n-au decât să se rostogolească de vreo două ori şi sunt la adrese diferite.

Mă aşez pe fotoliul excesiv de tapiţat din faţa oglinzii lui Allison şi privesc cum îmi prinde părul în creştet. Urăsc coafurile înălţate, dar nu pot să mă plâng. Acum o oră, ea mi-a vopsit cu spray negru şase şuviţe de păr. Acum, părul meu e alcătuit din patru centimetri de blond-auriu la rădăcini, o cascadă neagră peste umeri şi şuviţele negre, care să echilibreze totul.

– Scott o să se enerveze, îi zic.

– Da, încuviinţează ea, dar o să-i treacă.

Buzele mi se arcuiesc, iar când mă observă în oglindă, Allison zâmbeşte la rândul ei. Între noi două a existat un armistiţiu fragil de când m-am întors acasă din spital şi uneori mi-e frică să nu spun ce nu trebuie şi s-o împing de partea cealaltă.

– De ce te porţi frumos cu mine?

Allison ridică din nou ondulatorul şi mă săgetează cu o privire aspră când mă foiesc. Răsuceşte câteva şuviţe care se încăpăţânează să nu se conformeze planului ei.

– Pentru că Scott te iubeşte.

El mă iubea şi înainte, dar asta n-a împiedicat-o să urască fiecare celulă din corpul meu. Nu-i vorbă, că nici eu n-am ajutat-o.

– Îmi pare rău că te-am acuzat că i-ai întins o capcană.

Ondulatorul mă trage de rădăcinile părului şi-mi muşc buza. Ea îi dă drumul şi mici cârlionţi încep să-mi danseze la ceafă. Bun, merit tragerea de păr... şi cârlionţii. Poate acum o să fim chit.

Allison pune la loc ondulatorul pe măsuţă.

– Îmi pare rău… în fine, îmi pare rău. Nu te-am vrut aici.

Clipesc, surprinsă. A fost o dezvăluire brutală, dar cinstită.

– Scott mi-a povestit despre trecutul tău, dar a fost uşor să-mi închipui că e doar o poveste, până când ai apărut în peisaj. Eu prefer o viaţă curată şi simplă. Tu l-ai făcut pe Scott să fie complicat.

– Scott totdeauna a fost complicat.

Allison îmi pulverizează părul cu spray fixativ.

– Acum ştiu asta.

Scott tuşeşte încetişor şi ne întoarcem amândouă capetele ca să-l vedem intrând în cameră. Eu mă ridic în picioare şi Scott zâmbeşte când mă vede într-o rochie neagră, fără bretele, cu tivul la nivelul genunchilor. Se încruntă la loc când îmi observă părul.

– Eu i l-am făcut, mărturiseşte Allison, cu o undă de vinovăţie.

– Tu ai făcut asta? se miră Scott, făcând ochii mari.

– Tu i-ai zis weekendul trecut că poate să încalţe pantofii ăia îngrozitori cu rochia asta, iar eu ţi-am spus c-o să regreţi.

Mă fâţâi un pic în perechea mea de Chuck Taylors veritabili.

– Port şi dres, îl anunţ, fiindcă asta a fost o concesie capitală din partea mea.

– Ar trebui să-ţi pui un pulover, îşi dă cu părerea Scott.

– N-o să poarte niciun pulover, protestează Allison, prefăcându-se că-l plesneşte. Ar arăta deplorabil.

– Nu mă interesează cum arată. Mă interesează cât de multă piele se vede.

Allison se apleacă în faţă şi Scott o sărută pe buze. Eu privesc în altă parte. Ei doi fac asta mai mult ca de obicei, de când m-am întors eu din spital. Nu numai că se sărută, dar se sărută pentru că asta simt. Se sărută

pentru că se iubesc cu adevărat. Ea iese din cameră, iar Scott îşi înfundă mâinile în buzunare.

Mă împotrivesc ispitei de a-mi scărpina tâmpla pe cale de vindecare.

– Mi-a acoperit rana cu fond de ten.

– Am observat, zice el, arătând spre mâna mea stângă. Cum îţi mai e?

– Bine, răspund ridicând din umeri.

Pansamentul ghipsat negru e temporar. Trent mi-a sfărâmat o mulţime de oase din mână, din încheietură şi din braţ. Va trebui să suport o nouă operaţie peste două săptămâni. Degetele mele tefere bat darabana pe gambă. Crezusem c-aş putea să rezist fără să întreb, dar nu pot.

– Cum a decurs înfăţişarea mamei la tribunal?

Mama şi Trent au avut ieri audierile preliminare. Eu i-am zis lui Scott că nu vreau să ştiu ce s-a întâmplat, însă curiozitatea mă mănâncă de vie.

– Nu-i nicio problemă dacă vrei să ştii, îmi zice el, întâlnindu-mi privirea, în timp ce eu mă lupt cu milioanele de sentimente care trag de mine în direcţii diferite.

Clatin aprobator din cap, iar el continuă:

– Ea a acceptat învoiala propusă de apărare şi va ispăşi şase ani. Trent s-a declarat nevinovat, contrar recomandărilor avocatului. Procurorul e de părere că poate să-i dea cincisprezece ani.

Un ghem de groază mi se formează în stomac şi mă las să cad la loc pe fotoliu.

– Atunci, înseamnă c-o să fie proces.

Scott îşi lasă capul în jos. Noi toţi sperasem să evităm aşa ceva.

– Da, îmi răspunde.

Eu şi Ryan vom fi nevoiţi să dăm iar ochii cu Trent, când o să depunem mărturie. Inspir adânc ca să mă liniştesc.

– Ai vorbit cu mama? îl întreb.

El scutură din cap şi nu-mi dau seama cum mă simt în legătură cu asta. Nu sunt sigură nici de ce simt în legătură cu mama. Şase ani. Mama o să stea la închisoare şase ani şi eu sunt cea care a trimis-o acolo.

– Ai făcut ceea ce trebuia, puştoaico.

– Ştiu, îi răspund încet.

Ştiu, într-adevăr, dar asta nu înseamnă că sentimentul ar fi mai puţin naşpa. Se aude soneria şi groaza începe să mi se risipească. A venit Ryan.

Un zâmbet bonom se instalează pe chipul lui Scott.

– Şi Făt-Frumos te aşteaptă.

– Auzi, Scott?

El îmi face semn să continui.

– Cum ai putut să ţii chestia cu heroina doar pentru tine? Ca să zic aşa, e un secret destul de important. Ştiu că-ţi doreai ceva cu care să mă şantajezi, dar aici a fost vorba despre heroină!

Scott se scarpină după ureche.

– Tocmai mă pregăteam să angajez detectivi particulari ca să afle, când a sunat mătuşa ta. După ce am ajuns la secţia de poliţie, mi-am dat seama că nu se poate să pleci acasă cu altcineva, decât cu mine. O singură privire spre mama ta şi am ştiut că lucrurile stau rău.

Oftează, apoi continuă.

– Era atât de iritabilă în prezenţa poliţiştilor, încât mi-am dat seama că ascunde ceva. Aş fi zis orice ar fi fost nevoie, numai ca să te păstrez. Dar n-am folosit niciodată cuvântul heroină, nici faţă de tine, şi nici faţă de mama ta, şi nici n-am intrat vreodată în apartamentul mamei tale. Am ghicit că ea are un secret, aşa că am blufat.

Iar eu acum mă simt ca o idioată. O idioată fericită, dar, oricum, o idioată.

– Bine jucat.

– Cred şi eu, răspunde Scott, zâmbind mândru.

La semnalul care anunţă că mai sunt două minute, mâinile încep să-mi transpire, inclusiv cea în ghips. Vara indiană are, în Kentucky, felul ei ciudat de a face ca noiembrie să pară ca iulie. În timp ce înaintăm pe teren prin spatele tabelei de marcaj, Ryan mă ţine de mână şi nu pare să-l deranjeze că e rece şi umedă. Lumea din tribune urlă şi ţipă, iar crainicul informează mulţimea că echipa noastră e la prima şi zece... ce naiba o mai însemna şi asta.

Celelalte perechi propuse pentru prezidiul balului stau mai aproape de stâlpul de felinar, dar eu şovăi mai spre fund, iar Ryan îmi ţine isonul.

– Gwen n-o să te deranjeze, îmi zice el.

– Ştiu.

Aşa e. N-o să mă deranjeze. De când ne-am întors la şcoală, eu şi Ryan, ea n-a mai fost cu nasul pe sus ca de obicei, ci tăcută şi retrasă. Şi-a cerut scuze, atât mie, cât şi lui Ryan. Eu i le-am acceptat, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi şi placă de ea, sau să fiu în apropierea ei. Perfect aranjată, Gwen stă deoparte, la marginea grupului. Într-un fel, îmi pare rău pentru ea. Vinovăţia e un sentiment oribil. Eu ştiu foarte bine.

– Am putea să mergem să vorbim cu Carly şi Brent, mă tachinează Ryan. Ea e o mare admiratoare a ta.

Îmi dau ochii peste cap.

– Azi la ora de laborator m-au pus să fac pereche cu Carly.

– Vezi, deja sunteţi cele mai bune prietene. Lacy o să se enerveze că-i încalcă altcineva teritoriul.

– Exact asta o să se şi întâmple, zic eu, cu sarcasm.

– Carly e drăguţă.

– E palavragioaică.

– Tot aia.

– Drăguţă înseamnă drăguţă. Palavragioaică înseamnă enervantă.

– Ar trebui să ieşim împreună cu ei.

Ochii aproape că-mi ies din orbite.

– Îţi baţi joc de mine? Eu sunt pe cale să intru pe terenul de fotbal şi să mă fac de râs şi tu vrei să mă gândesc la posibilitatea unei ieşiri în comun cu domnul şi doamna Pălăvrăgeală? Ti-ai ieşit din minţi?

Ryan chicoteşte, apoi îmi face cu ochiul.

– Am vrut doar să văd cum te enervezi.

– Eşti chiar enervant, remarc eu, strâmbând din nas.

El îmi lasă mâna, îşi strecoară braţele pe după talia mea şi mă trage aproape de trupul lui puternic.

– Eşti chiar frumoasă.

Colţurile buzelor mi se ridică şi-mi petrec braţul drept după gâtul lui.

– Mi-e dor să te ating cu amândouă mâinile.

– Mi se pare ciudat să-ţi văd panglica la încheietura cealaltă, zice el.

Mă străbate un fior când Ryan îmi mângâie pielea sensibilă de deasupra ghipsului şi mă freacă uşor pe adâncitura spinării. O căldură, a bucuriei şi a sincerităţii, mi se răspândeşte prin tot trupul.

– N-o scot niciodată, îi mărturisesc.

– Mi-e dor de tine în patul meu, murmură Ryan, astfel încât numai eu să-l pot auzi.

Zâmbetul meu se întinde până spre urechi şi Ryan se înroşeşte tot la faţă.

– Nu la asta m-am referit. Ziceam că mi-e dor să dorm cu tine.

Ştiu la ce s-a referit.

– E un pic cam greu să mă strecor afară din casă cu o mână ruptă.

El îşi coboară fruntea spre a mea şi mă strânge un pic mai tare.

– Îmi pare rău că nu te-am apărat mai bine.

– Ryan, nu spune asta. Aş fi murit dacă n-ai fi fost tu.

– Acum s-a terminat, şopteşte el, foarte aproape de gura mea,

– Aşa e, confirm, despărţindu-mi buzele, aşteptându-i cu nerăbdare sărutul.

– Domnule Stone, domnişoară Risk, ne strigă directorul adjunct. Puţin mai mult spaţiu între dumneavoastră şi mult mai multă atenţie. Este timpul să intraţi pe teren.

Mă dezumflu şi-mi strecor mâna pe sub braţul îndoit al lui Ryan, ca să mă poată escorta sub luminile orbitoare ale nocturne. Eu voiam ca Ryan să mă sărute. Aveam nevoie ca el să mă sărute.

Numele noastre sunt anunţate prin staţia de amplificare şi Ryan mă conduce până la linia de cincizeci de metri. Lumea urlă şi ţipă, cele mai zgomotoase aclamaţii venind dinspre sectorul în care i-am lăsat pe Lacy, pe Chris şi pe Logan.

– După ce câştigi, zice Ryan, nu uita că trebuie să porţi toată seara diadema pe căpşorul tău drăgălaş.

Fac ochii mari, dându-mi seama cum pot să obţin exact ce-mi doresc. Ne oprim la centrul terenului şi mă întorc spre el.

– Sărută-mă. Nu doar un pupic. De-adevăratelea.

Ryan aruncă o privire spre tribunele înţesate de sute de oameni.

– Poftim?

– Eu, Beth Risk, te provoc şi re-provoc să mă săruţi de faţă cu toată lumea asta.

Ochii lui Ryan se luminează şi zâmbetul arogant care-mi face inima să se poticnească i se întinde pe faţă.

– Iar ai uitat protocolul provocărilor? Mai întâi trebuie să provoci, abia după aia să re-provoci.

– Foarte bine, încuviinţez, dându-mi ochii peste cap. Te provoc să mă săruţi.

– Şi dacă o fac?

– Dacă o să câştig concursul, ceea ce n-o să se-ntâmple, o să port diadema aia blestemată timp de fix o săptămână.

El îmi cuprinde faţa între palme. Buzele lui mi le ating ca o adiere pe-ale mele şi mor de dorinţă să mă sărute. Creierul mi se văicăreşte, spunând că n-o s-o

facă, dar deodată el se apucă să-mi muşte uşor buza de jos. Gura i se deschide şi amândoi începem să ne mişcăm buzele într-un dans flămând, în sincron unul cu celălalt.

Între două gâfâieli după aer, ne auzim numele strigate ca perechea câştigătoare. Simt cum buzele lui Ryan se destind într-un zâmbet, înainte de a pronunţa un singur cuvânt: *Pot*.